

في جميع ما ذكره

عظماء السلف اخبا ملوك لمخلف سبته بابا الخرائق ولما كان بعض ما يدكر منهن من
 الامور الخروية والمطالب التي كنت عليها مصنونة في المطالب في مطاوي الكتاب
 لراجع ما يتعلق بمقصود احد في مقام واحد حتى لا يحصل تمام المطلوب الا بعد الاشارة الى
 حاجتي متبوعها وفتقني لسفرك وخلصني لحضرت صاحبين لخالواتك انفسين او
 ولا ننسى من الدعاء وهو سامع الدعاء وموضع الرجاء **باب** قال سبته البشر
 الشيع يوم المحشر عليه صلو الله الملك الاكبر طوبى لمن تنفق ما اكتسبه في غير معصية
 وجالس اهل الفقه والحكمة وخالف اهل الدنيا والمسكنة طوبى لمن ذلك نفسه حسنة
 خلقتة وصلحت بهر ترو عن الناس شر وطوبى النفس الفضل من ماله وامانه
 فضل من قوله **قاعدة** قال الشيخ ابني خلاصة البحث اذا اردت مضرو وعد في
 نفسه في جميع ما تحته من الاعداد فز عليه واحدا واضرب المجموع في مربع لعد نصف الحاصل
 هو المطلوب ولا يخفى ان هذا القاعدة مختصة بما اذا اردت مضرو العد في نفسه في
 جميع ما تحته في الخمسة وقد خطر بها الى البالي في ليلة الاثنين وعشرين من شهر صفر الطفر
قاعدة اسهل مما ذكره الشيخ جارية في مضرو العد في نفسه في كل ما تريد
 من الاعداد التي تحته سواء كانت منبهة الى الواحد هي ان تجمع من لعد المنتهي اليه
 كان واحدا او غيره الى هذا العد وتضرب المجموع في هذا العد فالحاصل هو المطلوب في المثال
 المذكور وهو تسعة في مضروض الشيخ ضربنا الخمسة والاربعين في العشرة حصل وهو المطلوب
 محسوبا باسم على چه نام او كن رد بر صوامع ملكوت بقدر مرتبه هريك جا بلند
 يعني هريك زعفران شجانه فا وجهم والف است بقدر مرتبه خود تر كنند يعني اذا
 بشران ردند بر ناعين شود وجهم لام والف با واز جمع مجموع اسم على حاصل شود

حکایت قال الاصمعی خلعت لبادیه ومعی کبس منہا دنانیر فاودعته امراة من العربیة

فلما طلبتہ نکرته فعدمتها الی شیخ منهم فاقامت علی انکارها فقال شیخ العربیة علمت

انہ لیس علیہا الا الہمین الی کنت علم انہا لا تنکل من الہمین فقلت ایہا شیخ کانت ما

سمعت قوله نعم ولا تقبل لسادقہ عینہا ولوحلفت برتبنا لعالمینا فقال صدقت

ایہا الرجل وہدہا فاقربہ ودت الی مالی ثم التفت للشیخ الی وقال فی امی سورة تبارک

فقلت فی قوله نعم الاہی صبیحک فاصبحنا ولا یبقی جعہ الا فدرہنا فقال الشیخ سبحان

الله لقد کنت اظن انہا فی تافہینا لک ففخامینہا **حافظ** شاہ ترکان سخن مدعیہا

می شنو شرمخازن مظلمہ خون سباوشن یاد میتواند شد کہ مراد خواہد شد شاہ ترکان

قوة عاقلہ ملکہ کہ باشد از مدعیہا قوای **ہیہ** سببہ شیطانیہ و غضبیہ و وہبہ **بغی شہوت**

کہ جنود شیطانیہ مراد از سباوش نفس نا طہرہ قد سپہ باشد کہ مانند سباوشان

وطن اصلیتہ خود و ذرافنادہ و از مصاحبہ و ستم و ہم جنس خود کہ ارواح مقدسہ مجرہ و عقول

مجرہ ہستند باز ماندہ و بغیرت گرفتار شدہ و خلاصہ معنی است کہ عقل کہ پادشا

مملکت بدشت تدبیر خود را از دست آدہ و بفریب لصوص قوای **ہیہ** سببہ و

شیطانیہ کہ بمنزلہ مدعیہا مغرور شدہ و باعث ہلاک نفس قد سپہ گردیدہ و بنا

بجنا من ظلمات مضبوۃ طبیعہ بر جنات رافک **مسئلہ** **مسئلہ** ای ہر

نہیون تفاضل بینہا زائد علی مضروبہا فی تفاضلہا بواحد ہذا ما ہمیتن **بہ**

للدنہ فی علم الحما فان الماہر فی الفن اذا نظر فی لوازم المسؤل عندہ یعلم استحالۃ لوجوب

مساوات تفاضل بین کل مربعین المضروب مجموع جذوبہا فی تفاضلہا **مطایبت**

نقل لواعبہ المذاہر قال کان بعض امراء بغداد یقال لہ کو تکین اصابعہ قولنج وامرہ الطیب

بالحسنة فوصفها الى ان قال وقوضع النبوة في الاستفان تحت وادج الامير فظهرت ثانياً
 في وجهه فقال في است من فحاف الطبيب قال في استيها الامير فاعلم عظمته
 اعلم ان الخفيف المصنوع من السداسيات با اذا فادنت جز ما وصفت عن هاهوت
 وقها وقللت تاثير ما فيها اشعاع النفس ما تعلمه من حلول الفناء والمصير الانقضاء
 وليس للدينباخال تدوم ولا المخلوق بقا معكرو ومنها ان يستشعر ان في كل يوم يموت منها
 شطر مبدن هب منها جانب حتى ينجلى وانت عنها غافل ونعم ما قال الشاعر سئل عن الغنى
 فليس شيء يقيم فانه هو ملك بالمقبرة لعل الله ينظر بعد هذا اليك بنظره منه
 وجهه ومنها ان تعلم ان في ما ولى من الدنيا والبلد ما هو اعظم من دونه واشد من
 بليته ومنها ان تعلم ان طوائف الانسا من دلائل فضله وحمده من شدايد ببله ومنها ان
 يستشعر بان بهماض من لا يتباض بنوائب هزم ولا يتماض بمصابب عصره ولا سقامه
 عمود وتجار بلا يضر معها وضاء وثبات لا ينزل بعد بكل شدة ومنها ان يلقى
 والا وليا والسلف الصالحين فانه لم يخل احد منهم مده عمره عن تواتر البلاء وتوكل الزوا
 ومنها ان ياراء كل مصيبة نحو سببها ورفع درجة وعفان دينك ومنها ان يستشعر
 بان قد علم بالبحر ودلت الاجساد وكلها لا اجتماع على ان بعد كل مصيبة فخرها وسرها
 وعقب كل شدة بهجة وراحة كما قال الشاعر در فومبكه بسى اميد است پا بان شب
 سبه سفيداست ومنها ان يستشعر بان هذه المصيبة تركت به من خالقته وبارئها لعل
 هو العدل الحكيم لوؤف ارحم ولا يصد عنه بالنسبة الى مخلوقه الا ما هو خير لغيره ان
 عقله عاجز عن ادراك خبيته ومنها ان يعلم ان الصبر والصفا في كل مصيبة يوجب اجر خيرا
 وثوابا كثيرا ان يصل اليه العقول والافهام ومنها ان يستشعر بان لا يصبر ورضا

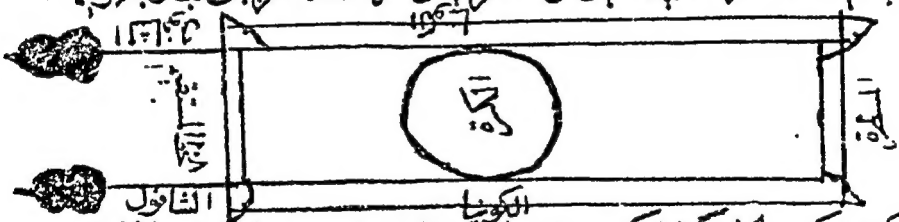
من الموعود

صلواته

فاتی سر بفعل قاعده سخت بخاطر کمال فاضل از اوردن مضار و عدد و نفسه و جمیع
 ما فوقه الی ای عدد و تریب فاجع هذا العدد الی المنتهی و ضرب المجموع فی هذا العدد
 فالحاصل هو المثلث مثلاً اردنا ان نظیر المثلث فی نفسه فی جمیع ما فوقه الی العشرة نظیر
 المثلثه و الاربعین فی المثلثه حصل ۲۳۵ و یجری هذا فی ضرب کل عدد فی عدد متعده
 متصله او منفصله کما لا یخفی **فاعداد** یکی از شعرات دکانی که در علم عروض الیه
 نموده است گفته است که هر که بصری تمام چند دفعه در پی بگوید خواجہ توحید
 تجارت کنی الشیخ فصحیح است **طایفه** کو بند جامی و زبکه این شعر گفته
 بسکه در جان نکار و چشم بیدارم تو هر که بیداری شود از دور پندارم تو
 شخصی را اینجا حاضر بود گفت بلکه خری پیدا شو گفت باز پندارم تو **فاعداد**
 سیر بعد الطعام و لو خطوة ثم بعد الحمام و لو محطه بل بعد الجاع و لو قطرة **فاعداد**
 اگر کسی انگشتی با چنبر بکشد و بکشد دست که بر و خواهی بدانی که در کدام دست
 او را امر کن که از برای سئی که انگشت دارد بکشد و وجی بکشد و از برای ست خالی
 بکشد فرمی پس از امر کن که ضرب کند عدد دست است در عدد وجی حاصل
 را با عدد دست چپ جمع کند مجموع اگر فرد باشد انگشت در دست است باشد و اگر
 زوج باشد در دست چپ باشد **مسئله** ای عدد را تقسم بقسمین بگو
 الفضل بینهما نصف الفضل بین نصفه و بین کل منها و هذا ما یمتحن به المثلثون
 للتدنی فی علم الحساب و لما مر به الم استحالته لو جو کون الفضل بین قسمی کل عدد ضعف
 الفضل بین نصفه و بین کل من القسمین **فاعداد** قد استخرج لی فی ضرب الشجرة فی
 المركب فاعده سهله و انما یضع صفراً فی بین بین هذا العدد و نقض هذا العدد

المرسوم فالأصل هو المظم مثلا اردنا ضربا للشيعة في ٢٥ وضربنا صفر في مائة
 ٢٥ نقصنا عنه ٢٥ فضا ٢٢ وهو مضمنا باسم مسعود أنها بھرثا وانشاند دل بر
 هناد شمع دوزم تو در و دشن سر بکند شده بود مراد آنها نقطه های شبنم
 و مراد دل هم شمع است طرد از سر و دال و لست بقية واضح است **فان** بد
 طرقت شناختن چوب بنوسانست که چون در آب اندازد فرو رود و اکرم را نش دهند
 بکند از دوی خوش دارد درخت را کسی ندیده و منایب ان پیدا نیست ابدا
 ربع از اخی آورد و مردم از او بپزند و ان بر دوزخ است سها و ملعی ان بود و قوع است
 بکوع ملعی ان بر نک سها است در دام و بکوع ملعی ان بر نک سرخ لاکي است
 و سفید صند **فان** فی استخراج لعد المضم من اضم عدد من فخر ان بعض احد هما
 ضعف الاخر و ان یزد علی الحاصل مری المضم و علی المجمع احد المضم و سله المجمع
 فاما ان فاطم قریب مجذ و رالبه من اسفل ما زاد فهو احد المضم فاطم هر من جد دل
 المجذ و رنا بقی هو الاخر و الاصل في ذلك ان اقلیدس قد بر من ان کل عدد ضرب باحد
 فی مثل الاخر و جمع الحاصل الی مری العدد بكون الحاصل مجذ و راجده مجموع لعد فانا
 حتی تعریف تقریب مثال اضم ٢ و ٣ امرناه بعض ٢ فی عضام ٢ اشم بان یزد علیه سافقا
 ٢ و الابد علیه ٢ فهو احد المضم طر حناه من ٥ بقی ٣ فهو المضم الاخر **لا** کی اثن
 اضمه از کار و او امانده ام هم همان رفتند خاکستر نشینم کرده اند شیخ شده انقده
 گاهم که بمحشر از جنات توانم ایشان بصف کاه کاران **فطامی** خبر داری که سها
 افلاک چرا کم زد کم مرکز خاک چه میخواهند بن مجمل کشند چه میخواهند از مری برین
 در این محراب که معیون ساکست و زاین آمد شد مقصودش چیست چرا این ثابت

این منقلب نام که گفت این را بجم از ابیادام همه هستند سرگردان چه برکاد پدید
 آرند خود را از پیدار **فاعد** بدان از جمله چیزهاست که دفع سرعت زوال میکند از جمله چیزها
 تخم اجز را کو بید و با سپهر منک مزوج کنند چند دفعه بر قضیب طلب کنند بغایت نافع
کلامی و نعم ما قال من اثبت لنفسه تواضعا فهو المتكبر حقاً و وجهه ان تواضع للبر
 انه عرف قدره فثبت لنفسه تواضعا فثبت له الكبر حقاً و تواضع معها فان من
 المتكبرين **فاعد** اذا ادركت ان تعرف قطر كره مصمت كائناً و مخوفه فان كان بحيث امكن نقلها
 و تحريكها فارسم على سطح مستو خطاً وضع على ذلك الخط التين من المنها بالكوينا بحيث
 تكونان عموداً على السطح و اخرج الكره من بينهما مما استلما فاقع من الخط مثل قطر الكره و
 ان لم يكن تحريكها فاصب مسطره موازية للآفاق و تقاطع منها خطين مستقيمين بشان
 بحيث هما ساكن الكره فمابين الخطين من المسطرة مثل قطرها و قد خطرت بالي بسا و جده **فاعد**

ممكن تحريكه و ما لا يمكن تحريكه و هو ان تطبق خطاً على غلظه من عظامها فتقسمه الى اثنين
 و عشرين شتاً فنبعده اقسام منها هي مثل قطر الكره **فاعد** مسبله لكذاب الوارعا
 و رعاد الحاصدا و لذاربات نروا و الطاحانات طحنا و العاجتنا عجانا فالاملا
 اكلا و اشنا اليها بعض الطرف و الاتحادات حزبا و منها الفضل ما الفضل و ما اورد بها
 الفضل له و نبت بيل و خرطوم طويل **فاعد** كل مربع فهو بن بد على حاصل ضرب جذه كل
 من المربعين اللذين هما حاشيتا في جذه الاخر واحد مثلاً مربع ٣ و المربع ١ اللذان في حاشيتا

الملل من الخاطر الخزين وجلد سايين احكام الشرح المبين انسه مستصحب ^{والد} والاش
 والا بام ووده لا يتغير بتغير الشهور والاعوام ^{من} ذخيرة نافعة لعلوم الحلو وولعة مضبنة
 يرتفع بها جبال الظلم لا يضعف مداركه وان بلغ الى ادنى العمر اسمه ثلاثي وان كان خماسي
 الحروف ^{من} هذا غير ^{من} لو نقص عن حرف واحد بقي حرفان وهذا عجيب لو نقص ثلث عن اوله
 بقي جزء ولو اربع عن اخره بقي اوله لو اسقط طرفه بقي ما يفر عنه كل احد مع ذلك
 قد يطلب بسعي اشد ولاه لثانيته كمال شعوره ونصف اخره كمال ظهوره ^{ثالث} ولو تساوت
 مراتب حروفه بالترتيب لحصل اول موضع يدخل ثابته في الاعداد بلا ارتباك ولو طرح
 ثابته وتساوت المراتب لترقى لعلم عدد دواهم لتساوا واسقط اوله لظهرت الحجة
 كتابته لو نقص ابعده لكشف البياض كماله ومن طرح وسطه يحصل للجاء ^{الاجا}
 ومن تنصيف حروفه يظهر الفرج بلا نزاع اوله يساري عدد اقسام الثلث المتصور
 وثانيه يعادل اقسامه لوجوده الممكنة ثابته جزء لا وله ومع ثابته جزء اخره لو طرح
 وسطه كانت البواقي مشتركة ولون يد على كل منها كان الجميع متباينة نصف ثابته
 اوله يقع فيه التناصب لون يد على ثابته اصغر شرطهم على ثابته جزء افرق ^{الفرق}
 اليه وحصل عددان يكون بينهما التباين ثابته عددان في الحسنا واخره اول عدد
 صرح بكماله الكتاب ان نقصت من اخره ربع يتلوه صانعا موصوفا بالكمال ^{صا}
 من بين الحروف ^{من} بالاجل لو نقصت عن ثبته ثلثا اوله يساي عدد عظام ^{ثالث} لا تساوي
 لو نقصت عن ثابته ثلثا لا ثالث قد حصل من تقسيم عددان متعادلان لو نقصت ثلثه
 عن ثابته بقي عدد ^{من} الهل ^{من} اجمالا ولون يد على ثالثه ربع رابعة علم الست ^{لث} الكيسا ^{لث}

ثالث له

صغرى لفظا وانصف ثابته مخرج لما يخرج اليه كثر من الوصايا وان بعد اوله بغير الاعضاء
 الباقية وخامسة ذلك من المتوسطات ثابته مطابق الواجبات من الاعمال ونسبة
 بواقع شهو المحل والفصال راسقت ثالثة من الاسماء اللازمة لوضع بقى عدد
 المحل الى لها محل من الاعراب ان نقصته من عدد الاسماء اللازمة لنصب من الباقية
 عدد المتبقيات بقى عدد المحل الى لها من اعراب المحل خاتمة الاجتبات وان اصبحت اليه عدد
 الاسماء التي تنصب قارة ولا تنصب اخرى ساوى عدد ما هو من التبعوية ممنوع و
 بالثابته اخرى ثم ان هذا الاسم مع كونه خمسة احرف صا طرفا لعشر احرف منها ما هو
 يساوى نصف مجموع حاشيته بالوجهين هذا من الخواص ونصف نصفه عدد شرائط
 القضا امداد النقصان ضربا وله في اخره معلومة وابطاله من تضعيف ثبوت في
 ببنائه وبنائة ثلثة اخاس الاسم مفهوم شبهة لقوس مع التوردة ليل وطرح نفسه
 اليه يسيل نصفه بعباد القضا بالوجهات ولو نقص عنه عدد لا يتغير في التبعيات
 التكعيبات لساى الوجود من الكرات ومنها ما هو عار عن الزيادة والنقصان
 معدود من حروف الزوايد بثلثة معان لو نقص عنه سبعة بقى ستة وهو نصف مجموع
 حاشيته من الاعداد ومع ذلك يبد عليها من وجهين باقل افراد يعادل عددا منها
 النظم عند الشعراء ولو يبد عليها ثلثة لساى العقول الطولية التي اثبت بها الحكماء
 ان عدد ثبوتها هو زوج الفرد بلا اذ يتباين ان عدد ثبوتها هو الفرد الاول عند
 المختار تب تناقص ببيتا لشرط يخرج عن تضعيف بعد نصفه مع زيادة ثلثة
 ظاهرة واعداد الاثبات المكررة فيها عن نفسه ببنائه باهرة او كان الخطا عن من تضعيف
 نصفه معلومة والمسائل الجبرية من تضعيف ضاعفه مفهومه نصفه يعادل الفرد

ونصفه الاخرى يساوى المثلثات ضعفه لعد بون رقة لنز معادل وثلاثة اذوا
النقطة قابل نصفه عد الخلفاء الذين صرح بخلافهم الكتاب مكعب نصفه بد على
اجزاء النبوة بواحد بلا اذ يتاب ثلثاه تعادل اربثسه من اعضا الجوانا ولون بد
واحد ساوى للعين مثها الطبقات ومنها ما هو الاعداد بمعينين ولول يمكن لا
تقدم الحروف من العين وهو قطب الحروف اولها ومادتها وهو لولها ومنها ما هو
صفحة الجعفر بنصف ربعة بنقص خمسة اضعه وبون لشرط من زيادة ثلثة اضعه
لا ثلثة علامة وبعده يشبه صفها يستحب برى الجار ونصفه عدد اذا بلغ اليه يجب الزكوة
في الدتيا ولون نقص عشرة وند نصف ثمنه على الباقي يعلم سطح دائرة كان قطرهما
اول عد لا كسره لونسب الى محيط الدائرة ولون بد على عشرة خمسة اضعه لانفعال او
على المتمتع بنه ظاهرة لوضرب في مقادير الاسماء ونقص ضعفه الحاصل يساوى
مجموع المتأخر لوضرب في المتأخر بنقص عن الحاصل العادل به مجموع المقادير
بلا تكبر ومنها ما يعادل ارتفاع القطب في موضع يكون فيه الطاويع والغروب بالعكر
وسبعة يساوى الحروف التي تصنف بالحسن بعد يعادل المنحوتة من المنازل ونصف
سبعة لعد المفاصل من الحروف معادل ثلثة منها نجمة على المصاحبة والاجتماع
وثلثة اخرى عن التشرية لانقطاع ينبغي اربعة منها الامور والاموال وياحز بنز
الاسماء والافعال والاشتراف عن واحد اخر مابين احز للاخر ارج موضوع معين لكلها
ومن البواعث خواص لحوال يوجب كرها الاطباء الملال وقد تم في سنة يعادل مجموع
ذيرة وبنات ومجن ورنصف ثابته الصلوة على مؤسس ساس المنع ومسد مبنا
حرف في مثل همان بركه فبر حرف بنسب اذ كوش ورنز ورنز مرغان جن نسب است

الجعفر ثمانية وعشرون
وكل بيت ثمانية عشر
صفحة آ
الحروف المعنوية
يمكن وصفها في
الكتابة ولولها
١٢

نصف

من شهر

حاج و شرفال شجرنا البهائم في لكشكولان في ليلة الاثنين ثالث عشر رمضان المبارك
سنة الف من الهجرة بتفق شرفنا الخب في برج السرطان وهو بل على وقوع فتن عظيمة في
العالم ركزة الهرج والمرج واضدام العمارات العائنة وحركة العساكر في الاطراف لكن
هذه الامور لا تطول مدتها بل يتبدل الى الصلاح والانظام سر بها ويرتفع شأن
الكثيرين وينظم الامر الشرع ونواهيها في السنة الواحدة من هذا القرن انتهى كلامه
في الخلد مقامه وقد تفقوا في هذا البرج ابصر في ليلة الاثنين ثاني شهر ذي الحجة
الحرام سنة الف مائة واحد عشر من الهجرة وقد ظهرنا بشرة وهو انه وقع في العشر اخر
من هذا الشهر قتل الف محمد خان لقاجار سلطان ايران في حواله قتل بس وقد وقع
قتله فتن عظيمة في ايران وقيل كثير من العساكر وذهبت اموالهم وحركت عساكر من
ونهب كثير الاطراف والسندك الذي يحيط لم يكن العبور وذهبت اموال الناس كثير من النهر
واضطرب لوعاها واطلق قطاع الطريق عناهم في الاطراف لكن انظم الامر بعد مدة فسير
وتصرف المسلمة في سنة الف مائة واثنى عشر اخبر السلطان بن السلطان
الاعظم الاعظم فتح علي شاه فاجاد الله الله ملكه واطمن الناس وامنت الطرق وكان
ورغبة ميل الى العلم والعلماء وحصل به دواج في الشريعة ^{الحكام} صافي دد اكد دواج دد بها
ما اضوس كجاده پريشاما در عهد هجوي است كه پنداشند ابادي خور
درواني ما الاي مكرم كه فلك همدم همز ايد فاسازي در هر سر ساد ايد
باران كند شند كجاي شوند و اين عمر كند شند كجا باز ايد با با طاهي في شرباد
ببستاكل مرو باد اكر دواكش هر كز موباد به تهر كل بخند لو كشافي خور
از خون دل هر كز مشوباد به تهر كز مريكان وائي به تهر مغل مراد به بروائي به تهر

در کج نهما شود و دوج نشینا یا جوتی بر سر **الای** من المردان ابیت مهمل
 تلقا ایل فلا یسید موع تبیت یان الجفون من الکوی و ابیت منک بلبله
 المسوع قد کنک اجزیک الصد رمبله لوان قلبک بین ضلوعی فائد **جبلبله**
 للعبه و عطفه الملوک و المحکام بکتب یوم الخبیل قل الشتر الله اکبر ذمرة ولا حول
 لا قوة الا بالله العلی العظیم ذمرة ثم عطفه علی هج ای ثلثة ايام فانک تطاع ولا تقصی ما
 دام ذلک معلقا علیک لا تخشی من حبه ولا عقری لا سبع ولا شیء مما خلقه الله بقره
 و ذلک من الاسرار المجریه من اکابر هذا الفن الشریف نفلته من خط والده العلامی طاب
 ثراه و هو کتب اخوه ای نفلته من خط ملا محمد تقی المجلسی **فائد** بدانکه طریقی نو
 عقیق میخیزد سفید بکبر قلباب که ان را بفارسی کلپاب گویند و ازاد و سفالی کرمه و
 اکراب بندیده باشد بهتر است و ازاد و اناب بکذار نامح ان سفال نثر کنند و در خارج
 سفال بسته شود بعد از ان ملح را کفره و داخل سرکه نماید هرگاه اب برک صنوبر و
 کف در پا و صمغ عربی و این در داخل نمایند نسبتا بهتر شود و بعد از ان اوصاف کرمه بر
 عقیق هر چه خواهند بنویسند با تش ملاهم میرند بخوبی که تش بان و سدن نگاه کنند
 تا سفید شود بردارند و بهر طریقی که انش مردن ان نشکه پادچه او طلق و روی
 خاکستر بگذارند و اطراف ان طلق را بشن بچینند بشکل کنند سوراخی بگذارند که
 طلق را ببینند نگاه کنند تا فوشه عقیق سفید شود بردارند و **و** عن جبرئیل
 انه قال من قرأ فی المصحف تلح ببصره و خفف عن الذکر و لو کان اکامر من **الای** که مارا
 خواهی جمله حدث ماکن خوابا ماکن زد بکران خودا کن ماد بیا بم باد ما دبیا کن
 با ما بد و دل مباشد ل بکا کن **الای** که حدیث عقل را با ما پادشاهی عشق چنان

شد است که فرمان حاکم معزول **لا اله الا انت** تو نام بنک حاصل کن در این باز آری مهد
 که در کوئی که ماهیستیم نام بنک بدنا ای است **لَمَّا لَعَنَ** چون مراد امان باز آرد
 رفت دست رفت ز کار و کار دست رفت دل با و دادم با مید واه گناه
 دل امید و از دست رفت اخزای کل عند لب خویش مرهی کان خار
 از دست رفت زخم دل وای شمرم شام هجر اه کام و دم شمار از دست رفت
 منعم ای ناصح مکن بی روی او کمر صبر و فراد از دست رفت پیش نهاد پره
 از رخ بر گرفت داهد پرهیز کار از دست رفت رشنه عمر و از دست شد
 ناسر زلف نکار از دست رفت **حَکَمَ** دویان الوزیر نظام الملک خرج ذات یوم الی
 الصلوة فجلس قلیلاً ثم التفت الی الحاضریین وقال هنا بیث شعر ابدی اول وهو
 فکانتی کانه و کانتها امل نبل حال دونها القضاء و کان بهم مسعود بن محمد الحجتی
 فقال بالی خبثت اذنی متکراً فبدا الوشاة فو فی مغرنا فاسخنة الوزیر بعض
الاصدق المصنف ذکر لبالب اسلف بجمع فبت لذکرها شراف المعی
 و ذکر فی بعض مجلد معاهد جیره نزوا بسلع و او مضیاد فی الجمع دهنا بترجم
 عن قلوبنا صدع و غره ظایر علی حدیثا بعثه خاطری و بریح سمعی بجمع
 تعطفهم قلوب تبدد شما لها من بعد جمع فنوا و اصلین عقبی هجر وجودا
 منعین عقبی منع **الاصدق المصنف** ابد در تجلی خلال السحاب ام او تعفت عن
 وجنتها الذوائب اشمس فیها فی الطلوع ام انها تریع الحید بن ماهو حاجب
 انظر لفنا الخلق ام لها سیوف لقتل العاشقین قواضب اذ اذ قن منها ام
 الدافرها بوقوفها القلوب ذوائب اری لکل قتلها و ادر بعدنا

من ربح قدام ربه الخواص اديها باسباب الهدى وطبعها لسفاهة مثل القاصير
واعب للمجنون **المجلد** الا باحاطات العرف عني على شجيرة وابكين مثل بكاء
سقى الله اطلاقا بناحة الحى وان كن قد ابتدلت للناس ما يبا خلية الى قدر كفت
نمتا لبرق يمان فاجلسا على انيا خلية لو كنت الصبح وكنما عليهما لو فعل لفضل
كايها خلية مدالى فراش فارضا وسارى لعل النوم يذهبها وان شئنا
داء الصبح بلنا نتيجته ضوا الشمس عن سلامها الا بالصبي لجن بالله داء
فان طبيبك نرا عبادتها وفالو ابرءاء بعزم وائر وقد علمت نفسى مكان دواها
خلية اما حبلى فغانى من لى بلى او من ذلها بها احب من الاسماء ما وافق اسمها
واسمها وكان عندها اصله فادري اذ امد ذكرها اثنتي عشرة صليحة ام ثمانية
اذا ما عنى الناس وحاورا حة نبتك ان القاطل لله خالها فانك لثان شئت
افاضت غمتى وان شئت بعد الله اغمتك لها واخرج من بين التبتو لعلنى
اجد عنك لنفس بالليل خالها ابا ليل لو اشكوا لذي قد صابنى الى افسد كذا
لوثي لها ابا ليل لو اشكوا لذي صابنى الى جبل صعب لذي لا تخنى لها حاشى
فى سنة دخلت لمرطمة فى مكة فى ايام الموسم واخذوا الحجر الاسود وقنوا واخلفوا كثيرا
وبنى الحجر عندهم عشر سنه ومن قنوا وعلى بن بابويه كان بطوف فاقطع طوافه فقتل
بالسيف فوق على الارض واشد ترى المحبين صرى في ديارهم كثيثة الكهف لا يدرون
كربوا **باب** السادات اطبايهم منسوبون الى طباطبا وهو ابراهيم اسمعيل
الحسين على بن ابي طالب صلوات الله وسلامه عليه صرح باسمه هذا فى حديث رواه
في الكافي **باب** بفصل بين الحق والباطل **قال** بعض الحكماء من اكشبه له من نهاده

انفق الله من نهار ثاوي من اكتسب الا من مثل فواه الحيا انفق الله في مثل الابا واليه
 بفرح منها ما لا ينفع **الحاشي** في فضل السكوت روى في الكافي عن عثمان قال حضر
 ابا الحسن وقال لمرجل وصني فقال احفظ لسانك تعز وفيه الصادق قال لا يقول
 قال لقين لابنه يا بني ان كنت زعمت ان الكلام من فضة فالتكوت من ذهب فبعضه
 انه كان السج يقول لا تكثروا الكلام في غير ذكر الله فان الذين يكثرون الكلام فاسية قالوا
 ولكن لا يعلمون وفيه عنده قال ما من يوم الا وكل عضو من اعضا الجسد بكفر الانسان
 يقول فشدك ان تعبدك منك قول بكفراي بذل ويخضع التكفير هو ان يخفى الله
 وبطاطا داسه فربها من الوكوع فشدك الله اي سالنك بالله واقسمت عليك
مسئلة المصلحة قال شيخنا البها في خلاصة المحتسبي فضل مساحة الاجسام وما
 ونصفه الكرة فاضرب نصف قطرها في ثلث سطحها او الو من مكعب القطر سبعة ومن البيا
 كك قولان الوجه الثاني من الوجهين سهو وخطا واضح لان البرهان فام على خلافه
 هنا لا يناسب بين خطائهما بالمقابلة الى الوجه الاول فنقول لو فرضنا كرة قطرها ٢
 فيكون محيط عظمتها ١٢ والحد ٤٠ ولما كان مساحة سطح الكرة هي مضروب قطرها في محيط
 عظمتها فيكون سطحها ٢٨٨ فثلثه ٩٦ ومضروب نصف القطر في هذا الثلث لكان
 هو ٤٨ مساحة الكرة بالوجه الاول والوجه الثاني يستلزم ان يكون مساحتها اكثر
 من ذلك لان مكعب ٢ الذي هو القطر ٨ ومجموع سبع المكعب نصف سبعة ١٩٦
 فاذا انفصنا من المكعب ٢ ٧٢٧ وسبع الباقي ونصف سبعة ٥٨٩ فاذا انفصنا
 من الباقي يبقى ٧١٧ فيكون هذا العدد مساحة الكرة وهو يزيد على الحاصل من الو
 الاول بقدر ٨٤٤ فالصحيح ان يوا والو من مكعب لقطر سبعة ونصف سبعة من

الباقی ثلثه كما فی الباب و ثلثه سبعة و ثلث سبعة كما فی عیون بحسب حکایت
قال الراغب فی المجازات ان بقوین قرینة اهلها متنامون مرهم رجل فسالوا عن امر
نقال عمر فخره ضری باشد بد فقال سهو لیس سعی عمر بل عمران فخره و اکثر و هدا
اشهر من الاول فان منه عمر و منه حرفان من اسم عثمان طاهر از فریب باغبان غافل صبا شایسته
عند لبیب پیش از این من هم در این باغ استیاداشتم طالب دانشک شام و سحر و چند
دیگر تر ماند دعا کنیم که نه شام و نه سحر ماند حکایت نقل است که مهربان لقا
فند سکی در اقام سپاحت یکی از ولایات کفادر سپید با اهل اینجا از هر نوع گفتگو
و مخالطه نمود و در کجی از اهل ان ولایت گفتند از جمله امور بکه دلالت بر حقیقت
مذهب و بطلان مذهب شما میکند آنست که معابد کلبه شما که حال مذهب بد و زائد
سال با سه هزار سال است که بنا شده و منظم اثر خرابی و سستی در ان راه نیافته و اکثر
مساجد شما بعد سال باقی میمانند و خراب می شود و نظریات بیکه حقیقت هر چه عیال
انست پس مذهب با برحق است سپید و جواب فرمود بقای معابد شما و خراب معابد
مانه با نه سبب است بلکه بجهت آنست که نظریات بیکه در مسجد معابد اصحیح
آورده می شود و طاعت پروردگار در انجای شود و نام افزید کار عظیم در انجا مذکور
می شود بنا طاعت احتمال ان را ندارد و با این جهت خراب می شود اما معابد شما نظریات بیکه
از اینها خالی است بعضی از اعمال فاسده باطله در ان بعمل می آید فوری در ان بهام
رسد و اگر نه بجهت این عبادات می بود مساجد ما پیش از معابد شما و کنا پیش شما
باقی میماند و اگر عبادت اما و نام پروردگار در معابد شما برده شود احتمال ان را ندارد
و خراب می شود گفتند اصحاب این امر بیست سهیل تو به او داخل و معابد ما شود و

اینجا بطریق خود عبادتی کن ناصدق و کذب قول تو معلوم شود سبب قبول نموی تو کار
 هر دو در کار نموده است بعد از آن رواج طبعی اجداد طاهرین خود جسته وضو ساختن و رفت
 در کنه سبب اعظم اینست که در نهایت استحکام و میثاق ساختن بودند و قریب به دو
 هزار سال بود که مقام اثر فتور و سستی در آن بهم نرسیده بود و جمعی که پیش از اهل آن
 بنظر او حاضر شدند و سبب بعد از داخل شدن از آن واقعه کفنه مشغول بنماز شد
 و بعد از نیت بنیکم تبه دست ایچته تکبیر الاحرام بلند کرد و باواز بلند گفت الله
 اکبر و از کنه سبب این دو بیت الفود و سفوف کنه سبب فرود آمدن دیوارها آن هم بخند
حکایت شنیدم که در یکی از ولایات هند پادشاهی بود از جمله هنو و او را
 بود که جمیع امور در دست او بود و هر حکمی که نموده احدی را باواری مخالف نبود
 و این وزیر مذهب اهل تشن بود که قلب و خالی از عداوت اهل بیت نبود و با طاعت
 شیعہ بسیار دشمن بود و هر وقت که پادشاه بسفری میرفت و او کبلی نایب مینا
 خود و جمیع امور مدلی می نمود و آن شهر منخره بود که شغل او همین بود که در نماز
 می شد بزرگان بسخری و تقلید مردم مشغول و این شخص شیعہ بود و بتشیع مشهور و معروف
 بود وقتی پادشاه بسفری رفت و وزیران نایب خود نمودن بران مقلد اهل تشن
 باو گفت تقلید علی را بکن و حرکاتی که علی می نمود تو نیز بکن هر چند این شخص باو اعتقاد
 نموده بمعاذ پر متشبث شد سود نه بخشید گفت مذهب ده مرا تا نزد تقلید علی
 را می کنم وزیر او را مذهب او فرود اجامه عمری در بر کرده تیغ مصر که حامل کرده آمد تا در
 مجلس در بر شد و او بر تختی نشسته بود این شخص تیغ کشیده گفت ای وزیر مرا فراد بکن بگما
 خدا و بنو محمد مصطفی و خلفای من و الا گردنت را چنانم و وزیر شرفی کرم بصدقا

بلند کردن انشخص گفت خنده کردن سود ندارد و بفرمان اینکه اقرار کنی سود ندارد
و بتدریج مقلد زدن بتخت و زهر شده و او را بهین کلام دعوت می نمود و زهر می خورد
تا نزد بان رسیده گفت اهل حال در اقرار تو بی سبب است و او بان بهمان نوع می کرد ^{خنده} بیان
دفعه گفت اقرار نمی کنی و تیغ را بر کردن و زهر زده سیر و را از بدن جدا نمود و بگویند
و مردم متفرق شده اینچنین و اندر شد و پادشاه را مطلع کرد پادشاه بعد از مراجعت امر
باحضرات مقلد نمود هر چند او را تعجب نمودند بنافتنند پادشاه فرمود که منادی
نداکند که او را امان دادیم بعد از این مقلد حاضر شد پادشاه باو گفت که این چه حرکت
بود که از تو صادر شد عرض کرد که مرا تعصبی نیست و زهر مرا مرگ کرد که نقلید علی با
بکنم و شغل علی این بود و من نیز چنین کردم پادشاه خندید و او را مرض کرده ^{موت}
معقول ای لطایف جواب هر سؤال مشکل از تو حل شود بی مثل و قال بزبان ^{همه}
ما را در دل است ستیگر هر که پایش در گل است عاشقی پیدا است از دای دل
نیست بیماری چه بیماری دل علت عاشق ز علتها جدا است عشق انظر ^{است}
خدا است هر چه گویم عشق را شرح و بیا چون بعشق ایم جل باشم زان هر چه ^{تفسیر}
زبان روشن است لبك عشق ز زبان روشن تر است چون قلم در نوشتن ^{می}
شناخت چون بعشق قلم بر خود شکافت چون قلم در وصف این حالت سپید ^{اند} هم
قلم در وصف این حالت سپید هم قلم بشکست هم کاغذ درید عقل بر شرحش ^{چیز}
در گل بجفت شرح عشق عاشقی هم عشق گفت چو بخندیش وی شمس از دین
رسید شمس چهارم آسمان در کشید واجب آمد چونکه آمد نام او شرح کردن
رمزی را انعام او اینش جان دامن بر نافته است بوی پیرهن ز پوست نافته ^{است}

کز برای حق صحبتش آنها باز کورد مزی دان خوشحالهها ناز بین آسمان خندان شود
 عقل بجان و دبدب چندان شود لا تکلفی فانی فی الفنا کلت مفاهی فی الحصر
 ثنا من چه گویم پاک کم هوش پیا نیست شرح ان پاری که از اباد نیست شرح ان
 هجران و این خوف جگر این زمان بگذراناد نکد کمر فال اطمین فانی جائع و اعجل
 فالوقت سیف فاطع صوفی این لوقت باشد ای بنیق نیست فرادگتن از شر
 طریق تو مگر خود مرد صوفی نیستی هستی ان نشیبه خیز نیستی گفته شد
 پوشیده شتر بار خود تو در ضمن حکایت کوش دار خوش تران باشد که نکد ان
 گفته اید در حدیث دیگران گفت مکشوف برهنه کوی این اشکارا به که بنیاد
 سرین برده برادر و برهنه کو که من می بخندیم با صنم در پیرهن گفتن از عرا باشد
 او در عبا نه تو مان نه کنادت نه میا اوز و می خواه لبک انداره خواه بر نشاید
 کوه را پاک برک کاه انسانی کزی این عالم فروخت اندک کمر پیش از بد جلد سوخت
 فتنه و استو و خوشی مجوی پیش از این شمس نه زری مکوی صراط ای پیر روزی
 مجعی راسته و در ان جمعی نشسته یکی زانان که بر صد نشسته بود آغاز نصیحت و عظم
 کرد در انشای گفتگو گفت که بجان آدم از بکه رحمت کشیدم و کار کردم شکم خور
 یکی در حاضرین که در صنف نغال نشسته بود گفت بخند و ما خالا مد نظر امر را بر عکس
 گذشتند گفت چکنم گفت شکم کار بکنند شما بخورید فسا انحرار سبحان الله
 ادبی دادوی در عالم دهندا کمر سپر بخورد گویند مست است و اگر کر شد باشد کوی
 دیوانه و اگر ترک دنیا و عا این نماید گویند رهبانته ایند عوهارا اگر بعد از دنیا
 الوده شود گویند ایتا اموال کم و اولاد کم فتنه و اگر خفته است مراد است اگر بیدار

متشبه در کار اگر کرده معرفت کرد گویند و ما امر و الا لبعید الله تخلصین و اگر این در
 گزاره کرد گویند و ما خلقت الجن والانس الا لبعیدن اگر خواهد تحصیل شش
 پروردگار کند گویند ما للشرایع رب الا دیات اگر نه معرفت نماید گویند کنت
 محضیا فاجبت ان اعزها کثر شفیع طلبید لا یشفعون الا ان ترضی خطاب شنود اگر
 شود گویند لا تقنطوا و اگر این شود فرمایند انما امرکم الله و اگر فرغ نشیند خطاب
 ابد که والدین جاهد و افینا لهدیهم سبلنا و اگر جهد کنند نداد رسد که محض
 بر چنین من پناه و اگر فریاد کند گویند لا یسئل عما یفعل و هم یسألون در و اما او
 دلی میزند و پس فائز که بدانکه دی نام شهر است از عراق و منشویان را دلی میگویند
 چنانکه گویند خردازی مراد نسبت بری است سرتی که شهر را دی منشویان دانند
 گویند صاحب فرهنك جهان کبری بنا کرده و میگوید و بدم بخط خردازی که شش
 بود که دازوزی نام دو برادر است که با اتفاق یکدیگر شهر را بنا نمودند و در شهر
 شهر بغداد بنام شک ما بین این است کنند و واقع شد که هر یک بخوانستند شهر را بنا
 خود بنامند آخر الامر حکما و عقلا چنان قرار دادند که شهر را بنام یکی از ایشان بنامند
 و منشویان بنام دیگری پس شهر را دی نامیدند و منشویان را دلی فائز
 التفاضل بین کل مربعین بقدر حاصل ضرب مجموع جانبهای التفاضل بین
 همچنین مثلث و دایره و مربعان و الفضل بینهم او هو حاصل ۲ و فی ۲ فائز
 فال ۲ الکثکول را به بعض الکسب معتبر از اجماع طریقه الجلاله و ضمت المجتمع
 حروفها لاربعة و ضربت الخارج من القسمة فی عدد الجلاله اعنی ۴ و یبلغ عدد ۹۹
 المحسنی لغیر باسم ۲۵۳۲ و ۴۵۴۵ و مربع از مغزری که یزیدان بقصد همد

اهلك كرم بكي ويا بر بدم كشت بچ سر بكي واسر بدم لنت كرم فائد ^{الحروف}
النون ابنه هي الحروف المقطعة في اوائل السور هي بعد حروف المكررات اربع عشرة حرفا
بجمعها صراط على حرف منسكه فائدة اعلم ان الحرف الكامل هو الذي يبره وبيناته ثلثا
وهو حرف واحد لا غير هو الستين المهملة فان لفظة الستين ستون وهو يبره والباء
والنون لذين هما بينات اربعة ستون واما باقي الحروف المبيحة فاما يكون بيناته اقل
كالعين فائدة لكل عدد كما لان كمال شعوري وكمال الظهور كمال الشعوري للعد
هو حاصل جمع الاعداد التي يتخذ من الواحد اليه مع حاصل جمع الاعداد التي تحت الاعداد
الى الواحد كمال الظهور هو الاول فقط اي حاصل جمع الواحد في هذا العدد فالكما
الشعوري ثلثه مثلا واحد ثمانون لانك اذا جمعت من الواحد الى الثلثة يحصل
ثمانين واربعون وانما جمعت من الثمانية الى الواحد يحصل ستون وثلثون والمجموع وال
ثمانون والكمال الظهور لها ثمانين واربعون وقد اتفق وقوع التسعة بين كمالها
في اسم فاطمة وذلك من خواص هذا الاسم الشريف فائدة بسمي الالف هو الالف
وقطبها اما لتسميتها بالهولي لان هو الالف شيء مادته وما لا يمكن وجوده بدو
بل يتوقف وجوده بكونه مركبا منها ومن شيء اخر والالف كمال بالنسبة الى الحروف ثلثا
كل واحد منها ومن غيرها لا يمكن وجوده بدو منها وذلك مثل الباء والناو
الدال ظاهر واما مثل الجيم والسين فليتوقف وجوده على لباو وتركيبه منها ومن غيرها
وجودها موقوف على الالف اما لتسميتها بالقطب فلان قطب الشيء وسطه
الالف وسط جميع الحروف ما بدو واسطة كالفان والكان امثالها واما بوا
غيرها كالجيم والعين فان وسطها الباء والالف فوسطها الالف قد يثنى القطب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ووسطاً لنا

عليه آلاف

على الالف لئلا يحدروا فيها فان عدد كل منها **قاعدة** قد نسخ بخطي لهما **قاعدة** واحد عشر
في ليلة الثلاثاء سبع عشر ^{١٢} لاجل تحصيل الكمال في الظهور ^{١٢} في كل واحد من ^{١٢} صفه المظهر
تكم كماله الظهور في فرد عليه واحدا وخذ نصف المجتمع واضرب بالنصف في هذا العدد
فالحاصل هو كماله الظهور في التسعة فرد عليه واحدا في صير عشرة وخذ نصف العشرة
وهو الخمسة واضرب بها في التسعة يحصل خمسة واربعون فهذا الكمال الظهور في التسعة
واما طريق تحصيل الكمال الشعور فاضرب العدد في نفسه فالحاصل كمال الشعور
او زد عليه واحدا واضرب بالحاصل في نفس العدد وانقص منه واحدا واضرب الباقي
في نفس العدد و زد على الحاصل مثل العدد وانقص منه واحدا واجمع الكمال الظهور
اصل العدد فالحاصل كماله الشعور **قاعدة** اعلم ان كل عدد في الزوج والفرد اما
اما الزوج فينقسم تارة الى اول الازواج وهو الاثنان والزوج الثاني هو الاربعة
الزوج الثالث هو الستة وهكذا وتارة الى زوج الزوج و زوج الفرد فزوج الزوج
هو الزوج الذي لا بعد من الافراد غير الواحد وبعبارة اخرى هو الذي يقبل القسمة
الى الصبح مرة بعد اخرى حتى ينتهي الى الواحدة كالاثنان وسبعة عشر امثالها و
زوج الفرد مقابل زوج الزوج كالعشرة والعشرين والاثنان امثالها واما الفرد
فهو الذي ينقسم تارة الى اول الافراد وهو الثلاثة بناء على ان الواحد ليس من الاعداد
والفرد الثاني هو الخمسة والفرد الثالث هو السبعة وهكذا واما اذا قلنا بكون
الواحد عددا فهو اول الافراد والفرد الثاني هو الثلاثة وهكذا وتارة الى الفرد اول
وهو الذي لا بعد من الافراد غير الواحد كالخمسة والسبعة و امثالها وغيره وهو
مقابل **قاعدة** اعلم ان للعدد اقسام كثيرة فمنها التام والناقص والواحد المتعادلا

م
مثلاً ویرایان تعلیم
کمال انظوری
۲
۱
۳
لبانی مع الکمال
الظهور

العشر والثلث

التي هي في خمسة والثمانين

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

المتحابان فالعدد الثاني الذي يكون جزاء العادة له مساوية له كالسنة والناظر
هو الذي يكون جزاء العادة اكثر منه كاشي عشر الزائد هو الذي جزاء العادة له
اقل منه كالمثابته واما العددان المتعاد لان فيهما العددان المتعاد لان فيهما العددان المتعاد لان
يكون الاجزاء العادة لمحل منهما مساوية نفس الاخر كالماتين واربعه ومثابته وللعنة
المتحابين خواص كثيرة بيئته في مقابلة يمكن ان تذكر شرط منها في بعض مجلدات هذا الكتاب
ثم ان لتخصيص كل من هذه الاصنام طرفا مضبوطا ذكرها والدي العلة في كتاب مشكلا
العلوم قصصا حكى ان الرشيد هجر جارية حسنا كانت بعثتها مائة ثم لقبها في بعض الناس
في جوانب القصر تدور سكرانة وهي فتحة بالها من البيوت فراودها فاستفدت الى
ادارها وحلها وسقط عند ما بغتها الرداء عن منكبها فاعثرت بانك هجرتي
هذه ولم يكن لي علم بها فانك فانظر في هذه البيوت حتى تضل لافانك وانك بالعدا
فهم الرشيد لبيته وجدا بها فلما اصبح امرها اجاب لا بدع احد يدخل عليه وانظر في علم
الحج فدخل عليها في حجرها واسألتها الوعد فقالت يا امير المؤمنين كلام الليل
بحجوه النها فقام عند ما خرج الى مجلسه اسند عي من بالباب من الشعراء فدخل عليه
الرفاعي ومصعب ابو نواس فقال لها اتوا الكلام على كلام بحجوه النها فقال كل من
الرفاعي ومصعب شعرا فقال ابو نواس وليلة اقبلت في القصر سكرى وكز
وبن السكر الوفاة وهما المرح اذ فافقالا وغصنا في زمان صغنا وقد سئل
الرفاعي من منكبها من التخبس والمحل الاثار مددت لها يدك حرا فقالت عند منك
المزار فقلت الوعد سببت فقالت كلام الليل بحجوه النها فقال الرشيد انك
الله كانت كنت معنا حاضرا ثم امره بعشرة الف درهم قصصا اخرى حكى ايضا

ان الرشيد

انما تشبه خلق في قصر وعنده بوابتي في تمام الحسن والجمال فلما ادركوا لم تحرك جاذبة
 فقال لها نومي على السرير يقوم فقامت عليها فلم يبق فقال لها العبي عسى ان يقوم ^{اربع} فلبت
 به فلم يرد الا رداوة فلبست الحجاب وتراث اذا كان ابرك فاستبهر فلما خبرهم ولا تمنع
 فقام وخرج من عند ^{ها} وقال من بالباب من الشعر فقبل ابو نواس فادن له بالدخول فلما
 له مات لخدم على اذا كان ابرك انج فانشد ابو نواس محي الله ابري ما امتعه محملي و
 الله ان قطع فها من بالوم على سببه افنت استمع ما جرى معه انبت بعثا في
 ملوة مزينة حسن به مبدعة بطرف كحل وحصر كحل ورون فقبل فها المع
 وظالمتها البناك فالتقم مطبعة امرت لا تمنع ونامت على ظهرها لم يبق فقلت في
 على اربعة ومسة كفتها فانتني وخيب ظني المضعة فقلت لها قال عبي لي به
 لعل يكون به مرجعة فتدانا مثل اللجين وكفا خضيبا فها ابرعه وصار ذلك
 فانطوى وكادت من الغبطة ان تقطعه ففالت قد سائها فعله وصا من الموت ما
 اشعه اذا كان ابرك فاستبهر فلا يخبر به ولا تمنع حبل ^{حكي} ان اثنين اخصما الى حاكم
 فادعى احدهما ان الاخر عبده وهو ينكره فقال للادعي ما اسم العبد قال ميمون وقال المنكر
 ما اسمك قال عبد الله فاجلسها واهي عنها ساعة فاشتغل بعينها ثم نادى باسمه وقال المنكر
 لبيك قال اطع مولاي ^{حكي} ان اخصم جلان الى حاكم في قطعة غنم وادعى كل انا له
 ولم يكن شاهد فلما الى اللبل قال لا حد هما فمخني بغنم منها فمضى فبيع عليه لكلب
 مكانك و امر اخر فمضى ولم ينج عليه لكلب فحكم ^{حكي} ان اخصم شيخ وشاب في امرأة
 معها صبي كل يدعي انان وجتها والصبي له منها ولم يكن بينه والمرأة تصد الشات
 ففرق بينهم واعطى الصبي ثرا فاكله واخر ليد هب الى سيرة فاعطاه الشيخ فحكم له وهذه المرأة

والشاب فافرأ بالقضية كما كانت **حكايته** وقت بين الأعراس وزوجته وحشة ^{فان}
 الى بعض القضاة المشركين من القاضين برضاها عنه وبصلح بينهما فقال القاض ^{جدة}
 يا اخي ان أعراس شيخ كبير بمنزلة جدك وعن قلبك من أجل عندك فلا يرهق في عيش ^{عيشه}
 ونزول ابنته وارتعاش يد به وبخوفه وجود كعبته ودن ساقه وضعف كعبته
 ثقل صدره وخفة عجزه وكود لونه وبهاض فوده وكبر ^{انفه} صفته فقام الأعراس اليها
 وقال فوي عند تدعرك بما لم تكن انت تعرفها من جباي **الطيفر** دق رجل البتة
 على الجاحظ فقال الجاحظ من انت فقال لرجلنا فقال الجاحظ انت الدق سواء
حكايته حكى انه عمل بعض العمال على لائنه فدعى عليه خصما فاضا من يوم الاو ^{معه}
 واحد ووقع الامر الى القاض فلما اشدت عليه الامر ولم يبق عنده شيء قال له بعض ^{قاله}
 ان لك في الانكار لسعة فصر منكرا ^{معه} فادعى له فلما كان من غدا لخصم معه خرو ورفعة
 القاض وراه خطه الذي كتبه وخاتمة الذي ختمه فقال القاض لخط خطك ^{معه}
 ام لا فقال نعم لخط خطي ولخط خطي ان له على الدنيا فقال القاض فلم لا تؤدبه قال ان
 منك **طايبر** كان ابن الجوزي يخط على المنبر فام اليه بعض الحاضرين وقال ^{معه}
 ما تقول في امرأة بهاداء لائنة فشد في الفور في جوابه يقولون ليل بال عراق ^{معه}
 فبالبقي كنت طيبا مادا و **حكاية** حكى بشير المفضل قال خرجنا حجاجا فمرنا بجي
 فوصف لنا ان فيه امرأة تعالج الملسوع وهي في الغاية من الجمال فاحبيناد و ^{معه}
 يمكن ذلك بدون وسيلة نتشبت به فاتينا برقيق لنا واخذنا عودا وحكنا ^{معه}
 حتى ادسبت لفقنا وجئنا به المحي قلنا ملسوع فخرجت المرأة كأنها الشمس فنظرنا الى
 المجرج وقال له تسعة حبه وانما جرح عود بالذ عليه لسعة الحبه فاذ هبت الشمس

يموت هذا الرجل انا لا اقدر على علاج هذا قال فما ارتفعت الشمس لا وهو ميت
 فتعجبا منها **وفي بعض كتب** انه جاء رجلان الى امير المؤمنين وكان مع احدهما
 خمسة وعشرون درهم الاخر ثلثة فجلسا باكلان فجامعا ثالث فشا كما فلما فرغوا راح
 بمائة درهم فطلب صاحب الاكثر خمسة فاني صاحب القل ففجأ صا اليه فقال لصاحب القل
 قد انصفك فقال امير المؤمنين حتى اكثر من ذلك انا اريد من الحق فقال نعم اذا كان
 فخذ درهما واعطه لم ابي اقول والسبب في ذلك ان الاخر عشرة كانت بمائة والاشخاص
 ثلثة فاكل كل منها ثلثة وهو عنيف وثلثا بعنف فاكل صاحب الثلثة وعنفين
 وثلثي بعنف فبقي بعنف وثلث فاكله لثالث فالثالث بقى اكل بعنفين وثلثين
 وهو بمائة ثلث ثلث احد من صاحب الثلثة وسبعة اثلث من صاحب خمسة
 فيكون نصيب الاقل درهما ونصيب الثاني سبعة دراهم **والقايح** في الجحش
 بين الحسن والصبا والورد والسعيد نظام الملك ان السلطان ملكشاه امر بنقل
 الزخام من حلب صفهان فاكثري بعض اهل سوق السكر يحمل خنماثة وطل من الزخام
 المذكور جماعة من رجلين من لغز في كان لاحدهما سبعة جمال ولاثرا ربعة وكان لكل
 اربعة خنماثة وطل فوضوا ذلك على جمالهم العشرة ولما وصلوا اصبغها امر السلطان
 للرجلين بالفتح بنار وقسمها للوزير نظام الملك فاعطى صاحب الستة ستمائة وخصا
 بالاربعة اربعمائة فاعترضه الحسن فحضره السلطان وقال قد صرت مال السلطان عني
 مستحقه ومنعت المستحق من ماله فانك قد خلت في هذه القسمة على صاحب الجمال
 الستة لان حق من الالف بيتا وحق صاحب الاربعة مائتا بيتا ثم ورد ذلك بوجه
 معقبه فطالب السلطان قل شيئا منهم لانا فقال لجمال عشرة والجمال الالف خنماثة

فاكل الثالث من اعفنه
 ثلث بعنف اكل صاحب
 الاكثر اربعة وعنفين
 وثلثي بعنف

ثم انما ائذ وبيتا

رطل فنته اخاس لا حال حملت علی الجبال الستة وهی تسعمائة رطل جسمها ستة رطل منها
 لصاحبها واربعمائة للسلطان وخمس مائة حملت علی الاربعه وهی ستمائة رطل لصاحبها
 جسمها ستة رطل وللسلطان مائة رطل فحمل صائد البقرة جنس مائة فاستحق جنس الاربع
 وحمل صاحب الستة اربعة اخاس لاف **معما** باسم معنواى فاصدا ذلك فوته
 بیهان روشن بتوفور دبدۀ عالمنا خورشید سرمدان دکل دل باز د هرگاه
 که عشقت و دود سر مہمان مراد از سر خورشید شمس است مراد از دل کل داء
 و داسٹ مراد از سر عشق است تنہ واضح است **معما** باسم جنبد ان مہر کہ بدی
 میرد از من دل از جور و خشم دیند پیر من دل خواهی کن نام او فشان بانی جان
 بر سر دست نیر از ان بر کن دل مراد از دست پداسٹ چون جان را بر سر کنی و دل
 جان واکہ الفاسٹ بر کنی جنبد شود **حکایت** قال بعضهم رایت عرابیا کان یعشق
 امرأة من العرب کان مغرمابها فخرجت المرأة الى الصحراء لتبول فبالت واقبفتی الاعرابی
 اثمها وقال لواءى انا انظر الیه فذهبت مکان بالبت فبتر المرأة فوضع حشفته فی بوا
 وخالط قضیبہ قال بامشوم ان فانک للحم فاشرب **حکایت** کو بند مودى
 سلیمان را با جمع لشکر وعدۀ مهمانی خواست و گفت وعدۀ کاه کناد فلان در بابا
 بعد از آمدن سلیمان و جمع شدن لشکر و کناد در بابا مود حاضر شد و پای ملخی پا خود
 داشت در در بابا انداخت عرض کرد سلیمان کل ان فانک للحم فلم یفک المرق یعنی بخور
 اب این در بابا اگر گوشت نیست اب گوشت هست مثل کثیرا ما بمثل بقولم جمع
 بخفی چنین الخائب الخاسر فخالط فجنین فقبیل چنین کان رجلا مدعبا فجا عبد المطلب
 وعلیه حقان فقال باع منی ولد هاشم فامعن انظر فیه فقال وعظام هاشم ما ار

فبذلها مثلها ثم فارجع فرجع جاثيا بخفيته قال بعضهم كان رجلا مغنيا فندعاه قوم
 من اهل الكوفة ليظهرهم في زينة فخر جوا به الى الصبح فضر به وسلبوا ثيابه وتركوا
 عليه خفيه لا غير ولم يرجع الى زوجته وكانت منتظرة لرجوعه على عادته بما يفضل عن
 اطعمة اهل الزينة وراثة على تلك الحالة فقال لكل من سألها عنه رجعت خفيته ^{مثلا}
 انه كان رجلا ساكنا في ارضها بجمع خفيته وما كسبه حتى ارضه فلما ارى حاله اعرابه اخذ
 خفيه الخفيين وضعه على الطريق ثم مشى الى اخره في موضع اخر على الطريق وامكن له فلما
 مر الاعرابه بالحرف قال ما اشبه هذا بخفي خفيه ولو كان معه الاخر لاخذته فلما انتهى الى
 الاخر ندب على تركه الاول واناخ واحلته بما عليها فركبها ومضى بها فلما رجع الاعرابه الى ارضه
 بالخفيين فسالوه عن حاله فقال جئت بخفي خفيه وبذل خفيه كان لصا فصرق خفيه فاخذ
 وصلب حجابته وعليه خفان فانزعها ورجعت فقبل رجعت بخفي خفيه ابي صليت
 منه بن ثالث قد تكثرت العجبة في القسم بقولهم ايم الله ولا يخفي انهم لم يخفوا القسم كلمة
 واستعماله في كلام البلغاء شائع وهو مخفي اسمهم لاسم لاسم لاسم لاسم لاسم لاسم
 وهو مفرد مشتق من الهمز وهنرته للوصل لجمع ميمين وهنرته للقطع للكوفيين ولحقوا
 على ما دعوا بان هذا الوزن مختص بالجمع كالفلس اكلت برده جواز كسر هنرته وفتح ميميه
 ولا يجوز ذلك في الجمع من نحو فلس اكلت قول نصيب فقال هنرته القوم لما نشدك
 نعم وفريق الهمز الله ما ندرك فخذنا لهما في الدرج كذا قبل وللكوفيين ان يقولوا
 لكثرة الاستعمال بل من له رفع بالابتداء وحده الخبر واصله الى اسم الله سبحانه خلافا
 درستوبه في اجازة جره بحرف القسم لاجاز ابن مالك صافته الى الكعبة وكافه الضمير
 الذي يرد به الله سبحانه نحو ايم الذي نفس محمد بيده واجاز بعضهم اضافته الى غير

فانه

وانشروا فيه واهم بهم لبس العذر واعتذروا وجوز ابن عصفور كونه خبرا للمحدث ^{ومستد}
اي فتمحيهم الله والاولى بناء على ما تقرر عندهم ان الامر ان ياربهم كون المحدث ^{ولا}
وثانها فكونه ثانيا او في ذكر شارح معنى للتبويب فيه اثنتي عشرة لغة ^{ابن} ^{بفتح} ^{الهمزة}
وفتح ^{المهم} ^{مفتحة} ^{ها} او بكسر ^{الهمزة} ^{مضم} ^{المهم} ^{وا} ^{ابن} ^{بفتح} ^{الهمزة} ^{وب} ^{كسر} ^{ها} مع ضم ^{المهم} ^{وم} ^{من} ^{ضم}
^{المهم} ^{وف} ^{فتح} ^{ها} وكسر ^{ها} وضم ^{النون} ^{في} ^{الاحوال} ^{ثلاث} ^م ^{بالضم} ^{والفتح} ^{والكسر} ^{وا} ^{ابو}
^{حسان} ^{في} ^{الارتشاف} ^{ثمان} ^{لغات} ^{اخر} ^{ابن} ^{بكسر} ^{الهمزة} ^{وف} ^{فتح} ^{المهم} ^{وا} ^{ابن} ^{بكسر} ^{ها} ^{وم} ^{بكسر} ^{ها}
^{والهم} ^{وام} ^{بكسر} ^{الهمزة} ^{والهم} ^{وام} ^{بكسر} ^{الهمزة} ^{وف} ^{فتح} ^{المهم} ^{وام} ^{بعكس} ^{لك} ^م ^{بفتح} ^{ها} ^{وام} ^{بفتح} ^{ها}
^{الهمزة} ^و ^{ضم} ^{المهم} ^{فما} ^{جاء} ^{قد} ^{تكرر} ^{في} ^{كل} ^{ما} ^{نم} ^{فلان} ^{اخر} ^ن ^{فصل} ^{لسبق} ^{ومثله} ^{سبا} ^{الغايا}
^{في} ^{بعض} ^{ما} ^{لسبق} ^{وهذا} ^{كتابة} ^ع ^{للتقدم} ^{والكمال} ^{واصل} ^{لك} ^{ما} ^{نم} ^{كانوا} ^{يعرضون} ^{فقبضا}
^{في} ^{تسابقون} ^{اليه} ^{من} ^{اغذا} ^{اولا} ^{فقالوا} ^{اخر} ^ن ^{فصل} ^{لسبق} ^{وحاذه} ^{وكان} ^{له} ^{ولم} ^{يمنه} ^{للسبق}
^{والفضل} ^{واللتقدم} ^{والمضار} ^{المبدل} ^{فما} ^{جاء} ^{كثيرا} ^{ما} ^{يمثل} ^{بقولهم} ^{وتفرقوا} ^{ابدي}
^{هذا} ^{ممثل} ^{بغير} ^{في} ^{نظر} ^{في} ^{المجتمعين} ^{وبق} ^{بفرقوا} ^{ابدي} ^{كسبا} ^{وا} ^{بادي} ^{سبا} ^{اي} ^{تفرقوا} ^{مثلا}
^{اولاد} ^{سبا} ^{وسبا} ^{في} ^{الاصل} ^{الهمزة} ^{غير} ^{مد} ^{ودة} ^{اسم} ^{رجل} ^{هو} ^{ابو} ^{عامر} ^{من} ^{قبائل} ^{المهم}
^{فوسبا} ^{ابن} ^{يشجب} ^{بالشبن} ^{المعجزة} ^{والجهم} ^{ابن} ^{يعرب} ^{بالعين} ^{المهملة} ^{والراء} ^{ابن} ^{خطان} ^{ليس}
^{لانهم} ^{في} ^{اسم} ^{قبيلة} ^{كما} ^{اول} ^{في} ^{قوله} ^{نعم} ^{لقد} ^{كان} ^{لسبا} ^{والابدي} ^{كتابة} ^{على} ^{بناء} ^{التقوى} ^{والبطر}
^{وهم} ^{بمنزلة} ^{الابدي} ^{ضرب} ^{بهم} ^{المثل} ^{حين} ^{تفرقوا} ^{او} ^{سل} ^{عليهم} ^{سبل} ^{العرم} ^{لوا} ^{دي} ^{والجرا}
^{او} ^{المطر} ^{الشديد} ^{ولا} ^{يتعين} ^{ضربها} ^{على} ^{الحاجية} ^{يجن} ^{المضاف} ^{بل} ^{يجوز} ^{ذلك} ^{وان} ^{يكو}
^{ضربها} ^{على} ^{المصدر} ^{اي} ^{تفرقوا} ^{تفرقوا} ^{بادي} ^{سبا} ^{وسكن} ^{همزة} ^{سبا} ^{ثم} ^{قلبت} ^{الفا} ^{وا}
^{سكنت} ^{لباء} ^{فيها} ^{مع} ^{انها} ^{منصوبان} ^{لثقلها} ^{بالتركيب} ^{والاعمال} ^{كافي} ^{مع} ^{كرب}

مثل يقال فلان لام مآدر ماد وهو رجل من هلال بن عامر بن صعصعة قتلته
 ماد والامر سعي الجلالة من ماء حوض فلما فرغ الابل من شرب الماء بقي في اسفل الحوض
 ماء قلبي فسلح فيه ومدد الحوض برای طين الحوض بعد تخرجه من ان يسقي احد من ذلك
 الحوض فذهبت لك مثلا وضرب المثل في اللئامة مثل كل الصبي في جوف الفراء
 الفراء لحمار الوحشي اصله ان قوما خرجوا الى الصبد فضا احد هم ظبها والاحرار بنوا
 فراق قال لصاحبه كل الصبي في جوف الفراء ^{ان جميع} ما صيده يسه في جنب ما صيده تشعر
 طوبى لحرار الفنون وكسبها رداء سبنا والجنون فنون فلما تعاطيت الفنون
 خضتها تبين ان الفنون جنون تشعر بنسوا الى امير المؤمنين ع اري حماري و
 تغلف ما هو في واسداجها عاتظاء الدهر ما تروى واشرف قوم ما ينالون
 قوتهم وقوم ما ياكل المر والستوى قضا الخلاق الخلاق سابق وليس على يد
 القضا احد يقوى ومن عرف الدهر الحنون وصره نصير للبلوى لم يظفر بالشكوى
 تشعر اذا مال المرء قل دكائه وصاقت عليه رضة سائه واصبح لا يدركه وان كان
 جازما اقتاد ما يخر له ادم ورائه وان مات لم يشفق عليه خايله وان عاش لم يسر له
 بقاؤه ولا الموت خير لامرئ ذي خصاصة من العيش في دل بدوم عنائه تشعر
 لقد طفئت في تلك العواله كلها وددت طر في بين تلك المعال فلم ارا الا ضعا
 كف جابر على ذن او فارعا وكاس نادم تنكر الدهر ولدي داني صبور
 واحداث الزمان تهون ويات يربني الخطب كيف عندائه وبات ربه الصبر كيف
 يكون تشعر ثمانية بلقي الغني في زمانه وكل امر لا بد بلقي الثمانية سرور وهم
 اجتماع وفرقة وعسر يسر ثم سقم وعافيه تشعر ما للمعبل والمعالى انما السعى و

بكبها الوحيد القادر فالتسعين جنداً لما فرقت و ابوبنات النعش فيها ركب
شعر بعد ضراحي قلبى اليهم حين فصل فارقت لوكائب وما كان قلبى
بفراقهم ولكن حكم الله لاشك غالب شعر المحكم مؤمن الحجازى اجتناباً الى البقا
لفئال مهل جيلة للقرب منكم ففجئاً انى كل آن للثاني نواب وفي كل حين للثالث
اهوال خلب قد طال المقام على الاذى وحال على الحال احوال همز صاني بالامانة
وبنقضى على غيرها ابقي ببع وشوال شعر ياد جلا مخا واطاني وساكنها قل
للدبار سقاك الراج الغادى وقل لاطعناهم جئت من طعن وقل لوايديهم جئت
من وادى شعر انى سليمان يوم العبد ملة بنصف جل جراد كان في منها ولا
تدام عليها في هديته ان الهدايا على قدر مهابها شعر المحكم مؤمن المذكور
هو الهوى بعض رداً فارواك ومرجى ذكر عتبات فاعباً وفارق النوم اجفان فاروقى
وهيج الشوق احرى فارواك وزانى طيف من الهوى فعارضنى طلق المحب الفجائى
فاجبان فقال قل كيف حال القلب قلت له وعنى ورسول عنى جارى مع الفانى
فقال ما بك صفر الخدم من ذرف الدموع قلت جفانى وهو فاجعاً قد حال ليلى ايا
ليلى بد كراكت فحاشاك ان تتخل بالليل حاشاك هل تدركين وصلا في حدائق ندى
لسائما من طيب باك لسائما من عيش قد مضى انى ليل الفراق لتعد بى اهداك
اهل الفلج على ابل الزمان فدن هجر عنى سرى نوى عسرك فكم اذاب هجرى قلبى وسا
من العنين من ذكر دشت ثناياك وكمر نثر لالى الدمع حين سنا فى الطيف و
اعز اللفقيات وكمر زابتك نوى فدن فتحت عيني اغصها سوا ما لك استغفر
هل طيف بغير كرى متجبال الفكر شيبا من محباك اخطا هل لك من شبه يكون

وذهبانى على الخافى باعناك بل قد رايتك باعنى بغير كرى باصحتى في قوا
 لكل شواك استغفر الله ما قبلني لذي فخذ بعد اعناك ثوى قلبى بعناك بل
 حيث ما نلت عن عبنى رايتك با انسانة لعين فيها بعد مسرك ان لاداك ففى قلبو
 موال وان ذهلت عنى فاني لست انسانك روى فداك وانا ضمنت خيماي فهد
 تد بين قلبا منه ما واك **حي اصرح** كى ان با الحسين **مجرى** الى باب ابن الزبير فنعجنا
 ان يدخل عليه فكتب هذا البيت في رقعته وادس اليه الناس قد دخلوا كالابر كاهم و
 مثل المخصى لمضى على الباب فلما وصلت اليه امر بعض الخدام ان يفتح فنادى عليك **عليها**
 بالدخول باخصى قد خل هو ويقول هذا دليل **السفيرة** **حكيم** حكى ان بغيرى كان **يقول**
 شديدا ليجل زل خارج الجمن وكان هو ما شديدا لمحر فوفد عليه سائل فقال كلمة **شوق**
 قال خرجت من اهل بغير ناد قال ما ضمنت قرائك قال فصدت منك من بعيد قال واهبك
 من قريب قال نا ابن ابي حمزة المنقرى قال اضرب كنى ابن ابي طاروشنت قال فنادى
 بالدخول قال نعم الى عيالك قال اما اردت لدخول في قبضتك الواسعة قال وراك واسع
 قال ما اسمك قال اخذ ولا تقطع قال ما احبتك ان يكون لك اسمان قال نا احبته قال من
 ابن جيث قال من العدم **الوجود** قال من ابن خرجت قال من بطر احمى قال ابن سريد قال
 مكانا لا اراك قال علم انت قال على الارض قال ففهم انت قال في ثيابي قال ابن كرا
 قال ابن رجل واحد قال عنيت ما سنك قال عظم قال ففرض قال بقرض الفار قال انشد
 قال تنشد لصدالة قال فسمع قال فسمع لفنية قال لمضى عليك بيتا قال لقمه على نفسك
 قال فسمع قال فسمع **الحمامة** قال نا سائل عليك قال نا صناع يجبل قال بل انت كهبل قال
 وانت كالبعوضه قال انت كريم قال انت كالدب قال وانت كبهل قال وانت كالبالوعة

قال أنت الشجاع قال الشجاع المحبة قال أنت لعنتك قال لعنتك الموت قال ضربتني الشمس
 قال الساعة بابك لغني قال الأرض أحرقت قد مكأ قال انشاء الله بهر عليها قال من علي
 بنعلك قال من أنت علي باهلك قال اعطني خفيين قال رجع بخفي حين قال اعطني
 دهنار او درهما قال بل لنصفك الاخر منهما قال خفت قال لاجل ذلك ما اعطيتك قال ثم
 علي قال بعد الموت قال بما السائل فلا منه قال واما بنعمة ربك فحدث قال أنت من
 الكرام قال أنت من الكرام قال اعطني في الدنيا قال اعطيتك في الآخرة قال ما اردت ان
 اريك في الآخرة قال لا يمنعني ووب الحرم قال ما منعك من جواب لكل ام قال نعم منك
 حياء قال نعم الجحائي لثناء قال ما ترحم انك فاعد انا فاعم قال لقاعد ملك قال تعدد
 ساعة قال لا تقسني ساعتين قال ضع على كفي شيئا قال في كفك ابري قال ضع فيها هو
 ايضا حسن قال هو ضريح اهلك رجع وخذه قال ما رايت انتم منكم نظر في المرأة
 قال ما في الدنيا اسام منكم قال تسيت نفسك قال خاب استمات قال خاطبت نفسك
 قال قتلك الله قال ان اعطيتك جنة قال عذبتك الله قال ان اعطيتك درهما قال لعنه
 قال واي مصيبة الله عليك قال ان اعطيتك دينا قال ابتلاك الله بمصيبة ادهى منك قال لا ارا
 الله مثلك قال انشاء الله بعد عني عيبك قال بل اعلى الله عيبك قال حتى لا ارى
 وجهك قال خربت الله دارك قال ان دخلتها قال سبحان الله قبل كونك قال فهل في
 عندك شيء قال نعم عصا ارق بها راسك واخلص منك فعد على عصا كانت على باب
 الجنة فاضرم السائل وهو يتبعه هما يتسابقان لطيفهم حكى ان نبي من اشرف السائرا
 كان يهوى فتاة اسمها صدقة فاتفقوا واعدا له ليلة ولم ناه فخرج الى دارها فقبل
 اثني في الطبقة لغيره فتر مع جماعة فاسرع نحوها وادان بدخل عليهم فمعهما حاجب فوقف

منها وانشد بصوت عال اسماء اهل الطبقة يا اهل هذه الطبقة هل عندكم من شفقة
 لسائل قد حانكم يطلب منكم صدقة فاستشف بعض جماعة واجابه بامن بروم الشفقة
 بهجة مخترعة جدك يا هذا الفتى جرم عليك لصدقة **شعر** لروهم يا من لعبت
 به شمول ما الطف هذه الشائل فتوان بهر دلال كالفص مع النسيم مائل لا
 يمكن السلام لكن قد ضمن لمفرد سائل ما الطيب قنا واھني والعاذل غائب
 غافل عشق ومسرة و سكر والعقل ببعضنا كذابل البدل بلوح في قناع و
 الغصير يميل في غلائل والورد وعلى الحدور غصص والنرجس في الجفون زائل و
 العيش كالحب صاف والانس بما احب كامل مولاي يقول بان عن شاك في
 الهوى فائل في حبيب قد بدلت دوى ان كنت لما بدلت فابل في عند امة
 فقال في هل انت اذا سالت باذل ذا العام مضى لبيت شعري هل يحصل لي
 رضاك فابل ها عندك وافقت لبل بالباب يمدك سائل من وصلك
 بالقليل يرضى والطل من المحب بابل **حكاية** اشتكت امرأة عن زوجها الى
 القاضي فطلب الفقرة واعث انه يقول في الفرس كل ليلة فقال للرجل ما لي
 فقال لا تعجل اقصر عليك قصتي اني اري في منامي كاني في جزيرة في البحر وفيها قصر عال
 وفوق القصر منارة عالية وفوق المنارة جبل وانا على ظهر ذلك الجبل ولجمل عيشا
 بطا حار اسد يشرب من البحر فلما ريت لك بول من شدة الخوف فلما سمع القاضي
 قصته بال في ثيابه فقال يا امه احدثك البول من هو مد بشه فكيف من راي فاعدت
 شمس للحكم مؤمن علام على نزال فضاء من فضائمه وقيل نور فقل
 نور وقيل نجم فقلت مر مر شعس راي طبيب على كتيب كان له ليد ان الال

فقلت ما اسمک فقال لولو فقلت لی فقال لا احکایه حکایه بن الحسن
دکب هو مامع الوزیر این الفرائد وکان الوزیر یبتغیکه وبتنهزه بالجصاص اکثر وکان
حرفی موبک عظیم ومع الجصاص تفاحة سیدة فادان بعطها الوزیر وبعث فی الدجلیة
فقلت وبعث فی وجالوزیر وردنی التفاحة فی الدجلیة حکایه نقل است که مهرزا
وچند که از جمله مشاهیر شعرا و وزیر مقتدی پادشاه بود صاحب ولت بسیار بود
و اولاد بسیار خدایا و عطا فرموده بود و نظر بقریب و سلطان در نظر مردم مهابت معزز
بود و همیشه نسبت بقرآن بخلاف ادب گفتگو می نمود و بر این بحث اعتراض میکرد
روزی در مجمع عام که جمعی از علماء و فضلاء و طلبه نیز حاضر بودند گفت که خدا در قرآن
میفرماید ولا تطع الا بائلا فی کتاب صبی و من یطع الا بائلا هتیم و حال آنکه
دگر من در قرآن نشده و هیچ یک از حضار در جواب و سخن نتوانستند گفت یکی از
فقهای طلبه در صف نعال نشسته بود گفت مهرزا چرا ذکر شهادت قرآن نشده و حال آنکه
چند بار در خصوص شما نازل شده هرگاه مخصص فرمایند بخوانم گفت بخوان گفت
اعوذ بالله من الشیطان الرجیم ذری و من خلقت حیة و جعلت له مالا ممددا و بین
شهودا و هکذا له تمهیداتم بطمع ان ید کل ان کان لا یأمن ان عبدا سار هقد صعدوا
ان فکرو قدر فقلت کیف قدر ثم قتل کیف قدر ثم نظر ثم عبس و سر و استکبر
فقال ان هذا الا قول البشر صلیه سقر و ما ادبک ما سقر لا یبقی ولا یند لوجه
اللبشر علیها تسعة عشر کوبند بجز شنبه این بات لزه بر اندام مهرزا و چند فتاوت
از زرد شده و تب شد یک عارض شد و بعد از سه روز وفات یافت جسی
شد و نشان دیگر که من ترک شکیبائی کنم ناموس را بکس و نام بنیاد شو اکرم

دقت غنیمت شمار و در خیز و فرزند نال که را داشت سود آه کی آمد بکار
لا ان کای اهل شوق وقت گریه را دیدن است دست را بسوی کربان کنی
شناختی قطع امید من کند دم بدم از وصال خود تا نکند دل حزین شاد با انتظار
هم هاتقی ای هر که کان نفاک بگی سر بدی بکنید بر حال دنده بتر از خود نظر کنید
شرف حریف این عشق است فی افسانه چندان شکوه چیست لب بداند کبریا
جگر نه باک نیست هر چه بغم شاد بشوی میدانم غم دل با تو از آن مهکوم
کل خنی چون دل بشکوه لب بکشد بگو که من شرمند از کدام وفای تو
سازمش صبر عالمی کشد شد چشم تو را زان همان صد قیامت شد هوس
تو در اغان همان و لاله شها تو خفته من بدعا کنز تو در باد آه کس که بهر تو
خون نشسته اند و حشمتی طبع مان کن ای فلک وعده وصل بار را بار از این میا
ببر این شب انتظار را شکار آه بی تابانه زود است که محل تا در در و زده
حالی دل از سپهر بخت است خدا با برهان هر کجا در قضی مرغ گرفتاری
دانش وعده هم صحت دارد است و در محشر است دهری بد قیامت کشتن
مرا مانی شب عیش شاد گانی بگذشت روزها شد چه شبی تو ای شب عیم که
ترا سحر نباشد و در حسی توفی و قوت بکماله دیگر دردی نفوذ بالله اگر در
اثر کند و لهر فریاد که طالع فرزند که دیدم صبا در غان دیگر بسته ترش داشت
و لهر دعا های سحر کو بند میدارد از آرمی او می دارد اما کی شب شق سحر دارد
لا ان که هم بضاعت خود عرض میکنند اینجا قبول حشر او تا کدام خواهند
تو بهر حکمی اند سلم الباس المعدل علی قوم من العامة فلم یزد و افعال لعلکم تطوبون

فرض کیا کہ ایک شخص نے ایک اور شخص کو ایک ہفتہ کی اجازت دی ہے کہ وہ اپنے کاموں کو چھوڑ کر اس شخص کے گھر میں آجائے اور وہ اس شخص کو اس کی ساری ضروریات کی دیکھ بھال کرے۔ یہ شخص اس شخص کو اس کی ساری ضروریات کی دیکھ بھال کرے۔ یہ شخص اس شخص کو اس کی ساری ضروریات کی دیکھ بھال کرے۔

ما قبل من الرضا لله من بعض احد من اب بكر وعمر وعثمان وعلى فهو كافر فسر ابن ذلك
واعند رواه **قوله** حتى ان رفع غلامان سكرانا اخذا باللبس الى بعض اولاده
فاستحسن صوتهما وسئل عن نسبهما وحبهما فقال احدهما انا ابن من دانت اوفابله
ما بين خمرهما وهاشمهما تائب طوعا اليه خاضعة باخذ من مالها ومن دمها
وقال الاخر انا ابن الذي لا يزل قدرة ^{الله} وان نزلت يوم افسده تعود ترى للناس قوا
الضوء ناره فمنهم قوام حولها وقوف فلما سمع الولد منها ذلك عظمها واعتد
اليها وخلص سبيلها ثم نقش عن احوالها بعدتها بها فقتلها ابنا جام وطباخ فغيب
الوالي من حسن كلامها ومجل من غفلة نفسه **حكاية** اهدك قاء الى معين الدين بن
صغير من اهل حلب كان هناك ابدا بذكر احد الخجرات لا يثوطة لاحد بخبر نفسه عليه
بالسكين هتة البهتين بالبن صغيرا ناك هتة فانتم قد يتك محنا بقبولها
ولا اهل ببيتك ثم عندك مثلها في نجهها وبعرضها وبطولها **حكاية** روى انه عاد
بعضهم نحوها كان مريضا فقال ما الذي تشكوه قال حمة جاشة نار حامة وما ميل ^م
منها الاعضاء واهتة فقال لا شفاك الله بعافية اليها كانت لقاضيه **واحد**
حكى انه جاء نحوى له قوم مريض فافترقا بابا فخرج ولده فقال كيف حال بياك فقال
يا عم ودمت قد مره فقال لا تلحن وقل قد ما ه ثم ما ذا قال وصل الورم الى كبدك وذا
لا تلحن وقل ركبته ثم ما ذا قال ادخل الله القدين والوكبتين على بطن عمالك ^ع
سبويه يفضويه وحشويه **ايضا** حكى ان نحوها قال لبعضهم ما فعل ابوتك قال
بجره قال لم قلت له بجره قال انما جردته بالبا وقال فلم باؤك بجره وباني لم بجره شعرة

وَابْعَثْنَا لَهَا نِسَاءً قُلُوبُهُنَّ مُغْلِقَاتٌ

تَعْقِیدِ سَالُونِ عَنْ اسْمِ مَنْ لَسْتُ نَسِیْتُ عَهْدَ صَلَیْهِ بِهَا وَذَلِكَ مُنَا قُلْتُ بِاقْوِیَ اسْمَهَا
اسْمِ یَحْمُحَ مَانَوْنِ یَحْتِ شَمْسُ اسْمَا اَقُولُ رَا اسْمَهَا ذَهْرَهْ کَمَا لَا یَحْفَی وَ اَیْضًا وَ اَعْدَتْ
بِوَصَالِهَا ذَاتَ حَسَنِ مُلْکَتْ هُجْنِیْ بِوَجْهِ نَفْسِ قُلْتُ قَوْلِیْ سَمِیْ الْوَصَالِ فَقَالَتَ بَعْدَ مَا
مَبْلَ بَعْدَ یَوْمِ یَحْمُحَ اَقُولُ رَا یَوْمَ یَجْمَعُ وَ اَیْضًا قَالَتَ لَشَمْسُ صَادِقَتْ لَیْ رَجَّ وَ هُوَ
فِی مَنْزِلِ لَوْ قَبْلَ یَجُوزُ قُلْتُ تَدْ عَلَتْ لَعْنَةُ لَزْمَ جَابِلَ مَا بَعْدَ بَعْدَ مَا مَبْلَ نَوَ اَل
اَرَادَ بِرَجِّ الثَّوْرِ شَعْرَ شَکْلِ الْحَکِیْمِ مَوْ مِنْ یَجْرُ اُتْرَیْ یَنْفَعُ الْمَرْءَ عَمَلُ اَبَدًا دُونَ مَا لَا یَهْلُ
یَجْمَعُ اِنْ مِنْ لَا یَكُونُ ذَا سَعَرٍ لَا یَكُونُ الْکَمَالُ یَنْفَعُهُ وَ جَدَّ اَشْکَالُ اَنْ فِی الْبَیْتِ
نَنَا قَضَا کَمَا لَا یَحْفَی وَ دَفْعَانِ قَوْلُهُ لَا یَكُونُ ثَابِتًا اَنْ کَبِدَ لَفْظِیْ لِقَوْلِهِ لَا یَكُونُ وَلَا وَ
لِیْسَ یَعْنِدُ مَعْنٰی ثَابِتًا اَلْمَوْ لَفْظِیْ اِیْ اَنْکَ مَقِیْمٌ کَوِیْ یَارِیْ اِیْوَ شُکْرِ جَرَامِ یَنْکَدَا
چُونِ یَحْتِ بِکَامِ تَوَاسُتِ کَا هِیْ یَا دَا زَمِنْ وَ حَسْرَتِ مِنْ اَرِیْ اِیْ دَلْ کَ بَقِیْدَ عَشْوِ
بِتَدَ بَا یَحْتِ عَشْقِ دَرَجَهْ کَارِیْ اِیْ عَمَّ تَوَدَّ دَلَّ خَدَا کَزْدُ وَ سَتَ هَمِنْ تَو
یَا دَ کَارِیْ اِیْ دُوسَتِ کَ یَسْتِ حَاصِلِ مِنْ اَرْدُ دُوسَتِیْ تَوَعْبَرُ خَارِیْ اَمِیْدَ صَنَاقَا
اَرْتَوَا یَسْتِ کُورَا دَسْکَانَ خُودِ شِمَادِیْ یَبْصُرُ اَعْلَمُ اَنْ اَلْاِنْسَانَ مَسَاوِرَ وَ مَنَازِلَهْ
سَتَرِ وَ قَدْ قَطَعَ مِنْهَا ثَلَاثَهْ وَ بَقِیْ ثَلَاثَهْ قَطَعَهَا اَوَّلَهَا کَمَ الْعَدَا اِلَیْ صُلْحِ اَب وَ تَرَ اَبَا اَم
کَا قَالِ تَعْمُ یَخْرُجُ مِنْ بَیْنِ اَصْلَابِ التَّرَا بَیْ ثَابِتًا اِنْهَا رَحِمُ اَلْاُمِّ قَالِ سَجَانَهْ هُوَ اَلْدِیْ یَصُورُ کَمُ
اَلْاِرْحَامِ کَیْفَ یَنْشَا وَ ثَابِتًا اِنْهَا مِنْ اِلْحَمِ اِلَیْ فِضَا الدِّیْنِ اَقَالِ عَزَمِ مِنْ فَاثِلَ حِلَهْ وَ فِضَالَهْ
شَهْرًا وَ اَمَّا الْمَنَازِلُ لَثَلِثَ لَیْ لَا یَقْطَعُهَا فَا وَلَهَا الْقَبْرِ قَالِ عَمَّ اَوَّلُ مَنَازِلِ الْاُخْرَهْ وَ اَخِرُهَا
مَنْزِلُ مِنْ مَنَازِلِ الدِّیْنِ وَ ثَابِتًا اِنْهَا فِضَا الْمُحْشَرِ قَالِ سَجَانَهْ وَ عَزَمُ عَلٰی دَبْکَ صَفَا وَ ثَابِتًا اِنْهَا
اَلْجَنَّةُ وَ اَلنَّارُ قَالِ تَعْمُ شَانَهْ وَ فَرِیْقُ الْجَنَّةِ وَ فَرِیْقُ السَّعْرِ وَ مَخْنُ اَنْ فِیْ قَطْعِ مَرَجَلَهْ

الرابع وهو أصعب المنازل وأكثرها مشقة واشد ما خافنا أحاط به الشوايع والظواهر
 اللصوص قطع الطريق وبغيره إلى فوق الشفيع ومدة قطع هذه المرحلة مدة عمرنا فإيا
 ضرائع وساعاتنا أميال وانفاسنا خطوات نكم من شخص يعنى فرائضه واخر يعنى له اميل
 واخر يعنى لخطوات نفوذ بالله من الموت على عتبة فإيا كان تلامذة فلا طون ثلث
 مرق وهم الاشرفيون والواقون والمشائون فالاشرفيون هم الذين جردوا عقولهم عن
 النقوش لكونهم فاشرف عليهم انوار الحكمة من لوح النفس لا فلا طونية من غير توسع
 العبارات وتخلل الاشارات والواقون هم الذين كانوا يجلسون في رواق ببيتهم ^{يقبلون}
 الحكمة في تلك الحالة وكان رسطو من هؤلاء وديمايقان المشابهين هم الذين كانوا
 يمشون في ركاب رسطو لا في ركاب فلا طون ^{لغيره من الحكماء} مؤمن ما اسم عندا
 مثلث المحرور تجده معه دامن الطرف ماض وان صحفته فامر مضاع ان ضم
 الصد مقلوباً وليه عند من عقل حزن بكف غيره عن العمل وثلاثه حرف ثلثه
 على لغة الغر جبر كذا بعض وى واولاه حرف استفهام والعكس لا يتجلى بالنظام و
 ثلثه الاول مثل ذلك وعكس ثلثه من الهوا لك وقلب اخر بيان تكرار تجده
 ما كولا فكن مستحضراً وقلب وليه ما تشربه وان ناملت فلا تغرب وطرفا حجه
 عضوا بدا في الضحك هو لا يتجلى بالودي يخرج ثلثاه من المعادين وكل جزء من ^{المجان}
 وما سوى اخره اسم لمن تعظمه في كل من هب حن وعشر ثلثه ككاث لشتى في القعد
 فافهم ذاك يا هذا الفتى لغيره لشيخ القادوس ما اسم طبر شطره بلدة في الشتر
 من تصحيفها مشرجه وما بقى تصحيف مقلوبه مضاعف تو ما من القرب جوي
 للحكيم مؤمن الجراوى ذاك اسم طبر شطره بلدة اخرى هوى بينها مشرجه وما سوى اخره

ومنه انما المشاؤون هم الذين كانوا يمشون في ركاب رسطو لا في ركاب فلا طون

ساير ليل من الشرق الى المغرب ووسطاه صغرة مرق نافعة من لسعة العقرب وما يبق
 تصحيف مقلو به قد اعجز الفيل عن الماروب وما سوى ولد عضوك للاداء في الماكل
 والمشرى لغن الشيخ اليهاى الابا حى سم بلدة في بها من حب من اطلب لشدوا
 الى نحوها وفيها لكل فى مارب اذا ما قلبت حروف اسمها وجد اسم شى به
 ومن عجب انه مفرد وجمع لشي به يشرب وثلاثاه ربع لثله وبظهر هذا الم
 بحسب جوايه الحكيم مؤمن اها مغنى في سمي بلدة لاورها الذنب لا يكتب
 مصحف مقلو به واجب على من يحج وقد يندب وانما اذا انا ملته تراه اسم طهر وذا
 معجب وان فان من ثلثه سبعة وجد اسم شى به يطرب وثلاثاه ماصد رسو
 به وهى ما عندك لا يغرب لغن الشيخ اليهاى وبلدة مملكة الاحرف وثلاثها من سو
 المصحف وما سوى اجزه سورة من سور القرآن لا يخفى وثلاثاه ان ينال الفقى
 من شقة المحبوا وما شفى وان تشدد وسطها نلقها ما كولة فافكر بها واعرب
 جوايه الحكيم مؤمن بابها السائل عن بلدة وتسم في وابل المصحف الفرق في اسم
 صدره اول الحروف لابل سادس الاحرف لوفات من اجزه واحد لزيد بن حنبل
 فاعرف ووفق ثابته لما بعد في العدم وجهين لا يخفى بصدده اعنا زجاد
 عن بحيرة فافهم ستره وانصف وبعده من بلدة يكشا وذا ليس امر خفى ونصف
 حرف منه او ثلث الحرف عن لثالث ان مخد فم بالاول كاناسى من دم مصب
 على المصحف وثلث ثابته ان بدت ناله فاجمع هذه الاحرف تلقى الذى تدعوا
 اهلها به تفكر ما عت يعرف لغن الشيخ اليهاى وليست ابوح باسم المحب ما ولكن
 نلقها خوف الاعادى فتصفي اسم وحبته وقته وايضا في نوادى جوايه الحكيم

مؤمن لهذا الغرض الغاز الطيفا دبققاد ونه حنطافنا فبالله من لغز عريض
 به الافكار مشقة الهواك فكم خطر الوفاة على البلاد وانفتحت كثير من وصادى ذكر
 لذلك جواد فكرى يحول من اللال الى الوهاد الى ان فادى نظري اليه ونلت
 بفهمه افضى مرادى فدونك مثل قولك ادبشق الحد بالسود بالبض الحداد
 فصحيف يرى فيه شئ يحل بنيله فافى الفؤاد ومنه يحل ما فى وجنته وفيه
 هلاك ادباب النفسا واصل الاسم جمع فى لسانى وعينى الحواجب الهواى
 باخره بمنجزه رخص به الاحساس عن بعض البلاد روى حرفين من اسم الشخص له
 المحبة والوداد مصحف بعض حروف الاراضى وبعض منه فى السبع الشداد وتصحيف
 الذى فى الصدد منها نقصنا عنه من غير ان يباد بهر جميع احرف ذلك الاسم
 حرفا واحدا فافهم مرادى لغز فشق الحكيم مؤمن اخبرنى بها الاخوان عن اسمها
 الاعداد ثنائى الاحاد وله نصف سطر ووسط مضعف اخره طرفه فعل ماضى مركب
 من حرفين واخره ما يتحقق به الاخوين ولاءه من المعدبنا وما سواهما من البنانات
 طرفا ثابته من الاعضاء الظاهرة بعض الاحبا وطرفا اخره بعض من الاعضاء الباطنة لكل
 حيوان لولا بعده لتبدل الاعين بالاصم ولولا اوله لو جدا العلم والحلم والكرم لولا
 حنسر لتبدل راس الانسان بالشجر ولما تميزت بلدة من بحر طرفا ثابته لا يكون فى اول العمر
 ولا فى اخره لانسان وبعض منه يتحقق به السهو والنسيان ثابته يبتدئ السؤال
 وباوله يختم الكلام ويتم المقال والله اعلم بحقيقة الحال لغز للحكيم مؤمن اخبرنى
 عن اسم سداسى الكلمات خامسى العشر اخره ثلث اوله ومنقوطة اقل من مئة له والى
 مع ثابته فعل امر للمخاطب مع ثالثه من عقود الاعداد ومعها امر للمخاطبة مع رابعة

من المهلك الشدائد ثمانية مع ثالث من الظروف ومع رابعة وخامسة واخره من جملة
المحروف طرف اخره حرف عامل ثمانية من الفعل عن الفاعل الوصف عجزه من صدره
سدس مع ان ثلثه وهذا من الغريب لو نقص منه مع انه سداسي حرف واحد يعي
حرف وهذا من اعجب العجايب ان نقص سدس من سدس بقي سدس ان وبتلثه
على ثلثه حصل ثلثه اولاه ما يجب دة على جميع اسلمين اخره ما يتركب لزمان على اى
المتكلمين باوله ببدء السؤال وبتانيه يتم المقال وبرايرة يحصل المرام وبتانيه الكمال
والسلام جوا برب بعضهم هو اسم بتركب منه الاسماء جلة في الارض راس السماء
اسم سورة من سور القرآن وبانقضاء ولبه يتم جميع اركان الايمان كله من محروف النوا
وثلث بعضه من محروف الظلمات واوله بالكمال معروف فحسن ثابته بالتمام موصوف
سدس اه من المظهر ولو لا خامسة لسا الانسان معددا من الخجاست الوريد
اوله على ثلث اخره حصل عدد ايام الاعوام ولو نقص سدس من ثابته بقي عدد
الشهر التمام وسطاه مهلك فرعون وهامان واسير مخرجي يوسف معطيه من الاما
ثالثه ما وصف بالكمال في السوا الفرائد عشرة رابعة موصوف ايضا في العلوم المعتبرة
نصف ثالثه ساوى حروف كلمة في العدد وضم الباء في الاربعة يحصل عدد الكوا
التي وقع عليها الرصد مربع بعضه يساوي حد الزمان وبثبت ولة في اخر السبع المئات
وبمضعف سدس يتم الجواب ينتهي به خطاب الله اعلم بحقائق الابد واوقف بما
تحتفي الصدر شعري للحكيم مؤمن بانهم الصبا اذا جئت نادى جبري بالحقيقة
فؤادي قل قد هجرت عن طوبى قل قد نشيت عهدا لودادي بانهم
الصبا وبلغ سلامي واخبرتهم بلوعني وعزاي وحبيتي وردفتي عن فراق ذاب

و له
 جسمی و ابلی عظامی و اشیا الی لفافه و وجهه فی هواهم و حرفتی من ضرر الم
 بطول لبلی بالسمها الی مذبذبی طب الفؤاد و تغرق الی ام سهول دمی الی الم
 بصیغنی عن العینا زانی مبتانی جسمی و حباب رنجی بوم اللثا و صبری کل چیز
 فی انقراض و وجهه کل ان فی اذداد اذوب ضایبه و اطول بعدک و مالی اه
 صبر و فؤادی فکم خطر الفؤاد علی لبلا و افلغنی حیران و سادی می فرجی حی
 اصطیادی الا باد هر مع سبل العینا الا اشکوز قد اصبحنا مالی سوی بال
 من البلبال بالی ولی جنن تکلم من سویدا فؤاد ذاب من لب علال فاب
 هذا التواد علی جفونی بکل اه ما انا و اکحال الا اشکوز ما انا قد جنانی نشانه
 تمثلا لحالی و مالی الذهر بالاذراء حی فؤادی فی غشاء من بنال فصر
 اذا اصابتی سهام تکسر التضاعلی البضال فکف عن الادی باذهرنا
 نبیل لا بنالی بالبنال و لم عنی السلام علیکم یا معشر شونی الی الغیا و ما یکم
 عنی السلام علیکم یا ساکنی قلب العزیز لستما المعزم لاحتی ادعتوا قلبی
 و جوی له بین الجوارح مضررم لا تخشون ذاهلا عن ذکره حی اوسد الزراب
 و اکم شعره لمنت نظام الاسریدینها و لم یزل منتصبا فونها بحسب الجامل
 ما لم یعلما شیخا علی کرسیه معما صعبا باسم مسافر ناز نام قلب پاراکه
 شدم دل و فکر بهید پر داختم مراد از نام عریه است که اسم باشد قلبان
 مثا است مراد از دل فکر کافی است مراد از پر داخن انداخن است معما
 باسم هماد خوبان سناده کان سپهر ملایحند ماه است و مهائراشان کما
 من مراد از ائمه عریه است که هم باشد چون لفظ ما در میان هم در اید هماد

المختصة لا المنفردة فتقول ان ترى ناء وراء وباء ولا تقول انها الف فاحفظها ثم
 على هشة وقوعها وترتيبها اوردكناها على اى هشة يزيد لها بحيث يكون لها وزن
 ومعنى كيف ما انفق ولكن من غير ان يتكرر حرف منها فيها وهذا احسن واكثر الى الضبط
 واسهل عند الرجوع اليها وسمينا ذلك محفوظا ولا وهو في الاخير هي الحروف المرتبة
 المستغنية عن الجمع والترتيب ثم عهدنا الى رسم شبكة تشمل على اربعة فصا ^{بعض} اعداد
 بقضيه ^{بعض} ذلك الحروف المذكورة من حيث الاقل والاكثرة ثم رسمنا الحروف ^{بعض} المحفوظ
 الاول في تلك البيوت وقسمناها عليها لكن ^{بعض} مختص كل منها بوضع لا يشاؤك فيه غيره
 مثلا وضعنا حرفا منه في البيت الاول فلف وفي الثاني كآ وفيها اونه في جميع ^{بعض} البيت
 من الصور المناسبة بين تلك البيوت من انظر لها وتركيباتها التناشئة والاشارة
 الرباعية ونحوها وكذا حرف اخر منها وهكذا الى اخرها وسمينا ذلك خادجا ثم
 رسمنا تلك البيوت باعداد يحصل من جميع اعدادها وتركيباتها جميع المرتب من الواحد
 الى اقصى عدد تلك الحروف وسميناها غيرنا ولا بد ان يكون مرتبة كل من تلك الحروف
 في ^{بعض} المحفوظ الاول من الاولية والثانوية مشيا وترتيبها ^{بعض} بيتا واكثر هو فيها ثم قصدنا
 نظم مصادرع وابيات بعدة تلك البيوت بحيث يتكامل المصراع الاول من الحروف ^{بعض} في
 في البيت الاول مثلا كيف ما انفق بحيث ^{بعض} يشذ حرف منها وكذا الثاني وهكذا
 ولكن لا بأس بتكرار حرف تلك البيوت في ذلك المصراع والبيت لان السال عن عدته
 فيها وهكذا لا بأس باذخال بقية الحروف المجانية التي في تلك الصور مثلا في اى واحد
 منها شيئا مكررة او غير مكررة لان السال لا عن وجود الحرف المضمرة في واحد منها ^{بعض} او
 لا عن وجود غيره وعدمه وسمينا ما انضمنا من المصادر والابيات محفوظا ثانيا

في ترتيبها
 في ترتيبها
 في ترتيبها
 في ترتيبها

و سمنان کلامها بعد از آنکه ما برکت مند من الحروف المرسومه فی البیوت المشابهة الخارج
بعینها و بدلتیم العمل بعینها فنقول للمخاطب عند فی خاطر ای حرف شئت من خروج
هذه السورة ثم تقرأ علیه المصراع الاول مثل اولنا عن وجوده و عدم وجوده
بنزدان قال نعم حفظنا العدد الذي سمنابه و الا تركناه ثم قرأنا المصراع الثاني و
الثالث الى آخر المصايح و حفظنا الاعداد التي و سمنابه المصايح التي اخبرنا بها
ذلك الحرف فيها و الا تركناها ثم جمعنا الاعداد الخاصة و هي بزان بها يعرف الحرف
المضمرة ذلك برجوعنا الى حرف المحفوظ الاول و عده بعدتها في الحرف الاخيرة و الذي
اخبره المخاطب السمع جميع ما قرنا و اوردنا و هو غير خفي على الناظر الى كي فنبصر و لا
ينبغي عليك الا ان تخرج المخاطب صلا بالمحفوظ الاول و لا باخذ المنزلة بالطريق المذكور
والا لذهب الاستغراب لم يقل ان هذا الشيء عجائب حفظه حكايمة نقل است که
شخصی فی داشت خود نام بجهت ارف و بعد از آن که دید جمعی شهید شدند
شخصی را که در بکری و دادیده گفت ای فلان از جهات فرامی کنی و حال آنکه اگر کشه
شوی بوضال خود چنین مهربی گفت ای نادان خود را که خودم در خانه دارم بجهت
یکعین خود را بکشتن دهم لطیفه قال ابو العباس اجلانی بن صغیر لعبد الرحمن بن
خلکان قلت له و ددت ان لی ابنا مثلك فقال هذا بیدك قلت كيف لك قال
احمل الجعلى امرناك تلد لك مثلى **وهو المعنى** کشتن او بنی چون حکایت میکند
و از جداینها شکایت می کند از اینست که انا را بیده اند از نفی مرد و زن نالید
اند سپهر خواهم شهر شره و فراق تابکوبد شرح در داشتینا هر کسی کو
دورماند از اصل خویش باز جوید و درون کار و وصل خویش من بهر چهره نالید

شدم جفت بد حالان خوشحالان شدم هر کسی از ظن خود شد بدار من و ان
 درون من بجست اسرار من سر من از ناله من دود نیست لب چشم گوش و
 ان بود نیست انشک از ناله نای نیست باد هر که این انشک ندارد نیست
 انشک عشق است که اندر دین فناد جوشش عشق است که ماند دین فناد بی حدیث
 راه پر خون می کند قصهای عشق مجنون می کند دم بدم این نای از نههای است
 های هوی روح از نههای است محرم این هوش جز بهوش نیست مرغان را
 مشرعی جز کوش نیست در غم مار و زها بیکاه شد و زها با سوزها همراه
 شد و زها کورفت کور و بال نیست تو بمان ای آنکه چو تو بال نیست
 در بنیاد حال چندی خام پس سخن کو ناه باید و السلام بند یکسال باش ازاد
 ای پسر چند باشی بند سیم و بند زر کز برزی بجز باد و کوزه چند کجاست
 یک و ده شاد باش ای عشق خوش سودای ما ای طبیب جلد عللهای ما
 ای دای منخوت ناموس ما ای توانا لطف و جالب نوس ما جسم خاکی از عشق
 افلاک شد کوه و در فصل مدجالاک شد بالب مشا خود کز خفتی هر
 ن من گفتنهای گفتمی هر که او از همزبانی شد جدا بنواشد کز چه بر د صد نوا
 چونکه کل رفت کلسا در کدشت نشوید بکرن بلبیل سرگذشت چونکه
 کل رفت کلسا شد خراب بوی کل را از که با هم از کلاب جمله معشوقان
 پرده زنده معشوق است عاشق مرده حکایت از مکتب داری پرسیدند که
 تو بز کتری پاد و تو گفت من حال یکسال بزرگترم اما بعد از یکسال دیگر که بر
 وی بکن و د با من برابر خواهد شد حکایتی را می بچند منام بعد موقت نقل

له ما فعل الله بآيات فتال لحادث تلك الاشارات وطاحت تلك لعباد او غابت
 تلك العلوم واندرست تلك الرسوم وما نفخنا الاركان كمار كشيء في التجر
مكبلة بعض الاعلام ان العزلة بدون عين العلم بخله وبدون ذاء الزهد علة راي
 بعضهم بعض اصحاب الكمال في المنام فسالوا عن حاله فقال حاسبونا فذقوا ثم منوا ^{عقبوا}
 قال بعض الكبار ان الشيطان قاسم باله وامك انه لمن الناصحين وقد رايته
 ضلها واما انت فقد قاسم على غوايتك كما قال الله تع حكايته عنه فبخرتك لا غوايتك
 مناذ ترى يصنع بآيت قسمه عن ساق الحد ومنه ومن كبد ومكره وجد بعته راي
 بعضهم الشيطان في المنام فسالوا ما فعل الله بك فقال ناقشني حتى يثبت فلما راي
 باسي تعمد بوجهه ونعم ما قبل در نوميد كسي اميد است يا بان شب سهر سفيده
قال بعض الفضلاء اعدت صلاة ثلاثين سنة كنت صلها في الصفا الاول لا في
 تخلفت يوما بالعدر وما وجد موضعا في الصفا فوقف في الصفا الاول لا في
 يوما بالعدر وما وجد موضعا في الصفا الاول فوقف في الصفا الثاني فوجدت
 نفسي يستعرج من نظر الناس الي وقد سبق في الصفا الاول فعلت ان جميع ^{صلوات}
 كانت مشوبة بالراء من جهة بلدة نظر الناس الي وذهبهم اباي من السابقين الي
 الحزن ^{لله} في تناقض في الدنيا عز ورايتنا فصارى عناها ان يعود الى الفقر
 وانا في الدنيا كوكب سفيته نظن وقفا والزمان بنا يجري **قال** بعض العرفاء
 اقلل من معرفة الناس باك فانك لا تدري حالك يوم القيمة فان تكن فضيحة كان من
 يعرفك قلبا لبعضهم لم يثبت بوجهك ولو من يهني فطاب الناس به وصفي السرور
 وادبني الزمان ولا ابالي باني لا ازاد ولا اوزر ولسبب اسائل ما عشت يوما

استاجندام و کتاب هر **الای** که از ذوق صفا پابتای من هوش و ذبهرت
 نوای مایه نوش چون منظران بهر ماتی صد بار جان ددر چشم ابد دل
 برکوش **لبعضهم** و ضبط من لدن بایقوت و شمله و شریه ماء کون و ما متکسر
 نقل بسنی لدن بایقوت و ما متکسر و و لو اخلو فی من البعد انظر **الای** که ای لجه
 یقامتش فنادی و دبار قوباقیامت فنا و **ایضهم** کفی چه کسانند اسرارده عشق
 بایتم زده و سوزنده و دود بدی چند و **ایضهم** نه هوای باغ سازند نیکار کشت مارا
 تو بهر کجا که باشی بودن بهشت مارا و **ایضهم** غم بامن و من با غمش خو کرده ایم ای
 طغی بیاید کردن مارا بهم بگذاشتن و **ایضهم** عمری گذشت از سلامی بنافتم سر
 دل که چهار رجبال داشت **قال** **سبحنا البهائی فی الکشکول العاوم بنقسم**
الی جلیته و خفیته فالجلیته العلوم المتداولة بین الطلاب لی شذاکر المدارس و المدارس
 و کتبه مشهوره و اما الخفیته فی المستودع المصون بهامن عن اهلها و له بزل الحکماء
 بالعلوم الخفائها حتی انهم وضعوا منها موزا و اخر عوای کتایبها انواعا من الخط
 عن السوم المعهوه و هی تنقسم اسما ما الکیمیا و اللبیا و الهیما و الیهیما و الیهیما
 بعضا سالین الحکماء الف جموع هذه الانشام کتبا با صحنها اسماء کله سر لیکن اسم
 مشر الی اسماء هذه العلوم منبها علی وجوه اخفائها ثم قال رایت لکتاب المذکور
 فی محرم ستره رة شتر جنس سبعین و شتمائة و هو من احسن الکتاب لمؤلفه فی هذه
 الفنون و کتاب سر المکتوم للرازی شامل لا و ط هذه الفنون خال عن الکیمیا و الیهیما
 و هو ایضا من الکتاب الجید فی باب قول الکیمیا معلوم و المارد من الیهیما علم الطیاس
 و الیهیما التخیل و من الیهیما التخیل و من الیهیما التخیل و من الیهیما التخیل و من الیهیما التخیل

المفردة ثلثة والماضى منها سبعة أشكال تدل بشكل التوفيق بين قول الفقهاء كراهة
 قراءة ما زاد على السبع من القرآن وقولهم يستحب الوضوء لقراءة القرآن حيث يستحب
 الاول عدم كراهة قراءة الاقل من السبع مع ان المجنب عنه موضوع من الثاني كراهة لقراءة
 على غير الموضوع مطلقا ويمكن ان يجاب بان المراد من عدم كراهة قراءة الاقل من السبع للمجنب
 عدم كراهة المعاولة للمجانبه - بمعنى ان المجانبه لا تصير سببا لكراهة قرائته وان تحققت
 الكراهة من جهة اخرى فلا اشكال **لا اله الا الله** في توشب تنهاى زين ذوق كفى في
 تالى من سوداى برجزم وبنشيم **فاقد** در بيان اشاره اجمال به بعلم عقوبدانكه
 علمای معتقدین از هبئت انكشان از واحد تاده هزار صبط نمود باند باين طريقا
 كه هبیده صور وضع نموده اند انكشنادست است بجهت صبط يكي تا خود و نه
 و هبیده از دست چپ تانه هزار و يك صور بجهت صبط ده هزار اما هبیده آخواب
 خضر بتنهای علامت يكي است ۲ خوابانیدن خضر بنصر باهم بجهت ۳ خوابانیدن
 خضر بنصر و وسطی نشانه سه باید و رابنه سرهای انكشناد بر كودال كف دست
 كذا ده شود ۴ بلند كردن خضر و خوابانیدن بنصر و وسطی علامت چهارده بلند
 كردن خضر و بنصر و خوابانیدن وسطی است بجهت پنج ۵ خوابانیدن بنصر بتنهای
 نشانه شش ۶ خوابانیدن خضر بتنهای است نشانه هفت ۷ خوابانیدن خضر
 و بنصر است باهم بجهت هشت ۸ خوابانیدن خضر و بنصر و وسطی است نشانه
 و دواين سه صور باید سرهای انكشناد بر آرد كه متصل بنده است كذا ده شود
 ۱۰ كذا ردن سر ناخن سبابه است بنده اول ابهام بنحويكه طقه حاصل نشود و اين ده
 ۱۱ كذا ردن ناخن ابهام است بر بنده اخ سبابه ليكن باید ناخن ابهام را بر طرف از اين بنده

بگذارد که جانب سطحی است و این علامت همیشه است ۱۲ گذاشتن سرانگشت سبب
 است نه ناخن آن بر ناخن انگشت بهام از طرفی که بجانب سبب است نشانه سی است ۱۳
 گذاشتن باطن سرانگشت بهام یعنی باطن بند اول بر پشت بند تحت سبب بجهت چپ
 بلند کردن سبب با گذاشتن بهام بر کف نشانه پنجاه است ۱۴ اگر فن ناخن بهام
 است به باطن بند دوم سبب علامت شصت ۱۵ بلند کردن بهما است گذاشتن باطن
 سرانگشت سبب بر باطن سران علامت هفتاد ۱۶ بلند کردن بهام است گذاشتن
 طرف انگشت سبب بر مفصل اول بجهت هشتاد ۱۸ گذاشتن سر ناخن سبب بر است
 بر مفصل دوم بهام بجهت نود و تحقیق نماید که آنچه مذکور شد بجهت صبط مفردات
 است بجهت صبط مرکبات با این صورت مفردات از بعد او در با هم و اما هیچ صورت
 ثانی که در دست چپ است بجهت صد تا هزار است آنها بعینه مثل هیچ صورت
 است که در دست راست است ماصورت هائی که در دست است بجهت صبط احاد بودند
 اینجا علامت احاد الوفاست صورت هائی که در اینجا بجهت عشار بودند اینجا علامت
 مائت است و کیفیت صبط مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بنحویست که
 اشاره بان شد یعنی باید هر مرکبی صبط آن با اجتماع اوضاع مفردات و بشود و اما
 صورت هائی که علامت هزار است گذاشتن طرف سر بهام است بر طرف سبب بنحویست که
 ناخنهای آنها را می بکشد بکمر شوند بهر یک از دست است چپ خواهد اگر زیاد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد یا بد جوع کند بر ساله که والد ماجد حق تعالی
 شاه در این علم نوشته اند اصغری دل که طوماد و فابود من مجنون را اول هر طرف
 چند سبک کش دارد این در خراب دان میباشند ملامت بر سبک من رسیده

چنانچه که در کتابت مشهور است در ده باب در ده باب در ده باب در ده باب

بود پامال دقتیادی کردی که او دین هیچ بیانی چند رحمتها بروی من رسید بازمی
 بینم گرفتار جنون دل را مگر این پری حسنه زنجیر موی من رسید سحر تا
 ایشان را نشانکارا بیکانه کوم از خویش با دان نشانرا چون من کسی
 سر بر خط غلامش بیرون نهاد چرا کس از حد خویش پاد با جوران جفا جو چند انکار
 ام خو کارم بخاطر از او اندیشه و قارا کفتم که کویم امشب تنها باو عم دل بی
 مدعی بناید چون یافت مدعا را اکنون سحاب کاجاره یافتند اعتبار شاد
 اینک ره نیست در کوئی دست سارا و لهر سر کوئی که هرگز نداد پادشاه
 کدای بنوائی را که خواهد ادراه اینجا مکن هرگز تمنای بهشت اندیشه و رنج
 اگر مطلب ضایع است خواه اینجا خواه اینجا چه صید در حرم جوید پناه این
 اما بکوی و کشند و را که بجوید پناه اینجا چه نم بود اگر ماران بدان عدد در محشر
 که ما را بر امید رحمت او عد خواه اینجا و لهر چون جرم کفر و فاسد است ما را هر نوع
 کشد سزا است ما را دارد سرقش ما در سر غافل که همین هوا است ما را
 عباد و مشکله بنسبته الی السبیل الداماد و قبل شریک الماضی الشیخ ابی نصر
 الفارابی ما بر هانک علی شایع و با المثلث لقا بمین فقال النفعی لا یثبات لا
 محتمل و لا یرتفع فاذا استقطن من الشاربع بقی شان یعنی اذا کان الموضوع
 فی الجنس امتنع اجتماع النفعی لا یثبات و ارتفاعها بخلاف ما اذا کان خارجا عنه و لا
 لم یکن الکیف ثابلا للمساوات و لا مساوات اصلا و لم یکن خط مستدیر مساویا
 خط مستقیم صلا و یحتمل ان الزوايا بالمثلث المثلث ذالک تکن اعظم و لا اصغر
 فایمکن کان مساویة لها اقول قوله من کلام السید و مراده من الموضوع موضوع

المسئلة الى الزاوية فاللام فيه للعهد مراده من الجنس جنس الزاوية اي لكم فتتحقق ذلك
الاشارة الى ان الزاوية من باب لكم ايضا وقوله امتنع اجتماع النفي في الاثبات وادفعها
اي نفى ما هو من خواص الجنس اثباته دون ما ليس من خواصه لخاص ان الشئ لما يثبت
ان الزاوية بالثلاث للمثلث هي الباقية بعد استقار بقية قوائمها ليست لقوائم ثبتت ان
الباقية ليست باعظم من القائمين ولا اصغر منها اما اثباتها باللقائمين فكانت
موقوفة على اثبات ان الزاوية لا يجمع فيها المساوات واللامساوات ولا يرتفع عنها
الاثر يثبت المساوات للقائمين وكان اثبات ذلك موقوفة على كون الزاوية من باب
لكم لان المساوات واللامساوات من خواص لكم ولا يمتنع ارتفاعها من الكيفية فاما
برهان الشئ انما هي اذ كان موضوع المسئلة التي هي اذ كان موضوع المسئلة التي
هي الزاوية داخل في الجنس الذي هو لكم والباقي واضح والعبارة لا تقع عن خراة و
تسقط **والاشكال** الواردة على بعض الفقهاء ما جعلوه ضابطا للحجج بمرمان
فقالوا ان ضابطه مراعات لقرب فقرهم واعليه حجب كل من اهل الطبقة السابقة ^{حقته} فلا
ويجب كل من اهل الدرجه العالیه لسافلته فان هذا التفريع لا يصح باي معنى اخذ القرب
كما يتناه في موارد مستند الاحكام **والفقهاء** انخصصهم بحجب لنفصان بمواضع
مخصوصة مع صدقة مفهوما على كل نقص من على وارث لاجل وجود غيره وقيناه فيه
ايضا **والاشكال** الذي حصل لجمع من الفقهاء انهم قالوا في قبلة اهل المغرب انهم يجعلوا
التراب عند طلوعه على اليمين والعبثوق عند طلوعه على الايسر مع ان البعد الاعم والاسر
بقدر نصف الدرع ومطلعيها اقل من الوتيع بكسر جامي دبرم وشره كوكب بماء حرك
شبهها ناديه شبي درم باين هم كوكبها اذ بسكه كرفانان مردند يكوي تو

دل ندستم شد خدا و اسرار بان محمل بدار من در بخت خویش دایم آنچه ابد بر سر
شکوه ما را از بار است خمار و روزگار مشرقة و صلیم چه منصوب ایدار و روزگار
پای کویان سر یک کف کف بر من تا پای دار در تن عشاق جانا جان کوی می کند
پیچیده عاشق کشی از استین از برادر کربا الیهم شیء به پرورش جان من نیم جانی دارم
از لایق بود سازم نثار چون در این کشور متاع عشق را بنود رواج رخت خود تا
برون بردن صفات زین دبار و فی الکافی عن بعض اصحابنا قال قال ابو عبد الله
اصبر و اعلى الدنيا ما هي ساعة فنامض منها لا تجد للماء ولا لغيره و ما لم تجي فلان
ما هو و انما هي ساعتك في انت فيها فاصبر على طاعة الله و اصبر فيها عن معصية الله
في التقية قال قال علي ما من يوم على ابن آدم الا قال له ذلك اليوم انا يوم جديد انا عليك
شهيد قل في خبر و اعلم في خبر فانك لن تراني بعدها ابدا في الخبر عن الصادق قال
سرعة المشي بها المؤمن من اجب جعفر قال ذا احب الله عبد الله نظر اليه فاذا نظر اليه تحفه
من ثلث بواحدة اما صديق و اما محب و اما مد و في خبر عن الصادق قال فان كنت من
اقتصدان لا يفتقر و في خبر عن امير المؤمنين قال ما من شيء احق بطول التجن من اللسان
و في خبر عن الصادق قال الوضوء قبل الطعام و بعد بنه في الرزق و في خبر عن النبي
قال ثلثة ان لو تظلمهم ظلمواك السفلة و درو جان خادمك و في خبر عن علي قال قال رسول
الله ص ثلث يحسنهن الكذب لم يكذب في محراب عدوك و درو جانك و الاصلاح بين
الناس قال ثلثة يقبح فيهن الصدق الفهمه و اجبارك الرجل عن اهل بيته و كذا
الرجل عن الخبر قال ثلثة مجالسهم هميت لقلب مجانسة لا رذل و الحمد مع النساء
و مجالسة الاغنياء و في خبر عن النبي ص انه نهى ان يسلم على اربعة السكران في سكره عجز

بعمل یا تمایز یا یکی یا عیب یا نیک و علی من یا عیب یا بد بعشر و قال الصادق علیه السلام
 و ان از بد کردی انجا مستانه را که ان دست او اصحاب لشکر **الحکامه** عن الصادق قال لا
 یمنی المؤمن ان یجلس مجلسا یبغی الله منه ولا یقعد علی قنبره و غیره عنه قال قال رسول
 الله ص من لم یحسب کلامه من عمله کثر خطایاه و حضر عذابه قال فی الواح ایما حاضر عذابه
 لان اکثر ما یکون یبدم علی بعض ما قاله و لا ینفعه لیدم و لا ینفعه قلم ما یکون کلام لا
 یکون مورد الاعتراض لاسیما اذا کثر و غیره عنه علیه السلام فی حکمه ال داود علی العا
 ان یکون عار فا بزم مانبر مقبله علی شأنه حافظا للسانه قال بعضهم ثلثه لبس فی
 حبله فقر یحالی الله کسل و عداوة یا دخلوا احدی مرضن بما زجره من قال بعض حکماء
 یمنی ان یکون المرء قد بنی الرجل فی اربعه اشیا الشن و الطول و المال و الحساب **اول**
 ای صل تو برتر از تمنای امید نا بخته بماند از تو سودای امید من در کجاست
 که اینجا که توئی نه دست هوس سپید نه پای امید و لکن بنیاد من غم تو و پیران
 که ما را هوس عشق تو سرگردان کرد و اینجا که توئی مکر لطف میکنی پیدا است
 که ز اینجا که منم چو توان کردی لرا و حد بفریب رجواالت کردند چو من غم تو بپر و تاب
 کردند کفنی بد و کون سرفروزی نادم هم آخر کار پایالت کردند لغیر و بدیدم
 تن برهنه میثاد و فافله ان هر سرتن برهنه و برهنه را بله فی قافله و دانشه بی حکم
 اندیشه تن نه اندیشه تن و دانشه بی حکم فافله لغیر کدام طائر است که او از اول ان چرخ
 نقصان کنی باده می شود و هرگاه از آخرش نقصان کنی گری شود و اگر از اول نقصان
 کنی چرخ می شود و اگر از آخر نقصان کنی اول سبع ان می شود و اگر از هر دو نقصان
 کنی اول افزون تر از آخرش شود و اگر هر دو ناقص بود وسطش افزون تر از آخرش و اولش

[illegible]

غیر سوی عنک الجبل اقول مراده انک جبل و سخی فاعلم انما سمیت لجمعة
 جمعة لان الله تفرغ من خلق الاشياء فاجتمعت المخلوقات فيه وقبل سمیت بال
 لاجتماع الناس فيه للصلوة وقبل اول من سماها جمعة الانصا و ذلك قبل قدوم
 الی المدینة و قبل نزول سورة الجمعة فانهم اجتمعوا و قالوا ان الله هو ما جتمعون منه کل
 سبعة ايام هو السبت و للتصای و الخ هو یوم الاحد فلجعل لنا یوم ما تجتمع فيه
 فنذکره الله و نشکوه فجمعوا یوم الجمعة و كانوا یسمون یوم الجمعة قبل ذلک یوم
 العرب و فاجتمعوا الی استئذاد اذ اذیهم یوم یوم فذکرهم فهو یوم الجمعة و
 اول من سماها یوم جمعة کعب لوی لاجتماع الناس فیها لیه و هذا الرجل اول من قال کلمة
 اما بعد اشرقت ناریان غارت کرم کودل نرتهای بر تاراج جان هم میکند
 دین هم بیغمانی بر اری طیب عشق او دارد دای بوالجیب اسوده راغی می
 صبر از شکبانی بر نبود بکیش عاشقا اخوان بر سفت کنده اسایش بعتقورا متوق
 را بخای بر دین و دل هر چیز بود ان ترک غاوت کمر بند مانده است ما را بر جان
 ان بنز کوبای بر هر چند عد را می بر با و من استغنا ز حد این سوز و اوق عاقبت
 ارام عذ را می بر صدق محبت میکند در چشم مجنون تو بتا سرخ کان باد صبا
 از کوی بللی می برد با آنکه تیغ جوران در چشم من در دجا کما الوده کثیر خیر
 ما را بدعوی می بر شوق جمال دلکش حاجی هم کرده و کاهی بدین بر
 کاهی بیطخای بر ای شیخ این الوده و در سلك پا کان جامه کین زندگ من غایت
 ناموس تقوی می بر دخت کشتن خوش بود لبک را برای بار خود بی عاقبت باشد
 که ریخ از بهر نهایی بر فارغ دلان را آورد عشرت پرستی سوی شهر دینا نر عشق

چه چیز
 که
 سبب
 زیاده و کمبود

قوله غم سوي صحرايي بزد بید بر عزم چون کنم بیظافیهاد بعثت کرکوه باشد
جامن این حسنش از جای برد ای هو شمنند ابرو رخ هسته می باید نظر کاین
عشوهای جان شتا دل بی عجبایی بر فرهاد بعد از دستون زرد بشه بر سرها
بهین اشرف هنود از بهارن نشرند کیمای برد سوال شخصی بر فوق خود گفت
که ثلث آنچه داری با تمام آنچه من دارم قیمت این است و ربع آنچه تو داری باز قیمت
است است هر یک چه قدر دارند و قیمت است چند است جواب قیمت است
بازده است یکی هشت دارد و دیگری نه کان الرشید قد امر را با حضرات الکرام
من الکوفه وهو بعد در منه فاحتاج الى بغداد لم اتم عرض فلما دخلها وکان رجلاً
على هيئة اهل السواد وکان الخليفة في ذلك الوقت في مجلس شريف مع وزيره وکان قد
انفذ من حضر بعض اهل السواد اليه زابره وبيخر وامنه فظفروا لکسانی بيشك
الرشيد انه من اهل السخريه فقال لعز لنابا شيخ فانشد الکسائي كفى حمران
الشراب عطلت وان ذوى الالباب في الناس ضيع وان ملوك الارض لم يخط عند
من الناس الا من يغني و يصفع فقال الرشيد من اي البلاد انت يا شيخ فقال من الکوفه
فقال كيف تركت الکسائي فقال في صفاء عيش عند امير المؤمنين ثم فنهض الرشيد
بعند رايه وامر بكسر آلات الشراب الملاهي قال اريد ان تعلم ولدي الامير المامون
ما ستعني فلم يعفه واطل له ذاك العلم ولم يزل مكرهاً حتى ساعد البغدادى كان
ادبها شاعر فصيحاً توفي في سنة ستين وخمسائة ومن شعره انك الذي وكلني حبيب
بطول علاء وادبرني ولسنت دري بعد فكله ساخط مولاي ام راض وقلج حصر
رسالة ما لا ناوشن الهيم تعرف قدر الجواهر المختلفة اذ خلط بعضها ببعض من

في غير شكل ذلك المختار مقدار من من ذهب محض وفضة محض متساويين
 في العظم والشكل ايضا بان يعلبا جميعا في قالب احد وزن كل واحد منهما فيكون
 الذهب اكثر وزنا في حفظ الفضل بينهما فاذا رفع البنا جسم مركب من ذهب فضة
 وطلب تميز كل واحد منهما علمنا مقدار مساويا له في العظم ثم وزننا الجسم المركب ونا
 مقدار المساء في العظم وحصلنا الفضل بينهما فيكون نسبة زيادة وزن الذهب
 الخاص على وزن الفضة المساهبة في العظم الى زيادة وزن الجسم المركب من ذهب و
 فضة على وزن الفضة المساهبة له في العظم كنسبة وزن الذهب الخاص الى وزن
 في الجسم المركب من ذهب فضة السبب في روية القمر تحت النجم الوفيق متحركة
 سريعة انا اذا نظرنا اليه نفد شعاع البصر جزء من اجزاء ذلك النجم اذا فرضنا حركة
 النجم من المشرق الى المغرب بقا كانت هذه الحركة لقرب النجم منا اسرع في الروية من
 حركة القمر بعده عنا فبصرنا ذلك الجزء الذي كان قد نفذ الشعاع منه غربا من القمر
 ونفذ الشعاع في جزء اخر فزاد به الحركة فيقع بين الجزئين قطعة من النجم فينبول القمر
 بحركة الى المشرق قطع تلك القطعة التي هي منزلة المسافة لا اتي في مجيء كفت يدها
 فيا دروي كفت من طالع ندام ايضا اي عيش خوشد لبر من رويته بانه
 لحظه باش ناعم او اجركم **ويتل** حكى ان الثعلب مر في السمرة بشجرة فزاي فوقها
 يؤذن فيقال له اما مثل فضلي جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فاقطعه بفضله
 جماعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فاقطعه فضلي فظفر الثعلب فزاي الحلب فزاي
 هار بافاداه الدبك ما ناني فضلي فقال نعم اجبت وضوء وارجع **فانك** فبيل من
 لذعته عقربا وحيته فجل في دبره قطعة ملح سكن المصحص اعرج مجلس فذا كروا فنام

نصفه

اللیل فقالوا له يا ابا امرئ القوم اللیل قال نعم قالوا ما تصنع قال ابول وارجع وانا مريض
 اعراي مائة هجاء فاكل منها القمعة فقال من اكل من هذا شيئا ضربت عنقه فامتنع
 كلامه وبقى الاعراي ينظر الى هجاء مرة والى المحاورة ثم قال ايها الامير صبيك باولاد
 خيرا وشرع باكل سريعا فضحك هجاء حتى استلقى امره بصلة مسرعا اعراي صرة فيها
 دراهم ثم دخل المسجد بصلي وكان اسمه موسى فقرأ الامام وما تلتك به بينك يا موسى
 فقال والله انك لساجر ثم روى القصة وخرج جانتا بعد هي هارثة حتى جاءت
 اخوها فقالا يا اخنا ما زال الامام يامرهم ان ينكحوا حتى خشيت انهم يقعوا علي فاما
 ما به من كوش اهر كاه رضى سرور بعد اظهرا به كبر مجود ديك ابنت نشو فاقده
 الايون اذ اصل الجمل وطلعي براف الحماد معيت عنه واخذ بالنهي بق عمر هجاء علو
 قتل رجل ضرب استخفى منه ثم جاء اليه بعد ايام وقال ايها الامير نا فلان فاضرب
 عنقي فقال له هجاء وكيف جئت فقال ايها الامير اري كل ليلة انك قتلتي فارتد
 ان تكون قتلة واحدة ففعل عنه واجاده **وقيل** ان رجلا زور ورقة على خط الفضل
 ابن الربيع تنضم ان اطلق لفت بنار ثم جاء بها الى وكيل الفضل فلما وقع الوكيل عليه
 لم يشك انها خط الفضل فشرع في ان يزن الالف بنار فاذا بالفضل قد خضر لثا
 فلما جلس جنبا لوكيل الامر قيل واوقفه على الورقة فنظر فيها ثم نظرها وجه الرجل فانه
 قد كاد ان يموت من الخوف والحجل فقال الفضل لوكيل تدرك له ابنتك في هذا الوقت
 قال لا فال جئتك لاستنهضك في ان تعجل باعطاء هذا الرجل مبلغ هذه الورقة ولا
 تقو فاسرع الوكيل في وزن المال وقبضه الرجل ومضى حيا **المرثا** قال الضحاك بن مزهم
 ليضرب لو اسلمت فقال ما زلت محبا للاسلام الا انه يمنعني حيي الخمر فقال لا باس بسلام

اشربها فلما اسلم قال له قد اسلمت وحي ان شربت حد دنك واد ثلث فقلت انك تحسن
 اسلامي **فأخبرني** جاء نجل الى سليمان عليه السلام وقال اني جيتنا ناس فوفوا وزيوا **فأخبرني**
 السارق فناربي لصاوة جامعة ثم خطبهم وقال في خطبته وان احدكم ليسرق او زنا
 ثم يدخل المسجد والربش على راسه فليحرق راسه فقال سليمان خذوه فهو صاحبكم
فأخبرني اذا اردت ثقب الخشاش في الحلب ثلثة ايام فبعظم فخرج وبثقت **فأخبرني**
 بشرا ووبر **فأخبرني** مرارة الحظان يسود الشعر وهو الذي يقال له بالفارسية **فأخبرني**
فأخبرني انك اذا ذبح الحفاش وطل على يد مرعانة الصبي قبل بلوغه فيمنع من انبات
 الشعر عليها ويطلى به ردى البكر فيمنع من بطنه واذ دفن براس الحفاش في بروج الحمام
 الفئدة ولم تدن هذ عنه **فأخبرني** اذا انقعت البيضة في الخل تلبس في مدخل في رجا
 داسها اصفر منها وابضا تسمع البيضة وتنقش قلعها ثم تنقع في الخل ثم تطلع بالة فيبقى البيضة
 مشبكة **أجمع** محدث ونضرا في سفينة فصب للنصر من زرق كان معه شربرو
 شرب ثم صبا وعرضها على الحديث ففنا ولها فقال النصر انها خمر فقال من ابن علمت
 ذلك قال اشترها غلامي من يهود فشرها الحديث على عجلة وقال للنصر اما وابت
 الحق منك **فأخبرني** اصحاب الحديث نامل في حديث مثل سفينة بن عبيدة وسفينة
 جبر فصدق نصرانها من غلامه عن يهود والله ما شربتها الا لضعف الاسنان
فأخبرني قبل من وضع تحت سادته شيئا من بقله الحفقاء لم يرحل **فأخبرني** في بعض
 الكتب من لف عودا من الدار شبعثا في حبرة صفراء ووضعها تحتها البلة البدة
 راي في منامه ما يريد كذا المرثبشياء الذهية **فأخبرني** قبل ابتلع من الجملان بقدر
 المحصة سبع جبات يوم الاحد الاول من نيسان الروم قبل طلوع الشمس منع **فأخبرني**

سنه قيل اذا رضيعت سوداء بيضا ذرقا سودا عنها وكذا اذا اظلم بافوخ
 الفضل الارون ببندق محرق متلون بربيت فائدت طلاء النابل بالنورة
 يدعيها فائدت قبل اذ امح خطه بالقطران والخليليت يدور على الموضع فلا يقر
 بملة فائدت عن الامام ابي عبد الله قال اذا عسر عليك امر فضع عند الزوال
 وكعين بقر في الاولى بياض الكباب قل هو الله احد وانا فنحن الى قوله وبشر
 الله بصر اعززا وفي الثانية بياض الكباب قل هو الله احد المشرح قبل وتند
 جرب دواء انت ت واداج اج حج ذوت وهو اخ اذ هجسته دراهم حج ذاج
 اسود عشرة دراهم يطبخ ذلك في ثلثة ارطال ماء الى ان يبقى طل ثم يطبخ فيه نصف
 رطل حنظل حتى يغني الماء فيجفف الحنظل ويسحق سحقا ناعما في ارجل حج ذوب
 بالكبشة قال لحاظ بهر بالذباب من البيت اذا البحر يورق الفرج كشيء جالده
 اعصا بان ما دري ام شمائل وافرتم ما ضم الغلائل وبيض دقا ام جسون بوا
 وسمه فاق ام تدود عوامل وتلك بينا لم يحوط واشق لها هدف من الخنا
 والمقائل امهر جال والملاح جنوده يجوز لنا قده وهو عادل له حاجب عن مقلته
 حجاب الكرى وناظر الفنان في القلب عامل الفصا كمال الدين الله اكبر كل الحسنة
 العرب كرمحت كمة ذا الركي من عجب صبح لمحبين بلبل الشعر منعقد والخبه يجمع
 بين الماء والذهب تنفست عن غير الراح رقيقته وانفسه طيبة الشهد عن جنب
 لقاه الفاضل شرح الشباب بجيتكم افئنته والعمر كلف بكم قضيتته لله داء
 الفؤاد اجنه نزياد نكسا كالمداويرة فالواجب عليك النحي مسرف فاس على القنا
 قلت قد بينا الله سمس لدرين خيال سلمي على الاجفان الغيب وطيفها عن عبا

قال المحققين
 مضاف الى ما قبلها
 مخترعة ومختلطة بالمال
 فاذ لا تخلط الملاح عنها
 كما لا حسن ما يكون وانما

غير محتجب ودكرها النسي وروحي هي نائبة والقلب ما زال عنها غير منقلب
 سعي ظلاله سعي معاهد وحياء من دمعي مذابج جاند مزيج بهر سلسي مصيف
 ودرج وارض ناءت عنها فقار جلايد دعي الله دهر اسال مني صروفه وظلاله
 سلسي شاعدا واهامنا بالقرى بهضرا زاهر واوفائنا بالوصل خضرا هالد واودا
 مزوجة وقلوبنا ونحن كانا في الحقيقة واحد ولم نغير في التفريق مني بخاطر وكنت
 الايام فبنا تعانك فهل انت باسلسي فقد حكم الهوى كما كنت ام ما د بالقرى حائد
 وهل ودنا باق والانت غير على عادة الايام منك العوائد وهل صحت ان اذكر
 حدبنا وانساك حفظ الوعد هذا الباعد وهل نذكر من العهد اذ نحن بالوعد
 وقولك لا عاش الخشون المعاند فان كنت جلا لود صرمت طرفه فودي طرفي
 في هواك وتالد وان قلت ان الحب غير النوى لعمري وجدك بالحاشية واحد
 محمد الله يا رب احسن من بالصداء صاك حتى قلدي بقرط الهجر مضنا و
 باننا بقبيل القوام است من ذاتي بالفضل انك ان كنت لم تدكر بنا
 بعد فرقتنا فالله نعم انما منيناك ما ان تقطع جودا على قعد اضحى قود
 اسير الحظ عينك في ^{لغز} ١٩٤٥ هـ ومسرعة في سهرها طول دهرها وبها
 مدا الايام تمشي لا تشب وفي سهرها ما يتطوع الاكل ساعة وتاكل في طول الد
 لا تشرب وما قطعت في سهرها من اذرع ولا تلت عن ذراع ولا اقرب وايضا
 في ٢٧٣ الراس دعد كالومل سام محله جبل على الملاح له حق يجازر
 من دوسي بره بارس وفي قلبه من الملك المحق وايضا في ٢١٤
 واكله بهر قم وبطن لها من الاشجار والحيوانات قوت اذا اطعمها انتعشت عا

وان اسقبتها ماء تموت روى عن ابي عبد الله ع انه قال اتخذ وان في اسنانكم السعد
فانه بطيب الفم وبن بدي الجماع قال بعض العلماء كن مكانك من الملوك مكان النمل
فانهم ان اجبوك استخروك ان انضوك قتلوك يستعظمون من الكلام وذا السلام و
يستحقون من العناضير لوقاب ستم عشر بن بل صفة الامتداد وسوداها وطيب
رائحة الفم وندته وهو كوز مازج ورنجبل ورنجبل ودار فلفل فافله من كل هذا
وشعير محرق سبعة دراهم وطلع مشوي عشرة دق بهم ويخل ويستعمل اعلم ان
يعقبه اليسر الشدة يعقبها الرخاء والتعب يعقبه الراحة والضيق يعقبه السعة و
الصبر يعقبه الفرج وعند نهاي الشدة تنزل الرحمة والموفق مر ذوق صبرا واجراة
فائدة اذا طلى بالشوكران موضع الشعر فيمنع ابياته واذا ضربه الشك مع عظمه فانه
قال الشيخ في القانون اذا اخذ من النورة جزءان ومن الزرنج جزءان ويغلى بهما مع قليل
صبر يجعل فيها فالحاق في الحال روى ان سلمان صقيل يدق ذات ليلة منقوع النوم
فارسلى في فائد البحر قال له ليلتان مركبا الى ان يفتنه باقوى باخبارها فان سله
لوقته فلما اصبحوا اذا بالركب في موضعه فقال لسانا ليلتان ورجع بعد ساعة فاما
باحضاره فجاء ومعه جبل فقال ذهبت بالركب فبينما انا في جوف الليل في قبة السما
اذا انا بصوت يقول يا الله يا الله يا عبايا المستغيثين بكرهم هارمدين فنادى به السليمة
لينك هو ينادى يا الله فقد فناه بالركب نحو الصوف فالفينا هذا الرجل نفا
في اخره في المحبوة فظلمنا به المركب سالناه عرجاله فقال كنا في سفينة فغرفت بسفينتنا
من ايام فاشرفت على الموت وما زلت اصبح حتى انا في الغوث من حاجتك منبج من
اسهر سائنا وارقر في قصره لغزفي في البحر حتى استخرجته لا اله غيره فلا معبود سواه

الله

فائدة من خواص صيد اللقاج البري ^{الذي يخرج من العاج} قبله **فائدة** التخم
 بالباقوت بوجبا لها برة وشهبل الانور اسلم محوسى فقتل عليه لصوم فترى
 سراب وقعد بالكل ضمع ابنة حسته فقال من هذا قال بولك الشقي بكل خير نفسه
 وبفرغ من الناس **اختصم** رجلان في جاد برة فاودعها عند مؤذن فلما اصبح فرغ
 من الاذان قال لا اله الا الله ذهبت الامانة من الناس فقتل له كيف ذهبت قال
 هذا الجاد برة وعدت عندك قبل انها بكر فلما انتهت اوجدتها ثانيا **قال** بعضهم
 داهت مؤذن ان ثم تركه وجعل يمشى سريعا فقلت له الى اين فقال الجان اسمع اذا
 الى اين يبلغ جنازة امرأتى الى معلم ولد بها تشكوه فقال له متى لم تنه فقلت باناء
 فقلت له يا معلم هذا صبي ما يتفعل الكلام فاند ما اردت لعله ينظر بعينه فتوب
قال المجاهدون بمعلم وعند عصا طويلة وعصاة قصيرة وصو مجان وكرة
 وطبل وبوق فقلت له ما هذا للعدوة قال عندي صنعا او باش فاقول لاحد منهم
 امره لو حكت فضرط لي فاضرب بالعصا القصيرة فبنا خر عني فاضرب بالعصا الطويلة
 فبضر من بين يدي فاضع الكره في الصولج فاضرب ففخجه فبقوم الى الصنعا كلام
 وبضر بونى وبقرن كلام باعلى صوحى لا يسمع احد صوتي فاضرب في الطبل وانفخ في
 البوق فبسمع اهل الدرب فبجئوني وبخلصوني منهم **انفخ** الرشيد بوما عن عسكر
 ومعه دبره الفضل يهوى البرمكى فاذا هما بشيخ من الاعراب على جاد وبر مرد فقال
 له الفضل هذا ذلك على دواء لعينك فقال نعم قال فخذ عوا الهواء وغبا الماء ^{تبا}
 في شرب بيش البق واكحل فاعفى الشيخ فضرط خروطة فقال هذا اجرة دوائك وان
 دوائك **فائدة** بدانك خطوط ساعات معوجرة ابر عنان داسطرا لا يشده اند

و طریق دانستن ساعات معوجه ماضیه بطریقیکه خواجیه غفره ذکر کرده اند غایبه
 ارتفاع هر روز را که خواهند پیدا کنند ششبه ارتفاع را بر آن نهند اسطرلاب
 بگردانند چنانکه پهلوی با فتاب باشد تا سایه لینه بر عضاده افتد چنانچه از
 هیچ جانب منحرف نشود و نگاه کنند تا طرف سایه بر خط شود کدام خط افتاده آن
 و در اینجا ملا عبدالعلی بر جتک در شرح باب سه و فاحش کرده اند و نیز
 که پهلوی را بر پهلوی اسطرلاب تفسیر کرده و گفته چنانکه پهلوی اسطرلاب یعنی اسطرلاب
 که اجزای ارتفاع بر آن منقش بود و این بسبب آنرا فاضل و درست است و آنکه در
 ششبه ارتفاع را بر غایبه ارتفاع نهند پهلوی اسطرلاب را بجانب فتاب کنند صحاح
 که سایه لینه بر عضاده افتد بلکه منحرف می شود مکرر و وقتیکه شمس در غایبه
 ارتفاع باشد آن وقت در تعیین ساعات معوجه احتیاج با اسطرلاب نیست
 و سبب آنرا سایه آن است که البته همیشه سایه در خلاف جهت دی قرار داشته
 می باشد و خلاف جهت را بنصورت محالست که عضاده باشد همچنانکه مشاهده
فائد بدانکه عزوات حضرت یحییٰ شش غزوه بود ۱ ابو ۲ بو ۳ عشره
 عم اولی ۵ بدر کبری و در آن جنگ لشکر حضرت سیصد و سی و نه نفر بود
 و در این حرب ملائکه معاونت پیغمبر آمدند ۷ غزوه بنی سلیم ۷ سو ق غزوه
 ثمار ۹ غزوه احد لشکرهای حضرت در این جنگ هفتصد نفر بودند و حمزه
 سید الشهدا در این جنگ شهید شد ۱۰ غزوه بجران ۱۱ غزوه اسد ۱۲
 غزوه بنی نضیر و در غزوه ۱۳ غزوه ذات الرقاع ۱۴ غزوه بدر اخیره ۱۵ غزوه
 دو مرتبه بجدل ۱۶ غزوه خندق و احزاب عمرو بن عبد و در این جنگ بدست

امیر المؤمنین عکشته شد ۱۷ غزوه بنی قریظه و در این حرب لشکر حضرت فریب
 به پنج هزار کس بوده ۱۸ غزوه بنی لُحیاء ۱۹ غزوه بنی قریظه ۲۰ غزوه بنی المصطلق
 ۲۱ غزوه حدیبیه ۲۲ غزوه جنب در این حرب لشکر انحضرت هفت هزار کس بودند
 بودند و جعفر ابی طالب را نیز با رحبش آمده ۲۳ غزوه فتح مکه و لشکر حضرت
 دوازده هزار کس بودند ۲۴ غزوه حنین ۲۵ غزوه طائف ۲۶ غزوه
 بنو نضله بدانکه ولایت که در ایام حضرت پیغمبر فتح شد و بتصرف آن
 حضرت آمد همچنانکه در تذکره الائمه ملا محمد باقر مجلسی است باین تفصیل
 مکه معظمه و مدینه و ولایت یمن و محاذ نجد و حجاز و عمان و قطیف و احسا و جاز
 و بادر و بخران و جنب و فک و قریع جنب و کل قبا اهل عرب و ولایت بحرین و توابع
 آن و بعضی از شام و بخوان و طائف و سال ششم یا پنجم انحضرت مأمور شد که
 نامه بملوک و سلاطین جهان نویسد و ایشان را باسلام دعوت کند اول نامه
 به قتل قصردوم نوشت و آن مسلمان شد و اسلام خود را مخفی داشت و دیگر
 نامه بپادشاه شام نوشت و آن همدیگر چند فرستاد و توفیق اسلام بنیافت و دیگر
 باصفی و ملقب بنجاشی پادشاه حبشه نوشت و او مسلمان شد و دیگر نامه
 بحضرت نوشت و پادشاه عجم نوشت و او کاغد حضرت را در دید لغز الله علیه
 و در جواب انحضرت مشیت بگسیرد ^{خاتم} و فرستاد و انحضرت تفرات زدند که ولایت و بیعت
 ما خواهد آمد و از چنان شد و دیگر پادشاهین فرستاد و آن نیز مسلمان شد و
 ولایت یمن را بملازمان انحضرت و اکذاشت مرویست که وقتیکه شهر یافور را سر
 کردند بنزد عمر آوردند و در آن مجلس گلبید پس شهر یافور بنان خود پسر و پسر را

حوزه

و نهام

داد که در پی پسر و پسر سبه کاغذش پاره که من بیند کی گفتن عمر نفهسد چنان تصویب
کرد که او دشنام داد حضرت ابوتراب فرمود که نه بلکه نفرین پسر و پسر کرد و بگوید حضرت
امیر با شخص صفتها و اوصاف اهل الصفتها و ابیان کرد پس بعد از سکوت حضرت
ان شخص عرض کرد و بگوید که حضرت فرمود این و آن یعنی امر و نه این تو را خبر است
فاما بدانکه اولاد پیغمبر چنانکه در تذکره الامم ذکر شده پنج نفرند و دو سیم
فاسم از خدا بچه و ابرهیم از مادر بر قطبه سرد خنر فاطمه و رقیه و زینب هر سه از خنجر
و بعضی و پسند بگوید که طاهر نیز گفته اند بعضی طه و طاهر و ابرهیم گفته اند
و اولاد حضرت امیر المؤمنین علیها السلام پانزده پسر بودند و هجده دختر اما پسر
حسن و حسین علیهما السلام و محمد و ابوبکر و عبدالله و ابو بکر و عثمان و جعفر و عبد
و محمد و اصغر و یحیی و عون و عباس و محمد و لاوس و محسن و شفیق و این دوسقط
شدند و اما دخترها زینب الکبری و ام کلثوم الکبری و ام الحسن و دمله الکبری و ام
هانی و مهرونه و زینب الصغری و دمله الصغری و ام کلثوم الصغری و رقیه و فاطمه
و امامه و خدیجه و ام الکرام و ام سلمه و ام جعفر و حمزه و نفیس حسن حسین و زینب
کبری و ام کلثوم کبری از حضرت فاطمه اند محمد اکبر از حنفیه است عبدالله و ابوبکر از ایل
بنت مسعوده هممه و عباس و جعفر و عبدالله و ام البنین بنت خرام بن خالد است
و یحیی و عون از اسماء بنت عمیس است که اول زن جعفر خطاب بود و مادر محمد ابی
نضر است و محمد و لاوس از ام المومنین بنت ابی العاص که دختر زینب بنت رسول
الله ص و ام الحسن و دمله کبری مادر ایشان سعیده بنت عروه است و باقی و لا
مادر ایشان کنای نبوده بلکه ام ولدند و اما حضرت امام حسن علیها السلام در

او خلافت بعضی بازده گفتند بکند خیرام الحسن باقی پسر حسن و عمر و حسین
 عبدالله و عبدالرحمن و اسمعیل و محمد بن یعقوب و جعفر طحی و حمزه و ابوبکر و فاسم
 و زید و بعضی شان زده گفتند بکند خیر بازده پسر بعضی پنج دختر نیز گفتند
 ام سلمه و ام عبدالله و رقیه و فاطمه و ام الحسن و بعضی بنامه و ام الحجاز بنامه و او لا
 انحضرت دانستند و انحضرت سب صد زن کرده بود و طلاق گفته بود و انحضرت
 بالناس عمر خطاب همراه لشکر سعد و فاضل بن عجم تشریف بردند و تا شهر مدینه رفتند
 و از آنجا بقرینه کعبه وارد مدین تشریف بردند و از آنجا بقرینه قهبا به اعمال
 نایب تشریف بردند و یا صفتهای تشریف آورده در خارج شهر مزین برآیند
 و در مدینه منی است مشهور بلیات الارض نزول فرمودند و آن زمان با انحضرت
 سخن گفت که باین رسول الله را صفتهای سحره سپیداند عوده بخوابند و در مسجد
 عتیق اصفتهایمان بگذاردند و در مسجد بلیات بنامه کردند و اما حضرت امام حسین
 علیه السلام چهار پسر مدینه شود علی اکبر و علی اوسط و زین العابدین و علی اصغر
 عبدالله و محمد الحسن و یغیر از علی اوسط همه در کربلا شدند و بعضی علی اکبر
 امام زین العابدین می دانند و مادر امام زین العابدین شهر بانواست و همچنین
 مادر علی اصغر و بعضی مادر علی اصغر را لیله بنت ابی مرثه ثقفی میدانند و بعضی
 اختا بلال می کنند که شهر بانو در کربلا نبوده و فوت شده بود و بعضی دیگر
 میگویند بود و بزد و لجنای سوار شد بمکه آمد و در ولایت طهمان کوهی
 است را منجا غایب شد و اما حضرت امام زین العابدین را بازده فرزندان
 اند امام محمد باقر و زید و عبدالله و حسن و حسین و حسن اصغر و عبدالله

و عبد الرحمن و سلمان و فاطمه و ام کلثوم و امام محمد باقر علیه السلام ستر پسر داشت
و بکر خنجر پسر امام جعفر صادق ع و عبد الله و ابرهیم و دختر ام سلمه و بعضی پنج
پسر و دو دختر گفته اند پنج پسر امام جعفر صادق ع و عبد الله و ابرهیم و عبد الله و
علی و دو دختر ام سلمه و در پندت مادر امام محمد باقر و دختر امام حسن بود و اما امام
جعفر صادق علیه السلام ده اولاد و اولاد داشت و دختر ام فروه و فاطمه هشت
پسر امام موسی و اسمعیل و عبد الله و اسحق و محمد و عباس و علی و طفیل و شروانه
که از اکره و آنحضرت و راخنجر و دو کشت امام موسی کاظم علیه السلام اولاد
آنحضرت و سی و هفت پسر و دختر شمرده اند امام رضا ع و فاد و اسمعیل و جعفر
و هارون و حسن و احمد و محمد و حمزه و عبد الله و اسحق و عبد الله و زید و حسین و
فضل و سلمان و عباس و عقیل و عبد الرحمن و فاطمه کبری و فاطمه صغری و قدام کلثوم
ام جعفر و یابره و پندت خدیجه علیها السلام و پسر عایشه ام سلمه و مهرون و رقیه
صغری و بعضی عابد و مرتضی و عمر و جعفر و صغری و اسم و زینب و شمرده اند و پروایت و دیگر
آنحضرت داشت و فرزند بود بیست سه پسر و سی و هفت دختر و امام رضا علیه السلام
پنج پسر داشت امام محمد تقی حسن و حسین و جعفر و ابرهیم و بکر و دختر عایشه نام و نسل
آنحضرت از امام محمد تقی بانی ما اند امام محمد تقی علیه السلام دو پسر داشت امام علی
تقی و جعفر و دو دختر فاطمه اما مادر امام علی تقی علیه السلام یک دختر داشت عایشه نام
و چهار پسر امام حسن عسکری و حسین و محمد و جعفر و لقب بکذاب میگویند این
جعفر صد بیست فرزند داشت امام حسن عسکری علیه السلام از پاد از یک پسر
مقداد بنظر نرسید و فاطمه بداند که درون بیست و هشت کانه ایچ بر سرش

است اول سروری آن دو حرف بود مجموع آن دوازده حرفست و در هر مطلق
 وان سه حرف بود که آخرش حرف اول نباشد و آن سیزده حرفست و سیم مطلق
 آن سه حرف بود که آخرش حرف اول باشد و آن سه حرفست و اینها را مکتوب نیز گویند
 ششم شکل دی بر سر کوردله غارت کردم مرپاکان را جنبت بارت کردم
 کفاره آنکه روزه خوردم و مضایا دد عید نماز بی طهارت کردم بدانکه دی عید
 است از زمان ماضی و کور عبارتست از بدن انسانیکه روح و قوای نفسانی در آن
 محفی هستند و مراد بدن قوای مذکوره است که منشا اخصال در بدن است و عار
 کردن عبارتست از دست برداشتن قوای مذکوره یعنی ترک خواستهها و مقتضایا
 را نمودن و می تواند شد که مراد از غارت کردن کوردله این باشد که آنچه مقتضای
 بدنست را اکل و شرب لباس و سایر چیزها که کو با جمیع آنها بدن غارت کردم یعنی
 دست برداشتم و بر باد بغدادم و مراد از پاکان مرشدان و کاملانند که طالبان
 راه حق بنویسند ایشان را لوث جسمانیست پاک میگردانند و مراد از زیارت ایشان
 توجه بجانب ایشان و وصول بخداوند ایشانست و جنابت کاهرا زاینست که
 هنوز بالکلیه از ادناس بشریه الوات جسمانیته پاک نشده است یعنی با وجود اینکه
 فی الجمله مقتضایا و مشتهیهها بدن را ترک کردم باز بعضی درعلاق بدینست که حیات
 در این عالم از آنها منقطع نمی شود مبتلا بودم و حکم جنب داشتم و باین حال قصد
 کاملان وواصلان کردم و مراد از رمضان ایام سالوات است که مقربانست که سالک
 بجهت مقصود ترک مشتهیهها و نفسانیته ماکل و مشارب لذت نماید پس کو پاشین
 مبارک رمضان است روزه خوردن کاهراست از کتاب بعضی را آنچه نباید

دبان و نبات مرتکب شد تقصیر دان اهام و مراد از عبدل تنهای سلوک و وقت
مشاهد و وصول است مراد از نماز بی طهات مشاهد ناقصه وصول ناقص
بیکمال می تواند بود و بنا بر این معنی این می شود که بجهت تقصیری که این اتمام از من در
اهاام سلوک سر زده در روزی که باید بمقام وصول برسم باخیر باید رسید و با
رسیدم حکم نماز بی طهات داشت می تواند شد که مراد از نماز بی طهات نماز بی
بر نفس خود که حقیقت مبتاست تکبیر فنا گفتن باشد و این وقت معنی این
خواهد بود که چون در حین سلوک شرط مجاهد بود معمول نشد بکفاره آن در
مقامی که شهود و وصول رکود از آن بحالت بیکباره بر نفس خود تکبیر فنا گفتن
بالکلیه خود را از تغلغات ناسوتیه و عوایق جسمانیته دور گردانند خود را در معرفت
فنا فی الله در آوردم والله سبحانه اعلم **کلام** الشیخ عبدالمؤمن المغربی فی کتابه
المسمى بالطبایق الذی یقال لا وصول لی مقامات علی الامم فاستاء البلاء و جمع
کائنات العنا و من طلب لذو شرب الاجاج المر و من امل المناصب و نال الحاسب
و ركب السباب و من احب الثمن الخیر و كره النافه الجفیر الفاكاه و قطع
وفاق الاثراب الجبران و عانق الافئاب الکبران و دمع الخلیط و الضجیع و ودع
التقصیر الضجیع انظر ان الشرف امر بهدرك بالنول و او یجریق بالا و ان اوقر
بمع سیر السوا لا یستوی القاعد مع الولد و الاهل و السائح فی الحزن و السهل لا
ان الرفعة فی الطبیط الرجل لا فی غبطه النائم و صلاوة القاعد علی النصف من صلاوة
القائم ان سکن شهوة البائس و تعود شهوة البائس و لم یخرج من الظلال و لکن ولم
یخرج سوی لغاب لسن کمن لا یفرج الا الجبال الزواجر و لا بدع الا الامبال و کفر الخ

وان لم لا يعرفنا لاحتشيش الغلاة ولا يسمع الا نشيش الغلاة وان عظم لم يشرب الا
 الشمد ولا يعرف في المحرقعة الجسد مع حرب بناطح الاثراك بالتي بكة وحاصل استقا
 يستظل بالاذك دون الا بكة افن بجوب لبلد فغ فهو في البلاد غير قطين او من يشؤ
 في الحلبه وهو في الخصام غير مبن شعر لامر القيس اجارتنا ان الخطوب
 وان مقم ما اقام عسب اجارتنا انا غريبان ههنا وكل غريب للمغرب نسب
 فان ضليانا فامودة بيننا وان تبحر بنا فافغرب غريب و باعته ايام جواني شد
 شر ان نار شكست و دشهر مرغ عمر پران شكست بنشین بنشین کدام در قص چرخ
 تیغ ان جلوه فرو نشست نشا شکست سکنها ساچی از بکه شکستم پر بستم قوبر
 قنبر یاد هو کند در دستم قوبر د پروز بتوبه شکستم ساعز اثر و بساعز شکست
 ما پند و گوریش بر داشتیم فرهاد صفت کند شده ذهستی
 خویش این کوه بلای و پیش بر داشتیم مولو معنوق هر که او بنهاد ناخوش
 سنتی سوی او نفرین رود هر ساعتی بکوان رفتند سنتها بماند و زلما
 ظلم و لعنتها بماند و کبر اخرا ننداز و رای اخرا ن کا حراق بخش بنو اندان
 سا باند را سما نهایی بکه غزبان هفت آسمان مشتهر را سخا ن در ناب نوار
 بی بهم پیوسته ناز هم جدا هر که باشد طالع او زان بخوم نفس و کفاس و دزد
 خشم مرخی نباشد خشم او منتقلب و غالب مغلوب خور کما بی با طفل و داجو
 پیش آن بت انش اندر بگو طفل زان بستد در آتش کند زن تبر سیدل زایا بکند
 خواست تا سجد در پیش بانک و نطفل کان لاس اند با مادر که در اینجا خوم
 کرچه در صورتها اتم اند با مادر بین برهان حق تا بر بینی عشت خاصا حق

اندر اسرار بر هم بین کوداقش بافت سر و باس بین مرئی بدکند زدن
 سخت خرم بود افتادن چون بزام دستم از دندان شک در جهل خوش هوای زدن
 من چهار چون رخ دیدم چون در این نقش دیدم اسکون اندرین نقش دیدم عا
 ذره ذره اندر عیسی اندر امداد و بحق مادی بین که این دانش ندارد و
 اندر امداد که اقبال آید اندر امداد مدد دولت من در حمت مهکشایم پای تو
 کرم بر بنو نبستم و رانی اندر او و دیگران را هم بخوان کاندراش شاه بنهاد خوان
 اندر ابتدای مسلمانان عنبر عدت بن عذاب است اندر ابتدای هر پروانه وار
 اندرین بهره که دارد فاعل بدانکه تسبیحی شود که در جعفر توان چاهها و اما
 اینها حق تسبیحی شود و کشیدن دلو و امثال آن از قعر چاه طولی بهم میرساند و باین
 سبب کار صعبی بهم می رسد لهند اما فاعله در اینجا بیانی کنیم که باعث سهولت
 این امر بشود نوعی که از چاهی که چهل ذرع عمق و باشد دلو بقدریکه از چاه ده ذرع
 بیرون می آید در آید یعنی باین سرعت باین قدر از زمین کشیده شود و از چاهی که
 ذرع باشد بقدر چاه بیست و پنج ذرع و همچنین طریقه ایست که باید در وسط
 دیوار چاه یعنی جانبی که دوری آن از قعر چاه و در چاه مساوی باشد یعنی یا تیری فرو
 برد و در کسما که بقدر نصف چاه مقدار آن باشد بر آنجا است دلو را بر آن و پیمان
 بست پس نصف بالای چاه را نیز برد و نصف کرد و بر وسط آن نیز میخی یا تیری فرو برد
 و در پیمانی که بقدر نصف نصف چاه بر آن بست سر آن پیمان را از حلقه پامثال آن کرد
 و در پیمان اول را داخل در آن حلقه کرد و سر پیمان سیم هر که در سر چاه است بکشد
 و بالا کشد دلو برود که گفتیم ببالا میرسد سوال دین مانی سوی صحرا رفتیم

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

از بهر ثواب تا شو بکدم دل از صحبت نیاوری عود دهم نشستند و میباشند
 هر مان باد بگری که می عتاب دلبری گفتش نبود و از روی شرع مصطفی
 با چنین نامحرمان پیشستن ای شک پری گفت نامحرم نمیند هر هفتان یکبار
 ایشان را کرده یک مادر مرشدت مادری دو برادر و برادر زاده یک مادر من
 و آن یکی شوهرم بگر بند چه بنکوبنکری اینچنین مشکل ام پیش مادی و نای عصر
 کمری حل این تو بار با زنجونی بر خود جواب داد ایشان کنیزی بود و داصلی
 امام بنده زاده شد از بندگی یکسر عود بخیزیدان و ایشان عود دادند
 دختری یک برادر و دیگرش بند مادری بعد از آن بهر پدر و مادر و زن و اجوا
 دو پسر و مادر ایشان هیچ کس از طری باز از بهر هم درخواست بعد از افراق دو
 برادر زاده پیدا کرد از آن چون پری چونکه زوهم شد جدا شخص کرا و اجوانند
 در و جوامد از ایشان دو پسر چون مشتری خوانند آن عورت یکی و دخترش را
 آن دگر این جوابان سؤال مد چه بنکوبنکری دوی لقطب را و نیکو کتاب
 القصص یا شاعن الصدق بالاشاعن الصادق قال کان فی کتاب انبال ذاکان
 يوم من المحرم يوم کسبت فانه یكون الشتاء شد بدایر و کثیر الیج بکثر فی الجبل
 و تغلونه الحنطة و یقع هنر الوباء و موت الصبأ و بکثر الحی فی تلك السنة و یقل
 العسل و بکثر الحماة و یسلم الزرع من الافات و یصیب بعض الاشجار الافة و بعض الکرو
 و تخضب لتسنه و یقع بالزوم الموان و یغزوهم العرب بکثر فی الطبی و الغنایم فی
 العرب یكون الغلبه فی جمیع المواضع للسلطان بمشبهه الله و اذ کان یوم من المحرم فانه
 یكون لشتاء صالح و بکثر المنظر و یصیب بعض الاشجار و الزرع الافة و یكون اوجا

مختلفة وموت شديد بكثرة الهواء والوباء والموتان ويكون في آخر السنة بعض
العلاء في الطعام ويكون الغلبة للسلطان في آخره وإذا كان يوم الاثنين فانه يكون
الشتاء صالحا فكون في الصيف حار شديد وبكثرة المياه وبكثرة البقر والغنم وبكثرة
العسل وبخصل الطعام والاسعار في بلدان الجبال وبكثرة الفواكه ويكون موت
ويكون في آخر السنة يخرج خارجي على السلطان بنواحي المشرق ويصعب بعض فارس
نعم وبكثرة الزكام في أرض الجبل وإذا كان يوم الثلاثاء فانه يكون الشتاء شديدا
وبكثرة الثلج والجمد بأرض الجبل وناحية المشرق وبكثرة الغنم وبكثرة بعض الاشجار
الكروم افرة ويكون بناحية المشرق والشمالي فترحدث من جفاف في السماء يموت فيه
ويخرج على السلطان خارجي قوي يكون الغلبة للسلطان ويكون في أرض فارس في بعض
العلاء افرة وتغلب الاسعابها في آخر السنة وإذا كان يوم الأربعاء فانه يكون الشتاء
وسطا ويكون المطر في القبيط صالحا فاما مبارك وبكثرة الثمار والعلاء بالجبال كلها
وناحية جميع المشرق لا ترفع الموت في الرجال في آخر السنة ويصعب الناس بأرض بابل
وبالجبل افرة وبخصل الاسعاب يمكن مملكة العرب في تلك السنة ويكون الغلبة للسلطان
وإذا كان يوم الخميس فانه يكون الشتاء لدينا وبكثرة الغنم والفواكه والعسل يخرج
المشرق وبكثرة الحمى في أول السنة وفي آخره ويجمع أرض بابل في آخر السنة ويكون للروم
على المسلمين غلبة ثم يظهر العرب عليهم بناحية المغرب يقع بأرض الشندج وحب الظفر
لملوك العرب وإذا كان يوم الجمعة فانه يكون الشتاء بلا برد وبقل المطر والافرة
والمياه ونقل العلاء بناحية الجبل مائة فرسخ في مائة فرسخ وبكثرة الموت في جميع
وتغلب الاسعاب بناحية المغرب يصعب بعض الاشجار افرة ويكون للروم على الفرس

كره شديد فاعلم في علامات كسوف الشمس من الكتاب لمن كور اذا انكسفت
 الشمس في الشهر فان السنة تكون خصيبة الا ان تصيب للناس وجاع في اخرها
 وامراض ويكون من السلطان ظفر ويكون زلزلة بعدها سلامة واذا انكسفت
 في الصيف فانه يكون فزع وجوع في ناحية المغرب يكون قتال في المغرب كثير يقع
 الصلح في ربيع والظفر للسلطان واذا انكسفت في ربيع الاول فانه يكون بين الناس
 صلح ويقل الاختلاف والظفر للسلطان في المغرب بغالبه والغنم وينبع في اخر
 السنة ويقع الوباء في الايل والبيداء واذا انكسفت في ربيع الثاني فانه يكون للناس
 اختلاف كثير ويقتل منهم خلق عظيم ويخرج خارجي على الملك فيكون فزع وقال
 بكثرة الموت في الناس في جمادى الاولى يكون السنة في جميع الناس بناحية المشرق والمغرب
 ويكون للسلطان الى العجبة نظره بحسن السلطان الى اهل مملكته وبراى جانيهم وفي
 جمادى الاخر يكون رجل عظيم بالمغرب يقع ببلاد مصر قتال وحروب شديد ويكون
 ببلاد المغرب غلاء في اخر السنة وفي رجب الحبيب تعمر الارض تكون مطار كثيرة بالجليل
 وبناحية المشرق ويكون جراد بناحية فارس ولا يضرهم ذلك وفي شعبان المعظم
 يكون سلامة في جميع الناس من السلطان ويكون للسلطان ظفر في اعدائه بالمغرب
 ويقع وباء في الجبل في اخر السنة ويكون عاقبة الى سلامة واذا انكسفت في شهر
 رمضان كان جملة الناس يطعمون عظيم فادس يكون للورم على الحرب كره شديد
 ثم يكون للورم وبسبب منهم وبغنى وفي شوال يكون في ارض الهند في المشرق وفي
 في القعدة يكون مطر كثير منوات ويقع خراب بناحية فارس في في الحج فانه
 يكون فيه دواب كثيرة وينقص الاشجار ويقع بارض من المغرب سبع وخراب في كل ارض

من ناحية المغرب يغلو عليهم ويخرج خارجي على الملك يصيبه منه شدة ويقطع
اهل فارس ثم يخص في العام الثاني فاقده في علامات خوافهم من الكتاب
المذكور اذا انخسف القمر في المحرم يموت بالمغرب جل عظيم وينقص لفاكهة
بالجبال ويقع في الناس حكة وبكثر الوعد بارض بابل ويقع الموت بغلو اسعارهم
ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي صفر يكون جوع ومرض بابل
وبلادهما حتى يتخوف على الناس ثم يكون امطار كثيرة فيحسن نبات الارض حال الشتاء
ويكون بالجبال فاكهة كثيرة وفي ربيع الاول يقع بالمغرب قتال ويصيب الناس
هرقان وبكثر لفاكهة بالبلاد بناحية ماه ويقع الدودة البقول بالجبل ويقع خرا
كثير بماء وفي ربيع الثاني بكثر الايداء وبكثر لمصب المياه ويكون السنة مباركة
ويكون للسلطان ظفر بالمغرب في جمادى الاولى يهرق دما كثيرة باليدين يصيب
عظام شام بلبته شديدا ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي جمادى
الاشرة يقل الامطار ينشوي ويقع فيها جوع شديد غلاء ويصيب ملك بابل
الى المغرب باراء عظيم وفي رجب الحرام يكون بالمغرب موت جوع ويكون بارض بابل
امطار كثيرة وبكثر رج العيون في الاقطار وفي شعبان يقتل الملك ويموت بملاك
ابنه ويغلو الاسفا وبكثر جوع الناس في شهر رمضان يكون بالجبل برد شديد
وتلج ومطر وكثرة المياه ويقع بارض ماه موت كثيرا للصبيان والنساء في شهر
يغلب الملك على أعدائه ويكون في الناس شر بلبته وفي ربيع الثاني يقع الملك
الشداد ويظهر الكون في بعض الارضين الجبال وفي ربيع الحرام يموت رجل
عظيم بالمغرب يدعى فاجر الملك قال الواوئد وجميع ذلك ان صح عن دانيال المبرمج

الملائكة والحوادث في الدنيا **أحاديث** قال النبي صلى الله عليه وآله إذا أراد الله بقوم
 خيرا مشى بهم بالليل فثبتهم بالنهار وقال إذا غضب الله على أمة ولم ينزل بها الغدا
 غلت سعادها وقصر أعمارها ولم تخرج تجارها ولم تزل تبارها ولم تغر زانها
 وحبس عنها أمطارها وسلط عليها شرارها وقال إذا منعك الزكاة هلكك الناس
 وإذا جاد بحكام أمك لقطر من السماء وإذا خشي الله مريض مشركون على المسلمين
فأورد قال شيخنا المصنف في كتاب الاختصاص أعلم أنه إذا قرئت في مرة مع المني
 في برج واحد هلك ملك أو م يكون مصيبتا عظيمة أو بلايا وإذا قرئت مع الزول
 كان العامة شدة وضيق وإذا قرئت مع المشتري صاب للناس خاء من المني وإذا قرئت
 عطار يكون هراقا لدماء وفتح عظيم وإذا قرئت بهرام زحل في برج واحد هلك ملك
 حدث في أرض ذلك البرج وإن اجتمع بهرام والمشتري مات ملك عظيم الشأن وإذا اجتمع
 زحل وعطار وقع في التجار الخوف والحزن وكك في أهل الأرب إذا اجتمع زحل والمشتري
 في برج واحد تغيرت الدنيا في سائر الأحوال وتغير أمور الناس ويخرج الخواص من النوا
 كلها وخاصة من الجبال والديلم والأكراد ويقبلون الناس قنالا شديدا ويشتد
 الأمر عليهم من الخوف والحزن وترفع السفلة شأنهم وتغير طباع الناس كلامهم وين
 الحياء والانسانية وينبذ فيهم كثر الفساق خاصة في النساء وسقاطا لوالدات ولا لحكام
 وأهراقا لدماء والقتل والجوع وإذا اجتمع المشتري عطار واصتا الأرض طاعون يقع
 فيها بين الناس العداوة والبغض وإذا ركب القمر فوق زحل ذهب ملك ملك **وأورد**
 بهرام عطار في العقرب فذلك به قتل بابل وإذا اجتمع الزهرة والمشتري في
 العقرب فذلك به فزع ومرض بارض بابل وإن اجتمعت الشمس وزحل في العقرب

فذلك ابتداء اختلاف الروم و قتل ملكهم و اذا اجتمع المروج و عطارد في شولة العقرب في
 ابتداء خراب ببيت ملك بابل و اذا اجتمعت الشمس في شولة العقرب و بهرام في الشتر
 فان استطعت ان تتخذ سربا ليدخل فيه فافعل و اذا اجتمعت الزهرة و المشتري في
 تحت بن و وجه من عداوة و يكون اذا نزل الطرفة و الدبران و وقع الطاعون بالعراق و ما
 كثير من الناس و اذا نزل الطرفة على اخره يكون في ارض العراق قنال و فئنة و اذا نزل الشتر بدلت
 اعمال العراق و لقوا بلاء و شدة و اذا نزل كيهوان اخضر يكون بارض العراق و اذا نزل كيهوان
 وقع الموت في البقر و السباع و الوحش و اذا نزل كيهوان و المشتري لا كليل و اقبلت لشولة
 يقع في الشرق و الغرب طاعون شديد و يموت من الناس اناس كثير و يقع الفسار و البلاء في
 الارض كلها و يكون بلاء عليهم كلها في الناس و يقتل الملوك و العلماء و يرتفع سفلة
 من الناس اعلم ان مع الشمس كوكب لها اذ ناب بعضها فوق بعض فاذا بدا كوكب منها في
 برج من البروج وقع في رضى ذلك البرج شر و بلاء و فئنة و خلع الملوك و اذا رابت كوكبا
 لا تفرقه و ليس على مجارى النجوم ينقل في السماء من مكان الى مكان يشبه العروق و ليس في
 ذلك ابتداء لمحرب البلاء و قتل العظماء و كثرة الشفرة و الهوم و الاثوب في الناس و في
 اخر النسخة التي انسخت منها كان مكتوبا اقول و كان في اصل الكتاب هكذا قبل و نسخ
 من خط ابن الحسن شاذان رحمة الله عليه شعر مشكل كثر و ايمان و زين بكدر بكدر هر
 و اكره نيست ايمان نيست بدانكه اكر چه هر اقرار بوجود واجب صفات او و نبوت و
 امامت كند حكم ايمان او می شود و احكام مؤمنین بر او جاری می شود اكر چه ابا و و
 امها باشد اما ايمان واقعي نمیشد مگر آنكه آدمی خود بپراهن عقیده ادله ظاهره
 كسب كند این نمی شود مگر آنكه اول خود و از ايمان و اعتقاد اباي خود بر می كند

مناسبه بجو این شهر همدان
چهره پیشه و نشان می یافتند
سكان فرصت و بهی یافتند

البقی یعنی معناه اند و مبدی البید الرجیع القافله فاذا رجع ظل الشمس رجع هو
 قال الجوهری فی الصحاح الوسط محرکه ساکنه و ساکنه محرکه اقول مراده ان الوسط
 بتحرک استین عباره عن الوسط الحقیقی فکانه ساکن لا یتحرك و اما بسكون استین فهو
 ما بین الطرفين یحتمل مواضع کثیره فکانه متحرک بشعر مشکل کفتم که شوم ^{سهند}
 کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند کفتم که شوم پاک و الا بشی هر الوده
 نموده اند پلیدم کردند بدانکه مشهور است که بالاتزان سپاهی نکی نیست و بگو
 سپاهار نیک می کنند و قابل نیک دیگر نیست مراد قائل از است که خواستم خود را بجا
 بوسانم که از زحمات و تکلیفات شاقه فارغ یاشم سفیدم کردند یعنی بجای افنام که
 جمیع تکلیفات را برای من هست با اینکه نظر باینکه سپاه دیگر قابل نیک نیست
 فعلیه محض است و سفیدانفعال محض است میگوید خواستم بر تیره کمال فعلیت
 محض رسم مانند هیئت قابل محضم کردند هم چنانکه سفید قابل جمیع الوان است باینکه
 مراد از سپاهی و صول بحضور نور الانوار است از سفید که نهایت بعد از آن را
 که هر که بحضور نور الانوار رسیده بالمره نور دانست و طی می شود هم چنانکه قمر هرگاه
 باشمس مجتمع شدند قمر مجترق می شود هرگاه نهایت بعد بهم رسیده نور
 او در نهایت و فوری شود و می تواند شد که مراد این باشد که منبع آب حیات
 که اسرار حق است شوم همچنانکه آب حیات در سبها است مرا سهند کردند و آب
 حیات را از من دور کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند یعنی کفتم که مثل
 فضل شوم که اسرار بسبب من محفوظ باشد بود و کج اسرار مقیم باشم و بیکانه را
 مانع باشم مانند کلید کردند یعنی از دور دور کردند و مرا هم چنین کردند که قابلیت

خطا سازند و درم بلکه آنها را فاش مینمایم و می تواند شد که مراد از قفل شدن این باشد
که خواستم کرده شوم هم چنانکه میگویند در قفل شد یعنی خواستم حواس خود را از
الایش علائق دنیوی دور دارم و در حواس ظاهره و باطنیه را بر بندم و بغیر حق را
راه ندیده می کلیدم کردند یعنی کلید بمن کردند هم چنانکه میگویند قفل ترا کلید کردند
یعنی با حواس مرا گشودند و از هر گونه نامائی داخل کردند و الله اعلم **شعر**
پیشا بطیفلعت قهت مهشکته شد پیش بنفشه خط کشا چمنه فنه شد

ایضا شبعث من عکین بختی صبح کشت اما با طغی که کهنه تمشک بعبه غرا **لعل**
شبعث منهنه فنه و کشتی بغم کعبه شمنه فنه کشتی بخار **لعل** دان که
آری روی وی بر ما چها بکند شناس است او از ثریا بر شد و اشک از زری بکشد
دیگر چید با بهر ما پوزخت خود را بد کامر و زیاده تو را کار داد و ابکد شناس است
دیگر چه امید و فادرم که از جودش مرا تیران جگر در دفر و تیغ از قفا بکند شسته است
شادی کیندای عاشقان کامد صبا دامن کشان داد این بشارت کاین زمان
از جفا بکند شناس است ابد صفا و ابکوش از خالت مجنون ناله با آنکه از دور او
بسوزنهای بکند شناس است **لعل** اگر پیرمغان کرد در داین ده داه و بر ما تو
شد و رسم اینجا که باشد در نظر ما اگر ساقی کند لطفی و ابی در تیغ بپزد امید
آنکه سادگان سر قدر ما و ندارم طاقت بهی که لطیف جانان بکش هر نوع
میدان از نظر ما را فرستادیم دل را بر سر کویش که کرد و زی کند عاشق کشتی زد
ایند خبر ما را نکند در دمن عاشق بضیعتها ای ناصح **لعل** بخوان به پوده افسانه پرد
سرمه ما را صفا و صفا نیست در دل به رخ دلبر خوشا و زک ان دلبر در داید

هر چیزی که فرموده و چیزها بیست که هرگاه بقدر مساحت آن زاب برآوردند و وزن
 آن ثقیل تر است و هرگاه وزن آن مساوی باشد یا بیشتر یا فروتر و در
 قولام الفند که حکایت قولت فذلک الحساب الجعفلة حکایت قولت جعلت فدا
 الهیلة حکایت لا اله الا الله محولت حکایت لا حول ولا قوة الا بالله الحمدلة حکایت الحمد
 البسمة حکایت بسم الله المحسلة حکایت حبنا الله التسجلة حکایت سبحان الله البابا
 حکایت بابی انت اخی حکایت قول لصیبتا بابا الجعفلة حکایت حی علی الصلوة وحی علی
 الفلاح وحی علی جبر العمل التسجدة والبرهمة حکایت ابا اسحق و ابا ابرهیم والنجی
 حکایت یحیی و الدغرة حکایت ادم الله عزک و الطبقنة حکایت طال الله بقاءک و
 کثیرا ما وقع فی الاحادیث ذکر بلاد الجبال و هی ناحية مشهورة بقال له فقست فیها
 مفادة خراشا و فارس عز بها اذربایجان و شمالها بحر الخ و جنبها العراق و حوز
 لا یثبت بها النخل و الاوتون و النار یح و الانج و لا یعیش بها العبد و قصبها اصبتها
 وری و همدان و قزوین فائدة اجتمع حروف المعجم کلماتها یبتن من کتاب الله
 و لیس فی القرآن ایهة فیها جمیعها غیرها الا و لی قوله نعم فی سورة البقرة ثم انزل
 علیکم من بعد النعماء الا و لی فی سورة الفتح محمد رسول الله ص و الذین معاشدا
 علی الکفر فائدة ست بابان یحفظ فادیهما من شر و الاعدا و فی کل منها عشر
 الا و لی فی البقرة المیزالی الملا و من بنی اسرائیل الی قوله بالظالمین الا و لی فی
 عمران لقد سمع الله قول الذین الی قوله عذاب محرق الا و لی فی النساء المیزالی الی
 یبتلهم کفوالی قوله فتبلا الی ابعث فی المائدة و انزل علیهم نبیا بنی ادم بالحق الی قوله
 من المتقین الخ امسیر فی الوعد قل من رب السموات و الارض الی قوله الواحد القهار

و جنوبها
 و اللهم

الا و لی

السَّامِعُ فِي الْمَرْمَلِ نَدَبَاتُكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ إِلَى قَوْلِهِ غَفُورٌ غَفُورٌ رَحِيمٌ فَأَمَّا هُوَ
فَقَالَ ابْنُ خَالِوَيْهِ النُّجَاجِيُّ دَخَلْتُ عَلَى سَيْفٍ لَدَوْلَةٍ فَلَمَّا قُتِلَ بَيْنَ يَدَيْهِ قَالَ فَقُتِلْتُ
اطَّلَعْتُ عَلَى اسْرِدِ كَلَامِ الْعَرَبِ بِإِذْنِ الْقَائِمِ لِقَائِهِمْ لَعَدُوا لِمُنَاقِمِهِ وَالْمُنَاقِمُ وَالْمُنَاقِمَةُ قَوْلُ
وَمِنْ هَذَا اخَذَ قَوْلَهُمْ لِحُجُلُوسٍ مَرْفُوعٍ وَالْقَوْمُ يَضَعُ فَأَمَّا هُوَ مِنْ سَعْيٍ مِنْ بَيْتِ الْفُلْ
وَدُونَ دَرَاهِمٍ لَمْ يَمَلِكْ اسْفَلُهُ وَإِنْ سَعَى بَعْدَهُ كَوْنُهُ بِهَا كَرَاهِيَا سَكَنَ عَنْهُ وَإِذَا اخَذَتْ
سَبْعَ نَمَلَاتٍ طَوَالَ وَتَرَكَتْ فِي فَارِزَةٍ مَمْلُوءَةٍ بِدَهْنٍ لَزِيْقٍ وَشَدَّ رَأْسَهَا وَدَقَّتْ
فِي دَبَلٍ يَوْمًا وَلَبِلَتْ ثُمَّ اخْرَجَتْ وَصَفَى لِدَهْنٍ عَنْهَا ثُمَّ مَسَحَ مِنْهُ لِاحْلِيلٍ وَمَا فَوْقَهُ هُجْرٌ
الْبَاهِ وَكَثُرَ الْعَمَلُ وَقَوِيَ الْإِنْفَاطُ مَجْرِبٌ فِي حَقِّهِ الْحَيُّ الْبَيْضُ كُلُّهَا بِالْأَصْلِ الْمَجْعُ
الْبَيْضُ لِنَمَلٍ فَأَمَّا بِالْإِنْفَاطِ حَدِيثٌ فِيهِ إِبْهَامٌ قَالَ لَمَّا لَانَ الْعَاقِلُ وَدَاءَ قَلْبُهُ
قَلْبًا لِاحِقٍ وَدَاءَ لِسَانِهِ وَمَعْنَاهُ أَنْ الْعَاقِلَ لَا يَتَكَلَّمُ إِلَّا بَعْدَ التَّدَبُّرِ فَيَجْعَلُ مَا يَرِيدُ أَنْ
يَتَكَلَّمَ بِهِ أَوَّلًا فِي قَلْبِهِ ثُمَّ يَجْعَلُهُ لِسَانَهُ يَخْلُفُ الْإِحْقَاقَ فَانْ يَتَكَلَّمَ بِمَا لَا يَعْنِي مِنْ دُونِ تَدَبُّرٍ
أَوَّلًا وَبَعْدَ التَّكَلُّمِ يَنْفَعُ إِلَى مَا تَكَلَّمَ بِهِ قَالُوا الصَّوْبُ يَكُونُ ابْنُ الْوَقْتِ وَمَرَادُهُمْ أَنَّهُ
لَا يَتَسَوَّفُ عَلَى الْفَضَائِلِ وَلَا يَنْتَظِرُ الْوَارِدَ بِإِذْنِ الْوَقْتِ لَدَى هُوَ فِيهِ فَفَطَأُ أَهْلًا
بِقَوْلِهِ نَعَمْ لِكُلِّ نَاسٍ مَا عَلَى مَا تَكَلَّمَ فَأَمَّا هُوَ فَكَثُرَ قَبْلُ أَنْ يَضَعَ بَابَ قُرْبَةِ النَّمْلِ بِمَا فِيهِ
دَرَنِيخٌ أَوْ كَبَرِيَّةٌ هَجْرًا فَأَمَّا هُوَ وَجَدْتُ صَنْدُوقَ مَا شَاءَ اللَّهُ الْمُصْبِي لَوْحٌ فِيهِ كُتُبٌ
مَكْتُوبٌ مِنْ عَمَلِ الْعَمَلِ وَالْقُرْبَى وَالشَّيْبِلَةُ نَدَمٌ وَمِنْ لِبْسِ ثَوْبًا وَالْقُرْبَى فِي الْعَمَلِ
مَحْصُوبٌ مِنَ النَّحْبِ مَاتَ فِيهِ وَمِنْ سَافِرٍ وَالْقُرْبَى فِي الطَّرِيقَةِ الْحَقِيقَةِ لَمْ يَرْجِعْ إِلَّا تَعَبٌ
كَثِيرٌ وَكَثُرَ هَمُّ لَا يَرْجِعُونَ وَمِنْ وَلَدٍ بِطَالِغِ الْحُلِّ وَالْزَهْرَةِ وَعِظَاوُدُ فَاسْدَانٌ وَاشْدُّ ذَلِكَ
أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ الْفَسَادُ بِالْمَرْجِ كَانَ الْمَوْلُودُ مِنْ يَدَيْهِ لِنَاسٍ لِي يَفْسُدَ أَنْ كَانَ يَحْتَثُّ الْأَرْضَ

کان سر او ان کان فوق الارض کان جهر واجتمع المنجوت علی ان من تزوج والفرع
 مع سعد الذابح فی محاقه افرقا قبل ان یجتمعا وان اجتمعاما ان یجمل فی سنه وافرقا
 علی اقبح ما یکون من الافراق ومن تزوج والفرع الزبانی محاقه مائت و من ولد
 وکف الخضیب فی درجه طالع له تزوج قطه **فائدہ** اذا مسح مقناطین بالثوم
 فانه لا یجذب بالحدید و الحبله فی ان یجذب اذا صاکن ان یغسل بالخل **فائدہ**
 اذا دفعت خاتمک الی شخص فجعل فی احدک اصابعه مخفیا فتره ان یأخذ لاصبع الثوب
 الخاتم اربعه و لا یصلیح الفارغۃ الی بعدھا الی الاصبع الصغری الشہین الشہین و
 للافصبع الی فوقھا الی الکبری واحد واحد ثم اجمع کل فان کان ثنی عشر فی الایم
 وان کان احد عشر فی المسبحه وان کان عشره فی الوسطی وان کان تسعة فیها یلیها و
 ان کان ثمانیۃ فی الصغری **فائدہ** اگر شخصی شش عدد را سر حصه کرده باشد
 و در سر جای یکم بشر این که چهار در یک جای باشد خواهی بدانی که در هر جای چند
 است بگوینا اینچہ در یکی از آن سر جای است مضاعف کند پس بگوینا اینچہ در جائے
 دیگر است ضافه ان نموده مجموع را مضاعف کند پس اینچہ در سیم است ضافه
 مجموع نموده مرتبه دیگر مجموع را مضاعف کند از همگی هفت هفت اسقاط کند
 و از باقی خبر دهد پس اگر یک باشد اینچہ یعنی رجای اول یکی و در دوم و سیم
 سه اگر باقی دو باشد بجا و اگر باقی سه باشد بترتیب واجب اگر چهار باشد جاب
 و اگر پنج باشد باج و اگر شش باشد جبا **فائدہ** اگر علم اندازد از تزوج رجلاں کل منها
 ام الاخر فولدت کل منها ابنا فکل منها الاخر **عیدیت** فی مدح مولانا امیر المومنین
 و هو هذا زکی سنی و فی و فی بھی علی خیر شفیع سمیع سنیع مطیع رعی

عم

منع رفع وقور شهيد سديد سعيد شديد وشهد حميد فريد هجو

حبیب البیب حسب الشیب ادیب ربیب یحب کور عظیم علم حکیم حلیم

کریم هم رحیم شکور جلیل جمیل کفیل نبیل ائیل اصل لیل صبور خلیف نشر

لطیف ظریف حصیف منیف عقیف غنی اعلم ان هذه الابيات السبعة تنفرد

في كل بيت منها بحسب التقدير والناظر بعون الله يثبت التاخير بعون الله

يحبث وثلاثة وعشرون بيتا وذلك لان اللفظين الاولين لهما وهما في مخرج الثالث

سنة وهي في الرابع اربعة وعشرون وهكذا الى الاخر وقد اوضحنا لوالد العابد ردة الحنفی

في مشكلات العلوم ثم لا يخفى ان بحسب التقدير والناظر في جميع الابيات السبعة

ينتهي الى ما يتعسر حصره كما لا يخفى ومن هذا يعلم ان صوت النكس في الوضع مائة وعشرون

وان اعتبرنا الرجلين فمبعمائة وعشرون فاولئك اذا اردت ان المرأة الحامل معها ذكر ان تعلم

اوانتي تخذ من لبنها في قدح وضع عليه ما فین علی اللبن فانها تضع ذكر ان عل الماء

فانها تضع انثى فاولئك الایام الخمسة في الشهر نظرها بعضهم اجنابا لا یام قد جاء في

النظر عن الصادق الامام المبین ثالث خاص في ثالث عشر سادس عشر حاد العین

فاجتنبها مع أربع عشرین وجاوز من خامس العشرین وجمعها بعضهم محبک برعی

هو ان هنل تعود لبال بضد الامل لحروف المعجمة تحس عن بعضها غیر الايام

الخمسة في السنة اثنا عشر جمعتها ابن اللوح محرم ثانی عشر اجتنب واجتنب الثامن

في شهر صفر ومن ربيع رابع واثني عشر حاد وجما في الاثر ومن جمادى وكذا من ذی

يجتنبون يوم الاثنين في عشر وسادس عشر من شعبان مع رابع عشر من رمضان

الاخر واثنا عشر شهر شوال ومن ذی القعدة الثامن والعشرون واثنا عشر

ذی الخیر لا یشکر الاعمال من شکر فائدہ مشہور است کہ ہر کم عطارد و دایہ
 بیند و این اشعار کہ منسوب بہ شخص اہل المؤمنین و بخواند بنیکی و توانری
 بہ بار و زکار و عابد کردد عطارد علیہ السلام قال رَبِّیْ عِشَاءُ وَضُجَاءُ
 کَیْذًا لَّکَ فَاغْنِنَا فَهَآ أَنَا فَانْهَیْ فُوْیْ اَبْلَغَ الْمَنِ دَدَرَ لَیْلُ الْعُلُومِ الْعَامِصَاتُ لَکُمْ مَّا
 وَانْ تَکْفِیْ الْحَمْدُ وَدَوَّ الشَّرْکَ لَہُ بِأَمْرِ مَلِیْکٍ خَالِیْ لَآ اَرْضُ السَّمَاءِ فَبِئْسَ لَآ اَرْضُ
 انْ یَکُونَ لِّلْمَآءِ عَلَی صُورَةِ الْحِیَوَانِ مِنَ الْاَنْفِ غَیْرُ مَا تَخَذُ قَالِبًا لِلصُّورَةِ الِیْ اَرْضِهَا
 وَاَجْعَلْهَا فِیْہِ وَہِی صَغِیْرَہُ وَاَجْعَلْ لِّقَالِبِیْ مَحِیْثٌ لَا یَدْخُلُ فِیْہِ رِیْحٌ وَکَلِّمْ اَبْنَاءَ اَدَا
 عَظْمِیْ فِیْہِ کَانَ عَلَی صُورَتِہِ فَاِنَّہُ عَلِمَ انْ مِنْ عَجَائِبِ شَجَرَةِ الْخَلْدِ اَنَّہَا لَا یُجِدُ
 الْاَنْیَ بِلَادِ الْاِسْلَامِ فَانْ بِلَادُ الْحَبَشَةِ وَالتُّوْبَةِ وَالْہِنْدِ بِلَادُ حَارَہُ لَا یَبْتَیْ فِیْہَا شَیْءٌ
 مِنْہُ الْبَتَرِ وَہِی شَبِہُ الْاِنْسَانِ مِنْ وَجْہِ اسْتِقَامَةِ الْقَدِّ وَطُولِہُ وَعَدَمِ الْاَلْتَوَاءِ وَلَعَقْدِ
 فِیْ اَصْلِہَا وَاعْصَانِہَا وَامْتِنَانِہَا الذِّکْرُ مِنَ الْاَنْثِیْ وَانْہُ لَوْ قَطَعَ رَاسُہَا هَلْ کَانَ لَہَا
 بِاللِّقَاحِ مِنْ بَیْنِ سَابِرِ الْاَشْجَارِ وَاطْلَعِہَا دَاخِلُ الْاِنْسَانِ وَانْ قَطَعَ مِنْہَا غَضْنَ لَا یَجِی
 اِلَیْ شَیْءٌ کَمَا لَوْ قَطَعَ عَضْوُ مِنَ الْاِنْسَانِ وَعَلِیْہَا الْہِفْ کَشَعْرِ الْاِنْسَانِ وَفِی الْخَلْ یَقْبَلُ
 نَفْسَ سِنِّہُ وَیَقْبَلُ صَاحِبَ سِنِّہُ اِیْ یَحْمِلُ سِنِّہُ جَلَّ اَکْثَرُہُ لَا یَحْمِلُ سِنِّہُ اِلَّا فِی الْاَوَّلِ
 فِی حَیْوَةِ الْحِیَوَانِ لَکُلِّ حِیَوَانٍ مَرَارَۃٌ سِوَیَ الْاَبْلِ وَلِذَٰلِکَ کَثْرَ صَبْرُہُ وَامْنًا یُوجَدُ عَلَی کَبْدِہِ
 شَیْءٌ شَبِہُ الْمَرَارَۃِ فَاِنَّہُ بَدَانِکَ یَکْدُ بِتَآسِثْنِکَ وَہِی دَانِکَ جِہَادِ طُسُوجِ وَہِی
 طُسُوجِ جِہَادِ شَعْبِہُ وَہِی شَعْبِہُ شِشْ خَرْدَلِ وَہِی خَرْدَلِ وَازْدَہُ فَاَسْ وَہِی فَاَسْ
 فِیْلِ وَہِی فِیْلِ شِشْ نَقِیْرِ وَہِی نَقِیْرِ هَشَقْ طَبِیْرِ وَہِی طَبِیْرِ وَازْدَہُ وَہِی
 زْدَہُ شِشْ حَبَہُ فَاِنَّہُ قَالَ الْحَمْرِیْ فِی دَرَةِ الْقَوَاصِ مِنْ جَمِیعِ الْاَرْضِ

نظفہ

على الاراضي فقد وهم بل اتجمع على ارضنا وارضون بفتح الراء لان الارض ثلاثية والثلاث
لا يجمع على فعلة واصلة ارضه فالهاء مقدره وان لم ينطق بها وقال في الفا مور
ان الاراضي غير قياسي فاعلم قال الكفعي في حاشيته مصابح خاتم النبيين بالكر
والفتح وروى بهما ومعنا بالكر اخر النبيين وبالفتح من النبيين اخذ ذلك من
كون الخاتم نية للبد فاعلم اختلف في معنى تسليم قول ثلثة الاول ان اطل على
بمعنى الاثر والمعنى اثر الاسم والثلثة اللفظي هو ان في معنا عقدة لا تخل للثلاث اكنانه
عن مقابوا سماعي المسلط فاعلم الفرق بين النهش والتسع والذبح ان ما يقصر
باسنانه كالكلب يقر نفسه وما يضرب بمؤخره كالزنبور والعقرب يقر لسع وما يضرب
بفسه كالحيته يقر لذبح فاعلم يبين حد بين وتوضيح لها في ضوء الشهاب عن النبي ص
الشفقة والاقتضا والتمت جزء من ستة وعشرين جزءا من النبوة الوجه جعل النبوة
في هذا الحديث ستة وعشرين جزءا ما رواه الصدوق انه ان النبي ص لما اناه جبريل
وامره ان يقول للناس ان رسول الله اليكم كان اربعون سنة وعاش بعد ذلك ثلثة
وعشرين سنة وكان يوحى اليه قبل في خاصه نفسه ثلث سنين ومن قبل ذلك كان محمدا
باحكام شرعية يحتاج اليها بنكت بالقلب بقرب التمع بالالهام فيكون مد نبوته
فاشار بهذا الحديث الى عظم شان هذه الحصال وقبل مراده ان الله علم في هذه
الحصال الثلث في سنته اتم ولم يوح الى في تلك السنة الا الوصية هذه الاشياء
جزء من اجراء النبوة وقد روى عنه ان روبا المؤمن جزء من ستة واربعين جزءا
من اجراء النبوة والسر في ذلك ان كان لوحى اليه ستة اشهر من سنين نبوته وهي ثلثة
وعشرون في طر بها روبا فاعلم في استخراج ثلث اعداد مضمرة اعطى جليلك

می خالی جواب از بنیاد من قبل الام بی بی بنید لها جده من قبل الایته

بفاطمه فزوج زهد فاطمه فولدت ابنا فذلک الام بن عم لوز بنید لا نه خواہیہا و فعی

له لا نه اخن لا بیہ الام بن خال لوز بنید لا نه خواہیہا و فعی عمہ لا نه اخن لا نه خواہیہا و فعی

عبارة مشکلة موروثة قال ارسطاطاليس للاسكندر التوبين في الحساب

مبرم وفي الكتاب محكم وفي الاسم مجسم فان اراد ان يصير الغالب يغلوبا والحاكم يحكم

فاطلب الطلوع والافول من الفرد والزوج من الحروف والذكور والاناث من الصرف

حتى يحصل الامر الله ثم فاعلم ان حروف برسم اسم لفظية فكونه ورقية

معلوم است وفكره حروف متصورة و در نفس است انها را علوی بنز کو بند

بدانکه حروف ابجد که انهارا شرقیہ بنز کو بند بیست و هشت است ۷ انشی است

۷ با می ۷ ابی ۷ خاکی و هر حرف بمزاج عنصری است که مکتوبانست ضابطه

است که حرف ابجد را چنانچه چهار بکند و اول را انشی و دوم را باد و سوم را ابی و

چهارم را خاکی حساب کنند جمع با بن خواست و انشی امط فشد هو

یونخصض و انشی جز کسقاط و انشی دحل و غ و بدانکه یون هر یک از این

حروف بمیزان عدد است پس هر عددی بنز بر طبیعت همان حرف است که این حرف

بازای انست و مرکب از د بیضا ط خودش کرد فاعلم بدانکه هر یک از انا الیم

بکوی مشوبست بر طبیعت همان کوکب است ابرحل ۲ بمشتری ۳ مریخ ۴

نیمس ۵ زهره ۶ عطارد ۷ بقر و زحل ۸ شمس و خشت است مشری کوم و تر

و مریخ و شمس گرم و خشت و زهره معتدل و عطارد ممتزج و مریخ سرد و تر

مترار بهاکل من الائمة سلام الله علیکم اهل بیت العصمة و مفاتیح الرحمة و الاوتار

والحکوم کما

بترتیب

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
 بالحق والهادون للحق سلام الله عليكم معاً لدين الله ومعادين حكم الله ومطابق
 لطعن الله ومخازن علم الله ومهابط وحى الله وحمل كتاب الله وخلفاء رسول الله
 سلام الله عليكم أعلام الهداية وفضائل الولاية وأخوار الملكوت وأسرار اللاهوت
 ونبابح العاوم عن المحي القبوم سلام الله عليكم مصابيح الظلام وسادات الأسلام
 وهداة دار السلام وأئمة كل الأنام ورحمة الله وبركاته **فإن** إذا اردنا أن نخرج
 ارتفاع الشمس من غير السطوح لا الارتفاع فنقيم شأخصاً في أرض موزونة ثم
 نعلم على طرف الظل إلى ما لا نهاية له معبتر ثم نخرج من تلك المحل إلى خط الظل
 في السطح عموداً مثل طول الشاخص ثم نرسم خطاً مستقيماً من طرف العمود الذي
 في السطح إلى طرف الظل فنجد مثلثاً قائماً الزاوية ثم يجعل طرف الظل مركزاً ويبدأ
 عليه دائرة باي قدر شئنا ونقسم الدائرة بأربعة أقسام مساوية على بابا فائز
 يجمعها المركز ونقسم المربع الذي قطعه المثلث من الدائرة بستعين جزءاً فاقطع
 الضلع الذي يوتر الزاوية القائمة من الدائرة بستعين جزءاً تماماً إلى خط الظل هو
 الارتفاع وليكن محل الشاخص نقطة **أ** وطرف الظل **ب** ونخط المحج **أ ب** والعمود
 في السطح **أ د** والزاوية القائمة والمستقيم **أ ب د** واصل بين طرفي **أ د** وطرف
 الظل **د ب** والمثلث **أ ب د** ومركز الدائرة **ب** والدائرة **ب ح** والربع المقسوم بستعين
 جزءاً والضلع الموتر للزاوية القائمة من المثلث ضلع **أ د** إذا كان فاضعاً للربع على
 نقطة **ك** كانت قوس **ب ك** مقدار الارتفاع في ذلك الوقت وبرهانه **طلب**
 من محل **أ** فإدلة **أ** أعلم أنه عند الانقضاء من أفق منقذان وفيقيان جداً ينقذان إلى
 داخل العينين بمجاء الموق وفيهما ينقذان إلى واجهة الحادة إلى داخل العينين ولذا
 ينص على ما ينظر بمسافة العين أن توان ومبدأ شأخصه **كتبه** مؤلفه **أبجد** سليمان **أ ب** وان راسبت بقاها

كتاب
 في
 الهندسة

كتاب
 في
 الهندسة

عن محمد بن فضال عن ابن فضال عن ابن فضال عن ابن فضال

يقدم مع العين عند شتم البصل نحووه ومن هذين المنعدين بقصد لقضول الغلبه
لوي في داخل العين وتجد بالدموع **فائدة** الفرق بين الخوف والخزن ان الخوف
على المتوقع والخزن على الواقع وهذا هو المراد من قوله سبحانه فلا تخوف عليهم ولا هم
يخزنون واما قوله نعم اني لخير نبي ان تذهبوا فندفع بان المراد لخير نبي قصد هابكم به
في المثال السابق جاؤا على بكرة ابهم هذا مثل ضرب الجماعة اذا جاؤا كلهم ولم يختلف
منهم احد البكرة الفضة من الابل واصلا كان لرجل من العرب عشرة بنين فخرجوا الى
الصيد فوقعوا في ارض الاعد وقتلواهم ووضعوا رؤسهم في صحرة وغلقوا الفخا
في رقية بكرة كانت لابي المقولين فجاءت البكرة هدة من الليل فخرج ابوهم وخن
ارؤس بعض النعام وقال قد اصطادوا نعاما وارسلوا البيض فلما انكشف الامر
الناس جاؤا بنوفلان على بكرة ابهم **في الاحياء** ينبغي ان لا يكون في الفقير كراهية
ابتلاه الله به من البصر اعني بئرا لا يكون كارهيا من فعل الله من حيث انه فعله وان
كارها للفقير كما يكون كارهيا للمجاعة لئلا يلهيها ولا كارهيا لفعل النجاس بل ربما
يتقدم منه **فائدة** جعفي وكراجكي ومجص وبن شهر آشوب وعلماي اماميه هستند
واول احمد بن محمد ابوهم سليمان بن جعفي كوفي مصر ابو الفضل ضابط است كه
زيادة به هفتا تصنيف اردود وعينيت صغري بوده و بجاشي شيخ بدو و
از اورايت ميكنند و درهم محمد علي بن عثمان است كه شاگرد سيد مرتضى شيخ
طوسي بوده و قريب ببيت كتاب تصنيف نموده و هم محمود بن علي بن حسين
سيد بدالد بن است صاحب چند تصنيف استا شيخ منجيب الدين است رابع
محمد علي بن شهر آشوب ما زندي است و تصنيفا بسيار دارد و از انجمله معالي

العلماء که در رجال نوشته **فائده** در اسم مادر موسی و ابا ت چند است و
 مشهور است که بویا **بداست شعر عربی** سکاوی له یبقوا دما و اثما
 سقوا حب حسن جل عن وصف فاضلا ملوکا علی التحقیق پس یغزهم من الملک
 الا اسمہ و عقابہ و **ایضا** من اعتر بالولی فذاک جلیل و من رام عز سواد لیل
 و لوان نفسی بذراهما ملیکها مضی عمرهانی سجد لیل لیل احب مناجاة الحبيب
 بخاوة و لکن لست المذنبین کلبل **حاشا** ذکر فی الکامل فحوادث سنة اتر
 حدثت فی البصرة بجمع صفراء ثم خضر اثم سوداء ثم تنابت الامطار و سقط برد و زن
 کل واحدة مائة و خمسون درهما فی هذه السنة حدثت الکوفه بجمع صفراء و بقیته
 الی المغرب اثم سودت فضرع الناس ثم مطر عظیم و مطرب فیه من نواحی الکوفه یسمی
 احدا باد حجارة سوداء و کبضا فی واسطها صبیح و جل منها الی بغداد فراه الناس **فائده**
 اسماء الانبیا الذین ذکر فی القرآن العزیز ۲۰ نبیة محمد ادریس نوح هو صالح
 ابرهیم لوط اسمعیل اسحق یعقوب یوسف ایوب شعیب موسی هرون یونس ادریس سلیمان
 الیاس الیسع و کراچی و الکفل **فائده** لغویة الانشا بطلاق علی الذکر و المؤنث
 و ربما یقول لا انشی انسانا لقد جاء فی قول الشاعر لقد کسنی فی الهواء طاب لیل الصب
 الغزل انسانة فتان زید الدجی منها جل اذ انش عینی بها فی الدجی موع تغزل
فروع شیطان باب فرعون فقال فرعون من هو فطر شیطان فقال هذا فی کلمة
 لا یعرف من فروع باب شعس ای دل نشاید سر سخی این فطر او ختن باید کلاه فقر
 را و ترک دیناد و ختن **مکاشفا** ای کوهر نام تو تاج سرد پوانها ذکر تو بصید
 عنوان را این عنوانها ای کعبه مشتاقان در باب کبریا بد مقصود من کراه از طی بیابا

ان بر کرم کن فیض مشناق خطاشو^{عقل} است حاشا که شود در هم زالا بشن امانها^ل
حوصله کوید^{عقل} در هم عشق جنون فرا سلسله یکسلم هم عقل کرب پای اورد^ل
بویانی شنوم کرد لری دام در هم کند در کمر جعد عیبه سکارا صبر ناند و فشد
کرهم کس برورد کره های های من ناله وای وای وای^ل محنت شکست دل
تابو شوخ داده دل داده بدست ظالمی مملکت خراب وای^ل دلی که جاد و عا^ل
بیاد داده اوست دران اثر چه بود ناله واهی روای صبا و بان یار پاک دامن کو^ل
که از برای تو کشند بیکاهای^ل فائد^ل محمد بن جریر بن غالب طبری سم و نفر است
یکی محمد بن جریر بن غالب طبری که شافعی مدینه است و دیگری محمد بن جریر بن رستم
که از جمله شیعه است و صاحب کتاب معجم البلدان که از افاضل سن است حال این
دو طبری مشبه شده است فائد^ل گویند شیخ محی الدین گفت که از داخل لشین
الشین ظهر قمر محی الدین هرگاه راست باشد اشاره بانکه سلطان سلیم روحی
داخل شام در صد تقصیر شیخ محی الدین بر آمدن راجست فائد^ل اقل مدته
جلالتش ماه است در مرغان بکرم و زود رسک چهل و زود کره
دو ماه و در کوسفند پنج ماه و در شتر و اسب جز یک سال است در فیل بعضی
سال و بعضی هفت سال بعضی یازده سال گفته اند فائد^ل بدانکه ذراع سر
دو شیر است و هر شیری بعرض وازده اصبع و هر اصبعی عرض شش جو که هر یک
از انها بشکم دیگری چسبیده باشد و عرض هر جو هفت هزار پال و با و جمعی شش
مو گفته اند هم چنانکه بعضی شش جوین گفته و ذراعهای دیگر هشت مثل ذراع اسو
که غلام هر و نالو شده است ان کمر است از ذراع شرعی بد و ثلث اصبع شش جو^ل

وجوشش مو باشد و ذراع ابن ابی لیس اسیرد کمتر از ذراع اسویب است اصبع و ذراع
 ماشی صغیر که واضع آن بلال بن ابی برده است و آن بیشتر است از ذراع اسویب و
 اصبع و ذراع ماشی که از مخترعان منصوب و انقی است و نهاده از ذراع اسویب
 اصبع و دو و ثلث اصبع و ذراع عمری که واضع آن عمر خطاب است و آن زاید است بر ذراع
 شرعی بعضی چهار انگشت که طول یک انگشت بهام است و ذراع مبرک که از مخترعان
 مامون است و آن زاید است بر ذراع اسود و ثلث ذراع و دو و ثلث اصبع و ذراع
 کسری که از مصری خوانند و نوشیروان وضع کرده است و زاید است بر ذراع شرعی
 بچهار انگشت **فاندر** شیخ ربیع ابو علی قهیرانی چند از خود بنظم آورده است که
 خود آنها را بجهت برسد و برشته بنظم کشید **قال** ابد باسم الله فی نظم حسن اذ کرم اجرت
 فی طول الوتن ما هو بالطبع و بالخواص لكل عام و لكل خاص فی شؤله العقب بجم
 توام برای عین من پراه یعلم اذا راه امرنا صلیحنا و اتفقا و اذا ذاتنا حایبا لا یتم
 لاسما ان قال ذاجبیا بعض بعض کوکیان کوکیا و مثله بخان فی سعد سلع و دونه
 لكل و قد جمع و مثله ايضا السعد الذاج و دونه لكل و صالح مخبر من شئت و شغیا
 ثم یقول کوکیا کوکیا فینش الود باذ الله بینهما فلا یکن باللا اله کف الخضیب و قد لا اله
 لکائن من کائن کل اذا راه انسان و جماعة افترقوا فی تمام الساعة یخمسها ما من رها
 ولا یسوه بسو طاق و من بای غیبتة یخمسها لمدن من عقر ربها یفرغ العلیل و یجنا
 مبرق الاثنان و لهما لاسما ان شایر کثوث منوعی نفعه و دوش الیبع من المصاب و وزن الدن
 تیج من القوی و غیرکم و هكذا لکون الکرا و یا ان کل الحقیق اید و یا و طبقک الاصر من النفا
 مانع من لک النجا تخصیك الاصر من الصبح یكون عرضا من بل الم اعنی قسوا الم ان تفرجت
 بکرا لاند

والمشقة وبرحت اطل على الخراز وهو القبح مع وسخ الاستماع للصبح فانه ينبت بها
كأنها شامخة وورديتها وهكذا قشر الخبز والخب تفكر بالبشر لا بالقلب اكون وكل ثالو
بعون قد خضر خضر ومثله وسق ثاء الحجة بد هيا لثا لول من الوعة مرارة الحجة سقم
ويخ السقم بها نقلا اذ سقى من السقم حبة يؤمن من السم مثلك الشربة وان سقى الصبح منه
من وقته وفاقها شاد الدخان في الحمام بنسج الفخام من مسام فوزن مثقالا اذا ما شمر
مع وزنه من القبح مخلص السموم من من بعد باس الامل من حلة وفير سر لسنا بد به
ولسنا خفة لا مرقن بعين بالكبريت القوا وهو الحوض الخوض بصب حطب ما العلب
وهو اذ السقم سبحا من اودع لاما ان يسمع لثا صوتا في سقف بيت فحبل
ورؤيته سلخ من البيت ان سلفه كان يرا اذى تؤذن بالرحيل في الموتان كان خلبعا
لا نقس ان ثوب الكنا ولا يضل فيه كذا الحنا عند اجتماع البشر في البراءة فاختاره اصلا
وكل هذا شاع في النجا والسفر في اعجب العجايز ان طرطير وجزع طحا وشمع خل الخمر وزنا صحا
وليكن لخل عبقا ابضا او امر اللون فذا واذ يستفطر الجميع بالبنق بالمحو والفق مع الزرق
فنا هذا الفاظ المتهمة محقرة غير الدني تشتم من ساكن الكنا والجر والقطن والتمر مع التمر
فانه يسلم من حرب اللهب ومن حرق كله وقد واما تعرف هذا بالانقطة لجارة الاشياء
بطل على الفرح والاورا وكل ما يضر والنجسا كالجرب والحادث القدر نخلص من عذاب الله
وهكذا الايمان شربا نقا فانه اقوى من القيا بول عين ولها حوا كان في حلقه الانسان
شبان ملحوم ما انشركما كما وجدنا في الصفا والاشمخرج منها في طباها وراكب بعض بعض ما بها
وقد عدا ارجين منها يد كمرغوة الصابون حيد منها خذ لاخذ منها اني بد خبز منده تقبل لا بلدا
فلم ينل مشقة اقواما من غير نوم مذا باما حتى اذا ما اغتسل لثا بالماء ذال عنه النسا

داو علی هندامک الشهور تصح اسنانک الدهور تاخذ من مرارة الحذا ما تنسوه من الامور
 واسمحه عصفه البنات وهی التي تعرف بالصفنا بالوان بايج النصير الخضر وارفعه زجاجة
 حتى اذا احتج الى العلاج احضره في ظرف من الزجاج فاحملها مسوع بالخللا فخرج له المرام
 من جهة ولست بالنبو وهكذا من عقري عور هذا الذي جفت عري نطست للفقير
 والحمد لله على الامنام حمد اكثر عدد الايام . وصالوا الله ذي الجلال على النبي صلى
فائدة بدانکه هندی یا چهل و چهار بار در روز هفت مرتبه در دست و پا در کعبه در دست
 سوزند یا بدید و بمناسرت سکره مالید نافع بود **فائدة** هرگاه سگی کسی را بکزد و
 نداند که انسان دیوانه بوده است یا قدری جنون بر همان موضع که سگ کزیده باشد
 بمالند اگر سگان دیگر آن جنون را بخورند انسان دیوانه نبوده است اگر بخورند دیوانه
 بود و اگر آن جنون را بخورند هندی بخورد و بمیخ دیوانه نبوده **مجنون الکلب** واد
 دم من لیلی عن البعد نظرة لاطفی جوی بن الحشا والاضالع یقارنک الخی عجم
 ان تری بعینک لیلی متلباء المطالع وکیف تری لها سواها و ما ظهر لها
 بالمذامع اقل من منها بالحدیث قد جری حبث سواها فی حرق المسامع **حالتی**
 بالی عن العین انی اراک بقل خاضع لک خاشع مطایب **دای** یهودی مسلمان
 باکل شوی در نهارد مضنا فاخذ باکل معه فقال له المسلم ان ذبیحتنا لا تحل لک
 فقال له یهودی انا فی الیهو مثلك فی المسلمین تاکل فی نهارد مضنا **عجمی** مجنون
 قوا اهل جرد پار نباشد غارت زده و دافله در کار نباشد **والامور** **حسین**
 انروز در دل عجم جهان برخیز ذنک عم از این جهان برخیز بهار و ج بخشای بیستم
 کو بیای می از ملک عجم تازه کرد بدان تو داغ اشتبا کو بیای می از ملک عراق

و بهر قدر که از اینها
 و بهر قدر که از اینها

مرد صد ساله بدار توخا نو مکر کردی کن در بر اصفها الا ان کس بگویم بام نداریم
 خوشم که چاشت کهو شام نداریم خوشم چون بخت بهامهرمان عالم غیب از کس
 طمع خام نداریم خوشم و قیل الخاف من الناس اکثر مما اخاف من الشيطان لا نسبح
 بقول ان کیدا الشيطان کان ضعیفا و قال عز شانه فی الانسان کیدا کن عظیم و اشد
 که محصل من حرف الجمع کلمه ثنائیه سواء کانت مهملة او مستعربه فاضرب ثمانية و
 عشرین فی سبعة و عشرين فالجاء هو ٧٠ جواب ان قیل که ترکیب ثنائیه عشر
 ان لا یجتمع الحرفان من جنس حرف فاضرب هذا المبلغ فی ستة و عشرين فالجاء هو
 ١٤٠٠ جواب ان سئل ان باعته فاضرب هذا الجاء فی خمسة و عشرين و انقباض
 منه مطرد فی الخماسی فما فوق حکایتی بر دی بیمار شد خلیفه طبیب سارا بمعالجه
 اوفریه تا طبیبی وی پرسید که خوطر تو چه میخواهد گفت آنکه تو مسلمان شوی
 گفت که من مسلمان شوم تو بنیک می شوی از بستر بیماری بر میخیزی گفت ای پسر
 بروی عرض کرد و وی ایمان آورده ان بزرگ از بستر بیماری برخواست و از بیمار
 اژی بروی نمائند هر دو همراه پیش خلیفه رفتند و قصه بان گفتند خلیفه گفت
 پنداشتم که طبیب پیش بیمار فرستاده ام من بیمار پیش طبیب فرستاده بودم چه
 فی کتاب الله و صخر الصادق علیه السلام قال لا لله لیحفظ من حفظ صدقوا به و اشد
 محاسن النساء یبغی ان یكون فی المرأة اربع سود الشعر و الحواجب العینا و الذناب
 و اربع بیض الاظفار و الاسنانه و الشا قان و التراب اربع حمرا و اللسان و الشفتان و الوخشان
 و البینا و اربع مد ورة الرأس و العنق و الساعد و العجیة و اربع ضیق الفرج و الشرة
 و المنخره و الصماخ و اربعة و اسعة الجبهة و الصد و الفخذ و العين و اربع طوال القامة

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

بالشعر واللائف الشفة والاسنأ واربع طيب الزينة العنق واللائف والابط والفرج حكا
 وقع الثبانع بين شبعي ستي في بغداد في ان خلفته رسول الله صهل هو ابو بكر علي
 فتشاجر انا جتمعنا على ان الحق ما يحكم به قول من يرد علينا فاذا ورد جنون فترافعا اليه
 الجنون اذا طلعت الشمس من المشرق فتحاكما اليه او قولا له الما ن رجعت بعد غروبك فان
 قالت لعل في منو الخليفة بالفضل وان قال لا بي بكر فهو الخليفة فبهت الذي كفر حكا
 من شيخنا اليه في ثناء السبأ بالشام او بيت المقدس كان منه عالم مشهور من علماء
 اهل السنة فخصه الشيخ بجمع تدريس قال له سائل عنه بروي البخاري في صحيحه انه قال رسول
 الله من ادنى فاطمة فقد اذني ومن اذني فقد اذني الله ومن اذني الله فقد كفر ثم بروي
 جسر وراق فاطمة ان تحلت عن الدنيا غضبي على اب بكر لما وصل اليها منه من الاذي
 فكيف التوفيق منك الشيخ ولم يجيب فاذ مضت ايام سمعوا من ابي بن السائل عن
 العازم عن رواة البخاري حكي جسر لعالم فانه قد عد الجواب فخصه الشيخ مجلسا له ليعرف
 ايها الرجل كيف تغري على البخاري انه روي بعد جسر وراق حديث غضب فاطمة فانه
 قد رواه بعد احد عشر ورقة فقال واحد من دفء الشيخ ان كتاب الشيخ كان مقروضا فانه
 الذي كفر حكا ايضا نقل است كه هو القاسم فندر سكي در اثناء سبأ او چند
 بهند سكار سپيد پادشا انجا خواهش ملاقات سپيد نمود و سپيد بجهت ستي بود
 پادشاه قرار ندارد تا بعد از اصاب پادشاه سپيد باين شرط قرار داد كه گفتا كوي ن
 نشود بعد از ملاقات پادشاه گفت هر چند قرار بر اين شده كه گفتا كوان مذهب
 نشود ليكن باسؤال مېكم در خصوص معوي كه شما بچه سبب واسب مېكند سپيد
 گفت جواب اين بعد از سؤال است ان پادشاه گفت بيا نماييد سپيد گفت چنانچه

وارجو ان يكون
السلام والهدوء
والخير في كل وقت
والسلامة في كل
اموركم

مبغض بود که

تبر
و
مبغض بود که
مبغض بود که

فرض کنیم که علی معویه در وقتیکه اراده قتال داشتند قوی بود و همراه قوای
طلبند بجهت قتال با امر کدام یک را اطاعت می نمود که پادشاه گفت نظر باینکه علی
بالاجماع خلیفه است مخالفت او کفر است نمیتوانم مخالفت او را بکنم البتة حکم او را اطاعت
می کردم سپید فرمود بعد از خضوع و نهضت صفوف هرگاه معاویه بخود بمقتل علی
و مبارز علی طلبید و علی قوای مبارز را در وی مخالفت میکردی یا مطاوعت
گفت چون مخالفت او کفر است مطاوعت میکردم سپید گفت بعد از مقاتله با
هرگاه او تیغ حواله تو میکردم یا بن بکت تن میداد که با از جهات فرار میکردی یا تو نیز تیغ
را و میکشید که و سعی در کشتن او میکردی شاه گفت طاعت می داشتی یا معصیت
شاه گفت نظر باینکه با امر علی بود طاعت است سپید گفت شخصی که تو کشتی او را
طاعت از من چه سؤال میکنی در سبب بد من است شاه باینکه شد شعش
سلبی ان نموت بجهاد اوهون شی عندنا ما مننت الیه ^{سلبی} خدی نفسی یا رب من
من جانب الحق ولا فی بهالک انهم ربی یجد ولولایه اوی القلب من الریحی بدنا
تلافتنا قضیت من لوجه شعش بخت نم کو که خواب نموده بر خیز شی فالهم
تشناسی و کوشی بفریاد من کنی ویتل لملک الخرم فقال تجزع الفصص ان تنال
الفرص حکایت کان ساہل پیشی مع ولد الصغیر فاذا بامرأة تصیح خلف جنادة و
تقول بدن هیون بکالی بیت لبس فیہ و طاء و لا عطاء و لا عذاء و لا عشا فقال الصبی
یا ابت هل بدن هیون بهالی بیتنا ^{علی البحر} سقی الله ابا منانا و لبنا لبنا مضرو
فلا رجی لمن رجوع اذا العیش ضاقت و لا جبر جبر جمیعاً و اذ کل الزمان دبیع و اما نا
للعواد فی الصبی فباصل و اما الله فطبع لصفی شخصی از بام افتاد و بر کمر من

ملاقات بخورده مهر کردن او شکست مولانا بر سر خوانید و جعی بعبادت او میدند
گفتند حال مولانا چو شکست گفت حال را این بدتر که دیگر کسی را بام افشاد و کرم من
بشکست الشیخ تمسک الدین الکوفی الیه اشاراتی و انت ملامی و ابابک
اغوی عند دکر ستمای و انت مشیر لوجد بین صایعی اذا قال جادا و تریم سادی
و حیات لقی النار بین جوانخی بقدر و داد لا بقدر و ناد خلیف کفایتی العذل
و اعلم بان عمری اخذ بقیة طریقا بتعریض العذل بدکر که فخری بواذ و العذل
بود امیرها من ان گوی تو شهاده صحرا کرم تا بنا لعماد و لغناک ایجا محتشم
بر روی بار خندان و احتی بدان الود می غلطان بخاک انجابت اشکی بدین بالود که
عجونا آفتاب استین بر وصل تار و زجر و امان لیل پاک ماند از بهشت لود که
از بدین او پند کو یکباره منع میکند در عمر خود نشیند ام بنگ با این بهر بود که
بای طلب کوناه شد از بسکه در ره شو شد کوثر نمیکرد و ولی پای طلب از
بود که ان سر که بدین خاک کش از استار بر سائیش و ان استار هم باز دست
از محنت فرسوده خوش فنی اخر محتشم اسوده در خوابم هرگز نکریدی در جهان
خواب بدین اسودگی قال الشیخ ابو علی سبنا الناس اذا بلغن عشرين اجعلن لهن
و اذا بلغن عشرين اجعلن لهن و اذا بلغن ثلاثين صرن ام البنات و البنات و اذا
بلغن اربعين اجعلن لهن الله و الملائكة و الناس اجعلن و اذا بلغن خمسين فافتنواهن
بالتکین و اذا بلغن ستين فليسن لهن العجوز و في الثمانين حكاية و في التسعين و في
او اما مبر که با فضل حسن همراه بودیم بحواله مکانی رسیدیم که ابو حنیفه و ابجا
درس میگفت فضل گفت من ان ابجا زوم تا و بر املوم نکم گفت هرگز چش کسی

۲. وسیع گفتنی‌ها را و عباد از خانه به بیرون بفرستید

بر حجت مؤمنان غالب نشود پس نزد ابو حنیفه گفت و گفت ای خلیفه مرا برادر هست
 از من بسال بن در کترو با فضی است هر چند با و میگویم که بعد از رسول فاضل تر
 مردم ابو بکر است و میگوید علی است بجز طریق و راه من کنم گفت با برادر دلت
 که ابو بکر و عمر در جهنم از رسول می نشستند و علی در درجه ها می کرد و این دلت
 بر افضلیت آنها میکند فضل گفت این سخن را با برادر من گفتم او گفت پروردگار
 عالم میفرماید فضل الله المجاهد علی القاعد بن ابراعطی پس عیوب بن ابی علی
 است گفت با برادر دلت بگو که چون علی را ترجیح میدهی بر ایشان و حال آنکه ایشان
 در جنب حضرت رسول مدفونند و علی و راست فضل گفت من این سخن گفتم بر
 این ابی را خواند با ایها الذین امنوا لا تدخلو بیوت النبی الا ان یؤذن لکم و فی شهر
 انحصر در خانه خودش بود و انحصرت از آن نداد که ایشان را در آنجا دفن کنند باقی
 گفت بگو که عایشه و حفصه زن دادند که بعوض صدای آنها ایشان را در آنجا دفن
 کنند فضل گفت این سخن را نیز با و گفتم او در جواب بن ابی را خواند با ایها الذین
 النبی انا احللت لکم و احل لکم الذی انت جاوره من پس از این ابی را معلوم می شود
 که صدای ایشان در دمه انحصر نبود ابو حنیفه گفت با و بگو که این ابعثت میراث
 در آن تصرف نمودند فضل گفت این سخن را نیز گفتم برادر من گفت هر دین هب شما
 رسول را میراث نباشد و فدایت را از فاطمه را بن علت آن تراخ نمودند که حضرت رسول
 فرمود سخن معاشره لا ینبأ الا بقرآن فمات و کناه صدقه قریش و حال آنکه دختر رسول
 میراث نبرد دختران غیر چون از آن میراث می برند و بر تقدیر بگو میراث ببرند حضرت
 زن من می شود و از من حق عایشه و حفصه و مقدار میضار زن من می شود پس

چگونه مقدار د و مبر بصورت ایشان جان باشد بوحینغه عرض کرده گفت اجزیه
 فهو افضی و الاخر لم یبرهن کیند این مرد که خود را افضی است و هیچ برادر ندارد
حکایت و قد حاجب بن ذرارة علی بنوشیروان و استاذن علیه فقال لحاجبه
 من هو قال رجل من العرب فلما مثل بین بدنیه قال بنوشیروان من انت قال سید
 العرب قال ایمن عمت انت واحد منهم فقال انی كنت کلب و لكن اکره انی المملک بکلمته
 صرحت سید هم فامر له بحسب فیه اولو **حکایت** دغی جل الخالی منزله و قال لیاکل
 معک خبز و ملی اظن الرجل ان ذلك کتابة عن طعام لندیده اعد صاحب المنزل
 معه فلم یرد علی الخبز و الملح فبهاهما باکلان و وقف سائل علی الباب فنهض صاحب المنزل
 و قال اذهب الاخرجت کسرت و اسات فقال لمدعو با هذا انصرت فانک لو عرفت
 صدق و عده ما عرفت لما انقضت له **فائد** اعلم ان بحرف ثمانية و عشرون جزء
 کل جزء ثمانية و عشرون صفحة کل صفحة ثمانية و عشرون سطر اکل سطر ثمانية و عشرون
 بیت فی کل بیت اربعة احرف الحرف الاول بعد الجزء الثاني بعد الصفحة الثالثة
 بعد السطر الرابع بعد البیوت فاسم جعفر مثل اطلب من البیت العشرین من السطر
 السابع عشر من الصفحة السادسة عشر من الجزء الثالث و علی ذلك نفس فی خط
طی یلزم لولا اننا امیر المؤمنین ع یسعی بخطبه الوسیله مذکورة فی روضه الکافی ایتها
 الناس لا شفع ایح من التوبة و لا مال الذهب لفاقة من الرضا بالقناعة و لا کثر اغنی
 من القنوع و من اقصر علی بلغه الکفاف فقد انظم الراحة الاو من تود طی الامور غیر
 ناظر فی العواقب فقد تعرض لفضیحة الثواب ایتها الناس لا کثر انفع من العلم و لا عز
 ارفع من الحلم و لا حسب ابلغ من الادب لا نسب و ضعیف من الغضب لا جمال ازین من العقل

ولا سواة اسوء من لکن لا حافظ اعط من اعتمد بها الناس من نظر غیب
 الشغل عن عیب غیر و من هنک حجاب غیر انکشف عورات بینه و من اعجب بیاصل
 و من استغنی بعقله قل و من تکبر علی الناس دل و اعلموا انما الناس من لوی علیک
 بندم و من لا تحلم لا يحلم و من طلب لعن من غیر حق بذل و من تفض و قر و من تکبر
 حق و من کثر علمه بذل و من اکثر من شیء عرف به و من کثر مله استخف به و من کثر ضحک
 ذهبت هبته کفاله اد بالنفسک ما تکره لغیرک من انفسک عن الفضل عدلت
 دایر العقول و من امسک لسانه من قومه و نال حاجته من لکرم لکن الکلام لا یجب
 بل الداد بمن زهد منک سلع ان الیق قبل الطریق و عن الحار اغتفر فله صد بقیة لھوم
 و یکک عدوک **اف و** رازی که از یاران نھان بابا رکفته باوها وین پس نیتا
 گفتیم که و است خبر من باوها من وصل یادم از و او را بسوی غیر و نکرده
 نه و او کار دل است این کارها سنکد لای صیامن تا چند از باد قفس سرخربا
 خود کشم در گوشه کارها خالص **صفا** نه خرابه نه جای نه بد و داشنا
 چکند اگر غریبی بد باز ما بیاید برابر خود نشد چون بکذا که شود دل بچکار
 خوش باشد که بکار ما نیاید **عاشون** خوشامرغی که در کنج رضا با باد صبادش
 چنان خود سند بنشیند که پندارند از او دشمن بگویم فراوشم مکن کاهی بیاد او
 اسیر بر که میگردانده رفت از بادش انبوت من از کوی تو بیرون نشو بود بکار
 دیگر راه دهند اگر اینجا ناک و بیچاره ایم از کوی خودای کاش جای گرم بود که
 ما نیز دیگر اینجا **نشاط** نیست در کنج قفس حسرت کلزار مرل الفتی هست بمرغان
 گرفتار مرل **مشاق** کاش بیرون فند از سینه دل زار مرل کشت ناله کاش مرغان

بد نام حرمانی در فاک فاعلم انک تکلمت بما لا یغنیک سعد ^{دهد که کلا}
 چنانگد و یکی بر دست برد و بد را بر برون بیست و سپید از چنار که خند
 ساله گفتا که سال من افزون از دو بیست خند بد گفت من ز قد تو بر بیست
 و یکد شام نکو که ترا کاهل ز بیست بالو چناب از چنن گفت کاکد و با
 مراهنون نه اقام دو بیست فردا که بر من و تو زد باد بھر کان پیداشو که از من
 تو هر دم و مرد که بیست **قتل** و نعم ما قبل استغنائک عن الشیء چنر من استغنائک
 نه **قتل** از نزل بک مکره فافظر فان کان لک فیه حيلة فلا تعجز ان کان مما لا
 له فلا تعجز ^{تلقی} متاعل کالتراپ و قلب الثقوی خراب و دنوب بعد الزل
 والتراب ثم تطمع فی الکراعی لک تراب هیهات شکران بغیر شراب **قتل** بکنه بکه
 محبت محبت نخوانان و حیوان رسید و سدی حران حار سدا سدا غمشت
 او عسب بدل سده نشا سازد و میس و میس هرانی هرانی با سدا درو
 درو سان خون شمر خون شمر بوسد بوسد دوهیج خاند دوهیج خاند
 کرمی دود و دال السلب محمد صر الله محمد صر الله **قتل** ایضا در سواله
 امام مام نام شمر شمر دوسر دوسر بر دد مانند روز شهاب حساب
 دو بد سری سدی داد جوی در دند سدا سدا سدا لو را کسحیر بر سر
 رفت شمر بر حکال بر سر و دوسر ده بجالت هلاکش آفکند **قتل** بدانکه
 هر حرفی از مخبر ملفوظی است حرف اول را ز بر می نامند و مابقی را بدیناب مثل الف
 مکتوبان بک حرفست ملفوظی ان سر حرف الف در بو است و لوف بدیناب است نقل
 است که روزی عضد الدوله حاجب خود را گفت که ادا نسخ الشیخ نسخ و نه

پس من سمع فاذن له بالدخول یعنی هرگاه سماع و ظاهر شد شخص پیروی که تسبیح
از چوب یا رنر در دست اشتر باشد و در خصایصی که بنزد من آید و مرا از شیخ
مذکور شیخ کبیر شهادت **فصل** که افاضال خویشاری و زنی در سبب ادب و
از شاگردان خود گفت که سالبه کلبه کفشیها منعکس می شود شاگرد و نقض کرد بمثل
موم و یک ک و یک افاد در جواب فرمودند که در وزن مذکور شد که عکس موجب
کلبه موجب تر باشد مخفی نماید که از آن موجب کلبه قضیه اولی است یعنی اینکه
سالبه کلبه کفشیها منعکس می شود و ثمة مطلب واضح است **فائد** بدانکه
لاب نصفی است که اجزاء بر وجه و اجزاء ارتفاع داد و در نقش کنند ثلثی است که
سر سر و هم چنین باید عددی که بالا می رود عددی باشد که عادت می هم عادت نمود
اما سی بجهت اجزاء بر وجه و اما نمود بجهت اجزاء ارتفاع **کل** در محسن الصلوه و
السلام علی اعلم الرسل محمد محمد محمد سران الاعداء و اللاحاد الاحبار الا

[illegible]

روپ

رويدك يا بني في قلب سبيلك المهجور الجليل ^{حفظه} جفينة من هجرتك من سبيلك
 اقبل من معبلك بالوعيد **البحر حجة** طرقت من ليلك البحر مقبرتي ^{البحر}
 من السهر نوري الخديدي كوى قلبي نضحت من الحرق يا نوري ^{الشعر} سبيلك
 على كفيل بدكونا موحيات البحر جوجيل الفوسل سهم مرض في قلب بلا عذر
 لثمت خذ يد فخري ومعي منا اهل الى هجر على النهر رقيق خضرة وله قلب
 شديده قوه مثل الحجر شهره بلسه عتدك يوم ^{يوسف} هجره مثل الشجر ولوله سحر
 بما ووجهي لكت الى اغنى سهل الطريق فيل بعد الصباح الذي فارقتكم فيه
 لالوقه الدم صبا في ليلته **فيل** اما اللثا فطلى معسل وفي القلوب نابز
 وحيات **قاضي** نظام الدين متعنت لم في سقام والدم كواصر في هواك اصبر كراخ
 الى وصالي وارحم باهدا المان المان المان ^{البحر} الى ابي اس باربان عظم نوبه
 كثره فلقد عنت بان عفوك اعظم ان كان لا يرجوك الا محسن من الذي يدعو
 بوجو الجرم اذ عوك رب كما امرت تنفعا فاذا ووت بك فمن ذا برهم مالي اليك
 وسيله الا الرجا وجعل عفوك ثمن ^{مسلم} **لا انا** سباب شدة هوا و نكار
 دشت ابد و ست بيا بكن دان هر چه كن شت كرميل فاداري اينك ليلجان
 ورميل جفا داري اينك سر و شست **لا انا** ^{المشهور} همون لا مرغش و دخت قل
 ماهونك لا سهون ليس امر ^{سهاك} كله انما الامر سهل و حزون بطلب الواحد في
 دار الفنا خاب من بطلب شيئا لا يكون **فيل** يا غائب يا حاضر في القواد سلام
 على الغائب **لا انا** اذا ضاقت الزمان عليك فاصبر ولا تناس من الفرج ^{الفرج} القتر
 وطلب بنفس اقل للبلبل عسى ياتيك بالولد النجب **اللباق** البغدادك نزل

کهن پای نرو چرخ بر قدم دهنش نرو ملک بر پرنکین ز دروگان ملکی
دزدست چون و فلکی نرو برین نظامی ای ضابطش باضت کشتا راضی
طبع رضا اندیشان قبله کاه همه کاهان فاضی حاجت حاجت خواهان دل
بقضایت طلبیم روضه حسن ضایع طلبیم بی رضای تو کل باغ نعیم هست
بر سپهر ما باغ جیم دل ما را بر ضایع خوش دار کار ما را یکف ما مکن دار سعاد
چهره ای افتاد بنیاد بنایستی چنین بالانشتن بی پای خوش رفتن به
نبود کز اسب فنادن و کرم شکستن نظامی خوشاد و ن کاری که دارد
که باز از حرصش نباشد فی بقدر پسندش شماری بود کند کاری از دست
کاری بود نردن لی که طوفان برادر دمال نوری که سختی دارد بجال
چنان می که دان ز فتن سالیان نور اسود و کس را نباشد زبان و لهر ترا
لا جورد کسپهر همان کرد بر کشتن ماه و مهر سپندار کز بهر بازی کردست
سر پرده اینچنین سر پرست در این پرده یک رشته بیکار نیست سر شش پرما
پد پدار نیست که داند که فریاد چه خواهد سپید و دهن که خواهد شدن ناپید
که دامر ه از خانه برود و نهند که تاج اقبال بر سر نهند و لهر کو دکی از جله ازادگان
رفت برون باد و سر هژدگان پای چهره در راه نهادن پس پو بهر هو که در داند
بسر پایش از آن پو بهر رامد دست مهر دل و مهر پایش شکست شد نشتن
دو سه هم سال و تنک تر از حادثه حال و آنکه در او دوست ترین بود گفت
درین چاهش بیاید نهفت تافشور از چهره و زاسکار تافشور از پدش
شهرها عاقبت اندیش ترین بود کی دشمن او بود از اینا یکی گفت همانا که

ازین همه همان صورتها بپندارند نهان چونکه مرادین همه دشمن نهند
 نهست اینجاد شر بر من مضد نزد بد رفت جز ار کرد تا بد رش چاره این کار کرد
 دشمن دانا که عجم جان بود بوته تران دو سو که نادان بود اگر بود فلک اینها
 گرفت بگو مان بر جا قادی ز ماصد بار سرگردان تراست و ز مادر کا خود
 جهان تراست و خفا و لای روزم بنیابت شب آمد جانم بر پاد لب آمد
 از بسکه شنید بار بیا مشب از یارب بنیاد لب آمد همسایه شنیده من گفت
 خافان را دگر شب آمد و لای ضعیف برادر بدی دارم من تا بد رخ تو برادر
 مادر دست ابو زریب ان چیست که از تازی از فارسیان چنین نخستین
 چه بر کبک داید تازیش بصد برك و نوا چون کل صد برك او است از شاخ
 بخاش بد داید چنین اجزش چه بر کبک نخستین تو کبک کنی فارسی پیش چاو
 کراید مار فاضل ان توام باری فراموشی مینا هر که میخواهد فراموش کند
 معما باسم بافر دل مارا یکی صدی توان کرد معما باسم ناصر من بنو خا
 خود می افکنم باقی معما باسم مسیح و خناده کشاد و دبد کرد بد معما باسم
 اذان مطیع در دل بجز روی بردارید ام معما باسم افانقی صد در و یکی ندان
 درمان معما باسم جلال بنی هایت سر چون بلبان با افتاده است معما
 باسم او پس غایت و ج نباشد حد خود شد بیام معما باسم دلاور و صا کو
 شب هجران شد میل روزش کرون شد زاول معما باسم فانی محمدرضا
 مینا کرد بد از پیش یار بهائی با آنکه در ره عشق در منزل نخست چندان کریم
 خون کند بد دست ششم و لای انا که شمع او ز بود بزم وصال فرخواست از تلخ

جان کندم از عاشقی و سوخند دی مغتباش در تعلیم کردم مسئله و امروز
اهل مبدعه و نگرین موخند چون دشت ایمان من بکست و پند اهل
کفر بکشتن از نوا خود بر جزقه من دوختند یارب چه فرخ طالعت انان کدر
باز عشق در کج زبند یعنی دینا و دین بفروختند در گوش اهل مدینه
یارب بنگاشب چه گفت کامرو این بیچارگان او را خود را سوختند ^{شیخ علی}
گفتد جانی شکایت کرده از جورم نهی حاش سس کی کجا کند با فلز این غلغله بود
همچون بود همچون بوم زاعی و ز کور جاگر فند در لب دهای شور بواز دبا
شورایش خورش دادی نشود بر طعم شکرش از قصاص مرغی حوصل نام او حوصله
سرچشمه انعام او سائر دولت بفرقا و فکند نامش شود ادرکاپسند
گفت پیش از رشور در کله کاب شیرینست هم از حوصله گفت ترسم کاب شیرین
چون چشم طعم آب شور کرد و ناخوشم زاب شیرین مانم و کرد و تقو طبع من زابش
خود در دهای شور بر لب دبانسته و دوشب در میانم و مانم تشن لب
بر که سازم که باب شوخیش تا نباید و میخ بایم پیش از وی نویهان بنده
عشر آبادی کنیم بکن دیم از بوستان و دوست آبادی کنیم بلبان از روی
نور و بفریاد آمدند نه کهیم از بلبان مانم زادی کنیم خیم سلطان کل و بفریاد
خیز تا انجار ویم از دست ل دادی کنیم دهر بنیاد خرابه میکند ساکی است
عیش است تا مانم زبندای کنیم از روی چون آب در بنجر بودن تا یکی چون صیقل
هوای سر ازادی کنیم صدای چون کذا در دشت اول بر زمین معارج کرد
بر فلت باشد همان دیوار کج حکایت هر کس خان افتان بر سرفتر خواجه حافظ آمد

بجهت تشیع تشیع خواست مقبره را حراب کنند جمعی او را جانشین کرده قرار بر تقنا
 خواهر اردو بان گذاردند این شعر نمودار شد ای ممکن عرضت سه مرغ نه چو لاله نشسته
 عرض خود می روی و زحمت مانی روی ایضا گویند قبر شیخ سعدی در مکانی واقع
 است که چون بابر روی در وازه کاوان پیدا است در این اوقات شخصی از امر
 زند که در شهری از مقام داشت روزی بتفرج بر سر قبر شیخ آمد بر مینا قبر شیخ بنشست
 و بانی بر سر پا افکنده متوجه دیدن کاوان بود در این اثنا گفت کایان شیخ را
 بیاوردند تا فقال حال خود کنم چون کنو این شعر را مد کرد سر کمر هاشمی دو واره
 کاوان ببینی بختیاد انشخص از دو کبر خواسته برآمد و بر گوشه غلج
 نشست فاما آنکه بجهت که هرگاه حلقه از نقره را بود و روح گذاردند اینجا زد
 که مخصوص به حلقه هست متغیر میشود و بتلخ و تنگ شدن بد مایل میشود بلکه اگر
 حلقه هم نباشد و پارچه از نقره بر آن گذارند حواله نقره تلخی شود اشکال هرگاه
 دو شبیه ساعت متساوی در فنار داشته باشیم و هر دو ساکن باشند در طلوع
 افق اب یکی از آنها را کون کنیم دو روز بیکه افق را اول جدی باشد و ولایتی که در
 اول جهان مثل هشت ساعت باشد در غروب فتاب همان روز بیکه بکر را کون
 کنیم شکی نیست که ساعت اول هشت ساعت پیش خواهد بود و نظر باینکه هر دو در
 متساوی هستند باید بداند این ساعت هشت و نیم عقب باشد یعنی هشت ساعت
 گذران ساعت اول حرکت کرده و حال اینکه هرگاه هر دو علی الاتصال حرکت کنند بطریق
 مذکور یعنی اول در طلوع کون شود و دوم در غروب تاد و بیکه افق باول سلطان
 بیاید که روز در ولایت مفروض شان زده ساعت شود در اول از روز ساعت

بجار لا ينجب سيفه وارجو بخاني من عذاب جهنم والى على خوف من الله واثق بآلامه
 والله اكبر منكم لعلي تراخت الرشيد كتمت اسم محب علي العبا ورددت لصبا
 في فؤاد فواشوقا الى بلد خلى لعلي باسم من اهوى نادى قتل يارب ما زال لطف
 منك ليثامني وقد تجد لي ما انت تعلم فاصرفه عني كما عرفتني كرها فهل
 سوانك بهذا العبد بصره قتل اعلم الرواية كل يوم فلما اسند ساعده رما
 وكره لانه نظم القوافي فلما قال فاقته هجائي قتل سقى اسطام النواصل بيننا
 ورد الى الاوطان كل عريب فلا خير في الدنيا بغير تواصل ولا عيش في العقب بغير
 حبيب واباسم علي عامر اعوترت وانقلب قتل دع الوعد فزار عيت
 ضاؤا لطيف ليدنا نصير على فضل المعان معادنها فنادا على اذ لم يبق لهم
 قتل ان كان عهؤ وصلكم قد درست فالروح الى سواكم ما انت اغصاهوا
 بقلبي عزت من ابلقياكم والا بيب قتل غريبي وانا المعاقب بكم فكانني
 سبابة المتندم خير مني ساد القوافي مع الاحباب ادنا ودمع عيني على حرك
 مدار ولجسم في نجل يوم بينهم وفي فؤاد من تدكارهم نادى اني وقتت على الا
 امثالها فقلت ما صنع الاحباب بادار فاجرتي ولم ينطبق جوابها ان الاجابة
 بجزن قد سار فقلت باخرنا من بعد بعدهم باليتقي ضمنى زابا جار قتل
 في العبد لترك التوديع صدق عن حلاوة الشبع حذري من مرارة التوديع لو يقيم
 انش في بوخشته فرايت الصوان جمع للحب احل الى الوادي الذي يسكنونه
 حين ان لون غاب عنه قريته واشتاقكم شوقا لعلي البرية وقد ملل اسبيل
 قتل مكبت على فراشك بعد بعد فانزعك الجفان من ان ينفون ولواني بكيت بعد

وكم من عاشق
 وكم من الغم
 وكم من الشوق

ایضا قوم بقوم قامان عاجب الحما و قوس القوس اقواس قوس مشرق
 مشاویخ دواصبع سفالبع مکالبع نقاب البین معهود کیم المعدنیا ^{الابا}
 اصولنا و قوس جوسنا سهام الموت مسوم لدار الخربات دعا و دعا بقارید
 کعنقود من القو و قود القود قود کفود القنفذیا لبحر عوج ماجوج و باج
 کهادوج مدام العهد شاب کشابان الشبیا فراق لاق و رقنا بر قراق القناد
 و عاد الداع و رعنا بر عراع العریات و تلقنا کفلقا القالبی المفلق و
 شرقنا کشرال الشرفال الشرفان بهائی چه خوش بود ار باد که نه سال
 بشکبر من خشر یکدم حال که خالی کم سپهر دایک زمان دغهای چه در پی میگرد
 دود محنت هزار باد من شود شاد این جان ناشاد من باخون افسان در ^{خون}
 کم دد با و وصفش فراوش کم و لمر نکشود مراد باری کار دست از دست ^{الطیب}
 بردار کرد رخ من رخا که ان کوست ناشسته و انجا کبسیا دند است ده سلا
 ای دل من کرده ام استخاره صد بار سجاده زهد من که اود خالی از عیب عاری
 از عار بودش همگی فدا چنگ است تارش همگی نبودند نار خالی شده کوی ^{ست}
 از دوست از بام درش چه برسی لبنا و لمر عهد جوانی گذشت در غم نبود
 فوبت پیروی سپید صد غم دیگر فرود کارکان سپهر هر عوی شدند و آنچه
 بدادند بر باز کردند و د نام جنون را بخود داد بهائی قرار بنیست چه او عافا
 دیو سپهر بود و لمر حالی ارم زمان زمان در هم تر در خطه قدم در بار غصبا
 غم تر بارب بکنام از نسو چه شود یک مشت خاکسرد و رخ کنه خست ^{خاست}
 از غمش لمر خون نشود بگردل صد هزار غم چون نشود ^{نیشود} لمر قلم الطاهر بنست ^{بنست}

وادب خوا پس من بینی خیم بیی او خوب سعدک این دغل دوستی که بی بینی
 مکنانند دور بشنید تا طعامی که هست بشنید هیچ نبود و تو بچوشتند تا
 بروی که ده خراب شو که چون کاشتر باب شو ترک صحبت کنند دل داری
 دوستی خود بندار که باردیگر که بحث بازاید کارهای دزد و فرزانید دوع ما
 بند و از چپ داست دروی افتد چون مکن و دماست داست کو هم سکان
 باز دارند کاستگو از تو دوست تر دارند مو لو چون بخار دشت من انگشت
 من خم شود از بار من پش من هستی کونا بخارم پش خویش و ارم ار من
 انگشت خویش حشر اه که عمر هم را بد رفت عمر نبر فاعی و داد رفت با
 جهان بوی وفای نداشت سبزه او هر کجا می نداشت چرخ ستمگر نستم بین کرد
 عمر چنان رفت که رو پس نکر حسن دعای تو که مستی جانست هر چه توان باز کرد
 دل دگر دعا چه کند و لی نان جوین خرقه پشمین اب شور با باره کلام پشمین
 هم نشی چهار زعلی که نافع است در دین نر لغو بوعلی و ژا زانوری تا و با
 کلبه که بی روشنی ان بهوده منی نهند صخر خاوری دین مردمان که دیوان
 ایشان حذر کند در گوش نهان شده بنشست چون پری با یکدانشنا
 که نبرد بهیم جو در پیش ملک همتا ملک بخوری این ان سعادت است
 که بروی حسد برد آب جات و رونق ملک کند ی کرا ز سپهر عقد ژبا
 فرستد از روی مهر بر طبق ماه مشری دروی بخاک پای قناعت که تنگ
 تا این حد پش را تو بیاز بچر قسمی شنای بسکه شنید صفت و م و چین
 خبر و بیام ملک شنائی بین تا هر دل بینی محو و بخل تا هر جان بینی و بی کبر

اول صد هشتا شبانه درون تمام راطی کرده است یعنی سبصد شصت دوره
 ساعت را حرکت نموده که سبصد شصت و اووه ساعت باشد ساعت و صد
 هشتا شبانه درون تمام راطی کرده باشد از ده ساعت کم زیرا که آن در غروب صد و
 و اتمام خواهد کرد پس شانزده ساعت عقب نماند با وجود فرض مساوی حرکت

و حال آنکه اول هشت ساعت عقب بود و بتقریب دیگر هشت ساعت فاصله
 میماند و شاپش بود و مساوی حرکت کردند و حال شانزده ساعت فاصله است
 چون دقیقه نویسی در باب حاجتی و خواهی که روا باشد بر سر قدر بقایابی مداد بنویس

بسم الله الرحمن الرحيم انا لله وعدا الصابرين المخرج بما يكرهون والوزق من حيث لا يحتسبون
 جعلنا الله واثابكم من الذين لا خوف عليهم ولا هم يحزنون فاعلموا ان دفع الفقر والفاقة
 بقراءة سورة الاعران ثلاث مرات لا يهلك احد من الناس اذا وصل الى اخر قل اللهم مالك
 الملك بقراءة الدعاء سبع مرات اللهم يا فارج الهم ويا كاشف الغم ويا صادق
 الوعد ويا موفى العهد يا ذا الالانت خرج همتي وخرجني واقض عني ديني واغنني
 من الفقر والفاقة ورحمتك يا ارحم الراحمين هكذا وجدته بخط بعض الكابر حكاية
 ابي شاعر الى من زائدة السبب انهم يتهاون الدخول عليه فقال لبعض خدامه ان
 الامر ان يستأفخره فاخبره بما فكتب على خشته والفاقة في الماء فلما راها
 من عند ها وراه فاذا فيها ابا جو متن ناج معنا حاجتي فليس لي معن سوا
 شفيع فطلب الخيل وامره بما تزلزلت وهم وهكذا الى اخره ثم اثار الخيل
 بندهم فخرج بالمال فطلب فلم يوجد فقال من والله ساطن وقد همت والله
 ان اعطيه حتى لا يبقى في بيت مالي درهم ولا ديني فاقول له روى الصدوق في كتاب

الروضة في فضل
 فقال انتم لا ترون
 اكل شيفه من خطه
 من رضى من رضى
 من رضى من رضى

[illegible]

الله مائة عام صب عن فلان بن فلانة بقدره من لاهوت **فائدة** الحمد لله
 الذي يفعل ما يشاء ولا يفعل ما يشاء غيره الفاعل في الاولين ظاهر واما في الآخرة
 فاما في كل ما اكتمت غيره او في اولها كما لاولين في الاخر غيره او بالعكس وفي الاول عا
 مقدر وفي الاخر جامع البر وهي بمنزلة الاول والمستثنى مفرغ والمعنى لا يفعل احد ما
 يشاء الا الله وعلى التقادير الواو ابقاء الحفظ واصله في هذا اربعة معان بل ثمانية
فائدة ١٢٣٤٥٦٧٨٩١٠١١٢٣٤٥٦٧٨٩١٠١١٢٣٤٥٦٧٨٩١٠ الخلق فليصل على ركعات بقرعة في كل ركعة الف
 مرة وعسى الله ان يجعل بينكم وبين الذين عاديتم منهم مودة ورحمة والله قدير
 والله غفور رحيم وبقرة بعد الصلوة ٤ مرة بامسح الفيل بالبحر في السبل بالخلق
 البحر على بني اسرائيل رب سخر لي ذلك انك على ما تشاء قدير وتحكم ما تريد كن فيكون
 قال الراوي مجرب **فائدة** ابن بابويه كتاب كمال الدين در باب كرم معين نقله
 است كه نوح ع و هزار و سبصد سال عمر كرد هشتصد و پنجاه سال قبل از بعثت
 هفتصد و پنجاه سال بعد از بعثت و قبل از طوفان و پانصد سال بعد از طوفان و اربعه
 صد هفتاد و پنج سال زندگانی كرد و اسمعيل صد و بیست سال و اسحق صد و
 هشتاد سال و یعقوب صد و سی و سه سال و داود صد سال و یسوع سالان نبوت و پاد
 كرد و سلیمان هفتصد و دوازده سال و لقمان پانصد و شصت سال و عزیر پانصد
 که در عهد یوسف بود هفتصد سال عمر كرد و پدران هزار و هفتصد سال و جدش
 که در نوح بود سه هزار سال عمر كرد و ابراهیم که حبابه و الیه که دینی بود و یحیی
 حضرت سید الساجدین ع رسید در وقتیکه صد و سی و سه سال داشت و بعد از
 حضرت یحییان شده و جابض شد و زنده بود تا بخیرت حضرت امام رضا رسید و

شد و بابتار بعد صد چهل سال عمر کرد و مسلمان شد و حیران بن حوث صحرا و بعد
 سیصد سال عمر کرد و مختار غسان بن ربیع صد پنجاه سال عمر کرد و عوف کثانه
 کلبی سیصد سال عمر کرد و صیفت و یاح مسمی و بیست هفت سال عمر کرد و اکثر کفنداند
 که اسلام قبول نکرد و بعضی گفته اند پسرش را بخدمت پیغمبر فرستاد و قریه بن ثعلبه
 صد و سی سال در جاهلیت زندگانی کرد و بعد اسلام آورد و قش ساعده
 سال عمر کرد و مصتا بن جنابه صد چهل سال عمر کرد و حادث بن کعب مدحی مدینه
 شصت سال عمر کرد و قیل کان بعض الواعظ علی المنبر یسئل عن لفظ الاشیاء ما الا
 فیها و هو لا یدری فاجاب فعدا اذا کان الله عز وجل یقول یا ایها الذین امنوا الاستلوا
 عن اثیابکم فکفتم فکفتم لکن فی کل لفظ ایانا و انا قلبی ما یجوز کما مرجت علیکم
 الماء لا یبتوخ و باجتر شفت بهم غریة النوی و لاعهد هم یثنی لا الود یثنی لکم
 فی خبوا الارض مسری و مسبحی و الحبت فی جنبی مسری و مریحی و قیل و اقول لبت اجبت
 عابنهم قبل المساء و لوبوم واحد قال الصفتی فی شرح لامته العجم قد سمت العرب
 لساعات لنها راساء الاول فالدر و زثم البروغ ثم الضحی ثم الغزالیة ثم الهاجرة ثم الزوا
 ثم الاول ثم العصر ثم الاصل ثم الصبوة ثم الحد و زثم الغروب ثم بق لها ایضا البکود ثم
 الشروق ثم الاشرق ثم الورد ثم الضحی ثم المنوع ثم الهاجرة ثم الاصل ثم العصر ثم الاصل
 الغروب لا ادری و ما رفع النفس الدنیه کالغنی و لا وضع الشیفة کالفقری النفس
 ایضا ادری منای کل شیء یسر و ربای قبل الصبح و هی واقع فان کان خبر فهو
 احلام و ان کان شرا جاء فی قبل الصبح لیل الحنف و احلم فی المنام بکل خبر فاصبح لا یراه ولا
 بهانی و لو ابصر شر فی منای لعقب الشر من قبل الاذنه حکایم قبل ان یموت

انشد عند شعور المتبني هو كان العيس كانت فوق حفي منّا فلما اثن
 فقال عن المعنى فقال سمعت بالكذب من هذا الشاعر اذ بان اناخ الجمل على غيره
 بهلكه **الميل** الجمل بجوارحه سوداء دامر ولرب مرة يهيج بزرها ريج البطون فليتها
 شبهت غلوا على ضربانها وبيع بغيرها الشفع الاجر بخناض قصد كنفها و
 تسعى اليه على جنا الشبر **الميل** قال رجل عمر بن قيس عن الحصة التي يجدها الرجل
 في ثوبه من حصا المسجد قال ارم بها قال زعموا انها تصبح حتى تزد الى المسجد قال دعها
 تصبح حتى تنشق خلقها قال الرجل سبحان الله اولها خلق قال فمن اين تصبح حكيم **الميل**
 ان بعضهم كان واقفا يعرفه فراهي انسانا تبصر وببالغ في الدعاء ويقول اللهم اغفر
 فقتل الله بغفر كل ذنب في هذا اليوم فقال ذنبي عظيم فقتل له هل قتلته احد
 لا قتل له هل ذنبت قال لا قتل له هل كفرت قال لا واخذ بعد عليه لذنوب
 هو يقول لا قتل فاما الذي انتبهت قال وطئت خيرة فقتل له الامر سهل ان الله بغفر
 الذنوب جميعا ولكن اخبر كيف وقفت حتى ضللت بها قال كانت مبتهتة قتل له كيف
 انتشر عضوك قال مصصت لسانها فانتشر عضو قتل له كان قال في شهر رمضان
 قتل له كان قال مدتها الى سطح المسجد قتل ما استجبت من الناس قال كان لينا
 مشغولين بصلوة الجمعة فقتل له لا غفر الله لك يا ارجل العالم **اشكال**
 وهو ان الرباضين علوا الفجر الكاذب نسبوه الى الشمس وضوئها ولو كان كذلك
 كنت ينبغي ان يكون في المغرب بصر يعني اذا غاب الشفق يظهر بعد قليل بباض مستحيل
 شبير بدنب لسرحان وليس كذلك **فائدة** يطبق الفلزات على الجواهر التي لا
 تحرقها النار عند الملاقاة يندبها فاذا فارقها عادت الى عاداتها الاولى **فائدة**

قال صلاح الدين الضعيف في شرح لامته العجم لفظه الواو قد تزايد في رسوم الخط
 على عمره وقرأ بهند وبن عمر فاذا دخل التنوين عمر فلا يدخله الواو لان الفرق حاصل
 لكون عمر غير منصرف **فائدة** قد تزايد الواو بعد لا النافذة مثل لا واطال الله نقيا
 اذ اسئل عن شيء المتفرقة بين الدعاء له وعليه يحكى عن الصاحب عبا انه قال هذا الواو الحسن
 من واو الاصداع في خذ ود الملاح **فائدة** قولهم وقع مضنا في الواوات يريدون
 ان جاوزوا العشرين فلا يذكر الا بواو العطف **فائدة** قال الصفدي سمي المنصور القبا
 بالذوايقى لانهم خرجوا من كان يحاسب على الدوايق فسمي بهذا الاسم قال ابن بغداد
 من لغات بغداد بالذال المعجمة اخبرني بالمعجبين بالمصليتين وينون بدل الدال الاخر
 ويسمى بالزرواء لا تحذف قبلتها وبدل السالم لانهم كانوا على الخلفاء اولين
 اسم لدجلة **حكمي** ان رجلا ادعى ان كل حول يرى كل شيء اثنين وكان ابن حول ثلثا
 بابت ليس من اصبحت لانه لو كان كان لكنك ادى القبرين اربعة **حكمي** كان لبعض
 النسوة اهل الى جبل فاقترح عليها يوما ان يكون فعلها امام زوجها فقال مضى الغد
 الى البستان الفلاني وكن بين الشجر فلما اصبحت اخذت زوجها ودخلت الى تلك البستان
 فلما اطمان بها الجالوس صعدت الى شجرة فثابت على انها ثلث من ثمرها فلما صارت
 باعلاها صاحبت باعلا صوتها هل تفعل مثل ذلك بحضورك وثاني بالحقبة وثالثا
 واجتهد بالصراخ ثم نزلت لتضي الى الحاكم فاخذت زوجته بالتي من هذا القتل وقال
 لا يكون هذا لعل ذلك من خاصية الشجرة يعني ان اطاع عليها وابصر حقيقة ذلك فلما
 صعدت ترجعت الى جبل واخذت في العمل فلما راها الزوج قال لو اني قبلت العقل **مثال**
 لكنك اقول ان رجلا قد علا له وهو كبت كبت **فائدة** حبابنا كمتجرون ببحر

فوذا يبيت بالذهب بالهم مكدا اذا ستم قنلى وانتم اجبتى فماذا الذى اخشى اذا كنتم
 عدا فاعلموا اذا اردت ان توى ففك فاجعل رة بين يدك واخرى خلفك
 بحيث يكون احدهما اكبر من الاخر ويكون احدهما مائلا الى جانب بحيث لو تكن انما
 بين المرأتين شعير لا تظهرن لعاذرا وعاذل حاليك في الشراء والضر فلهذا ^{حين} التوا
 حارة في القلب مثل شامة الاعداء **ابن الفارض** شر بها على كسر الحبيب مدانة
 سكرنا بها من قبل ان يحلق لكرم لبعضهم تركت هجا ابلدس ثم بدحت وذاك
 الامر عن عندك سلوكه يقرب من لهواه حينا فان في حكاها حينا في الكرى فانيك فانما
قيل ان السب ناسخ يحقق المناامات الحبيدة وسرعة تحقق الردية ان القوة الاظمية
 المظهر لهذه المناامات تعجل البشارة بالجنون لكائن قبل وانها بمدة طويلة لا يكون
 مدة الفرج والشرور الطويل وتوجب نذار بالشرور الكائن في زمان يقرب حصولها ^{لنقص}
 ومان لهم والغم فانه قد سبقت رحمة غنسه **واحد** قال الشيخ الرئيس ان الصبي يضحك
 بعد اربعين يوما وذلك اول ما تفعل النفس بدنه ويرى المناامات بعد شهرين
 ولا يرى منها ما بعد اربعة اشهر ^{سنتين} قال ايضا قد يرى في النوم اشياء غير الانسا
 من ذوات الاربع **في كسر** الصفك من العانة في شرح لامته للعجم انه ولد الصبي ان ينام
 لسته عشر شهرا وسبعة ولد لستين وهم من حشا ولد لاربع سنين وما لك انشر
 حمل به اكثر من ثلث سنين والحجاج بن يوسف ولد لثلثين شهرا والشافعي حمل لاربع
 سنين اقول لا يخفى ان الحمل لا يكون اكثر من تسعة اشهر لكن هو كولد وابعدا ^{اجداد} وانا
 بالمدة المذكورة لانهم حملوا في جميع هذه المدة **حكاية** من شخص يكتب في صغيره
 ملج فوقف سأل عن الدبير يا مولانا هذا ابن من واثنا الى صغيره فقال الدبير

يتفق في حال البقرة اما في حال
 النوم فيضحك قبله كما
 نشاهد

ولا تضيق الزمان هذا المبلغ ابذل ان **بالعنا** لا تغترناك لتودد من قوم

فان الوداد منهم نفاق والفتاوى الغالطة لا ينفع الاحقاد منها الا السهو الرفاق

فرست مثل ان في ايام ما من القاضي بقدر على الناس ويطر هذا الشخص اليه

اشترى مالك فقال رايته فقال اني مكانه فلم يرا باس شيا ونظر شعرة بيضا خارجة

عن صاحب الشفاها وقال انظر الى هذا فلنظر فلم يجد شيئا **فاحسب** لما رايت

النجيم ساه طرفه والتقط قلبه التي عليه سباني وبنات نعش في الحداد سوا فر ايعيت

ان صباحه قد ما **يا لا اوري** وما لبثنا الاسواء واما تفاوتنا قاسمنا واثم

معها باسم كقبنا كسوجه فند بطرف ما هت اشوقن وبيا بده

باسم صديق دي در ميان قصه في انهي دل صق باشد چون دي در مباد رايد

يا صديق شود **باسم** محمد شاه از شرف كفته حديثي بشنوي كفنا كنه كو غم دل

با كويد از حد گذشت است بخديت **باسم** ولي جان فدا كرم برايت شرف اي محل

كسل چه شود كرم سر لطف هي و بر دل سر لطف لام است چون دل ولي شود **معها**

يا باسم با بريد بازي كرم بود بر سر مست تو چه شاهي شايد كه شرف طعمه هلا زد

كار بيش باو تيمه ظاهر است **باسم** محمد الدين بكدم از مسجد برون ندياي سواس

اي خطيب نقش نان جو كه در دند از خضود نصيب مراد انا ان الدين است

معها باسم خضر زاسه امشلي كه غشش حاصل است پس مشروح بشو **معها**

باسم جنم بخانه شرف فتاب كهوان روش مقام خویش بنا هيد در و ده برد

يعني در جل لام كه علامت كهوان است ف و زهره بجاي و آمد و ده ان و ف

المنع اورا برابر است با مكره و نجف نصف بخط پيش رس مطلع **باسم** تمام

الفهم نام در برج حسيتم زان بخال قصه في نهاي

و ديگر

الدين است

باسم كرم بخط نصيحه

معنيش در اين است

هر که او نقش هاشم و بنی هاشم که چرخه النون است صاحب کشف نیست
 دهان نم است نقش آن هم چون در نه یعنی لا بافت شود و در النون شود لقمان
 شود با اسمی که از چشم و در لف مشهور است و این و خمو لام مکسود است لام مکسو
 یعنی مراست با اسمی منصوب مستوف بود نامش نضر می کند رقیب از کشت
 در من شمار جهان را شمار جهان است چون ست مستور نص شود منصوب شود و
 شمس اگر کسی رجب اسما شمار کند شوند متحد اند و مباحا و بین درج اسما
 شش است و علو بین کد وی چون متحد شوند هم شود با اسمی سلیمان سی دی
 و پنج پرده داد و میان بابکی یک است بدان را بسی دی لام دو لفظ سی است و پنج
 در ده نون است و مراد از یک یکی چهل است که هم باشد و از دیگری لف است با
 علی نام بر سپید از بیت و عنا که او اشارت بخشم و گفت مرا عین از چشم بر مباد و
 با اسم از سر و زبان بخار من چه شرف شد و جهان کینه فداش کمان نبرده که کرد نشا
 دهند نامش کمان نبرده مراد طخن است و چون او بکرد نظام می شود و از
 افسر سر را با نام سر مهری چون بدین کوترن باقی که عی است بی اکین از استا شود و
 با اسم امام مادر دل خویش نام دلبر دایم و در بین بان خالق خوانیم مراد از خویش ما
 است و قلب نام است و چون مادران در اید امام شود مشعر در تصحیف تانوی
 بد پدر و نکند یادب ان در یکانه کرد هم مراد از هم تصحیف است یعنی بدیم
 با اسمی عطا ای بحر بر کز نه که خواص کرده و بحر فکر خاطر در دانه پنج و در شش
 در است مهر فکر که نام کبست پنجی که فرستاد و طرف نقش پنج و مراد از پنج و
 ظا است که نه است از پنج و از است نقش آن یکی عین است که مصحف عین است

چون از این سر بران شود از این باب

و یکی الف است **خارجی** در کعبه و صالت که می دهند بار او کان حج تمام
 کن و شکر حق گذار او کان حج و بیم است مراد تمام کردن آن است که حج را طایع و بیم
 کنی و مراد از شکر خداست **وایم** شهابان بنی مرثی نامش در شب بطلب
 نشان نامش بنی مرثی است تمام آن ها است چون در شب دایم شهاب شود
وایم احد صباح مرچت بصیرانی از نعم باد بنام دوست صبور کن و شهاب بسیار
 صباح فرد چه بی صبر شود احد شود **وایم** قطب اشک خونین در کمر بهان خوانم
 پنهان کنم قطره بی ره رفت در دامن محبوت افشاد چون قطره بی ره بر دامن محبوت
 که باء است افند قطب حاصل شود **وایم** فاسم بطرف رمز شرف هر که آشنا باشد
 و بیم نام براد را که بقا باشد چون باد داسم فاباشد فاسم باشد می شود **وایم**
 کمال نصر قدوت شرف هنگام وصف از کسل کوید سما و نیز هست عجز چون از
 کسل سر نام گفته شود کمال شود **وایم** هاشم دو شنبه لم چه در تنامت می
 چشم تو چها کرد کم یادم گفت چون چشم جها کند هاشم می شود **وایم** خضر خرا
 را که ن باشد ضرور ورت نبودن بهر نام کن باد چون خرا را شود و در ضرورت
 ورت نبود خضر حاصل شود و هو المظ **وایم** جلال ناصبت دولت تو رفیق صبا
 شد هر جان خیم تیغ تو که بار شد کوه یعنی جیل بای آن لا شود جلال شود **وایم**
 ابوالمکارم او بے دل است **وایم** ز عالم بر بد است کارام جسته در و زازاد سر خوش
 چون او بایو شود و هر که عین است از عالم و دایم **وایم** کارام که ازاده سروی دلش
 که الف دوم است که بغیری نبش است برود کارام شود **وایم** خلیل الله صور حال بنی
 که در دار و آن داد شرف لال باشد ابله و ابکم خرد در وصفان صور حال **وایم**

است بچاء مفلوحه چون از الف که روی اوست دور شود خلی شود و لام ثانی و الف
 لام از لام حاصل شود و قه از اباء بله که از او اب کشو و با هم کریم فدا که از اب بقدر
 من قدیم نیست این شود بدعی محش چون از قدیم که از اب کشو و با هم کریم فدا که از اب بقدر
 همه زو و پرو و باقی اند رسم و رعاشی کجای اند در خرقه اش از غل که از خد
 در دلق معانیست خدای اند چون دق از دلق معانیست لقمان می شود با هم
 کمال استین بر عالم افشان کو سیر و باقی ندارد هر که نام و بینک خواهد این سخن
 بر دل نکارد استین که است عالمی سر و پا ال است با هم می باشد و بر پشته دور
 چرخ دو لایه دو این سرچرپنی که تا خبر باقی جهات بی سر پا که خاک سیر را ترا
 بیاد عدم و هدایتی بی چون و اب بر سر جهان بی سفر یاد را دید و تریاد دور و بیاد شود
 وی تواند شد که مراد از بی سر چرخ با سر باشد چون بی باشو و با هم می باشد
 احمد و مهر محمدان پیر مغانم سخنی هست بد کو که هر که جهان فخر و بناهی جز سکر بخوار
 کنار بار و آنکه لب لباب چون جمع شود هیچ مکرر لا شکر از کنار اب یکدفعه با هم
 است و یکبار هم و مراد از شکر جداست و با هم هم و هاشم و هشام از مهر تو نا
 تابک سرمود در دل ماهست ما را نغمه مهر اندیشه ماهست از سر و یکدفعه
 هم و یکدفعه شین مراد است و دل ما هام است و با هم محمد الدین و تلج الدین
 و در مستی نهاده ام بجدال تا کنم ابتداء صورت حال هر مان نکتة است و مرشد
 همه از دین هیچ سد بکمال و وی مستی هم است چون بجدال سد بجدال شود
 اگر نا ابتدا شود تاج دال شود و چون هر یک بدین کابل شوند مطلب حاصل شود
 با هم حبین که از هر یک از مصرعین بیرون می آید فی سحر چون کشتن بهان راز

او که در نهان وقت نازک بود در وی سترجید شد تپان فی سحر نالاز یعنی مصلحت
 و حسن است چون راهبان شود حسن شود و ابی هم غلام و هماد و عمر و عماد و عیبد
 شمس ما هم بخیر می مینامیم تو بر چه هم جهان نقش نشان غم تو ما را در کرم چه در او
 بشمار باشم سر سودار ده کان غم تو ما چون میان غم در ابید غلام شود و چون از
 غم هم داده شود هماد شود و نقش غم بر چه هم روح نشیند عمر شود و چون ما میان
 در ابید عماد شود و چون می در ابید عیبد شود و چون سپهر سر سودار دکان است با هم
 شود شمس شود و ابی هم ملک کبخش در صورت بلخ کلک در لبر کزد نقاش
 صنع و از سر قد آمدش است چون کلک لبری در صورت بلخ در ابید ملک کبخش شود
 و چون از سر قد شد که سر است ملک کبخش شود و می تواند شد که کلک بیدل
 در صورت بلخ در ابید ملک کبخش شود و چون از سر کسر که معنی آن معنی رواست
 شود ملک کبخش شود و ابی هم بنجم چه سر تو دامن کستان می چسبید چنان در سر
 بر سر کشید چون دامن از شرم بر سر کشد بنجم شود و ابی هم علی تاعقیق می بدایب
 لعل نور ناف ناف هدهد متش مشکی است چون عقیق لام را ببندد و دو ناف
 خود را دهد علی شود و ابی هم بهرمان چون دل را در میان او کوباشی تو هم دلا
 شاید دلا را در میان او دلا رفت بهرمان شود و ابی هم بهرام ماده کسر
 دوست برد هم بنام در پیش ساری باز کشته هم غلام پیش ساری ماده با است چون
 باز کشت بهرام شد و ابی هم دانی که کشتی است قیاس ستره کار او را بهرم زنده
 دکان زنده در دیوار چون زنده که حی است در می آورده شود می شود و ابی هم
 شهاب ماه چون بالگره در هم معنا هم در لب کند و نام باخوان از ماه شهر مرد است

و چون رای و دای ابر کن داشته شود شهاب شود با اسم منضم دایم افکر
 شرف ناند و دلداری بود چون نصیب و منعی کوشد کدان باری بود چون با
 یعنی با نصیب و نبود نصیب شود با اسم منضم انجوانی چهره دکن شرف
 ولد و نیری بکنج خلوت بست چون در یعنی با بار شهاب بود شبن مانند و ننگ
 یعنی شهاب است و کنج خلوت خا است با اسم منضم نور چشم است نام دلبر من
 نابراوی نافع از نکی راوی نافع و رش است و چون از نور چشم افند بجم شود با اسم
 صورت حال از چندان خردم پنهان داشتم از خراش کثرت کفتم بجان بنگا
 مراد صورت حال نقطه خا و خردم است اکثر خراش و دم است چون بقصد گفته شود
 مورد شود مطلب حاصل شود با اسم منضم هر سه بر ثلث حسن زوج فردی را که جنس
 سدس و بیش از عدد دهرن بود تنصیف کن بر مراد خویش بآرد بنگا
 بر ثلث مال ضرب کن چون ضرب کردی نگویش تنصیف کن سدس عشران باز
 دان و هر دو را جمع کن و نه که نصف ثلث را و متحد بکن که غنچه را و ادا
 بروناری بنگراند و بپوند و چهار و پنج و انا الهف کن با محاسب کفتم اندر علم او
 اسمی بر من کوا مای را بسلام خویش تنصیف کن زوج فردی که جنس او سدس او
 او عدد دهرن باشد یعنی یکی باشد سی است و ثلث جنس او بعد از تنصیف
 الف است و چون همان ثلث جنس را بر ثلث سی ضرب کنی هم حاصل شود و چون سدس
 و عشر ثلث سی را یعنی شش نصف ثلث از آن بکنی باز الف مانند و کعبه بن ده
 و جزد طاشی و مجموع هم است و مراد از چهار و پنج ده است که می باشد از جمع مجموع
 اما می حاصل شود فایده بدانکه اعداد زوج بر سه قسم است زوج الزوج و زوج

پس تنصیف کن

الفرد و زوج و اربع و الفرد اول است که در انقسام منتهی بواحد شود و دو و تری
است که منتهی بواحد نشود و پاره آن یکدفعه هم منقسم بمساوین نشود و فایده
بدانکه اعداد فرد و زوج و بنظم طبیعی جمع کنند مربعات اعداد متوالیه حاصل کرد
و از و اربع و زوج بدین طریق جمع کنند مربعات با یکدیگر و ایشان حاصل شود فایده
هر عددی را چون آن واحد تا آن عدد بنظم طبیعی جمع کنند حاصل احوال ظهور و ان
گویند و کمال دوری هر عدد که مربع آن عدد است این از مسائل شریف ظاهر می شود
است که کمال شعوری باد و هر یکی باشد معما با هم اصل لعل دل شد از آن
لب لعل شریف کوه فراز نور انظم خیزد و ساخت صند و لب لعل دو لام است چون
لعل بجل یعنی لال از دو لام یعنی لام لام بر دو امام شود معما با هم اصل
ساد بان هجی گفت احوال محمدان ماه و الی سوخت ما خیر است احمد الله و احوال محمدان
چون داله سوخته شود احمد بماند و عشاء بحیثه فرزند که بهار باشد ماد و بواکه
بام رود و مقنعه بر سر هر دود و موی سر ایشان کشوده و بگوید اللهم انت اعظم
وانت و مبتدیه فاجعل هبتك اليوم جد بدت انك فاد و مقنعه و هرگاه در عزتند
بهتر است که بعد از دعا تخریج آن را بن بانی که داند نیز بگوید که فرزندش شفا یابد
انشاء الله تعالی **عاشوراء** بخیرت کاظم ع بحیثه جمع دودها خصوصاً در نیم
محر باشد بگوید اللهم بحق و لیلان موسی جعفر کاظم ع الاساتین جمع حوائج
ما ظنهم بها و ما بطن با جواد با کرم و صلی الله علی محمد و آله اجمعین **عاشوراء**
سه نفر بر چهار بخوانند بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الملك الحق المبین شهد
الله انه لا اله الا هو و الملك تبارک و تعالی و اولو العلم فامثا بالقسط لا اله الا هو لعن الحکیم

ان الذين عند الله الاسرار نور وحكمة وسلطان وهيبه ورحمته وحول وقوته ورواها
 وقدرة وقوم لا ينالون الا الله لا الله ادم صفوة الله لا اله الا الله فوج بحى الله لا اله
 الله ابراهيم خليل الله لا اله الا الله موسى كليم الله لا اله الا الله عيسى روح الله وكنى الله
 اله الا الله محمد رسول الله وحبيب الله لا اله الا الله على الله اسكن ايتها المرضي بان الله
 الذى سكن له ما فى السموات وما فى الارض هو العزيز الحكيم وصلى الله على محمد واله
 الطاهرين **وعلى محمد** بجمته رفع ناخوشها وامراض جون بقصد شفا قد رى
 تربت بخورده وبكوبد بسم الله وبالله اللهم رب هذه الثمرة المباركة الظاهرة وبت
 النور الذى انزل فيه ورب الحمد الذى سكن فيه ورب الملائكة الموكلين به اجعله
 الى شفاء من كل داء وسقم كذا وكذا وان مرض رانا مبرر يس بقدر نخود بخورده
 بعضى وابات وارد شده كد ووفى خورون ايند عارا بخواند بسم الله وبالله
 اجعله رنفا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل داء اناك على كل شى قد بر اللهم رب
 هذه الثمرة المباركة ورب الوصى الذى ارثه صل على محمد ال محمد واجعل هذا
 الطاهر الى شفاء من كل داء وامانا من كل خوف يس بقدر نخود بخورده وبكوبد
 بعد اذان بياشامد وبكوبد اللهم اجعله رنفا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل
 داء وسقم كه انشاء الله شفا بايد **اكر خواجه** كه هر كز تب نكند در هر صبح وشام
 حصص فاطمه عا بخوان كه مشهور بدعاء نور است بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله النور بسم
 الله نور النور بسم الله نور بسم الله على نور بسم الله الذى هو مدبر الامور بسم الله
 الذى خلق النور من النور وانزل النور على الطور في كتاب مسطور في ورق منشور
 مقدور على بنى مجبور الحمد لله الذى هو بالعزيز من كود وبالغنى مشهور وعلى السراور

الضراء مشكور و صلى الله على سيدنا محمد و آله الطاهرين طر و غير ذكره في كتاب
 در ماه نیشار و می مکی ابی باران و پیش از آنکه برین برسد هر یک از سوره
 حمد ایه الکسری قل یا ایها الکافرون و سبح اسم ربک الاعلی و معوذتین و قل هو الله
 واحد و هفت مرتبه بخواند و هر یک از لا اله الا الله و الله اکبر و اللهم صل علی محمد و آل محمد و
 نیز هفتاد مرتبه مکی و هفتاد و صبیح و پین از آن می شامد هر ناخوشی که باشد
 خداوند عالم شفای دهد و هر گاه در چشم چکانند ناخوشی چشم را و ابل کند و اگر
 مجوس به باشد خالص شود و وسوسه دل برود و عداوت و بدگویی مردم را نیست

باشامند ز ابل نماید و اول نیشار ماه و می و این اوقات تفریه با بیست چهارم
 نوروز است نیشار و راست **در عتصاف نیشار** بجهت بهار چنان است

که یکصد نیشار می که چهار دنک نیم مثقال صبر است و نخل یکبر و این دعا را بخواند
 بسم الله الرحمن الرحیم اللهم انی اسئلك باسمک الذی اذکون به سجده لک الملائکه و

و بالاسم القدوس القدیم و بالاسم الخفون المکنون و بالاسم الذی سمیت به نفسك
 و بالاسم الذی سمیت به نفسك بالاسم الذی هو مکتوب علی مراد ق العرش بالاسم

الذی هو مکتوب علی سرادق الجلال و بالاسم الاکبر و بالاسم الاعظم الاعظم المحیط
 بملکوت السموات و الارض بالاسم الذی مشی به الخضر علی الماء فام بتل قد ما و

بالاسم الذی کشف به ضر ابوب بالاسم الذی هبت به لکرتا بجوان تشفی من
 الذی نافرینان دینار و بر پنج نفر یا بیشتر از مستحکم که سید بنا شدند قصد

کنند مکر اینکه بهار است باشد که در این صورت و سید عشر سید میتوان داد و عطا
 کند مکر اینکه بهار یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

کند بجهت بهار یکبر یکصاع کند و بهار را بر پشت بخوابان و کند و روبرو

برز و نشاد کن و بگو یا بگوید اللهم انی استسئلك باسمک انک اذا سالک به المضطر
 کشف ما به من خسر و مکن له ما فی الارض جعلت خلیفتک علی خلفاک ان تصل
 علی محمد و آل محمد و ان تغفنی من علقی پس یار را بگوید در ست بنشیند کند و
 جمع کن و بارانید عار را بگوید بخواند و کند و چهار قسمت کن و هر قسمتی را بقیه
 بده بان بگوید عار را بخواند و **عنا کو سفنا** بجهت یار بگوید و سفند بپوشد
 بجهت یار و سه نوبت بند عار بخوان و برده ها کو سفند بدم و در چین و پنج بن
 بخوان اللهم ان هذه الشاة لك و من فضلك كرمك و صلواتی و انا افد بها بعد
 فلان بن فلان اللهم ان هذا فداؤه لحم بلج و درم بدره اللهم تقبل منی كما تقبلت
 من خلیك ابرهیم حين فداه اسمعيل بحجره محمد صلی الله علیه و آله اللهم ان
 هذا فداؤه فقبل منی و بعد ان بگوید الله اكبر الله اكبر الله اكبر بسم الله الرحمن الرحيم
 و در سجده محل خالی که مسقف باشد و خون نازد و دوی کند در موضعی
 مردم پانفند و سر کین را خاک کنند و دودست پای و از پوست جدا نکنند
 چنانکه پوست دودست و پا مجموع یکپارچه باشد و سر یکپارچه و پا یکپارچه و در میان
 یکپارچه که از هم جدا نشده باشد و گوشت از پا بجا و هفت پا بجهت کند و در میان
 پوست نهاد هر يك پا در بنیت فقیر بیرون آورد و بهمان کس که بنیت و بیرون
 آورده بدهد تا شصت کس تمام شود **شخص** را بهما ملتفتی کسا خواف
 من الشايع و الطامع قلت لها من انت يا هذا قالت انا السادسة في السابعة يريد
 انها السادسة من الكافات الشائيه في سابعها المجري عذی بدین بن سكره و هو
 الشاء و عند من حو انجر سبع اذا القطر جاجا تا حبسا كن و كهن كاتون و كاس

تلا مع الكتاب كسناهم وكسناهم **الحاج مؤمن** باقوم ان بقي مؤمن وارى
 للاله ربنا ينجى كل من كفر وان فيما تلاه المصطفى كذا بالارض عد ولا فناء ولا
 ولا ارى لعل بعد ما سبقوا خلافة وهو ما لا يهوشك فيهم وانى لا رى جنب قد
 وهو وقد عد لا كل ما امر عليها رحمة الله العلى فقد كانا على الحق حتى جاء ما قد
 واغضب الحق مع الى اقاتل من بقل الاله لوعى كفرا واشرب الخمر في جهنم لم ارض
 بلوم شاربها الا وقد عدنا ومرة ذات بعل بعد ان الولى انكها والوم قد حشر
 وجاز عندنا قتل العجى ولا جناح في الاكل منها قتل كذا والاكل منها اذا ما كان قاتلا
 اهل الكتاب من ولا هم حضرا والاد من بول العجى النبى صلى الله قد صدر
 وقد ارى لصنى بل اعانته ما مستها بشي يسلك فيكم ولا صبا لمن في صورها كذا
 وقد يرى الضحك منها فيه وشاع ان لبس للمعدن وقبعت الافطار قطعوا وخبر القول
 ومرة قتلت فلان على لا تقبض منه وتصل في غدا وفائل الوحش قد تبص من
 امر عجيب ففهم النظر وروثه عوضت عنها يدى فظل صاحبا بالخر مشهرا
 هذا الذى بالحق من قاتل وانت تعلم ان الحق ما ذكرنا اقول اللاله اسم فاعل من يلهو
 والمراد بالكذب الافتراء لفظها او ما ورد بطريق الحكاية مثل ان اكله الله ثم الكفى
 لا ارى متعلق بالعبادة اعنى البعدية والمفسد من الاضداد والمراد العدد وانما العدد
 العدد واعطى هذا الركن وعلى الضرر والرحمة سبدا البشر والحق الموت والخمر العصبية
 والبعل نوع من النحل والعجى الثور والعجى الثانية لنافه الحبوب التسل العقب
 والضحك المحض والمعدن والنحن والفضل الرجل المخفض لعقل المتكبر والوحش الرجل
 المنوش والروث الانشاء ومقدمه **الحاج مؤمن** ناذهم معنى فضل بل النوى بد

في السمع

ادعیه فی طایفه از الاله

باد هم عنی فوالله لو اهلک کنی اسفا لنفزعن علی السن من ندم حکمی اندر دل چل
مجلس این مولانا خلیل القزوبی و افاحسین الخونساری ره فقال له مولانا خلیل
الیوم کرم قلت من لا کاد نبی الی الان فقال ما کن بت الی الان الا عشرة فقال هذا هو
الکد بت الحد بعشر فقال افاحسین بل هو الثانی عشر لان کذب قوله یا کن بت بتنا
یکون لو زاد علیه ولا اقل من واحد شبیه من ان کان میزان عدل معلقا فلا یختر
نقوم کفناه مستاوین فاذا جد بت احدها الی تحت ثم خلی عنها یخرج کلنا الی کفیه
علوا و سفلا علی التبادل مد یقومنا مستوین و مقضی البرهان ان تقف الی کفنا
بعدا یجد بت الخایفه احدهما سفلا والاخر علوا لکونهما مستاوین فی الثقل و حرکة
العالی الی السفل موجب لان یکون ان ید ثقلنا علی السافل و لیس کک واجب ان
مستاوینان و معادلان فی المیل بالطبع الی الارض فاما یتم حرکت احدهما الی العلو
والاخر الی السفل بالضرورة و اذا زال الفاسر عادت الی ما هو مقضی الطبع و
الاصل ان و ای سرخوش اندام من ای بخل برومند وی تلخ کن کام صای
ماه شکر خند ای دل ز تو بُند چه یوسف بود و وی جان بتو خورد سند چه
بعقوب بقر نند و لر غم ساری چمن سالها است ناله کج قصم وز و است و لای
صبار من بحر یقار پردستان زار بگو که کار کنان فلک بود سندی بر سر شاه شهید
که ساکنان سپهر کشاده تودرها آسمان بستند صبا اینجا من کف نام امیده
در کوشش باد و اینجا ز غم رشید و فرا هوشش باد لغز با سحر جلا ای حکمی کرد
کلات تو اگر نقطه فند و رخ جمله نشینا فلک خال شود چیستان نام که بر رخ
مخسنتش لحنی کوز باد کنای جنس و دین دال شود و در فضیحه بخند باقی ان لفظة

بزرگ بر زبان بگردانند بقیه لال شود با سحر شش چهار و هشت نام طاق
 که تمنای اهل عالم گشت هست جاری چنانچه که از دو اگر بکنی بماند
 با سحر **جواب** برادر دل و ذرا نگر کنی آورد وصال با حبشی چهره کاه سیم اند
 اگر مصحف و نهیستی کجا دیک کسی پالۀ زین بطشت مینام اگر تو قلب را
 نصف قلب شش سارک بیا و نکته از این رمز فهم کورد نام بود شکستن
 شرط ستون دین از لاف قداد لال کن من دوی لاف نام مباشر و طلب
 او که پیوسته صاحبست بخت خوش شاه کرام مراد از زکرم است مراد از مصحف
 بوم است و قلبش ۲ است و نصفش یک و ستون دین نماز است باقی ظاهر است **باب**
خبر از احوال که هر که برون من آمد هر چه ست در سجای دست نورست لغز
 گفتند که تشبیهش هست احوال بدسکال تو چست آنکه از پاری تازی و چون
 مرکب کنی دو حرف بخت در زمان هر که بشنود اند یکی از ناگاه دشمن است
 باز چون باز پرسش افتاد در کس مادرش چه بخت چه دست و آنچه را می
 بماند تاریش هست همچون شبائش بدست مراد ریشی که خدمت تفرع
 روی بخت باب لطف بخت داده بودند عدو که بر کف دست پست ابهام آورد
 انجست بدان بخت که ۲۲ نه بود برضی و نه من در دست بد و هستد
 نهیستی مرصفا تا که مرفوع هست باشد هست ایضا **خبر از ای لک شمع**
 پیر و سال بخت نانی ای که ده کلیم وار عدلت ابان خدای شبتا حقا که شوی
 بهر مهر در دهم بوسه جوانی در دولت کرامت بدست کان دولت نهیستی
 باری هر سال شاد ما هست اب خاصل شاد ما **خواجه فیلسوف** فاضل

در
جواب

که فضل بکانه ^{بجای} که معنی بن لغز واجب پیدا کردن می توان از آخر هر
 که گفتیم تا اول سالش از برای آنکه بشود و در تمام معنی هر این بدان
 مراد از هر دو سال بخش یک سال است و از این و قدر و هر که ماه هشتم از تاریخ
 است که در این تاریخ همراه وانی گیرند و سی و هشت و بیست و هشت و سی و
 بصد و از این او بدند و مراد از هر شهری است و هر که ماه هفتم از تاریخ و هفت
 سی و بیست و ده می شود و مراد از ده ماه دهم این تاریخ است و بیست و چون
 باخر جمع شود شمی شود یعنی حقا که بری شمی شود و مراد از بیست و بیست
 و هر که ماه هفتم از تاریخ و روی است و در این تاریخ از این هفت ماه چهار ماه را
 نشرین الاول و دو کانون و دو از روی یک گیرند و دو ماه و نشرین الثاني و
 سی و شبانه را بیست و هشت مجموع و بیست و دو و در است و مراد از این ماه
 است و از رخت ماه و جب که هفتم هجری است و بنا بر روی بعضی که یک ماه هجری
 سی و تمام و یک ماه را بیست و نه روز گیرند و جب و می شود و بقیه ظاهر است
باسم محسن اگر چه رسم باشد نقشه کان بکاه سکه شد محتاج سند
 می چون تاج سن داشتی محسن شود **باسم قطب** کافی دل از جفای قیوب جیب
 دیوانه است یکی میباید و نام از قزانه است یک میباید و یک صد بازده می شود
باسم منصو ج روی می نشین اینک من ایامی یکدن و در صو کو هست تو
 راهی مراد از در صو لفظی است **باسم ابوالحسن** تا شرف دل بر کوفت از اثر
 در طیان محو شد ز اغا و انجام دو عالم نقش عم چون دل بروی بر داشتند شود
 ابوی ماند و مراد از دو عالم عالم است و اول و هم ثانی که نقش عم است چون برد
 شود

شود افعالی همانند وجود با اوجم شد باو الحاشی با اسم خجالت چه نام شد
 و اسمی طلبکار نخست در نبودن بر مال دنیا نخست وجودیم است چون بر مال
 دنیا خجالت شود و چون دین با او آری خجالت دین شود با اسم **و قس** باد و قصر او دنیا
 تمام بیکش کفایت شد کوه را نشانی با اس تفکر هفت شد چون بار و قصر در
 بار و قصر شود با اسم **و قس** بی رویی تو شود بشی و یحیی منشید سر بی طرفی و ک
 بود و نور چه بدید مراد و نظرین هم است چون نور چه بدید شو نو چه شود و با اسم
 منوچه شود با اسم **علی** و بدر را نیست سر را بیدار بخت ناخپال تو قدم
 در بر دین نهاد دین یعنی عین و اگر سر خواب یعنی سر نوم تابندی شود و چون که
 قدم خجالت است در نوم او نیند علی شود با اسم **علی** از نام بیکش و در اول
 سعادت و آخر خوشبخت ماه و مشتری هر یک بفاون دیگر و طریقی استخراج واضح است
 با اسم **محمد** نگار اگر نفسی با و در این میند میناش غره که نا که چه بخت بختی چه
 ابد و لب شکر نثار جان بختی چه می رود دیر نیز خون دل دین حکایتی
 که شپک ز رفتنش و در باب کز ان اشاره پوشیده نام ان خنجر اسم ان مصراع چهار
 در اید چون مراد از نیزه و میج است چون می و دیر مران صبر می شود و مراد از خون د
 دم مقلوبست که مد باشد **سؤال** ان قبل قدم و در فی الاخبار ان البقی حاکان
 امبا وان معناه لا یقر شیا و لا یکنب فیکف بجمع دلال مع حدیث الدواة والقلم
 فی مرض موته قلنا یمکن ان یجاب عنه بان ولان کان امبا الا انه قد یمکن من القرآن والکتاب
 بالمعجزة والمراد ان یبدواة قلم امران یکنوا لکم والله اعلم فان الله مسبب بیکه لا
 الف کدر حرف تبیین داده نموده اند البتة که الف حرکت داخل ان می شود و آنچه در اول

[illegible]

منزل عوام است قلمی که شفیق بر مرتب است ۴۰۰ ۵۰۰ ۶۰۰ ۷۰۰ ۸۰۰ ۹۰۰ ۱۰۰۰ ۱۱۰۰ ۱۲۰۰ ۱۳۰۰ ۱۴۰۰ ۱۵۰۰ ۱۶۰۰ ۱۷۰۰ ۱۸۰۰ ۱۹۰۰ ۲۰۰۰ ۲۱۰۰ ۲۲۰۰ ۲۳۰۰ ۲۴۰۰ ۲۵۰۰ ۲۶۰۰ ۲۷۰۰ ۲۸۰۰ ۲۹۰۰ ۳۰۰۰ ۳۱۰۰ ۳۲۰۰ ۳۳۰۰ ۳۴۰۰ ۳۵۰۰ ۳۶۰۰ ۳۷۰۰ ۳۸۰۰ ۳۹۰۰ ۴۰۰۰ ۴۱۰۰ ۴۲۰۰ ۴۳۰۰ ۴۴۰۰ ۴۵۰۰ ۴۶۰۰ ۴۷۰۰ ۴۸۰۰ ۴۹۰۰ ۵۰۰۰ ۵۱۰۰ ۵۲۰۰ ۵۳۰۰ ۵۴۰۰ ۵۵۰۰ ۵۶۰۰ ۵۷۰۰ ۵۸۰۰ ۵۹۰۰ ۶۰۰۰ ۶۱۰۰ ۶۲۰۰ ۶۳۰۰ ۶۴۰۰ ۶۵۰۰ ۶۶۰۰ ۶۷۰۰ ۶۸۰۰ ۶۹۰۰ ۷۰۰۰ ۷۱۰۰ ۷۲۰۰ ۷۳۰۰ ۷۴۰۰ ۷۵۰۰ ۷۶۰۰ ۷۷۰۰ ۷۸۰۰ ۷۹۰۰ ۸۰۰۰ ۸۱۰۰ ۸۲۰۰ ۸۳۰۰ ۸۴۰۰ ۸۵۰۰ ۸۶۰۰ ۸۷۰۰ ۸۸۰۰ ۸۹۰۰ ۹۰۰۰ ۹۱۰۰ ۹۲۰۰ ۹۳۰۰ ۹۴۰۰ ۹۵۰۰ ۹۶۰۰ ۹۷۰۰ ۹۸۰۰ ۹۹۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۱۰۰ ۱۰۲۰۰ ۱۰۳۰۰ ۱۰۴۰۰ ۱۰۵۰۰ ۱۰۶۰۰ ۱۰۷۰۰ ۱۰۸۰۰ ۱۰۹۰۰ ۱۱۰۰۰ ۱۱۱۰۰ ۱۱۲۰۰ ۱۱۳۰۰ ۱۱۴۰۰ ۱۱۵۰۰ ۱۱۶۰۰ ۱۱۷۰۰ ۱۱۸۰۰ ۱۱۹۰۰ ۱۲۰۰۰ ۱۲۱۰۰ ۱۲۲۰۰ ۱۲۳۰۰ ۱۲۴۰۰ ۱۲۵۰۰ ۱۲۶۰۰ ۱۲۷۰۰ ۱۲۸۰۰ ۱۲۹۰۰ ۱۳۰۰۰ ۱۳۱۰۰ ۱۳۲۰۰ ۱۳۳۰۰ ۱۳۴۰۰ ۱۳۵۰۰ ۱۳۶۰۰ ۱۳۷۰۰ ۱۳۸۰۰ ۱۳۹۰۰ ۱۴۰۰۰ ۱۴۱۰۰ ۱۴۲۰۰ ۱۴۳۰۰ ۱۴۴۰۰ ۱۴۵۰۰ ۱۴۶۰۰ ۱۴۷۰۰ ۱۴۸۰۰ ۱۴۹۰۰ ۱۵۰۰۰ ۱۵۱۰۰ ۱۵۲۰۰ ۱۵۳۰۰ ۱۵۴۰۰ ۱۵۵۰۰ ۱۵۶۰۰ ۱۵۷۰۰ ۱۵۸۰۰ ۱۵۹۰۰ ۱۶۰۰۰ ۱۶۱۰۰ ۱۶۲۰۰ ۱۶۳۰۰ ۱۶۴۰۰ ۱۶۵۰۰ ۱۶۶۰۰ ۱۶۷۰۰ ۱۶۸۰۰ ۱۶۹۰۰ ۱۷۰۰۰ ۱۷۱۰۰ ۱۷۲۰۰ ۱۷۳۰۰ ۱۷۴۰۰ ۱۷۵۰۰ ۱۷۶۰۰ ۱۷۷۰۰ ۱۷۸۰۰ ۱۷۹۰۰ ۱۸۰۰۰ ۱۸۱۰۰ ۱۸۲۰۰ ۱۸۳۰۰ ۱۸۴۰۰ ۱۸۵۰۰ ۱۸۶۰۰ ۱۸۷۰۰ ۱۸۸۰۰ ۱۸۹۰۰ ۱۹۰۰۰ ۱۹۱۰۰ ۱۹۲۰۰ ۱۹۳۰۰ ۱۹۴۰۰ ۱۹۵۰۰ ۱۹۶۰۰ ۱۹۷۰۰ ۱۹۸۰۰ ۱۹۹۰۰ ۲۰۰۰۰ ۲۰۱۰۰ ۲۰۲۰۰ ۲۰۳۰۰ ۲۰۴۰۰ ۲۰۵۰۰ ۲۰۶۰۰ ۲۰۷۰۰ ۲۰۸۰۰ ۲۰۹۰۰ ۲۱۰۰۰ ۲۱۱۰۰ ۲۱۲۰۰ ۲۱۳۰۰ ۲۱۴۰۰ ۲۱۵۰۰ ۲۱۶۰۰ ۲۱۷۰۰ ۲۱۸۰۰ ۲۱۹۰۰ ۲۲۰۰۰ ۲۲۱۰۰ ۲۲۲۰۰ ۲۲۳۰۰ ۲۲۴۰۰ ۲۲۵۰۰ ۲۲۶۰۰ ۲۲۷۰۰ ۲۲۸۰۰ ۲۲۹۰۰ ۲۳۰۰۰ ۲۳۱۰۰ ۲۳۲۰۰ ۲۳۳۰۰ ۲۳۴۰۰ ۲۳۵۰۰ ۲۳۶۰۰ ۲۳۷۰۰ ۲۳۸۰۰ ۲۳۹۰۰ ۲۴۰۰۰ ۲۴۱۰۰ ۲۴۲۰۰ ۲۴۳۰۰ ۲۴۴۰۰ ۲۴۵۰۰ ۲۴۶۰۰ ۲۴۷۰۰ ۲۴۸۰۰ ۲۴۹۰۰ ۲۵۰۰۰ ۲۵۱۰۰ ۲۵۲۰۰ ۲۵۳۰۰ ۲۵۴۰۰ ۲۵۵۰۰ ۲۵۶۰۰ ۲۵۷۰۰ ۲۵۸۰۰ ۲۵۹۰۰ ۲۶۰۰۰ ۲۶۱۰۰ ۲۶۲۰۰ ۲۶۳۰۰ ۲۶۴۰۰ ۲۶۵۰۰ ۲۶۶۰۰ ۲۶۷۰۰ ۲۶۸۰۰ ۲۶۹۰۰ ۲۷۰۰۰ ۲۷۱۰۰ ۲۷۲۰۰ ۲۷۳۰۰ ۲۷۴۰۰ ۲۷۵۰۰ ۲۷۶۰۰ ۲۷۷۰۰ ۲۷۸۰۰ ۲۷۹۰۰ ۲۸۰۰۰ ۲۸۱۰۰ ۲۸۲۰۰ ۲۸۳۰۰ ۲۸۴۰۰ ۲۸۵۰۰ ۲۸۶۰۰ ۲۸۷۰۰ ۲۸۸۰۰ ۲۸۹۰۰ ۲۹۰۰۰ ۲۹۱۰۰ ۲۹۲۰۰ ۲۹۳۰۰ ۲۹۴۰۰ ۲۹۵۰۰ ۲۹۶۰۰ ۲۹۷۰۰ ۲۹۸۰۰ ۲۹۹۰۰ ۳۰۰۰۰ ۳۰۱۰۰ ۳۰۲۰۰ ۳۰۳۰۰ ۳۰۴۰۰ ۳۰۵۰۰ ۳۰۶۰۰ ۳۰۷۰۰ ۳۰۸۰۰ ۳۰۹۰۰ ۳۱۰۰۰ ۳۱۱۰۰ ۳۱۲۰۰ ۳۱۳۰۰ ۳۱۴۰۰ ۳۱۵۰۰ ۳۱۶۰۰ ۳۱۷۰۰ ۳۱۸۰۰ ۳۱۹۰۰ ۳۲۰۰۰ ۳۲۱۰۰ ۳۲۲۰۰ ۳۲۳۰۰ ۳۲۴۰۰ ۳۲۵۰۰ ۳۲۶۰۰ ۳۲۷۰۰ ۳۲۸۰۰ ۳۲۹۰۰ ۳۳۰۰۰ ۳۳۱۰۰ ۳۳۲۰۰ ۳۳۳۰۰ ۳۳۴۰۰ ۳۳۵۰۰ ۳۳۶۰۰ ۳۳۷۰۰ ۳۳۸۰۰ ۳۳۹۰۰ ۳۴۰۰۰ ۳۴۱۰۰ ۳۴۲۰۰ ۳۴۳۰۰ ۳۴۴۰۰ ۳۴۵۰۰ ۳۴۶۰۰ ۳۴۷۰۰ ۳۴۸۰۰ ۳۴۹۰۰ ۳۵۰۰۰ ۳۵۱۰۰ ۳۵۲۰۰ ۳۵۳۰۰ ۳۵۴۰۰ ۳۵۵۰۰ ۳۵۶۰۰ ۳۵۷۰۰ ۳۵۸۰۰ ۳۵۹۰۰ ۳۶۰۰۰ ۳۶۱۰۰ ۳۶۲۰۰ ۳۶۳۰۰ ۳۶۴۰۰ ۳۶۵۰۰ ۳۶۶۰۰ ۳۶۷۰۰ ۳۶۸۰۰ ۳۶۹۰۰ ۳۷۰۰۰ ۳۷۱۰۰ ۳۷۲۰۰ ۳۷۳۰۰ ۳۷۴۰۰ ۳۷۵۰۰ ۳۷۶۰۰ ۳۷۷۰۰ ۳۷۸۰۰ ۳۷۹۰۰ ۳۸۰۰۰ ۳۸۱۰۰ ۳۸۲۰۰ ۳۸۳۰۰ ۳۸۴۰۰ ۳۸۵۰۰ ۳۸۶۰۰ ۳۸۷۰۰ ۳۸۸۰۰ ۳۸۹۰۰ ۳۹۰۰۰ ۳۹۱۰۰ ۳۹۲۰۰ ۳

می نمایند و این هم و را شرقی نامند اول مصره شرقی و ثانی را منفرجه شرقی
 و حروف از جهت دیگر منقسم بشه قسم می شود و فوطنی و انسه حرفی است که آخرش مثل
 اول نباشد و انسه حرفیست و مابقی و انسه حرفی است که آخرش مثل اول است
 و انسه حرفیست و سر می آن دو حرفی است و آن دو را نده است **فصل** ابجد
 بر دو قسم است ابجد شرقی و آن طریق مشهور است و ابجد غربی و آن بدست که در همه
 دانش است که بر نده و من معجزه بود و سپن همه را پس صد طای معجزه هشتصد و
 عین معجزه هشتصد و شپن معجزه هزار و باقی با مشهور موافق است پس طریق آن
 است ابجد هوزحطی کلمه صغیر قمر است نح ط غ ز ح ط ی ک ل م ن س ی
 کبیر همان مشهور است و ابجد صغیر و آن را فواصل الذر نیز خوانند و آن با این طریق
 است که هر که حرف که ارد و آن ده و پاد تراست دوازده و ازان می افکنند آنچه باقی
 می ماند عدد آن حساب کنند هر چه از شصت بزرگ پاد تراست شصت و ازان می
 افکنند باقی را عدد آن حساب می کنند و آن پانزده و حال خوبانی است شصت و شصت
 پس وضع ابجد صغیر بدین شرح است ا ب ج د ه و ز ح ط ی ک ل م ن س ی
پ ق ر ش ت ث ج د ه و ز ح ط ی ک ل م ن س ی
 وضع شصت است و آنچه تحت است از آن آخر بعد از وضع دوازده پس از هر
 تا هزار و هشتاد و دوازده و شصت آنچه باشد می افکنند و باقی را می نویسند
 بدانکه دوازده و ابجد دیگر نیز هست یکی ابجد سبکی و دیگری جامع اکبر و سبکی آنست
 که مجموع حروف از بر تریل اعداد حساب کنند که مجموع بدست هشت شود با این طریق
 که نای ده است و ک پانزده است و ل دوازده است و ه پین تاغ بدست هشت

شود و از این نادر نشو و جامع اکبر است که هر حرف در هر مرتبه که هست از
 مراتب اول گرفته پس آن هزار است و هر حرفی ده هزار و یک بیست هزار
 و هفتاد و پنج هزار و نود و یک بدانکه اصل عدد بیست و یک ای از خواص اسمی
 با کلامی تکسیر کنند و تکسیر اسم با کلام است که حرف از هر سبیل تفضیع نویسند
 یک سطر بعد از آن در اول سطر دوم حرف آخر سطر اول نویسند پس اول حرف نشود
 پس حرف ماقبل از پس مابعد اول را و همچنین تا سطر اول تمام شود و بعد از آن
 در اول سطر بیستم حرف آخر سطر دهم را و بعد از آن حرف اول را پس ماقبل از پس مابعد
 بعد اول را تا سطر بیستم تمام شود و بعد از آن باین نحو سطر چهارم را تا با سطر بیست و یک
 بعینه که اصل اسم با کلام عود نماید همان عود را نام گویند و مکسر همان سطر است
 که قبل از نام است عدد مجموع سطور قبل از نام عدد تکسیر اسم گویند مثل تکسیر

قل هو الله احد	تکسیر اسم مناجات است	پس در قل هو الله احد
قل هو الله احد	م ن ا ن	باز ده سطر اول تکسیر
قل هو الله احد	ن م ا ن	و سطر و آن در هم نام و دانست
قل هو الله احد	ن ن ا م	سه سطر اول تکسیر و سطر آخر را
قل هو الله احد	م ن ا ن	است پس تکسیر قل هو الله احد
قل هو الله احد	۲۲۲	و عدد تکسیر اسم مناجات است
احد قل هو الله احد	و این تکسیر که مذکور شد بدون صد و مؤخر است	
احد قل هو الله احد	فانما استنطاق و عرف اهل اعداد عبادت و این که	
احد قل هو الله احد	عدد را بحرف در آورند مثل ۱۲۴ را گویند در با و نوع	

دیگر

صاحب کتب
مؤلف خط

اصطلاح
صاحب کتب
مؤلف خط

د بکرانکه حرف را بلفظ در آورند مثل اینکه ا را کو بند الف و ج را جیم و هکذا
فائدہ در اصطلاح عدد بین عدد هراسمی یا صغیر است یا وسیع یا کبیر یا مضاعف
 یا خط یا کفو یا خاتم عدد صغیر عدد حرف همان اسم است یعنی شاره حرف مثل
 سه حسن چهار و هم چنین و چون هر یک داده کردند و سبط کو بند هر یک ^{و چون} صد
 کردند کبیر کو بند نصاب کو بند چون یکی از عدد اسم کو کنند کفو کو بند و چون کفو
 در اصل ضرب کنند خاتم کو بند و در صغیر کبیر مضاعف و خاتم اصطلاحات دیگر نیز
 و بتقسیم دیگر عدد داسمی هراسمی را هرگاه در عدد حرف ضرب کنند حاصل را عدد
 کبیر نیز کو بند مثل اینکه در اسم حسن عدد اسمی آن که ۱۰ باشد در عدد حرف آن که
 سه است ضرب کنند سه حاصل شود از عدد کبیر کو بند و چون کبیر در عدد حرف
 ضرب کنند حاصل را کبیر کو بند و چون کبیر در عدد حرف ضرب کنند حاصل را
 کبار کو بند و چون عدد داسمی از آنکه در این اصطلاح عدد صغیر کو بند تنصیف کنند
 نصف آن را اصغر نصف صغیر صغیر و نصف صغیر را اصغر صغیر کو بند و
 هرگاه در اصغر و صغیر و اصغر صغیر و نصف صغیر نصف آن صحیح نباشد و حصه نمایند که یک
 حصه یکی باشد و از دیگری باشد نصف کمتر ناقص و از آنجا حاصل کو بند و نصف
 ناقص از آن کنند ساقط را اعتبار نمایند **فائدہ** بدانکه اهل عدد چون شکل
 را بعد از ملاو کنند بعد از تمام عمل آن شکل را لوح نامند هر خوانه از آن شکل را
 بیت کو بند سطری که از بین کاتب است از وسط نامند و آنکه از فوق بتحت رود
 سطر طولی کو بند و بیونی را که از او پیرز او پیر دیگر که مقابل او باشد و در قطر ^{مقابل}
فائدہ چون حرف بیست و هشت است مثل مثال و نرس هر هر حصه فنری است

و بطبعنا غنیر الد و سقا و نحو ستابع انب و بروج و ولده است هر که از دوزخ و ثلثه و سد
چنانچه از مثال اخر هر چه از حبیب این بروج متبوعان باشد تقسیم از بروج بحر و انب و ثلثه

[illegible]

فایده در مطاوی این کتاب گذشته که مرین بدست هشتکانه ای هفت نای هشتاد و هفت بزرگ چار

ناری	هوا	مائی	تاجے
آ	ہ	ب	و
ہ	م	ی	ن
ن	س	و	ا
ن	ا	ر	ی
د	ض	ط	ع

هو و هفتاد و هفت خاکی ضابطه آن است که در اینجا ذکر شد و آنست که هر یک از اینها در هر یک از اینها
خاکی بر تپه است و در این جدول ثبت است و اگر این حرف ناری فتح است هوای خمر و
ناری ضم و خاکی کسر طبع هر چه موافق عنصر است که بان منسوبست مثلاً آهار و آبگرم
و آب حار و رطوبت هر چه در بعضی از رسائل یونین صفت منضم و گفته اند که هفتاد
و هفتاد و هفت خاکی در هر یک از اینها و اگر در اول مرکب هر یک از اینها
افند بقاعده الساکن از آخر حرکت بالکسر باید عمل نمود و بعضی گفته اند که هر چه که بعد از
ان لقب باشد در عنصر و بعد از ان و او مضمو و باء مکسور و الله اعلم و اما در اعداد اینها در
هر یک منسوب بعضی در طبع ان هستند طبع هر عدد که موافق طبع هر یک است که بان عد است مثلاً یک
تفسیر و هو و ستر و چنان خاکی هم چنین تا آخر و هر عدد که مرکب است از اینها نوشتن در با
کسر بر این از پنج انگشتی است ده بادی فایده در اعداد الهیاتی شود بدینسان طالع شخصی که در این

طالع شخص مضبوط باشد شکالی نیست هرگاه معلوم نباشد بجهت تعیین درجه
 طالع و طریق مساوت است یکی طریقیکه در کتاب مضبوط و مسطور است
 و این است که اسم شخص مطلوب را در جدول جمع نموده دوازده دوازده طرح نماید
 آنچه بماند از عمل ابتدا کرده بروج را بشمارند بجهت هر یکی بگردند تا به برجی که
 منتهی شود برج طالع آن شخص است پس آن شخص را با اسم پدرش جمع کرده منتهی سی طرح
 نماید آنچه بماند ابتدا از اول برجی که طالع قرار شده بشمارند بهر جا که منتهی شود
 درجه طالع است طریق دوم در بعضی از خواشانی کتاب مذکور بنظر سیده و آن
 آنستکه از اسم شخص مطلوب دوازده دوازده طرح نموده بروج را بدست آورند
 و سی طرح کرده درجه را پیدا نمایند باز هفت هفت طرح نمایند آنچه بماند
 ابتدا بقمر کرده بهر جامتهی شود کوکب مری طالع قرار دهند **فصل در عمل اعداد**
 احتیاجی شود بدانشین طبیعت نام شخص در نوشتن تعویذات تفاوت میکند
 چیزی که بران می نویسند در دانشین اینها نیز و طریق مساوت است یکی در مضبوط
 و آن آنستکه طبایع حروف اسم را جمع نموده آنچه غالب باشد طبیعت اسم است و تقوی
 و با بد هر چیزی نوشته که طبیعت آن با طبیعت اسم باشد یکی دیگر در رجائی بنظر سیده
 که از اسم چهار چهار طرح نمایند آنچه بماند ابتدا از آنش کرده طبیعت قرار دهند
 سه طرح نمایند آنچه بماند تعویذ عمل را بان قرار دهند چنانچه اگر سه بماند چو
 بروقی هو بنویسد و د و بنای است بر کاغذ بنویسند و یک معد است از این
 لوح آهن یا نقره یا مثل آن بنویسند و در عمل روز مسو کوکب مری است
 اهل اعداد در غزایم میگویند باید دعوت مضبوط است و ملک و کل بان را و چون او

و اسم

اسم

بود بفران عدد و چند روز و هر اسمی مطابق و ملک عون خاصی دارد و عدد
 دعوت و ایام هر اسم مختلف است گفتند مفاتیح هر اسمی است الله که او پادشاه
 ان اسم باشد مثلاً مفاتیح اسم حسن چندی سلام و نور است و اسم ماکل با آن عدد
 ان اسم است بتقدم اکثر بان پادشاه ایل نین ملک حسن فتحا پیل است و اسم عونش عدد
 است بتقدم اقل بان پادشاه و ش پس عون حسن جوقش است عدد دعوت عدد اسم
 مطاوب است که در حسن یکصد هجده است عدد ایام دعوت عدد اسم و لغوی
 مطاوب است بطریق پس در حسن هشت و دوازده فاعله دنیای اسم عبارت از
 است که حرف و از گرفته و حرف را ملغوی از اعتنا کند مثلاً در حسن حرف و لفظ
 حال است که حرف و الف باشد و سین و ی و ن و تون و و و ن است پس در حسن
 با این طریق است ح ا س ی ن و ن و و و ی ا س ع ی ل با این طریق است ا ل ف س ی ن م
 ی م ا ل م ع ی ن ی ا ل م فاعله هر حرف از حروف ابجد بروی از روزهای
 ماه دادند با این ترتیب آن اول است و ب و ج و د و ه و و ه و ح و ط و ز و ح و ه و
 شش چاهم نشینند و در صحت بجای آنکه نند و پ باشد نند غنیمت
 شمار بدای و صلطان خوش ز ما باد بدای هجران بدو که عشق آمد و بر ملک دل
 و در چند گفته که بیست این گفتا غریبی کشند ام یلاق سلطانی است این گفته
 غریبی کشند ای عشق اما ملک ل بلاق سلطان کی سز قشلاق چو پانی است این
 تبار که هر طاعتی شغفم هرگز و کرد کنز رخ ز فغم هرگز نومیدم ز بارگاه کر
 و پرا که یکی داد و نکفتم هرگز خرم ز مانی که کوی امانه تا پوت ما را با ناله واه
 باران همدم او بند و گویند الحکم لله الحکم لله خاک تیغ بار دد در کوی بمانا کردن نهان

الحکم لله ان بن تقوی ما بنزدانیم لیکن چه چاره با بخت کراه ما شیخ و واعظ بکثر
شناسیم با جام باده با قصه کوتاه ^{المؤلف} عشق آمد شد بر ملک دلش زده و خرد
الملك لله معشوقه افکند از روی چون ماه برقع بیکو الحمد لله من مانده محرو
از کوئی جانان اغیار ایجاد رکاه و بیکاه دی قوبر کرم از عشق خوبان از قوبر
دی ستغفر الله از پند بچا و اعظم مرا گشت از من چه خواهی ای شیخ کراه ای
کنعان بنشین که یوسف از جور اخوان افتاده در چاه سودای جانان از پا
من برد دوش شبانکه و در سحرگاه که شد صفا از راه مقصود بنمای زاهی
ای مقصد راه از مرکز خالتانهم چرخ برین قهقغ ریح شمع بفرستک شاز ^{نک}
خوانند افلاک نومی باشند فلک نام که از افلاک خوانند و فلک اطلس نیز هر شب
روزی یک دوره و طی کند و فلک هشتم که از افلاک ثوابت گویند و روزی نه ^{نک}
طی کند که هر یک سر هزار و هفتصد و شصت یکدوره طی کند فلک هفتم ^{سأل}
در چل است که دوری است شبانه روزی و دقیقه حرکت کند بماهی یکدوره
دوره سی سال طی کند فلک ششم که مشی در او است شبانه روزی و دقیقه
حرکت کند و دوره دوازده سال طی کند فلک پنجم که مرج در او است شبا
دو روزی سی یکدوره حرکت کند هر چه پنجاه و هشت روز و دوره را یکسال
و باز ده ماه طی کند فلک چهارم که خورشید در او است شبانه روزی پنجاه و نه
دقیقه حرکت کند و دوره فلک یکسال طی کند فلک سیم که زهره در او است و
نود و نه فلک را یکسال طی کند و فلک دوم که عطارد است چون فلک چهارم ^{دیان}
کند و فلک اول که مریخ در او است شبانه روزی پانزده و نیم درجه در یکدوره

حرکت کند

حرکت کند و در وقت هفت شبانه روز نیم تقریباً حرکت کند **فائدۀ**
 در طبیعت ستارگان زحل سرد و خشک است با فراط مشرقی کرم و تراست **عبدال**
 میخ کرم و خشک است با فراط شمس کرم و خشک است با اعتدال زهره سرد و تراست
 با اعتدال عطارد با هر کوکبی که متصل شود طبیعت آن کبر و چون بهیچ کوکبی نظر
 نداشته باشد خشکی مهل کند و سرد و تراست معتدل **فائدۀ** بدانکه این **بشر**
 بهست و هشتکانه بعضی سعدند و بعضی محض چنانچه از این شعر معلوم می شود
 از منازل که بر این چرخ برین دارد جای آنچه خصل است همین است که گفته ام هاشک
 شوله و اخبر صفر طرفه بران بلده و ذابج اکلبل و دبانا سناک **فائدۀ** بدانکه
 بعضی که در تقویم آوردند ابتدای آن از اجتماع شمس و مریخ است و از ده ساعت
 بهست باشد پس هفتاد و دو ساعت بهست نباشد باز ده و از ده ساعت بهست
 است همچنین تا باز اجتماع رسد باز بهست است اهل تجربه گویند باید در ده و از ده
 ساعت بهست از جمله همان خطا نمود که ابتدای کاری در ثلث اولان زبان بجان
 دارد و ثلث ویم بجه و ثلث سیم بمال و بعضی ساعت بهست نیز از خطا لازم **بشر**
 اند **فائدۀ** بدانکه اهل نجوم در دهها هفته دامن اکواب هفتکانه و هشتکانه کردند
 و همچنین شبهای هفته و ساعاتها معوجه هر روز و شبی را و تقسیم بام و لیلای هر
 کوکب از این شعر معلوم می شود هفته ایچده روز از بابا و سرخ در پهل روز
 در پهل سرخ شب سس سرخ علامت شمس است از روز یکشنبه که آلف ایچده اشاره
 بان است و در نشان و تراست از دو شنبه است که با ایچده اشاره بان است و همچنین
 تا آخر و ساعت اول از ساعات معوجه هر روز و شبی را بگویند هند که صاحب

و روز پاشی پاش شد ساعت و تم بگو بکی که در مختار است تا نام شود فاعله
 بدانکه بر چهار و از ده کانه که طالع مردمان و طالع سال افند هر چه دلیل چیزی
 کند اول دلیل است بر تن و جان و روح و بنفش بدن و آنچه تعلق بشخص دارد
 خانه و موضع که در وی ناله باشد عمر و نذ کانی و ابتدای کارها ثانی دلیل
 بر کسب مال و معاش و باران و ثالث دلیل است بر برادران و خواهران و خویشا
 و سفرهای نزدیک و نقل و تحویل رابع دلیل است بر پدر و عاقبت کار و املا
 و چیزهایی که درون بدن دفن باشد خامس دلیل است بفرزند و هدیه و لباسها
 و در ضایع و شادی سادس دلیل است بر بیماریها و علتهای و بختها و بندگان و خدا
 و چاد پای خود سابع دلیل است بر زنان و شوهران و شرکبان و خصما و معاذا
 و مقصودها و دین و کرم و بخت و کم شد چیزها و ثامن دلیل است بر مرگ و نکبت
 و خوف و خطر مال از جهت مهرث ناسع دلیل است بر دین و علم و عبادت و طاعت
 و خواب بدن و سفرهای و دعا شرم دلیل است بعمل سلطان و پیشرو ماردان
 و جاه و حرمت و برزکی حاد بعشر دلیل است بر دوستها و معشوقان و امید و
 سعاد و بنگونی کار ثانی عشر دلیل است بر دشمنان و چادریان بزرگ و عم و اید و
 و نندان هر چه **حسینی** است باطن طبع و هوای دیگر است بدلیل جان و انوای
 دیگر است باطن شهت و دلیران کرم اینچه رسم است اینکه باز آغاز کرم و رضا
 من چه کل دارد او این دینم باغ خلداید مکر طبع و الهام و حایث است این
 با مکر تلقین و تابانست این اینها بجهات بجوی تو عقل داسر شده که در تو
 کفر با پیمان عرصه میداد تو کوی دلها درم چوکان تو آتش شوق جهانی شوق

بی تو شمع هیچکس نظر نهد خطیب بر نام تو خوانند این همه از تو بنای دل دارند این همه
 ای پادشاه غای تو باز دارد دل حیرت و موداست با تو کار دل ای مبرا از خیالات و کما
 ای مفره از اشادات و ثنا چون کمال دانشم نادانی است جاده کارم همه حیرت است
 مهر خود کن تا بخوانند هم داغ خود کن تا بداند هم بر سر کوی خودم خوردند
 آنچه من بکس نگویم بدی کرم نگویند شتم هیچ جای انشی نکند شتم
 ای شب فروز سحر خیزان را هیچ شبی درم دل نامرسم ای امید ناامیدان کوی
 هر دو عالم را اشادت سو پیش از آن که زن توانائی تو و حتی کن و در و سوائی تو
 خاکدان دادم بجای خاکسای شاه بازم کی که صغور شکا همدیجستم برون و درین کجا
 زانکه دلکراهد این محنت چنانک ز این شایسته است برده این بینوایان بکند شتم
 یکشبی چنانه دارم درم خنجر در برم فلند می زدم من بجان از دست و پویشتم
 بنک بر زده هفت و شش هر که در خواب است بیدارم و آنکه مستی کرده هشیانم
 شاهد و لک و لغو خود دست ز این معشوق هر که چون نویدگی از این بالا و است
 کلینی بدی زان صحرای هست و بر هر کی کلی خوش اختر بیچ او بکند شنه از سخت و می
 شاخ اواز لاهکان سرده سابه او عرش او سرده بکیمان بدی یعنی صد هزار
 نوع و س فایغ از زانکاد کل بهر تکی نو و شاخ ای خوشامرغی که شد کشاخ
 عشق شود آنکه نباید دردا تاصل و در و هداید و ده ساقی ده که می سزا است
 هر که دانی مبر از این کجا نغمه او و در کش ساعی از بود خوشخوان چندانی
 خوش بنال ای طبل شیرین تابکی دل بسته دو کهن بشکن این کوهر که مقدارش
 دو عالم بجز پادشاهش مرغ ز پر است این کمال خالت بر سفر کن ایام دا

چون ناله و ناله می‌دند ^{کن} ای زبان بسته در این صحرای کمر
چون بلبلان سوز با لایق ^{کن} ای عزیز چشسته دنا بی هنوز
درد اگر قسم تو باشد ^{کن} صافش انکار این سخن در ^{کن} بر تو عشق آمد این آفتاب
اشناد اند که این بیکانه نیست ^{کن} شه و عاشق چون لشکر ^{کن} خواجه در خد جا که کشد
عقل کو بد جبه و دستان ^{کن} عشق کو بد خانه خوار ^{کن} عقل میگوید پریشانی
عشق میگوید که نادانی ^{کن} عقل کو بد کار ساز ^{کن} عشق کو بد سفر از ^{کن} میکنم
عقل کو بد که خدا میکنم ^{کن} عشق کو بد باز میکنم ^{کن} ساقی بکند شربت در ^{کن}
بلبلان و بلبل در ^{کن} ساقی می که بر مراستم ^{کن} مست گشتم و ز جها بر خوا ^{کن}
صبر که جواز دل شد ^{کن} نام هشیای من هر ما که نیست ^{کن} صوفی اصداد او داده ^{کن}
عزیزان و شریک هم ساز ^{کن} اهل دل راجع کن نامی خود ^{کن} اخراوند و جهان ناک ^{کن}
بزم کاه ماقلمند و ار ^{کن} خاک داد و دیده اغیار ^{کن} ای نسیم صبح بر اصحاب ^{کن}
خاکبان را آتش ^{کن} ساقی حاجی که جان بود ^{کن} بر دل شوریده داغ نوه ^{کن}
مست کن بر پای هشیام ^{کن} این منادشها که پند ^{کن} چار سو نیستیم ^{کن}
او اعتبار هستم از ^{کن} خواجه در باز او پند ^{کن} مبتلای ^{کن}
دو قفای خور ^{کن} کز قفا خوردن بدین ^{کن} مذهب مردان بود ^{کن}
بابای هر دو عالم ^{کن} خوب گفت نمفتد ^{کن} عشق بازی نیست ^{کن}
بنده ازاد شو ^{کن} تابانی تد این در کاه ^{کن} ای سلیم القلب ^{کن}
تایید ^{کن} نیست گشته چیست ^{کن} عمر بگذشت ^{کن}
کنج خواهی در ^{کن} انشاند ^{کن} ای نو آموز ^{کن}

جهد کن تا کردی امجد خوان عشق سانی اند جام جان افروزد بلبان از انتره و نور و نور
 عند لب باغ وصل شوق و مست اهل مجلس لب برون بر دینو کرد هشت هزار دامن
 پای همت دو عالم کوفتر حاضر اجمع بکونک آمده شیشه اغیار و سنک آمده
 مجلس خاص است پای تمام بخت عابد که کار خاتم حرمی کن مشرد جانان و سپید
 بوی پیراهن سوی کفشان این مضرع بهر غم خور لایق آن جز دل بر نور نیست
 عالمی اشفته سودای او پاک از این به کوهران در پای این کدبان واکه بدنی بجز
 خود پرستار دانست اندک سابقا جام صبوری خود کنیز و شبن برادر و سهرت
 خیزا بکدم که چو کشیم خط بگردن ربع مسکون ترا عالمی بدینم ز دل بیدل همه
 طالب ریا و ساحل همه ساقی می ده که این افشانه آنچه گفته و صف و سخن از تو
 طول و عرض خوانم نامدا مصلحت نامد شکست خا **شیر عری**
 جند عشق و جند اغشا جنداد کرد و ست باغ عشق عشق بر هر می که سریند
 چهل عالم عقل برز اتمان العاشقون مذبح و عند باب الحبيب مطر حون
 ای که عاشق نخرامش زندگان کنی می یاد لذن عشق عاشقا مانند
 پاک بازان جفا دادند سادنا باده صبح بد عاشقا را غذای روح بده
 ای که بر باد لعل لبت بادها خورد مستم از تو نفسی یازد پس مستان را
 راحی بخش می پرستار سوختم سوختم در انش سوختم بی خودم کن دینی باده دوق
 نابگوی تو راه بر کشتم جز تو از هر چه بود بر کشتم ای غم تو مجاور دل من
 در زمانه غم تو حاصل تادله بختی تو باد نامراد بد در قفای تو باد
 مرجام جابجیست کرد زون آمد که ناز و پو دلان جز تو خانه خالی کرد

در این کتاب
از کتب معتبره
است

با تو سودای ابا الی کرم اشکارا کنم نهانها چاند دوستی در مت بیانک بلند
مشکن ایندل چنانچه ^{تست} که ها انجام در محبت مرجا مرجا بنیم صبا
خبر از دوست چیست بنا حال مابین باین پریشا باز کوتا از انچه مبادا
اینچنین هنو نکند با عزیمت بدین نظر دارد همچنان پیدلان بیاد اید
با خود اینسوید و تجاید بار با و تخم مهرها دارد با خود از مافرا غنی دارد
خواطرش مایل و فابا ما بادش را سحر فابا ما هیچ داند که حال ما چونست
باز ما خواطرش کرونست جز مرادش را مراد نیست غبار این خواطر و بادنی
او تو در دم چهره نهاده بود من کیم تا مرا مراد بود ^{اول} غم بخت ببارش و بار بختی
و در جان و دل اندر اشکار و در اول دل خوچون ^{اول} گفتم از حسد ببارش و بار بختی
بخت خشنود و بامیدان که از این ناله و فریاد تو بیدار شو میبستی و کیم نیست بخت
دارد آنکس که تو اد و کنش ساق باز اهد بچاره بود غم بدش جوعه از باد که هشتا
بر رخ دل بشار و در آتش تا مگر فارغ از عالم بیدار شو ستم اند تو نیست عالم
چاره در دل ما بشر جان هوای ستمگر که صفات بکند از هستی خوب که بیکبار
فائد طالع برج ساعتش مفصل گفتیم مجمل صیا الک ال بطی حجاب ربک
هوبل فائد بدانکه انواع خطوط و الفاظ نسبتا است هر طایفه را اصطلاح
است بجهت اخفاء مطلب طریقه و قلم کند شت بعضی طرق دیگر و مطاوی این
کتاب بیاید و بعضی دیگر نیز اینجا ذکر می شود از آنجهل این طریق است که خط عرضی کشند
و درون را بقلم هتد نویسند یعنی باعداد اینچه در بنالان این خط عرضی را رسد اعداد
بود و اینچه برسد تجاوز نکند عشرت بود و اینچه برسد تجاوز نکند مائت بود و آن

برای او

برای الواف و آخری در تحت خط بیست و هفتم باشد پس مجدداً چنین نویسد

و علی با چنین ۱۳ و با و با چنین ۱۳ و الف با چنین ۱۳ و از انجمله قلم

سری است خطی که از این است که خط طولی بکشند از همین است ان خطوطی بطریق

شاخها بر آن کشند آنچه بر طرف همین است علامت کلمات ایجاد است و آنچه بر طرف دیگر

است علامت حروف آن کلمات است که حرف مطاوب دانست و بجزن مطاوب غنم شاخها

پس ای شود مثلاً بعد از چنین نویسد

طرف همین از خط اول نشان ایجاد و در تم هوز و سیم خطی است شاخ اول طرف نشان

کاف کاس و در تم نشان کلام او و سیم نشان هم است که مطاوب است و همچنین

دوم و سیم چهارم و علی با چنین نویسد

۱ و از انجمله طریق که وصل است خطی که از این است که وصل او خط

له در سیم شمار حرف منقوش بجای خود گذار پس حرف منقوشه تغییر نمی ندارد

و حرف غیر منقوشه مبدل است کاف بهم و بهم بکاف و صاد بدال و الف بر عکس

و الف بو و بر عکس پس مجدداً که نویسد و علی با سیم و با و با بوقد و همچنین

و از انجمله خار و خشک است خطی که از این است که چهار خط کشند یکی بر عرض و

دیگری بطول او و بدو قطر آن و هشت او به حاصل شود ابتدای او با که بر فوق خط

عرضی که در طرف همین است خوانند آن است از سمت فوق و در میزند تا خانه تحت

عرضی در طرف همین خانه هشت است هر خانه که مطاوب دانست نقطه میگذاردند

پس اگر مطاوب عشرت باشد بر هر خط عرضی در همین ده گوی میگذاردند و در

مئات دوسران راه میگذاردند و الواف و الف میبندند و بجهت نمره بر هر خط طولی از

بدانکه فاعله ایست

از این شعر می آید

احد خط نزل الیک عرشک

ما یکدرد از خط الواف که

داست

فونی نهند و از بجزله فلم عدد است و ان باین نحو است که بجهت هر حرف دو رقم یکی
 بجهت و دیگری بعد دو دیکتان نویسد حرفی رقم کلمه ای بعد دو رقم حرف
 کلمه است و این دو از مخففات مؤلف است و از آنجمله طریقه تراب است و ان اینست که
 غیر بر سر هر کلمه متصل بکسر در یاد کنند گاه باشد که متصل را نیز منفصل نمایند و
 و یاد کنند وی شود که متصل را منفصل ناکرده حرف را یاد کنند از آنجمله اینست
 که طرا و طول نویسد این نوشتن شکل از انست و خواندن ان سادست و فائده
 اگر از اب پیاز بر کاغذ چیزی نویسد ظاهر نباشد چون نود یک نش بر نود خطی سین
 ظاهر شود فائده بدانکه در تفاوت نام در صفحه دست چپ و بالای جدا و اول
 بنامه بحر ثابت می نمایند و حقیقت ان این است که بطله و س در کتاب مثنوی
 که هیچنا که بهار را بجران می باشد هم چنان عالم کون و فضا را بجران است که در و در
 بجران اگر مواصف باشد متغیر کرد و اگر مکرر بود صاف شود و گفته که چون فلك
 بهشت قسم کنیم و بیستم سانیم ابتدا از اجتماع مریض است چون مریض را و پیران و وایای
 بنامه بر عدد تغییر در عالم کون و فضا مناسب است و ان هر مرد و ان حال بجا می بگرد و گنای
 اول برج در جبهه اجتماع است مرکز ثالث موضع تربیع اول می شود مرکز خامس موضع
 استقبال می شود مرکز سابع موضع تربیع دوم می شود و ان چهار مرکز بخشد مرکز ثانی
 میان مرکز اول و ثالث است که متصل است بتسلسل و مرکز نهمین و مرکز چهارم میان
 سیم و پنجم است که منقطع از تسلسل است مرکز هشتم میان پنجم و هفتم است که متصل
 بتسلسل و سیم است مرکز هشتم بعد از هفتم حُر و پیش از اجتماع و متصل
 بتسلسل و سیم و ان چهار سعدند و صورتش چنین است

و در باب مثلثات ثبت و در این شعر معلوم است نسبی طرح هکذا مضمون

ثبت ب دویم مبدل بر سر ن علامت ناری است و بت و ابی و ه ه و ا و م مائی

فائدۀ اهل احکام بخوم در فلک چند نقطه بخوبی یافتند و حرکت بحرکت معکوس

مثلاً در ده درجه جل نخوستی یافتند بعد از آن در پنج درجه جل همان نخوستی

و بداند آن هشت نقطه این است اعظم در غیر سه سر موس عم کلاب ه ذ و زاویه

ع ذ و بحقی که در ذوالفطره و محل این نقاط در تقاویم نام در صفتی

در فوق جدول جدولی در عرض رسم کنند و حرکت یکسانی ایشان در هر ماه ثبت

فائدۀ بدانکه هر یک از کواکب هفتگانه

را در دوازده کانه طالع جایگاهی است

که چون در آن جایگاه باشند موافق

مزاج و طبع ایشان و بخواند و از مزاج

کوکب گویند چون در مقابل آن باشد

انرا مزاج گویند یعنی لسانی و مزاج و مزاج کواکب در این جدول معلوم می شود

و رسم نشد غوره انکور خزان بدی بای نند انکور ماه رمضان بدی داند که کند

منع او رفتن بخانه با ساده و حی هر شب بخانه بنیان بدی کلاشک و انم نیست

که میترسم اندام او بپزد با اشک و ان بدی کردن که دل ما را کرده شد ترش

هر یک که اندازد بکسرتش بدی هر شب بت عبادم گوید بپزد ایم بدی بر ما هفتگانه

اذان بدی انشیخ سپهر نام با جبه و تمامه از میگذارد صد بار شد اندند همان بدی

کردم طلب از عابد روی دفع غم کفنا بر شاد و کاین کار از ان بدی کاهی بنوازا بجا

حج	ج	ط	و	ه	ل	ن
ضج	ط	ج	ب	ا	و	ه
س	ی	ل	ی	ه	ه	د

اسماء

چون غم صفتان را تو سم گفت بیداد تو دنی بقتل اید و **لما یضای** ای بر کشتن
 جفا از میان قتل پر و امکان بکند ششم از خون خود اندیشه از فریاد کن اسوده
 در عهد لحد خوابیدند این مردگان بکند از شاد و خوش ان لعل را کو با کن
 نر جان و پیوستن و دل ماند از برای عاشقان و حی کن بیکسو سه دیگر بهایا لا کنز
 انصره در لها ای نغان جرات دل من بر فتنه اسوده اینم سپنها جز سپنه من جان کن
 و بر نذا کرد در دانت نغد و کون و در عوض خواهند کالای غمش ز نهله
 این سودا کن ایچتم تو مردم مرا خوانند امام کشوی از عشق من کس را خبر نبو
 مرار سوام کن مال اینم و در بشوه را بخشید ای فاضی تو من ماندم و دیگر عجب
 و امن در ان غم فام کن درهای عشق است خدا در ان صفحا نا خدا کشی بر ان اندیشه
 از سوچ این در با کن حدیث روی **الکافی** عبد الوالی عیبه الله عمه قال
 ان القصد امر یحب الله تعالی و ان السرف امر یبغضه الله تعالی طریحات لثوفاها
 تصح الشئ و حی صبت فضل شراب و **ایضا** روی عن امیر المؤمنین قال القصد
 مثراة و السرف منواه **افق** کلاهما بکسر المیم اسم الزمن لثوفا و الثوی معنی الهدی
 و الثلف ایضا روی **بائنا** عن ابی الهفها ز عن ابی عبد الله عمه قال سمعت یقول ان من
 لمن قصد ان لا یفقر **ایضا** روی **بائنا** الی علی بن الحسین انه قال من مرار ذی ابان من
 اول البقرة و ابتلا کروی ایتین بعد و ثلث ابان من اخرها لثوی نفسه و ماله **بائنا**
 بکره و لا یقر به الشیطان و لا یسئ لقران **فائد** اختیار هر چه داری هفت چیز است
 ناشو کار تو بنکو و بن همین دان و مفترض حال مر سقو باید حال بیت صاحبش
 حال خالع صاحبش بیت الغرض صاحب غرض **فائد** بدانکه نظارت کو اکب **فائد**

پنج است اول شران و مقدار نه فر کو بند و در شمس و مناجات خوانند و در شمس
و خمس بیک اجزاق خوانند و مقدار نه هر یک از کوکب بعد از باران و در پنج مجاسد
کو بند هر ان ان است که دو کوکب در یک برج و یا در دو برج جمع شوند و دوم شد پس و ان
ان است که کوکب در برجی باشد و دیگری در چهارم یا در هم و یا در چهارم باشد و یا در
درجه پنجم مقابل و ان است که ان کوکب یک در هفتم برج ان باشد بدانکه چون کوکبی
متوجه شود به یکی از انظار هفتون و سید باشد کوکب میثاد و کوکب اتصال است
با متصل بفران نظر است چون اتصال تمام شود و بکن رد کوکب که منصرف است
و اتصال و انصراف واحد است که تا بان حد کوکب رسد اتصال و انصراف واحد
نشود و بنا و ان اجمام کوکب است و هر کوکبی در جری است معین که این شعر بیان میکند
بدان اجمام سبب است بجزیب لفظی که سه هزار و دویست و چو نخواهند بد
کوکبی متصل است بد دیگری نه موضوع از انهار است اگر ک است که بیند پس موضع
و دیگر را ملاحظه نمایند اگر از موضع کوکب ثانی تا موضع یکی از نظرات و با اول زیاد
و بصورتی که این است ان دو کوکب با اتصال نبو و اگر کوکب در ربع بقدر جری داشته
باشد که یکی از نظرات رسد تا اتصال ان بان کوکب باشد هر چه فصل کمتر شود
اتصال قوی شود تا چون مرکز هر مرکز رسد حاق اتصال بود و چون از مرکز گذرد
اول انصراف باشد ان کوکب منصرف از کوکب اول شود تا چون بعد بقدر جری
شود انصراف تمام شود و دیگر میثاد ان دو کوکب اتصال بود و نه انفصال و بعضی
انصراف را قوی میدانند که کوکب ثانی از مقدار جری بنیز بگذرد پس بعد از حاق

یارب یمندها پیچون بکنز که امروز افکاره طرح الفت کلچین باغبار دارم که
 پراونخون از دیکری چه نتوان اظهار کنم من نفرین اسم ترا با ضعف توانم خود را
 کشم بر ایش تا افکنم پادشاینجیم ناتوان و چشمت بتبع ابرو خلطی فکند و برخاک
 چهره بسنی این تبع جانستان را هر کس بکف متاعی آمد ترا خردار مسکین صفا
 آمد بکف کفر نه جان را و اینخوانه دل خراب بهتر وین سینه زخم کباب پستی
 و درد و خیز من اندر که و شراب بهتر اوراق کتابش من شستن همه را با آب تر
 و ساقی بیاد یاریده ساعری نمی اران کند چه بان که باشد بیادوی من
 زنده پوش یارم و دارم بجای او ننگ در قبا و مقصود عار از کلاه کی شرم ز نظر باد
 بیکم مقابل اگر کنم با کج فخرت صفاهان و مملکتی تا کی دلا بمرسد طاعت توها
 بشوید شرب یار و درویشی نای و اعظمها کو حدیث بهشت قصود ما
 توسن هوا و هوس کرده ایم پی ما عند لب کاشن قدیم باغ ما این بود نیا و نوا
 هوای می داهد برو چه طعمه مستی نمی که هست مست از حال دوست صفا
 نه مست و اینم زلفی که دام هر دل است این دل مسکین ما را منزل است
 ای پدر پند از محبت که دهم کاین پیر فرزندان قابل است جان بتنا نداشت
 اری بسی بار این تن واکشدن مشکل است پاره کن این پرده هستی که ان در
 مباحان و جانان قابل است ای که فردر پای عشقی و بجوی ساحل دیگران
 خود ساعلست بار اگر ما واکشد کوش که خو زند میساند اگر خو قابل است
 سرگردای دل بجای چون دانکه شد دیوانه هر کس عاقل است در رهش
 بر داسان ولی مرمن و رویش ندیدن مشکل است این صفا کو بکو در سجو

تا یکی از آنکه جوئی در دولت و لهجه بلبلی که من بیدار بانی داشتم روز وصل
 از شام هجران داشتند داشتم در بروی من چنین محکم بشفای باغبان پیش از این من
 اینجا اشتباه داشتم از پس عمری مرا خوانند آنهم باریب بلکه جانان با تو من در نهانی داشتم
 چنانست این رسوائی خرای جوان منم چرو در جوانی و عشق جوان داشتم کاهی ای بلبلی
 شبی در اکر فریاد من چون تو من هم روز و شباه و غنای داشتم دامن می شد این
 الود که های بهاء پاک کرده عشق و اشک و لذت داشتم سوختن ای هر دهر بار ببال
 و برداری چه غم کاش من هر چون تو بار هر بانی داشتم ای مؤذن این ثنابت زنجیر
 اخرت وصل نیست پیش از یک شب من داشتم داشتم در بروی من چنین بیدار ایجان کا
 غم در کاه تو من هم اشتباه داشتم ای صفی من تو را زاهد کمان کردم مرا کن بجل من در حق
 بد کمان داشتم از آن سرشکوه بسیار دارم ولی که جز آن اظهار دارم با و کفتم در و با
 پس ده بکفتم من با بلی کار دارم بجزم دوستی که می کشد دوست کند کار من
 اظهار دارم چندان از این تار و روده زاهد کند بنکوند من بسیار دارم مرا که بخشد
 در خوابت کو باش بحمد الله دل بیدار دارم چنانکه خزان شد کو خزان شود زخون
 دیده صد کلز اردارم شد از مسجد مراد لنگ اکنون هوای خانه بخار دارم کو خزان
 از آن ز اینچنها که در دل خاوی با بار دارم بمسجدی که می دهند صفا بکفتم امیر
 و تار دارم فانی خزان بیدارم بانی در رساله الکواکب گفته که هر کو کبی در
 احراق مغسوس است مگر در حد نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت نصیحت
 کو کبی بر محاذان جرم افتاب ان بطرفین از مرکز شمس سو در و متعمر است هرگاه یکی
 از کوکب بنجر ما هم با افتاب مقارن نمایند کوکب با عرض نبود و انطباق می کنند

شود یا پیش از زمان بعد متنا اثناب کوکب شانزده دقیقه شود یا بعد از اثناب کوکب
 با انگاه که بعد از شانزده دقیقه شود کوکب صبیحی گویند مراد از آن سپر کوکب است
 بر ملک خویش بر محاذات جرم اثناب هر کوکب که در این حالت باشد اصحاب حکام از ابقا
 مسعود دارند چنین گویند که در دال اثناب که پادشاه کوکب است جا دارد و چون غلط
 در حد سهم بوده باشد او را اثناب و شمس خوانند و بگذر سبب عطار در حد سهم
 قوی تر از کوکب دیگر گرفته اند فاعل بداند که بهای که اصحاب نجوم استخراج متنا
 بسیار است و سهم هر شیء دلیل جزئی نشی است که از وجه مخصوص آن در دلیل نشی
 را استخراج کنند مثلا احوال کدام را از موضع شمس مشرقی که هر دو دلیل خط اند
 سهم الخط استخراج کنند و از اینجا دلیل خط احوال در آن سال در قلعه و کثرت وجود
 و دلت و از آن و کرات معلوم کنند و سهم بسیار است فاعل بداند که بهای استخراج
 و از ده سهم داد که میکنیم و شاید که در این کتاب بعد از این سهم دیگر نیز بداند که
اول سهم السطة بجهت تعبیر موضع آن اگر طالع ثقاری باشد در جبهه که موضع
 است گیرند بر توالی بروج ناموضع قمر چه باشد در جبهه طالع بر آن بفرایند یعنی آن
 برج طالع آن در جبهه که طالع است و ماقبل او اما اول آن برج بفرایند مثل آنکه اگر
 طالع ده در جبهه سنبله باشد ده در جبهه می فرایند پس از در جبهه طالع ابتدا کرده سی
 از ابتدا می افکنند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و احتیاج با فکند
 سی سی نیز نیست بلکه موضع شمس تا ماه را یا ضافه در جبهه طالع جمع نموده ابتدا از
 در جبهه طالع بمانند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و اگر طالع بسیار
 مان بهین بخواند مگر از موضع ماه ناموضع اثناب بر توالی میگیرند و سهم

الفسبان نیز مثل سهم السعادة است مگر اینکه در سهم الغیب بودن از ماده ناسخ
 گیرند و شب و افق تاب ماه بر عکس السعادة است سیم سهم السعد برود
 از مشری گیرند تا بر هره و شب بخلاف این و باقی عمل چنان است که گذشت
 سهم الحسن در روز از فعل بر می گیرند و شب خلاف آن و باقی دست و سابق
 سهم لای بر روز از شمس موضع رحل گیرند و شب بخلاف این ششم سهم لای
 است بر روز از هر بقعه گیرند و شب خلاف هم بقعه سهم الموت بر روز و شب
 موضع رحل گیرند تا در جبرج هشتم سهم المال بر روز و خداوند بر ج
 گیرند تا در جبرج نهم سهم السفر بر روز و شب از خداوند بر ج ناسع گیرند تا
 در جبرج ناسع و تهمید بر این سهام چون سابق است و سهم السلطان بر روز
 افق گیرند تا ماه و شب بخلاف این و در اینجا بجای در جبرج عاشق بر تا
 و در جبرج عاشق پندارند تا در جبرج و سهم الشعاع بر روز و شب و بر ج
 ناسم السعادة و تهمید عمل چون سهم السعادة است و سهم الظفر سهم برود
 و شب از مشری گیرند تا سهم السعادة و تهمید چنانست که مذکور شد سهم الحواد
 در یکجای بعد از این تقریباً مذکور است فائدۀ انبر عصی که کاهن اسکندر
 فاجوس سگ بر ریخت که بجهنم فرزند خود که پادشاه نوشن رضای بی شمار و اینجا
 ذکر نموده مختصی از آن یعنی چند نصیحتی که فائدۀ آن است که می شود اول
 چون کفنی بندام در بنده باید بودن و چون کفنی او خداوند است و حکم خداوند
 در حق او پس ای فرزندان بدانکه نماز و روزه خاص خدای است و در آن تقصیر
 ممکن که چون در خاص خدا تقصیری کنی از عام همه چنان بار زمانی و نهایی پس که

بنام و سستی و استنادهای بر نامهای کوع و سبوح و مطایبه کردن که هلاک دین دنیا
 بود سببی با مادر بود چنان باشد که از فرزندان خویش طبع داری که سابقه باشند
 چنان با مادر متکبر گجالی که حال و احوال تو بهتر باشد بنکر مجال کسی که حال
 او از حال تو کمتر بود تا دایم از خدای تعالی خوشتر باشی پنجم سخن ناپرسیدن مگو
 و کسی که پسند نشود پسند مده و بر ملا کن پسند بد ششم تا بتوانی از کسی
 بنکونی در بیخ مدار که بگرمی بنکوب دهد ۷ اگر غم و شادایت بود غم نشاید
 خویش پیش مردم اظهار مکن خصوص غم ۸ بهر بنک و بد و د و شاد و در و بد
 نمکن و دلشاک مشو که این فعل کو دکان باشد ۹ اگر کسی با دوستی که کند بخاموش
 ان سبزه را بنفشه و جوابا و خواوشی دادن ۱۰ پیران قبیله خویش را امر است
 ۱۰ ا کاهلی فستاق بود در نهان کاهلی مکن اگر اگر تو را فرمان بر نداری نکند
 خویش را فرمان بردار کن و بقیه از ابطاع و اورس ۱۱ از گفتار و کردار با صلاح
 بشرم مدار که بسیار مردم بود که از شر میبختی از غرض که خویش را نماند ۱۲ بدی
 و تشک عادت مکن و از حلم خالی مباش لیکن چنانم نباش که بخوردند ۱۳ با همه
 کرده موافق باش که بموافقت از دوست دشمن مراد تو حاصل گردد ۱۴ چون تو را
 شغلی پیش آید هر چند تو را کفایت آن باشد مستبد بر روی خود مباش که هر که
 مستبد برای بود پشیمان شود از مشورت کردن عیب مدار با پیران عاقل و دوستان
 مشفق ۱۵ ای پسر سخن راست گو باش و دروغ گو مباش و خود را بیاست کوئی
 معرفت کن ۱۶ از نهان که آنچه بد روغ مانند نکویی که دروغی که بیاست مانند پست
 از راستی که بد روغ مانند ۱۷ چنانچه عیب و سستی با عیب محترم ترا معلوم شود

شخص

و نهارد مگوئی ۱۰۹ چنانچه سخن فانی که موافق مذهب معتزلس باشد مگوی
 که موجب غوغای عام بود ۱۰ در دانستن دانی که برینک تدبیر و تعلق ندارد سعی
 مکن ۱۱ پیش مردمان ناکس از مگوی که اگر سخن بنکوی بود کمان زشتی برزند ۱۲
 هر چه بگوئی نماند بشده مگوی تا بر کفزار پیشما نشوی ۱۳ هم سرد سخن بنباش
 که سخن سرد سخن است که ازان دشمنی و بدد ۱۴ بسپاردان و کم کو باش نه کردن و
 کوی که بسپار کوی اگر چهار خردمند باشد مردم از این خرد دانند ۱۵ با هر که
 سخن کوی نکر که سخن تو را هر چه در هست تا نه که مشتری بانی بفروش اگر نه بگذارد ۱۶
 و نهارد و ست خود بخوان کسب که دشمنی و ستا تو بود ۱۷ هزار نادان که خود را
 داناشد ۱۸ اگر خواهی از تو را دشمن نداند باد و ست مگوئی ۱۹ هر که نسبت
 بنور شتی گوید معد و در ازان دار که انسخن بتورساند ۲۰ اگر خواهی مردم بنکو
 کوی تو باشند نهارد که بنکو کوی مردم باش ۲۱ اگر خواهی که بدلت جراحی نیفتد
 که بمرهم بر نشود با هیچ نادانی مناظره مکن ۲۲ شب طعام خوردن سخن نان کا
 است که ادی دایم با سخن است ۲۳ چون مهمان کنی در حق و بیک خود دینهار از مهمان
 عذر خواه که این طبع بازار بان نباشد هر ساعت مگوی فلان چیز بخور خوبست با
 چرا این چیزی بامن نتوانستم سزای تو کنم که اینها سخن محنتنا نباشد سخن کسان که بکا
 مهمان کنند ۲۴ با کران مهمان دانگو دار که نام ایشان بفرن برزند ۲۵ اگر چاکران
 تو خضائی کنند و پیش مهمان با ایشان جنک مکن و مؤلفه مکن و مهمان هر
 شو که حشمت داریان دارد ۲۶ با چاکران مهربان مگوی که ای فلان این طبق
 فلان جای نه و بنان و کاشه دیگر کسی را تکلیف مکن خلاصه مهمان فصول بنباش

۸۴ از مناجات ناخوش و غمش شرم دار و مکن ۴۹ و نهار با کبر از خوشتر مزاج
 مگوی مکن با حشمت و خدیش در سران کار نکنی بداند که خار کنند همه قدر و هماراج
 است آنچه کوئی شنوی ۵۰ با هیچ کس جنک نکن که جنک نه کار بخشن اما بد که شغل
 و نانش با کودکان اعم طریقه محبتشان است چنین که تابستان بنمزد و قیلوله کنند
 و اگر خواب نباید در خلوت خانه خود باشند تا اگرها شکسته شود ۵۱ چون براسب
 نشینی براسب کوچک بدین که مرد اگر چه بزرگ منظر باشد براسب یک حقیر نماید
 و اگر چه حقیر بود براسب بزرگ بشکوه نماید ۵۲ از مرتب برسد بداند که تا تن خود
 بخورد و سگان ندهی خود را بنام سپهر نتوان کرد هر که بزیاد و زکیم برسد ۵۳ مال را
 نگاه دار که چیزی بدست نمی بگذاری به از دوستان خواهی چیزی اگر چه که بود نگاه دار
 آن واجب آن که هر که چیزی که نگاه نتواند داشت بسیار از آن نگاه ندارد ۵۴ امانت
 نگاه داری نکن ز نهار که سعی عیث بتواند هرگاه و در نکنی خای و بشود روزگار خوش
 بود و چنانچه در دکنی کاری نکرده باشی مال مردم را داده باشی اصل صاحبان
 ممنون هم نباشد و چنانچه تلف شود بدنام بشوی ۵۵ عیث ناتوانی شو کند مخور
 ۵۶ در معامله از آن که سعی و قیمت کوتاهی مکن که آن بنی و تجارت است ۵۷
 صبور باش که صبور دوم عاقلی است ۵۸ در خواندن و در اول همسایه را بخت
 کن به سعی کن تا خواند در جانی خری که توانگر تر از همسایگان باشی و فقیرتر بلکه نگاه
 نباشی اگر همسایگان را خست طعام ده تا محبتش تر از ایشان باشی ۵۹ طفل
 همسایگان را بنواز ۶۰ بام خود را از بام همسایگان بلندتر کن تا مردم مان را در تو
 دیدار نباشد ۶۱ و نه که محبتش تر از تو باشد نخواهد هیچ بزرگی را در خانه خود

برابر زن دانه اگر چه پیر و سپاه باشد ۵ با فرزندان و برادران خود محبوب
 باش تا زانو ندادند و از تو ترسان باشند ۵۷ فرزندان را پیشتر بیاموز
 که آن عیب نیست بلکه هنر است هر چند از محشمان باشد ۵۸ هر چه داری اولی
 خرج دختر کن و شغل و کشت و وی داد و کرم کسی بیند که از غم او برهی و شیزه را
 شوی و شیزه گزین ۵۹ داماد باید که از تو مرفه تر بود هم بنعت هم بخصمت تا
 او بنویز کند نه قیام و دوستی که از تو بدون حجت برکله شود بدوستی از عتقا
 مکن ۶۰ باینکه و بدان باینکه بدل و بایدان باین ۶۱ بدوستی کسی که بدش
 تودوست باشد زنهای او را در نهاده اعتماد مکن ۶۲ اگر ترا دشمن باشد دشمنان مشو
 هر که را دشمن نباشد ببقدر و بها باشد ۶۳ خود بدشمن را بدشمن بزرگ بنا اگر
 افتاده باشی جاسد تو کار برو خود را از افتادگان منهای ۵ بدشمن دشمن خویش
 و همسایگان و خویشاوندان ۶۴ چو با هیچ کس بیکدل مکن ولیکن دوستی مجاز باشد
 کن ۶۵ از سفیها و جنگجویان و او باش یعنی کسانیکه از سخن گفتن مضایقه ندارند
 برده بار باش ولیکن با کرد نکشانان کردن کس نباش ۶۶ بادست دشمنان هستکی و
 چرخ کوی هر چه کوی از بنک بدماز چشم داد ۶۷ هر چه خواهی بشو مردمان را
 مشغول کن ۶۸ هر چه بدش مردمان ننوائ گفتن از پس مردم مگوی ۶۹ برنا کره لاف
 مزن و چون کم مگوی چون کرم مگوی ۷۰ زبان خویش را بر کسی بسته دار که اگر
 زبان خویش بر تو تواند کشاد ۷۱ از ازدهای هفت سنه ترس از مردم سخن چین
 ترس ۷۲ هیچ کس را ببقدر ستایش مکن که اگر مفتی بیاید نکوهید ندان ۷۳
 هر که بی نیکیار تواند از اعراض ^{خویش} منتهی و اگر گزاهی کند زکدن ۷۴ هر سخن را که

شنبه که انکشتن دران میج ۷۶ زودی چهار خشم ناک مشور و در خشم خشم فرور ۷۸
 اگر چائی باید تو را عفو و عذر خواست ناک مدار ۷۹ ای پسر اگر با عظم شوی
 سر منبر وی باک مدار و چنان دان که مجلس با تو بها میند تا سخن در میان و اگر سخن
 در میان باک مدار و بصاوات و تهلیل و امثال آن بکن دان و سخن دیگر و ویر
 منیر ترش و و میباش ۸۰ ای پسر اگر فاضی و مفتی شوی باید در مجلس حکم میویا
 و بخند و ترش اندک کوی بسیار شنوا ۸۱ اگر تاجر شوی معامله با کوهی کن
 و پردست تو باشند اگر با قوی تر از خود معامله کنی با کسی کن که صاحب مروت
 و دانات باشد ۸۲ تا توانی بنسبه معامله مکن نقد که نفع بدار سود بسیار
 ۸۳ بهترین مناعهای بخار دان بود که بمن سنک خرد و بمقال و درم فرو
 ۸۴ تاجر باید چیزی که تغییر دران هم رسد و مردنی و شکستی باشد بخرد ۸۵
 تاجر باید هر شهر و دخیل را جیف ندهد و دخیل خوش مطلقا تقصیر نکند و خبر
 احدی نابد و نضرت نکوبد ۸۶ در سفر باید مکاری از خود خوش و نگاه دارد
 ۸۷ در شهر یکبار وارد شد با سه طایفه آشنا کند توانگران با مروت و جوانان را
 پیش راه بانان و بوم شناسان ۸۸ اگر لابد معامله بنسبه کنی با چند مکن که چیزی تو
 و نوکسرت کوک و فاضی و مفتی و شیخ الاسلام ۸۹ هیچ تو نشد و این و حجت منا
 بعضی چیزی نویس که تو بخت شو ۹۰ زود بزود با اهل حساب خود محاسب کن
 ۹۱ ای مرد نذاکفاید و شما مکن و پیوسته دوستان و کبراماد و سنا کن و از
 دست مد ۹۲ اگر منما باشی و چه کاری مکن از که از وقت بکن در و اگر در
 پیش از وقت کاری بهتر از آنست که در و در پیش از وقت ۹۳ چو تزارع کنی ندی

سال دیگر اسال کن عم ۹ اگر کاسه یا شوق و دکار باشد و باند از سو قناعت کن تا
 یکبار ده بازده کنی دوباره و نیم توانی که مردم را بلجاج و مکابره مکر زبان ۹۵ ای
 مردند اگر بمقرب پادشاه باشی بد و ن خور سخن بر خانی مراد پادشاه مگوی با او
 نجاج مکن و از این بگوئی مپاموز ۹ در پیش پادشاه عیب کسی را مگوی که تو
 بند نفس شناسند ۹ از آن سفره که نان خودی بد مکن ۹ جوان مرد باشد
 اصل جوایز می سرچرست هر چه بکشی بگوئی خزان راست نکو شکست صبر کار
 بندی ۹ و نه از که مال خود را ضایع نکند اری اگر چه پوست خر پوده باشد که
 گاه است تو را بکار آید و اگر چه و پازنی بکشتی تاب باشد باریک و خوشا باشد
 ۱۰ فایده باش قناعت پیش کن که اصل هم پند ها آتش و سار و میزند الله علم
 بدانکه نشان اسب خوبانست که بار یک دندان و پیوسته دندان باشد
 لبهای درین دران تو بود بدینی بلند و تراخ بدینی کشیدن بود و بهین پیشگاه دار کوشش
 میا کوشها بار یک تن کاد و بن کرم سطر باشد و خورد گاه انظر خورد موی
 سمهای آن دران و سها باشد کرم پاشنه بلند پشت باشد تراخ ابو و باشد نه
 و میان دستها و پاها یان کشاده باشد م بار یک کوفاه و سها چشم و نخی و خایه
 باشد معالی سزین و عرض کفل و درون دان و پر کوشش بوده باشد باختر
 سواد و بدانکه اسب کشت بنکو و در سرها و کرم طافک میدارد و اسب باقی بد
 و بدانکه اسب کشت بد است این اسب است که چون ماد بان ببندد اگر چه زنی فرزند
 بانک نکند و چنین اسب را به سب اغلط کند اسب کوشش و بد است علامت آنست که شب
 از چیزها نهد و شب بهر جای بد و این راست برود و این کی چون بانک اسب باشند

کشتا

جواب ندهد بد باشد و اسب چپ بد بود و علامت شایسته که چون بد باشد کشتی
 دست چپ پیش نهاده چنین اسبی شناور نمی زند و اسب آهول اگر چه بطاهر معیوب
 اما عربی بجم متفق اند که مبارک و بهیون باشد بشنیدم که دل دل آهول بوده است
 اسب است و پاسه بند بد بود اصمی که پای چپ پادست چپان سفید بود شوم باشد
 و اسب از ق چشم بد بود و اسب ماه کام فراوان کار بود و اسب ناخ چشم شکور بود
 و اسبی که در وقت سر کین کردن در ناک کند بد بود و بدانکه پیشتر است اسبخوان سگوار
 راست بکلی پادست باشد آن پهلوی چپا که اسبی استخوانهای و پهلوی و مساک
 باشد هیچ اسبی از آن در دویدن سبق نیز **مولف** عشاق توجیه بدست
 بار بارند غبار دل زده افکار میخواهند جزای که این رد مرگشت که اند
 با من نکند هر که اغیار میخواهند ای بوالهوسان دور شود از من مسکن مران
 رهش و رفیق بازو میخواهند ما را هوسان بختی نیست که عشاق جز خاوت و در
 دل کله با بار میخواهند کوی بر زاهد چه بدستی مشوق این طایفه جز به
 و دستا میخواهند منصو از آن بر سر راست که خوابان ارباب فاجر بسر درخوا
 تا باشد شان عبد جفا خیل نکوبان جز عاشق بد نام کند کار میخواهند انما که
 و خون دلشان هست بدامان صد خرم کل کلش کارو میخواهند جان بر
 خود که بر حقیقتا بر عاشق دو کوی بناد زهم و بدتا میخواهند فاند که بدانکه از
 از علوم هسته تحجیه علومی است که اول هر یک از حروف کلمه سر است ثانی و ثالث هر یک
 اشاره بد و پای علم است طرین هر یک اشاره بندای طالبان است بطلب بدانکه
 در علوم چشیدن کور و بیستیا احتیاج بقلم و ادوی دانستن می شود و قلم مذکور را

در جائی بیان ننموده اند و در حرفان با این ترتیب این است شمع زیتون سون

۸ ع ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

سپا و غزل و لامد کور می شود و مراد از لام شرقی و لا غربی است که ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

۱۱۱ باشد شروع پیدا می شود که از او کویات نیز نامند و فلقطیر یعنی یار و مددگار
و از پیش رنده کاغذ بلغث بونانی و مراد اسمائی چند است که در هر کاری معین است

و بروج الضم لفاح است و حلیه شنبلیله است که ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ و بر کاغذ سفید چیزی از آن نوشتیم هیچ ظاهر نبود بعد از جفاف و ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

بعد از جفاف نزد یک بنابر بدیم خطی در خوش رنگ واضح شد بامد کور ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ ضم ساختیم یعنی حل و آن کردیم و نوشتیم و نزد یک به ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ بودیم خطی سپا مایل بریدی خوش رنگ ظاهر شد و هر چه بیشتر خراوت در آن ناظر ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ کرد سپا تو شد چون آب روان مالیدیم سپا خوب شد و خوش جبر شد و گرفتیم آب ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ و نوشتیم چیزی ظاهر نبود و بعد از آن که با شش داشتیم بعد از جفاف ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ خطی زد ما بل بر حنی در نهایت ضوح و خوش رنگی ظاهر شد و بتل از جفاف زد ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ سپا مایل ظاهر شد فائده بدانکه اوج ستاره مکانی است از فلک آن که در ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ است از آن فلک از زمین حصص نزد یکترین مواضع است حصص همیشه متقابل ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ است که کوب چون از حصص گذشت صاعدی شود و چونش بروج طی بنویسند ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ چون از اوج گذشت ها بطی شود چونش بروج طی بنویسند و اوجان ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ ثابت نیستند بلکه محترکند بجرکت ثوابت مگر اوج مگر که آن سر می کند چون ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

۱۱۱ حال بحر بجز در ساله که در سنه یکصد و شصت و هفت جلالت بهر م نوشته بود ماضی ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰

نبود تا اخلاصی که بسبب رضا هم رسیده ملاحظه شود اوجات و حرکت آنها را ببیند
 که در اینجا ثبت بود نوشته شد هر کس هر وقت خواهد بخواست موضع اوجات را تعیین
 میتواند نمود در اینجا گفته که اوج غیر هر سال پنجاه و چهار تا اینده هر ده سال نوبه
 و هر شصت و شش سال هشت ماه یکدر وجه طی کند و مواضع اوجات در سال صد و شصت
 هفت جلاله اینست اوج زحل اوج مشتری اوج مریخ اوج شمس و زهره اوج عطارد
 و مخفی نماید که بخواستند که چون حرکت اوج هر یک صد سال یکدر وجه نیم می شود در سال
 تحریر این کتاب که سنه هفتصد و بیست و نه جلاله اینست یا صد و شصت و دو سال
 از تحریر در سال مذکور گذشت اوجات هشت و ربع بیست و پنج دقیقه و چهل و هشت
 ثانیه حرکت کرده خواهند بود و چون وضع ثوابی ثانی چون از نصف مجاز است هشت
 و وجه بیست و شش دقیقه حرکت اوجات خواهد بود پس مواضع اوجات با این نحو خواهند
 بود زحل مشتری مریخ شمس و زهره و عطارد **فصل** بدانکه جوزهرستارگان
 نقطه ایست که مدار آن کوکبی که آن نقطه باشد آنرا افق تقاطع کند و آن در دو نقطه
 مقابل باشد آن نقطه که چون کوکبی از آن گذرد شمالی افق باشد شود و اس خوانند و آن
 دیگر از آن موضع جوزهر از تفاوت معلوم می شود زیرا که واسق را نویسند و اما
 کوکب غشیه مقیم در حرکت جوزهر ایشان چون حرکت ثوابت باشد حرکت اوجات در سال
 مذکور مواضع جوزهر از آن سال یکصد و شصت و هفت جلاله با این وضع تعیین نمود
 جوزهر اس زحل مشتری مریخ زهره عطارد و زنبهر کوکبی مقابل اس است
 و بنابر آنچه در اوجات مذکور شد مواضع جوزهرات در حال تحریر این کتاب چنین
 می شود زحل مشتری مریخ زهره عطارد **فصل** در معرفت اقبال کوکب و ادب
 حرکت حرکت ۱۸۴۰ ۱۸۴۱ ۱۸۴۲ ۱۸۴۳

آن دو کوکب خالی البت و وحشی البت اقبال کوکب ن بود که در صورت ظاهر دو و تند با ما بل
 الوتد باشد از بازان بود که ستاره لواطصال ستاره کرم د پاز اید الوتد باشد
 خالی البت چنان باشد که ستاره لواطصال ستاره بر کرد و توادران برج بود هیچ ستاره
 اتصال نکند وحشی البت چنان باشد که ستاره د و برجی باشد که تادران برج است هیچ
 ستاره بان نظر نکند و اینحال بیشتر در سد فاعله در معرفت نقل نور و
 و جمع نور و در نور و منغ نور و اما نقل نوران بود که ستاره سریع البت ستاره بطی منصرف
 شود بستانده و باز آنرا کند پس ستاره اول نقل نوران در نیم کند بیستم دهد
 ان و نیم در د و از ده درجه سنبله مشتری رده درجه جد و در حال د پانزده درجه
 جوزا پس فرد و حال که در ده درجه سنبله بود خاق تثلیث و بود با مشتری و از و
 بفرن شده و در انصاف و با اتصال بر محل دارد بر بیع چون به پانزده درجه سنبله
 در سد منصرف است از مشتری متصل است با در حال پس نقل نوران مشتری بر نقل نور و
 و جمع نوران بود که ستاره سریع البت متصل شود بیست که ان ابطا بود و ان ابطا نیز
 متصل شود در اینحال بستانده ابطا از خود پس ستاره د و نیم نور اول را بیستم دهد
 با نور خود و مثل ان فتر و محل بوقت رجه زهره در چون نبد در رجه و سریع البت رجه
 و در رجه پس فتر متصل است بر هر به نسد پس زهره بر بیع و این را نقل نور نیز
 کویند و نقل داد و قسم میگیرند و در جمع و نقل میا ستاره اول بیستم اگر چه نظر
 اتصال نیست اما کویند مزاج اتصال میان اینها حاصل می شود و بعد نوران بود که ستاره
 در یکجای باشند ستاره ابطا در رجه ان بیشتر باشد بعد از ان کوکب میانه و پس که
 سریع و کوکب سریع خواهد متصل شود بهر دو بقرا کوکب میانه دو بهر ابطا فلان

کند پس گویند بحکم ضربیت مهانه و در دفع اتصال سریع و بطی کرد تا اول بخوان
متصل شود بعد از آن بطی مثال آن مشتری در چهار ده درجه قوس مربع در دو
درجه آن و نیز در ده درجه آن و منع آن بود که دو کوکب سریع و بطی در برج باشند
متصل بقران و کوکب بقران بر جری بقران نظر نگه ببرد و پس کوکب سریع متصل بقران مانع
شود که کوکب ناظر نظر کند بطی بفضیلت قران با آنکه دو کوکب در یک برج باشند
کوکبی سریع تر از آن کوکبی بطی تر باشد از آن دو متصل شود بنظری اتصال اول را مانع
سرع کند منع دلیل قوت مانع و ضعف ممنوع است **فائدة** بدانکه کتب مشهوره که
قدما در علوم حقه نوشته اند بسیار است از جمله این در علم اول نوشته شده
سبع و سبعین و بحک جباری شد و زائد است مکشبه رسایل جلک و بحر بطی
میرزا و اشعاع الدین و لیل طغرائی و مولوی سلطان ولد و ابن عیوب و غیره از کتب
علم نانی ذخیره اسکندری مصحف هر من الهامه و طلسان طهطم الهند و والیس
اسکندرانی و هیاکل و متاثرات بوبکر بن علی مانند اینها و در علم بیستم متاثرات
و مکاشفات و قضای و سر مکثوم و رسایل هلاله و غیره از کتب چهارم خواند پس از فلکون
و مختصر جالبوس و عشر مقالات و خلاصه کتب بلیناس و غیره از کتب و در علم پنجم رسایل
خضر و شاه سماوی و جبل و دو کوکب در این عراق و غیره اینها است و کتاب سحر العیون ابی عبد
الله المعز که بلباب بن الحجاج مشهور شده مشتمل است بر اربع و خامس و رساله عیون
المخاطب و ابضاح الطریق از مؤلفات حکیم ابوالقاسم احمد التماوی جامع آنها است با
روایده و کتاب سر اسامی از مؤلفات ابوالحسن کاشفی که بامر شاه قاسم انوار جمع نموده
مشتمل است بر بیست و دو رساله و علم و امر و از کتاب رز و دعایه بکذب عدم اعتبار مشهور

است و سبب آن تصریح بپسپای از غرایب است که در نظر مانیبندی نماید علاوه بر
 اینکه پسپای در صد امتحان و تجربه بر می آید بدو و قوت کامل در ده پیاپی
 دوائی با تشخیص و نیز بلکه تجربه پسپای دوائی را از عطار گرفته اند و صد امتحان
 بر می آید حال اینکه شناختن او و بهر مقدار از آنها و بهتر خود و بدو و خالص و مزوج
 اینها کار هر کسی نیست و علاوه بر این پسپای از آن محتاج بعزیم و اسماء و دعوت
 و امثال اینها است که بنوشتن اینها بقلم خاص و وقت مخصوص میباشد باشد
 علاوه بر اینکه بتفاوت یک نظیر با مثلان یا با حرکت در خواندن مختلف می شود و
 پسپای از غرایب موقوف با جازه است راستا کامل و اکثری بسته است بنظر آن
 کوکب و اوقات آنها و تشخیص اینها تجربه تفاوت و متداوله که صحیح و سقیم آنها معلوم
 نیست صورت ندارد و امثال ذلك حدیث دوی فی الکافی قال انشد الکعبی
 عبد الله بن شعرا فقال اخلص الله له هوای فما اغرق في غواول انظي شهاى فما
 ابو عبد الله لا نقل هكذا فما اغرق في غواول لكن قل فقد اغرق في غواول انظي شهاى
 فوضيحه ان النزع مد القوس واغراق المنازع استبفاؤه في المد و طيش السهم عدم صابنه
 الهن و عدوله عنه واغرق فعل ماض من الاغراق والمستتر فيه راجع الى الله والى الهوى
 و فضل مضارع منه على صبغة المتكلم و مراد الکعبی شکر الله سبحانه فيقول انه سبحانه
 جعل له هوای خالصا بحيث يكون كل امر على هوای بدن سعی منى حتى ان الله سبحانه
 او هوای ما استوفى مد القوس نحو الهن و اوتى ما استوفى فيه ومع ذلك بصيبت
 الى الهن فنهى ابو عبد الله لا جل ان الله سبحانه اجري الامور على وفق الاستبنا و انما
 السهم الهن بدن استبفاؤه نحوه مخالف له و قال اشكر الله سبحانه على هبة الاستبنا

لك وقل قد استوفى سبحانه في ذلك القوس نحو الحديث الى ووقفتي لاستيفائه وبعد
 ذلك لا نظير سهاى حمد بشت روى النبي صلى الله عليه وآله ان قال لا عدد ولا طير ولا
 هامة ولا شامة ولا صفر ولا وضاع بعد فضلنا ولا تقرب بعد الهجرة ولا صمت يوم
 الى الليل ولا طلاق قبل النكاح ولا عتق قبل ملك لا يتم بعد ادراك اقول المراد
 بالعدى سائر المرض من انسان وحيوان الى غيره والهامة بتخفيف اليهم الجسد اللطيف
 بطير بالليل كانت لمرب تزعم ان روح القبيل الذي لا يدرك بشارة قصير هامة
 فيطير على قبره فيقول استغفرني فاذا ادرك بشارة طارت والصفر يفتح الاظفار
 في حجة كانت لمرب تزعم انها في بطن الانسان يصيبها الانكاس اذا اجاع وتؤذي به وقتل
 ما اراد به النبي الذي كانوا يفعلونه بالجاهلية وهو تاخير المحرم الى شهر صفر هو
 الشهر الحرام حمد بشت روى في الهند باب بائنا عن ابي عبد الله عالج عبد الله
 فان سأل رجل انا اسمع فقال في اصلي الحج ثم انكر الله لكل ما ارد بان ذكره مما يجب
 على قاريدان اضح جبينى فانام قبل طلوع الشمس فاكراه ذلك قال ولم قال كره ان
 تطلع الشمس من غير مطلعها قال ليس بذلك خفاء انظر من حيث تطلع الشمس في حجة
 تطلع الشمس وتضيق السائل لما كان قد بلاغته ان اذا جاء وقت ظهور الفايهم عليها
 هنالك تطلع الشمس من مغربها فكان ينظر في ذلك الى زمان فخاف ان هو نام قبل
 طلوعها من حين ظهوره وطالت الشمس من غير مطلعها وكان هو ح نائما غافلا عنه
 وبفوت عنه هذه العلامة فاجابه بان هذا الامر بين الاخفاء بين ان الشمس في كل
 يوم انما تطلع من حيث تطلع الفجر في ذلك اليوم مشرقا كان ومغربا ومن ينام بعد
 الفجر هو يرى مطلع الفجر في ذلك اليوم فيحصل له العلم بمطلع الشمس من حيث بشت

روى في الكافي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في يوم الثلاثاء ساعة من وافقها لم يرد
د مخرجي يموت وما شاء الله لم يرد مخرجي لم يسكن د مخرجي يموت والمرد ان
فيه ساعة من اقل فيه د مخرجي لم يرد مخرجي لم يسكن د مخرجي يموت وفي حديث اخر
في الكافي عنهم من انه قال ان ابي بكر بن الحنفية اجتمع اى يوم شئت احدى بيت في الحجاز
المروية في الكافي وفيه استئذان عن حرة الطيار قال كنت عند الحسن الاول ومفرجة
فقال مالك قلت خروسي فقال لو اجتمعت منكن فاعلمت وروى ايضا باسنادنا
عن الجعفي قال سمعت ابا الحسن موسى عليه السلام يقول دواء الضرس فاخذ من خنظل
يفنشرها ثم يستخرج دهنها فان كان الضرس مأكولا من خنظل ففطر فيه قطران وتجعل
منه قطنة شبيها وتجعل في جوف الضرس فيها صاحب مسلقها باخذ من ثلث
لبال فان كان الضرس من اكل فيه وكانت في حافة الاذن الى اذنك انك انك انك
كل ليلة قطرتين او ثلث قطرات يبرئ بادر الله وروى باسناد عن ابي ولاد قال
رايت ابا الحسن عليه السلام في البحر وهو فاعل معه عدة من اهل بيته فسمعت يقول ضربت
على استئذان فاخذت السعد ذلك به استئذان فنفعتني ذلك سكنت عني وروى عن
ابي عبد الله عليه السلام يقول اتخذوا في اسنانكم السعد فانه يطيب اللفم ويريدك لجامع
روى عن ابي الحسن الاول قال من استنجى بالسعد بعد الغائط وغسل به فم بعد
الطعام لم يضره علمه في فيه ولم يخف شيئا من ادباج البواسير وروى عن ابي عبد الله عليه السلام
قال كان رسول الله صلى الله عليه وآله لا يندوى من ان يكام ويقول لي ما من احد الا وبه عرق من
مجدام فاذا اصابه ان يكام وروى باسناد عن جميل بن صالح قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
ان لنا فقا كانت ترى الكواكب مثل البحرة قال نعم وتراه مثل الحب قلت ان يبرها

ضعیف فقال کمالها بالصبر والحر والحق وواجب سواء نکلنا به فنفعها وروی عن
 سلم مولى علی بن یقطین انه کان یلقی من رمد عینہ ذی فقال فکتب الیه یوحس
 ابتداء من عنده ما يمنعک من کحل البیض فخرج کافور ویا حی بجزء صبر سقوطی
 جیبا وینخلان بجزءة یکتل منه مثل ما یکتل من الاثم کحلته فی شهر یخذ کل واحد
 الواس یخرج من البید فقال کان یکتل به فیا شکی عین حق مات وروی عن
 ابرهیم الجعفی قال دخلت علی ابي عبد الله علیه السلام ما لی راک ساهم الی وجهه فقال ان
 حی الی ریح فقال ما يمنعک من المبادک الطبیب استحق الشکر ثم یخضب بالماء ویشرب علی
 الی ریح وعند المساء فقال ففعلت فیا عادت الی ذوی عن ابی الحسن الاول علیه السلام
 من رواء الا وهو یجیء واء ولبس شیء البید انفع من امساک البید الا عما یحتاج الیه
الماء فی ریح از راه و فاد ما باد توان کرد کاهی بخاهی نل ما شاد توان کرد
 صید دل من لا بق یغ تو اگر نیست در راه خدا آخرش ازاد توان کرد قاله اکبر الله
 بزم اورم اندل اما که چه باخوی خدا داد توان کرد مستم زمی عشق چنان کو بر
 مکه صد می که از خاک من باد توان کرد انصا کجارت ببین مدد و کردند
 جانی که دران می که بنیستان کرد منای بر هزاره کوی خرابات این رهنه
 بهر هوا هوس ارشاد توان کرد با عنبر صفا من عهد وفا بست دل را چیده
 دگر شاد توان کرد **و لیرایضا** طریقه نیستند از غمش مسکین دل پیاده کان
 دروازستم این در تعب شب الی در فغان ناکشته و دل از درش پیروی ان
 هر دم رود اشک از دو چشم بر زمین اه اولیم بر آسمان کفتم بود رخصت که
 منایم بگویم ساعتی گفتاری ما نیم شب ریحله باران نهان کفتم که بجو

کمالها بالصبر والحر والحق وواجب سواء نکلنا به فنفعها وروی عن سلم مولى علی بن یقطین انه کان یلقی من رمد عینہ ذی فقال فکتب الیه یوحس ابتداء من عنده ما يمنعک من کحل البیض فخرج کافور ویا حی بجزء صبر سقوطی جیبا وینخلان بجزءة یکتل منه مثل ما یکتل من الاثم کحلته فی شهر یخذ کل واحد الواس یخرج من البید فقال کان یکتل به فیا شکی عین حق مات وروی عن ابرهیم الجعفی قال دخلت علی ابي عبد الله علیه السلام ما لی راک ساهم الی وجهه فقال ان حی الی ریح فقال ما يمنعک من المبادک الطبیب استحق الشکر ثم یخضب بالماء ویشرب علی الی ریح وعند المساء فقال ففعلت فیا عادت الی ذوی عن ابی الحسن الاول علیه السلام من رواء الا وهو یجیء واء ولبس شیء البید انفع من امساک البید الا عما یحتاج الیه

الامواقم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وقدرته
على ما يشاء من الخلق والخلق
على ما يشاء من الخلق والخلق
على ما يشاء من الخلق والخلق

خفي به في خفاء عن فهم الناس وكبره من بعد عسر فخرج كوزير القلب
 الشجي وكامرتهاء به صباحا وثابتك المسرة بالعتي اذا ضاقتك
 الاحوال يوما فتو بالواحد الفرد العلي بقية المثل رى الناس ههنا في
 العوادر صافيا ولم يدروا ما يجري على راسهم ومنها وكنت عدك للثنا
 ومنها انا اطلب منك لاما نا ومنها انا النور في اخوة من الليل اذا كان نور
 فيه راحة قوم ثم لا تخزن فيه ذكام ومنها ترى الرجل الخفيف فترد به وفي
 اوابر اسد منبر ومنها اذا كنت لم تزرع وابصرت حاصدا ندمت على التقصير
 في من البند ومنها انما يندهر شب خرازا يجواب كماله ان كوازي لم يره است
 اب في الحديث احتجب بغير حجاب محجوب هذا اما من باب حجاب استورا
 اي حجابا على حجاب بناء على ان أقصى مراتب شدة الاحجاب لو كان من تلقاء
 حجاب كان لا محالة محجوبا ومن باب التعتب بوصف الجاد والوصف بمجال التعلو
 او من باب الوصف بالغاية المترتبة في الكشكول وجد بخط الشهد به رفعه
 الى دانيال النبي قال اذا ارد احدكم ان حاجته يقضى ام لا فليقبض على شيء من الحبوب
 ويضم حاجته وياخذ ثمانية اثمان من الحبوب لمقبوضه فان بقي فيه واحد فمني
 للزهرة فالحاجة مقضية وان بقي اثنان فهي للمريخ فانها لا تقضون ان بقي ثلث
 فهي للذئب يكون خسا لا يقضون ان بقي اربع فهي لرجل فانها لا يقضون ان بقي خمس
 فهي للمشي فانهما تقضون سريعا وان بقي ست فهو للفر فانها تنقض وان بقي سبع
 فهي لمطارد فانها تقض حسنا وان بقي ثمان فلا تعرض لها بوجه من الوجوه فانها
 وقعت في التوقف سئل عالم فقبل له ان الله قد انزل هلالا في اهل البيت

عليهم السلام وليس شيء من نعم الجنة الا وكرهه الا الحود والعين فقال انك انما
مواجل الفاطمة شعاع لامر المؤمنين عليهم السلام الا ايها الموت الذي
هو فاصلك ارحني فقد اقيمت كل خليل اذ ان بصيرا بالذين اجهم كانت تحو
نحوهم بدليل لا اى مري بالاهل ودى كيف عهدت اليكم فهل شوقكم نحو
كنوتى اليكم وهل صرتم بعدكم كما صرت بعدكم وهل عندكم وجدكم كوجدكم
فان فرغى مرة بقاءكم سلمنا والا فالسلام عليكم ايضا فان الفضل عندك
قد كنت نفسى على اذاسائك كما اساءت ايضا وكنت ارى ان التجار عده
فكانت ثقات الناس حتى التجارب ايضا اذا امسى ساوى من تراب وبنت مجا
الرب ارحم فهو ليحيى وقولوا لك البشرى قدمت على لكرم فائدة قد تكرر
مع الولد الماجد العلامه طوبى العلم والتحقيق رحمة الله عليه وبارة العباد
العالمات في سنة خمس مائة بعد الالف من الهجرة النبوية واذا رجعنا من مشهد
المشرقين الجحف كرهنا الى مقابر فريش ومكشنا فبنا ما فارسل فاضى بعد ذلك
نولى قضائى هذه السنة وجاء من قسطنطين الى والدى بلغين من نتائج
احدهما كان لغاز الخسنة التى تولى قضاء بغداد فيها والاخر باسم الدستور الاعظم
سليمان پاشا والى بغداد فطلب منه حلها الاول هدا قدولى الفقير الحاج اسمعيل
نائب قضا بغداد فى البشر السادس من الثالث لثالث من السادس لثالث من
النصف الاول من تاريخ لوند عليه مسطح مرجع الزوج الاول فى الفرد الثالث على
ان يكونا عدد الواحد وضرب جد المجفع الكسوف مع العدد الذى لا يقهر
التربيع فالتكعيبات كان محاصل معادل ودريد والجها مع ثنائيات الفرد

الثاني من شجرة من نزل عليه السبع الثاني صلى الله تعالى وسلم ما ترجم العندليب
 نغم فاجاب عنه الذي طاب رآه بان هذا تاريخ ثلث مراتب بحيث لو ضربت ^{أولها}
 في وسطها حصل ثلثها ولو قسم ثلثها على وسطها حصل اولها يحصل ^{ثانيها} ولو قسم
 عشر ضاعف على نفسه وهذا عجيب بل من خصائصها عند بضائها وهذا ايضا غريب اخرها
 تحفيف قطرة الدائرة اولها عند راء في السماء سائرة ضعيفا وسطها جبل معروف
 ونصف نصفه حيوان مشهور لو تخيل بينها يربع الاول حصل ثلث اربعه ^{ثانيها}
 والصلوة على جامع الشان المتبانية والثاني هذا يقول الفقير ^{الاول} ويردني الى
 اسمعيل الشهير بين ازاره بتائب با اصحاب لدن لو تار واربابا طبع النقاد
 اجزوني عن حضرة اصفته ردي نفس قد سته قد شمل على بعض الحروف الثواني
 واقله من حرف فالزيادة نالي مقدمه اشهر في الاطوار والافاق واشتاق الى الكل
 على الاطلاق فتارة يكون من الجواهر في الاجراء الفريدة واخرى من الاوصاف والاعراض ^{الثاني}
 بل بيني ولى عن محض الامن والاسان واخره خبر الجبس في الادب ان بل هو نهاية الايقان
 العرفان نصفه لثالثه كمال شعورك ونسبها لجل مثله كمال ظهورك وقد احدث بهذا
 الجمال من حرف من بعض اسماء اولاد خير النبيين والكمال لو طرح منه ربع الخامس
 عاد لا لباقى هذه الاعراض جندره اذ كان القضية وانواع العلوم المفاضة من المبدأ
 الفياض على انه لو قسم يقسمين يكمل بل لرجل بلا من مكعب احد هان بد على الاخر
 بنصف اول الزوج وكعبه عدد خانات الشطرنج مع ان المستوفى به لا يهتد محروفا
 وبنائينها بالمشجته مذكور يتساوى في الترتيب والكعاب غير قال ابن الجوزي في كتابنا
 كله مطلق ولحم سداسي عند الصفيين وان زاد على السبعين عند الارماض فظهر

كعب

ولو جمع حسن ذر الاول الى كل البنات كان اشارة الى العدد بن المثاني او ذر الرابع
ساوي عدد عظام بدن الانسان عند المستشرقين ولو طرح عن المثاني عدد الجواهر
بقي فسام الحكمة عند المشائين او ضعف الخامس عن القوى الدراكه يتحقق الصفات الباقية
عند المتكلمين وافسام الخفي والجلي عند الاصوليين ورجع مسائل كل العلوم عند
المقنين وبسط تجاري الفكرة في الكلمات يتحقق العقول البكينة والاعناس
العابرة والعريفات وشرائط الاناجات ولو طرح منه طرفا المنطق علم شروط
الناقض فيما بين القضايا او زيد عليه ضرب في معيار العلوم وتحصل مواد واثبات
المنطق عند البرهان ونصفه بادل اقسام القرآن والاحكام الشرعية ومحضها
الموصلات وربعه بادل علاقات المجازات وبسط اجزاء العلوم في مواد الاله
الشرعية يتحقق كلمة المجازات ولو اتى من هذا المربع عقيم ضرب بالشكل الثالث
بقي القضايا الموجهة ولو طرح منه اجناس وظيفة المتخصصين عادل الباقى الفنون
العربية والحوال المسند اليه والاستعدادات بل فرضة من ترك جدا واما رز وجات
وبضعفه يحصل عدد جميع الافلاك المحوية بمجد الجوهات ولو طرح عن تالي المقد
بقي الوف العوالم كما اشتهر على السنة العامة ومسطح قائمين فيما يساويها بادل
بعض العدد الثام بل اركان الخطائين والمسائل الجبرية كان مربعها انواع الجبر الصافي
والترابيع والادلة الشرعية ومسطح نصف البروج في ربع دائرتها بادل عدد ايام السنة
الشمسية ولو طرح عن الرابع احوال النهرين والكواكب الباقى بقى المنازل القمرية
وشكل المنوال الرابع يبرهن البرهان السلي على تناهي الابعاد وان جعلت دائرة قائمة
دل على ما فوق المراد ولو امت على طرفه تالي الخامس عودا ووصلت بينهما اشار الى

طريق ودان الارض يندى اليهودين ولو اخرجت ذبله الخ غير المتأينة اشأ الى برهان
 استناع اللاتناهي في جهنم اوجهمين وقال الاول في صناعة اذاعة الذهب كبر الاستعجال
 ان كان المقدم موصوفا بالكمال ونفس الاولين يحصل قوس الارتفاع باربعة امثاله
 يظهر دائرة البروج في الكرة والاسطرلاب بالانزاع بل يتحقق بعشر الثاني الاقنعة
 جميع البقاع وثلاث جنس الاول معرب عن الاوضاع وانواع الاعراب واصناف الاسم
 المتعل من حيث التباين هو نقص فيما يوقف به على المخنة واقسام اللفظ الاصولي
 بلا غناء وثلاثة اربعة منها وى عدد من ينحصر عليه الشرع بلها بمجببة النكحة و
 بنصفه يحصل اية الزكوة ولو اضيفت الى جنس الاول ثلثة عادل عدد الجناكس شعر
 ولو طرح الفرق الثاني عن الرابع بقي عدد انواعها وى الاعراب من اوجبة الاول والثالث
 مع الخامس حصل عقاصفاها وى الضروب اوجبت لثانين مع الرابع حصل
 عدد عوارضها وى الزوجات ولو طرح الزوج الاول عن الرابع بقي عدد انواع الحبلى
 وينصف الثالث يتحقق الدائرة لا شك مع ان جنس الاول يعادل اجزاء الفانبة لك
 وقد اجاب عنه الوالد الماجد العلامة طاب ثراه الغاز ايضا فقال هذا اسم عشر ^{صمعة}
 الخدام مخصوصه بملك لا ينبغي لاحد من الانام اولى بالكمال موصوف ثابته عظم في
 الانسان معروف وثالثه كوكبة السماء مع ان نصف سدس الفلك الاقصى و
 رابعة اعظم العروض وغاية الارتفاع مع انه ثلثا كل منهما بالانزاع واخوه اول سوتها
 من القران مع انه حيوان له في السماء دوران وفي الماء جريان ثلثة فعل وثلثة اسم تام
 وثلثة الاخ حرف بلا كلام ونصفه الاول سورة من الفرقان ونصفه الاخر عضو من
 الانسان واول النصفين مجدور والثالث مع انه ينقسم الى مجدورين رفيع وربع

ونصف اخره مجذور ونصف الثالث مع ان ينقسم الى مجذورين فزيد زوج ولوردي
 الثالث على ثابته يحصل رابعه ولوردي على بلعبره واحد سادسه ولوردي على سادسه صر الى
 ولورديا على اوله صار قطر الدائرة ولون نصف صار عند راء في السماء سائر نصفه
 الثالث كمال شعوري ونصف اخره له كمال اسبق بله الحزب قلبه الحزب قلبه نصفه الاخر
 الاسم لو نقص ضعف خامسة عشر اشكال اخره حصل عدد ما لو وجد بطل الشكل الحاد
 وصار اعظم الابداد اصغرهما وكان طول المعطال مساويا له واعظم منه
 يحصل نصف الثالث من زيادة عشر مثاله على نفسه من نقصا منها عشرة فيكون الثالث
 يساوي الاول والثو اهريلسان الاشراف ثلث ثابته يعادل عو الى الاحتمال
 بالانفاق ربع رابعه يساوي الحرف المموسه وخمس سادسه يعال النازل المنقو
 نصف زوج ونصف فر مع انه متساويان هذا عجيب بل كل منهما ازيد وانقص من
 الاخر وهذا غريب في الله الموفق للوصول الى وفرضيب الجحوى لعامري
 اقبل ايضا سائر فيها جالها فكيف يد ارجل فيها جالها وقد كنت لا ارضى
 بوصل مقطع وهذا انا راض لو اتاني جالها العواسم الغرين وما شئت لعرفت
 وفي تصحيحه بعض الشهور اذا سقطت جمنه عجبك مسمى في السماء وفي الطيور
 واوله واخره سواء وباقيه يسبح في الصفيق قال الجاحظ يقال لا تسب كل ما تلتقطه
 حيد ووسط ووردي في الوسط من كل شيء اجود من رتبة عند الناس الا الشجر
 فان رتبة خمر من وسطه ومتى قبل شجر وسطه ولو عمار من الورق قال انا
 الامام عابره قال الامام عابره قال لا تسب كل ما تلتقطه
 لا بقا جرم رسول الله صلى الله عليه واله ولا ترضيه من كان اسحق بن فرقة

النواهي

ان يقول
 فكيف يد ارجل فيها جالها
 ١٢

ترا حقیقاً لاعرابی بود و هو بما از حد انشده بمال تیره عینک فقال نعم اشهد ان
 ایاک فعل بامان لم از ذلك فخالف ان لا یمانع احداً ضمیر کزنه فریب عدو
 روز جزا بود رفتو سوی بدن که او در جان کز پای زل و حشم بکیمت جان خواه
 و چندان امان از روزگار کاین جهاجا نایران جان و جاساس نام شارو کمر
 کمر نندشند بطرف من ازاد کان کمر بر اندازد فلک بنیاد این و پران را من
 رطل عشق خوردن کار هر چه بطرف تنسب و حشی باید که کمر بر لب این پیمان را
 امیر چید کاشی زاهد نکند کنه که قهاری تو ماعزت کاهیم که غفلت
 تو اوقیان خواند ماعفارت ایا بکدام نام خوش باری تو طیف و اجدان
 نیرنگ بین که سانی از بل قریه ریزد خون دیر بهاله مایه و رایغ مرکب ای اجدان
 از اردل عاشق پیچاره چرا او را چه زنی که روزگارش زده است و اجدان قریه
 قریه من فصبه نراق بدینا ثمانیه فراسخ تفریباً ملک می بر اشبان بلبل اسم
 باز دو گفت که خاتمان اسپان خرابی باید و الهی می در بینه بسوخت
 پیکرم را نکذاشت که بال و پر بدارم بگذار که دست لیکبر و دین و ادب و خط
 بدارم لا اکی می ای تواند رجحان پیچای هیچ بین هیچ بین هزاران هیچ این
 هر باد بر پروت که چهر وین تکبر من بموت و چه ایضا اینچنان بر مثال و دان
 کر کسان دوران قطار قطار این بان میند زهی محلب وان بان میند زهی
 منقلاً اخر کار بر پرند همه وزهر بازماند این مرزار قال شیخنا اللهم
 فی کتاب مفناح الفلاح فی تفسیر سوره الحمد عند بیان النکته فی تقدیم قوله
 نعبد علی شیخین ان الوجه فی ان یوافق متلو الحرف الاخیر فی جمیع الاشی ثم قال

هذه النكتة إنما يصح على ما هو الأصح من كون البسملة جزء من السورة أقول سبب ذلك
 أن ذلك لم يكن البسملة جزء من السورة فيكون قوله نعم عليهم واحداً من الإياتين للرجوع
 على أن الحمد سبع آيات بل صرح به في القرآن حيث سماه بالسبع المثاني وإذا كان عليهم
 أنه فلا يكون مثلاً للجزء الأخير في الجمع حرفاً لئلا يوافقهم ذلك في تسعين عظاماً
 بودعين غفوة وعاصي طلب عرشه عصياً كرفسهم زين سبب چون بستار
 دهم پرده ساز هم بدست خود در دهم پرده باز رحمت دانسته دهم پرده ام اب
 خواه ابروی خویش بدم از نگاه سعادتی ندانی که شود پرده حال مرست چرا
 بر فشانید در رقص است کشاید دری بر دل و وار دانی فشانید سر مست
 و کبابان حالش بود رقص بر باد و است که هر است پیش جانی در دوست
 اینها را برای معنی در آنکه آمد مقبلی کو پرده و امثال و نه در در و نه
 بود راست قال بعض الاما بر اصادف المعاملة الى استرح الجوارح اقول پرده
 ان الجوارح تصير مستريحاً بالاعمال والوظائف المبدئية باعتبارها لغزها من قبلها
 بل مستلذاً قبلها غير الى مشهرك خاك دل ازون كمي میچینند شب عشق پر
 اور میچینند دل بان رشع اندر شد بود کبابی که مملک بود شد دهنه عاق
 که دهد خون ناب هست همان خون که چکد از کباب بی اثر بهر چه اب چه کل
 بی نمد عشق چه سنک چه دل ناله ز بیداد نباشد پسند چند دل و دل ناله
 چه در دمنند بر که نمر مشغول باین دل شو کش بر در که بر چه عاقل شوی شیخ
 احمد غزالی نایاب جان من خبر و فقهیم شب صد ملک نهم روز یکجو نهم
 پره ناموس تنگ مانع دیوانگی با نظر سویم کن و از تنک عقلم و ازها شعر

و عشقش کین
 اوزون در شفق
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف

فنا برام هلال پکشید که فرین مر سازی شفق فرو نشاند صبح طالع کند

کو با مریدان هلال و لعل باشد و از صبر عارض از شفق سرخی عارض از صبح

و مقابل شرف مہبوط باشد و تفصیل شرف از این بہت معلوم می شود فلذا

بجہ خط سبھت ہما کن دھیراج سبھ و شرف دنت و رسم درجہ فوسل سبھ

فانك صريك را از پيرين را به خان و از خست و دو خان و مقابل هر خان و بياي و است

و چنانچه از این بیت معلوم نمی شود صفر رخ او هر چه در سجای همدیگر طبل از اینجاست

هر بابی ای عذیل و این شعر هم دلالت میکند حمل و عقر است بهرام قوس

جوشت مشغی دارام پتر جوشت خوشه سرخان خانہ اقبال شیر فدام

پہن چہ خاتون زہرا است مر زحل راست جبکہ دلو مقام قرآن الہدیت

بطلان وصا التراجع وبما صحلفا على هجرنا كفرنا بعدنا ابلهين لانهم لم يسيروا

وَأَعْجَبَ كَيْفَ صَاحَتَهُ وَهَجَرَتْهَا قَبْلَ الشَّخْصِ مَا لَهَا بَيْنَ الْمَسَاجِدِ وَالْمَنَاجِدِ فَالْفَرْقُ

بينهما كالفرق بين نطفتهما اقول المايج من يستقى من البئر في الاسفل اي يدخل البئر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم من أجل التذكير والإنذار

دانشمند مقام بلی کافر می شدند و چون اینست که بلی موضوع است و برای بطلان

و ثبات منفی و نعم ادب برای تصدیق خبر شعر مشکل شخصی بخدا مخلص کفنا

خواه در خواست غلام شام و ناکاه که خامه رضانداد عقد است صبح

خواجہ رضا داد نکاحی است نبیہ **حذیث مسکون** ان لله خلق الدنيا في سنة

ثم اخبرها من ايام السنة فالسنة ثلثة واربعه وخمسون يوما واخبرها من ايام

من زاد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

من دار ابى عبد الله عليه السلام حديث في الكافي باستنا عن عجلان وقال دخل جلد
على ابى عبد الله فقال جعلت فداك هذه قبلة ادم عليه السلام قال نعم والله فبات
كثيرة الا ان خلف مغربكم هذه شجرة وسعوى مغرب الرضا ايضا مائة خلقا ^{وثلثون}
بنو الله لم يعصوا الله نعم طرفة عين ما يدرون خلق ادم لم يخلق ببر من فلان
وفلان حديث في الكافي باستنا عن ابى عبد الله عليه السلام عن النبي صلى الله عليه وآله
الارض من عليها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} وهاتان بين فيها ومن عليها
عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} والثالثة حتى انتهى الى السابعة وثلاث
هذه الاربعة خلقت سبع سموات ومن في الارض مثل من السبع الارضين ومن فيهن
من عليهن على ظهر الدواب كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} والدواب كالجناحان جناح في السموات
وجناح في الغرب رجلاه في النجوم السبع والدواب من ومن عليها الصخرة كالحلقة ملقاة
في فلاة في السبع والدواب الصخرة والحوت من فيهن ومن عليها على البحر المظلم كالحلقة ملقاة
ملقاة في فلاة في السبع والدواب الصخرة والحوت والبحر المظلم على الهواء والذهب
كالحلقة ملقاة في فلاة في السبع والدواب الصخرة والحوت والبحر المظلم والهواء على
الثرى كالحلقة ملقاة في فلاة في ثمر تلاء هذه الاربعة ما في السموات وما في الارض
وما بينهما وما تحت الثرى ثم انقطع الخبر عند الثرى السبع والدواب والصخرة والبحر
المظلم والهواء والثرى من فيهن ومن عليها عند السماء الاولى كالحلقة ملقاة
في وهذا كله والسموات الدنيا من عليها ومن فيها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة
في هاتان السماء ومن فيها ومن عليها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة ^{الثالثة} بين
فيهن ومن عليهن عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة في حتى انتهى الى السابعة وهن من فيهن

وعليهن عند البحر المكفوف عند اهل الارض كحلقته في فلاة في هذه السبع البحر المكفوف
 عند جبال البرد كحلقته في فلاة وتلا هذه الابر وبنزل من السماء من جبال فيها من برد
 وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد عند الذي تحاذيه لقاوب كحلقته في
 فلاة في وهذه السبع والبحر المكفوف وجبال البرد والهواء عند جبال النور عند
 الكرسي كحلقته في فلاة ثم تلا هذه الابر وسع كرسية السموات والارض ولا يورده
 حفظها وهو العلي العظيم وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد والهواء وحجب
 النور والكرسي عند العرش كحلقته في فلاة في وتلا هذه الابر الرحمن على العرش
 المشوي كرسية شمع مبهكاذي انظاد كرسية جنكم في نوازي دكنار
 هر چه میخواهی کن بر جان من من غلام تو و تو سلطان من فائدكم بدانکه کتبى کرده
 علم اعداد نوشته شده و تاليف شده و تاليف شده ببيتا است مثل استخراج
 و محبوب و دانه سبيله كشف المعاد في تفسيره جاد و كتاب البقيين و غير اينها و ان
 جمله شمس المعارف اكبر و اصغر و تعليقات كبرى و صفري و لمعه نورانية و حتما
 سور قرآن و الواح الذهب تاليف شيخ شرف الدين ابو العباس محمد علي القرشي
 النوفلي است و تفسير المطالب تاليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب النوفلي
 و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد علي القرشي است و اللوحة تاليف نفي الدين
 عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و الجواهر المكون تاليف ابو جابر
 محمد القرشي است و در النظم في منافع القرآن العظيم تاليف ابو السعادات عفيف
 الدين عبد الله سعد التميمي الينا في است خواص اسماء الله تصنيف مولانا
 يعقوب چرخي سر الايات تاليف بكى از تلامذه ابن عباس است و كتاب هياكل و

طالع في فلاة و بنزل من السماء من جبال فيها من برد و هذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد والهواء وحجب النور والكرسي عند العرش كحلقته في فلاة في وتلا هذه الابر الرحمن على العرش المشوي كرسية شمع مبهكاذي انظاد كرسية جنكم في نوازي دكنار هر چه میخواهی کن بر جان من من غلام تو و تو سلطان من فائدكم بدانکه کتبى کرده علم اعداد نوشته شده و تاليف شده و تاليف شده ببيتا است مثل استخراج و محبوب و دانه سبيله كشف المعاد في تفسيره جاد و كتاب البقيين و غير اينها و ان جمله شمس المعارف اكبر و اصغر و تعليقات كبرى و صفري و لمعه نورانية و حتما سور قرآن و الواح الذهب تاليف شيخ شرف الدين ابو العباس محمد علي القرشي النوفلي است و تفسير المطالب تاليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب النوفلي و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد علي القرشي است و اللوحة تاليف نفي الدين عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و الجواهر المكون تاليف ابو جابر محمد القرشي است و در النظم في منافع القرآن العظيم تاليف ابو السعادات عفيف الدين عبد الله سعد التميمي الينا في است خواص اسماء الله تصنيف مولانا يعقوب چرخي سر الايات تاليف بكى از تلامذه ابن عباس است و كتاب هياكل و

طالع في فلاة و بنزل من السماء من جبال فيها من برد و هذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد والهواء وحجب النور والكرسي عند العرش كحلقته في فلاة في وتلا هذه الابر الرحمن على العرش المشوي كرسية شمع مبهكاذي انظاد كرسية جنكم في نوازي دكنار هر چه میخواهی کن بر جان من من غلام تو و تو سلطان من فائدكم بدانکه کتبى کرده علم اعداد نوشته شده و تاليف شده و تاليف شده ببيتا است مثل استخراج و محبوب و دانه سبيله كشف المعاد في تفسيره جاد و كتاب البقيين و غير اينها و ان جمله شمس المعارف اكبر و اصغر و تعليقات كبرى و صفري و لمعه نورانية و حتما سور قرآن و الواح الذهب تاليف شيخ شرف الدين ابو العباس محمد علي القرشي النوفلي است و تفسير المطالب تاليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب النوفلي و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد علي القرشي است و اللوحة تاليف نفي الدين عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و الجواهر المكون تاليف ابو جابر محمد القرشي است و در النظم في منافع القرآن العظيم تاليف ابو السعادات عفيف الدين عبد الله سعد التميمي الينا في است خواص اسماء الله تصنيف مولانا يعقوب چرخي سر الايات تاليف بكى از تلامذه ابن عباس است و كتاب هياكل و

ابجد

قلم

تماثل با ایضا بویگر بن علی و حشینه و غیرت ^{اصل} آن کبار این فن است بحسب الدین
 حسین سکاکی سپید حسین اخلاقی و صابن الدین الزکری و مولانا حسین کاشفی و ^{له}
 اوسفی الدین و غیرهم **فائدہ** بدانکه طریق استعداد از حر و ف و اسماء و ابان ^{طریق}
 است طریق توجیه بار و اح و حقایق انها و توصل جتن بصورت مثالی ایشان که در
 عالم و رخ دارند و این را طریق تحجیل خوانند این مخصوص اهل کشف است شیخ
 ابو عبد الله مفرغ در کتاب تبسیر المطالبین بحث دارد که فرموده و این برای هر مرتبه
 خاوی معین ساخته و در هر طریق تلاوت که از طریق کلامی خوانند ^{طریق} سیم کتابت که
 از طریق کتاب خوانند **فائدہ** بدانکه هر طالبی که میخواهد از حر و ف اسماء الله و ابان
 تحصیل مطالب باید بهر یک از طرق ثلثه باید چند چیز مراعات کند اولیت طعام
 تغذیه ^۲ زلت جوانی ^۳ اجتناب از بقولان که هفت الزواج چون سپهر پیاز و کند
 و امثال آن ^۴ طهارت بدن و لباس منزل و وضو با غسل قبل از عمل ^۵ خلعت
 جامه حق کفتر انداختن ^۶ کرباب شتران از وجه حلال نباشد از نجشده و تعطیر ^۷ آنکه
 منزل از آلات دنیوی و مصالح معاش با لمره خالی باشد و از خن و خاشاک و فتنه بماند
^۸ ملا حظت زمان از مندر شرعیه مثل بام و لبالی شهره و از مندر حکمیه مثل ملا ^{حظت}
 خالع و وقت و ساعات مسعوده و ملاحظه شرف و هبوط و ذوال کواکب ^۹ ملا ^{۱۰}
 مکان شریف ^{۱۱} اخلاوت خصوصا از عوام و دنایا و اطفال ^{۱۲} استقبال ^{۱۳} اخفای عمل
 کمان از آشنایان و بیکان و این واجب شرط است ^{۱۴} بخور سوختن در جایکه لازم
 باشد و بعضی در جمیع اعمال خیر سوختن بخور خوشبو و در جمیع اعمال شر سوختن بخور
 کبریه لازم دانسته اند ^{۱۵} صبر تا خیر عدم تعجیل و ملول شدن از ناخیر ^{۱۶} افتخار

و اختتام عمل بدن کرد و تسبیح و صلوات **فائده** بدانکه طریقی کلامی بر دو قسم است محصر
 و اطلاق محصر عبادت است و اینک آن برای عزرائل نصابی معین باشد بعد از
 خاص و در این قسم نماز عزرائل یا بعد از هر سه پنجشنبه و آن مرتب نکرد و اگر از آن نصاب
 دو کند در فائده مرتب نکرد و در عبادت عدد از اعظم شرایط است و اگر در بین
 مرتب و ندان عمل باطل شود و باید از سر بگیرد و اگر چه بی اختیار تکمیل کرده باشد و اگر
 حاجتی اتفاق افتد و عمل طول داشته باشد و یکشنبه روز بان و فائده و قوی
 معین قرار دهد و در بین اوقات آن کلام فضول و شرا چنان کند و اطلاق آن است
 که عزرائل بعد از خاص اختصاص نیافته باشد و در این قسم با خود عددی
 مقدر سازد که در وقتی از اوقات شب و روز بقرائت مشغول نماید و در اثنا
 سخنی عند الضروره اگر گوید ضرر ندارد باشد **فائده** بدانکه خلوت در وقت
 بزرگ کلامه از وی از ناس از شر بط کلیه است باید تا عمل با تمام نرسد از خلوت
 بدون ضرورت بپرهیزد و باید وسعت خلوت بخانه بقدر باشد که تواند
 ایستاد و نماز گذارد و نهاده بر آن نشاید و باید بکند و داشته باشد و روزی
 و فرجه دیگر نبود و از مردم و مواضع از دهام دور باشد **فائده** بدانکه اطلاق
 او باب علوم عریضه و وضع کرده اند بجهت اخفای علوم با فواید دیگر سی قلم است
 باین تفصیل آدودی ۲ قلم عبری ۳ و ۴ و ۵ و ۶ سرایی و آن سر نوع است
 یونانی ۶ فلک اطومات که یونانیان وضع کرده اند ۸ قلم جابر چنان ۹ و ۱۰ اصلا
 ۱۱ سبکی که دایره سبکی را بان قلم نوشتند ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰
 ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰ قلم سبیل ۳۱ و ۳۲

بدانکه این کلام بر دو قسم است محصر و اطلاق

۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ قلم طلسمات و ان بنی بیخ نوع است ۲۷ قلم جبری ۲۸ قلم
 طبیعی ۲۹ قلم زمام ۳۰ قلم کاشفی فائده کار عمل باید که چون بیکی از اعمال کتاب
 عمل نماید قلم نو اختیار کند که هنوز از او اثر نشده باشد و بان حرف ت نوشتن را
 و غیر از این مضاف اثر بخشد و هم چنین قلم نو را در و باید از وجه حلال باشد و الا در
 لطیفیات اثر نکند و در فقرات رجعت کند فائده کار باید عادل و نداد را مرعیه
 کند و در اعمال لطیفه کتابت با تو کند که منسوب بکواکب سعد است چون صفت من
 و زرد و اعمال عدوان که تعلق بکواکب نحس را در چوشتها و کبود و سرخ و ملاحظه
 حلیت نداد بنزدان و ان است فائده کار بدانکه هر سه حرف ز و و ف بیست هشت
 کانه متعلق بطلسماتی از افلاک شعله افلاک از چهار حرف است باین ترتیب
 احاد و عشرت و مان و الو و که ای و غ باشد از فلک الافلاکست و دویم که
 بک و باشد از فلک ثوابت همچنین تا نام که ط ص ز باشد از فلک
 من است فائده کار بدانکه از حرف بیست هشت کانه هر چهار حرف تعلق بکواکبی دارد
 باین نحو که از اجد عشر چهار حرف و از زحل است و چهار حرف بعد از ان و عشر
 و چهار حرف بعد از ان برج تا چهار حرف اخرا من است باین قول مشاء است و قول
 دیگر که بعضی از او ثوق دانسته اند که نون و خاء و معی و دال مملو و غین معی بر زحل
 منسوبست طاء معی و فاف و کاف و صاد معی و یشتی و الف و ثاء و مشاء و فوافیه
 و هم و راء مملو و میخ و حاء مملو و هاء و عین مملو و باء و مشاء و تخانته و شمس
 و شبن و معی و و و طاء مملو و ظاء معی و زهره و باء موحده و صام مملو و ثاء
 مثلثه و ذال معی و عطارد و جیم و لام و سین مملو و فاء و بقر فائده کار بدانکه اهل علم

گویند که هر چه را عونی است یعنی ملکی که موکل آن برجست عامل حرف باید به
 بنید هر چه بکدام برج منسوبست پس بملک آن برج توسل جوید و نام وی
 بتعظیم برد و از وی استعانت جوید و باین نحو است ملک حمل شراب و ملک
 نود عزرا بئیل جوزا اسرافیل سرطان نهفابیل اسد سراطیل سنبله شهکبیل میزان
 سهرابیل عقرب صوابیل قوس سراطیل جدک شمکابیل دلو همکابیل حوت
 فلبابیل و هفت ملک مقربند معاون ارواح کواکب سبعه سپاره عامل حرف
 باید نظر کنند که حرف معمول تعلق بکدام کوکتار و از ملل آن کوکتار استعانت
 بخضوع جوید ملک حمل قریب بئیل ملک شتری سمابیل مرغ کاکا بئیل شمس صبا
 دهر سپید بئیل عطارد شیخ بئیل و مرا بئیل فائز بداند که هر یک از حرفت
 عونی دارند و استمداد از ایشان نیز شرطست آسرافیل ب جبرابیل ج کلکابیل و
 بعضی عنابیل گفته اند داطرابیل هر روز بئیل و رقیما بئیل را سرفابیل و
 بقولی شبابیل ج بکابیل ط اسماعیل تی فشرکابیل ک جد و رابیل
 طاطابیل م رو بئیل ن حوالابیل س هرکبیل ع لوفابیل ف سهرابیل و
 بقولی حصیفابیل ص هیکابیل ف عطرابیل ترا هوکبیل س هرطیل و بقولی
 جبرابیل ت عزرابیل ت میکابیل و بقولی مرقابیل ج همکابیل و بقولی ت
 دادابیل ض عطکابیل ط لوطابیل و بقولی میکابیل غ لوطابیل فائز بداند که
 هر یک از اقام هفت روز و عون دارند یکی علوی دیگری سفلی و عامل را از اینست
 که در هر روزی نام تو عون از روز را برده استمداد طلبد الا حد علوی رو فابیل
 بقاء و بعضی بقاف گفته اند و سفلی ابو عبد الله مد ظله العالی لایق ب جبرابیل و ابو

عبدالله الحارث و جبرئیل را خاد میست اسم او شمکائیل و از این باد باید کرد
الثلاثا سلسله ایشین در ماله و بعضی نسخ بعضا است و بعضی شمکائیل کو بند سطل
الاحمر الاربعاء میباشند سفلی و نام دارد در و بعد و برقان و میباشند را خاد می
نام وی نما ایشین علی صوفی ایشین و کو بند بقاء و سفلی السید الشهور
الجمعة علوی عبا ایشین و سفلی سید عبد الرحمن لقب وی بخر السبب علی حقه
بفاء و کو بند بقاء و سفلی ابونوح ميمون السبکی فائز در فواید معتد که نیست
استخراج بعضی از سها گذشت و از جمله سها که استخراج بعضی از احکام از آن
می شود سها حوادث است و آن از فرار بکر در تپه ها تا لفظ طرقت بر آن پنج است
که تقویم افنا بر آن تقویم قمری نقصان کند و مابقی را بر تقویم زحل افرانید حاصل
موضع سها حوادث باشد و لا محاله در وقت اجتماع این سها مقارن زحل باشد و
دراستقبال اقبال آن و از بعضی علوم معلوم میشود که در سها حوادث باید تقویم
افنا بر آن تقویم زحل نقصان نموده مابقی را بر تقویم قمری افزود است که در خاص
جای بیای جگر گوشه فرزند من بنه گوش بر گوش نیست صد و از پیشین
در لب خوش چه گوشه فشان من در گوش شنوید و دانش بان پاکنی چه در
انکه بر او کار کن و لمر ای پهلوی تو دل در پرده سرازین پرده برون ناورده
بکدم از پرده غفیل بای باشد این را ز شود پرده کشای لمر بیدار زند
چه در چهر تو دل تبدیل بر خردن توان یافت انکه در پهلوی چپ میببینی
بر اگر پهلوی او در چپنی راستی جو که در پهلوی او جان زند و پهلوی او
دل شود زند ز بی خوشی نذر علی بسبب این ده بر بخوشی آورد

هزار دود چراغ خوردن که توان خود بپوشید بفراخ روشنائی ندهد
 چراغ و لای ای نازده تو پر خون دلها دیدم از تو دگر کون دلها وای ما
 که تو فراموش ندی بهر خود میل بکارش ندی ای جهان از صفت ناز تو
 عالم از حجب اثبات تو پر هیچ جان نیست که غوغای تو نیست پر تو نور دل را
 تو نیست ای یو چید تو هر زده کواه نیست بگذره بنو چید تو راه در دهشت
 زده ناچرخ شدیم که از زده بپیش شدیم ما و بچا اصلی و نومید که فضل
 تو کند خورشید ما به صورت مغنی هر تو هر توای هر توای هر توای که ای دراک
 کار که هوش و نای روز و شب چشم نه گوش کشای نه چشم تو زد بدین
 اثری نه بکوش نه شنیدن خبری ترک این چنی کرب جوی خوش نه
 است نظر سوی سوی نه در خسا کلش بداری نه بر چشم ازاری چون کل
 باغچه کمر شاخ صبحه کوش کشا است فراخ نه ز بلبل شنوی وازی
 نه ز لب غمخ نهانی رازی نکه کوش نه بینی ناچند کور که چند پیش نه ناچند
 چند کاهیه اکاهان کیر ترک همراهی پراهان کیر پرده از چشم نهان به کیر
 نیک پیش و پس شب فراز و لعل چرخ چند بر آوازه بی نابدا و آوازه جز از
 زخمی چون دهد کوس برن بانگ ز پوست بانگ ارشاد سبزی او
 است و لای عارفانست که از خود درفته است از تو کجاست از بد رسیده
 بنده نه در دهته ساده زاده کون ز کون ازاده نه زاد و دران تاشی نه
 ز طوار دران تعبیری و لای در این دام که در هم خیال مانده در ربه عادت
 مرسال چند هر در عادت باشی نازک تاج سحائب باشی کرده عادت

ای پر تو فراموش ندی
 بهر خود میل بکارش ندی

وای در دین
 ای خواجه و لای بکوی

که در دین
 فعل و لغت و لای

خود پرده خوش باز کن خوی ز خود کرده خوش هست از دست بر هزاره ترک
ماکان علبه العاده ای خوش انوقت که بی فکر و نظر بر زند خواستی از جان تو سر
کو اگر تیغ بر تو کشد بچند باوصح که از دم پلنگ دست خود بر کاری پاکوه
در دولت نابد از او هیچ شکوهی هر چه خورشید که نبوده منش خوش را عورت
بر تنش خون لعل از جگرش کشتائی نقد کان از کمرش بر بانی در رسید
باد به روف به پیش منحت از دل عارف پیش از فضائش کنزی هر چه عجب
از ره بر تفتان ریزی اب و دیگر دره تو در بانی مجر موج بگردن سائی
زان که هر چه صبا زد کدار نکلی لب تر از آن کشته وار هر چه الفصه شود بند
دهنت روی بر تاب از انقباض کشت پلنگ دار میان برداری قدم صد
بجان برداری باهی نرم بخلوت که از چند وحدت بنمائی قوس ساز
و لیس ای دل اهل از دست تو شمار بتوانم که بریدی و دل ای زهر شو
داروی تو روی هر دزه زهر سوی تو ای در جنت تو بر هر باز غره غمت
تو شب غراز ای غمت دل جاوید هم غم تو غایت اهد هم غمت خواطر
خود میدان خوش و ز رخسار جاویدان خوش مبتلا من و ما هم هنوز
مانده در خوف جا هم هنوز ای رضا بخش رضایت کیشان راضی طبع رضا
اندیشان قبله غمت کار امان قاضی حاجت حاجت خواهان دل را غمی
بقضایت طلبیم روضه حسن رضایت طلبیم ای سراپه شوق تو فالت
سرنه پیچیده ز طوق تو ملک داغ بر جان و دل از شوق تو ایم بند داغ و
طوق تو ایم و لیس این خوش این جذب که ناکاه رسد زخم آن بر دل آگاه رسد

آنکه هر شکست کردن از سوی کاسه چه صراحت است باز چه بکامت و نوع نیست
 نه لقمه را از مزه پس سی نه بزه هر چه بر سفره را جوان توفه بند هر چه در
 کام و دهان توفه بند بخوری خواه که و خواه صفی کا و نه نیست باین خوش
 علمی مرغ باید که شمن باشد صحن آن چشمه رود عن باشد هیچ غم نیست کیش
 عصب کنان شعله ده کشد از بویه زنان مپوه باید که بود تازه و تر چاشنی
 و آنچه جالب است اگر هیچ غم نیست اگر زدایم افکند و خسته بستانیم نان
 خود با توه و دود زنی بیکه از خان شد از غم زنی دلی و در اعتراف رانی
 عطر ترو بر بران افرائی میکش خفته نشسته بدوش میکشی گوشه فش درین
 کوش باشد اینها همه دعوی بچه عالم و قدم و صاحب معنی تافتد ساده
 دل در دامن طبع چاشنی هد باشد نامت چون بدلت افکند از شهر کرم
 با گروهی وی از شهر بد که فلان هست نه کوکبنا محاصر معقد درویشان
 ز برصد باروی از ناداری تو را و از باز کنی سر براری کند از مفلسی ان بنامه
 دخت خواند که و همبسا بهر نو سفره خوان را بد شربت و مپوه و نان افزاید
 هم تواند بدین و خرد هر دو بری بنشین و بغفلت بخوری تف بر این صورت
 و سیرت که تراست تف بر این عقل و بصیرت که تراست نفس را حلقه حلقه
 بری بیکه این لقمه ز قوم خوری دزدی و راه زنی بهر از این کفن از و دکنه
 بهر از این و لیس ای دلت را سیر بخشیه نه خبش عافیت اندیشه نه که بکاشند
 همی گاه بنایغ مسند امنی و مهد فراغ کرده عالم کل منزل دل و ز تو تا عالم
 دل صد منزل و لیس بو که از غیب نویدی برسد زین چمن بوی امیدی برسد

[illegible]

ضمه است دال است که بر امر حاضر باد می شود و در غایب مضارع بعد از دال
 باء باد می شود مثل کلدی گفتی در غایب مضارع بعد از دال و بالفتح
 له مثل کلدی باده و گفت باده و در حاضر مضارع بعد از دال و او و نون مثل کلدون
 و در حاضر مضارع و او و زاء مثل کلدوز و باد می شود و در متکلم و حد بعد از
 دال و هم مثل کلدوم و در مع الغیر خا مثل کلدوخ و باد می شود و اما مستقبل
 علامت کلبه آن با و اء مهمله است بعد از امر حاضر پس غایب مضارع کوئی کلبه یعنی
 می آید و در غیر مضارع له بران باد می شود و میگوید کلبه له و در حاضر مضارع سن
 افزائ و کلبه سن و در غیر مضارع کوئی کلبه هون و در متکلم هم افزائ و میگوید کلبه
 بفتح و اء و در مع الغیر افزائ و کوئی کلبه خ بضم و اء و اما نهی علامت کلبه آن
 هم مضمومه است که باد می شود بر فعل امر پس در مضارع حاضر کوئی کلبه و در غیر
 مضارع بران و او و نون افزایند و گویند کلبون یعنی بنایند و در مضارع غایب بران
 سون افزایند گویند کلبو کلسون و در غیر مضارع له بر کلسون افزایند گویند
 کلسون له و در متکلم و ده با و هم افزایند و گویند کلبم و در مع الغیر با و الف
 و ده افزایند و گویند کلباخ و اما نفی پس علامت کلبه آن افزودن هم نفی است
 بر مستقبل قبل از باء و اء پس در مضارع غایب کلبه و در غیر مضارع کلبه و در غیر
 مضارع کلبه له و در مضارع حاضر کلبه سن و در غیر مضارع کلبه هون و در متکلم و حد
 کلبه م و در مع الغیر کلبه خ و اما مجزئ باد می هم نفی بر ماضی قبل از دال و اما
 استفهام پس ماضی مستقبل و نفی است استمها از فرائض مقام مضارع و نفی
 غالباً و اما اسم فاعل شمس بود همچو نوم زاعی و در کور جا کوفه تربت و پاشور

بودند دای شواش خورش و دایان شور به طعم شکرش از قضا غریبه
 اصل نام او حوصله در حوصله انعام او گفت پیش از زشور در کله کاب
 شهر پست دهم از حوصله گفت ترسم ز لب شهر چون چشم طعم آب شواش ناخوشم
 ز آب شهرها مانم کرد و نفور طبع من ز آبش خود در دای شور در لب دایان شست
 روز و شب در میانه دو مانم تشنه لب به که سازم هم باب و خویش تا ناپدید
 ایمن پیش شعر بکجه جان خواهم و چند امان در دنگا کابجه جان ز لب جان بجا سازم
 شعر اگر دهر با جور از مایست همان در دل و در دای جای است
 کران ماد پر دایم بپادش حقوق خدمت ماباد پادش دشن امیر باک مای
 دل مای بخش خرم مبادا بکام دوستاران باد کادش دعای لشکاران باد با
 قطعه عزیمت کرد و روزی عنکبوتی که بهر خود کند تحصیل قوتی بجای
 دید شهبازی نشسته و دست شاهان بان رسته بگردان تنید
 کرم اعان که تابند و پروبالش بپوشا و زمانی کار دینی کار و کرم لعاب
 خود همه در کار و کرم چه افشاید اگر دای و کدای بنمایدش غنای چند پاد
 رای ای دل بشیر لاف پریشان چه کاد کادی که نه حد تو است با آن چه کاد
 و مکنه لا چون خویش نشین با کرده سر پرده سلطنت چکاد و مای دای
 خالقان بر سپید بعالی گفت شراب بر بیت از چهل پاک کن کشتاب و چه خاک بخل
 کن ای فقیر با آنچه خوانده همه روز و خاک کن فاند که بدان که برای خط انواع
 بسیار است محقق و ثلث و نسخ و رفاع و عه و توفیع و تعلیق و ریحان و مشو
 و مد و ر و ط و مار و مسلسل و مثنی عباد و هبنا فاند که بدان که براء مثل

از جمله

واجب و شکایت و امثال اینها در عریضه بها باید نوشت و در فارسی بنای
 کشید و سرداران است که همچنانکه ^{از باب} خط بان نصیح کردند و صاحب نفایس ^{الفنون} نیز
 گفته که اصل در نوشتن حرف است که بطریق که وقف بان میکنند با ابتداء با
 میکنند نوشته شود همچنانکه انا ضمیر متکلم است نا نویسند با پنجه و در حرف
 وقف بر جهت امثال ان بهاء می شود و در فارسی بناء ^و و ک بداند که لفظ
 ماحرن می باشد و اسم نیز می باشد و قاعده را متصل با قبل ان نویسند چون
 انما الحكم الله و اینها تا کو تو انما انتبتی اسمی اجل نویسند چون کل ما عندی ^{لک}
 و این ما و عندی جناس و سران است که حرف بیجهت عدم اسفلال ثم غیر غیر
 اند بخلاف اسم ^{فان} در نفایس الفنون مذکور است که الفان بن در وقتیکه بن
 العلمین واقع شود و در غیر متنی صفت باشد نه جنس در کتاب حدیث می شود
 هذان بن عمر و در غیر این حدیث نمی شود مثل ان بن عمر که این جنس بد باشد
 فان ^{فان} بدانکه حرفی را که در حرف ادغام کنند اگر هر دو ادیان کلمه باشند یا حرف
 پیش نویسند چون مذوق و اگر از دو کلمه باشند هر دو را نویسند چون اللیم
 والرجل که الف لام کلمه است غیر از رجل و لیم پس لام او را نیز نویسند ماکور و لک
 والنی والذین که بیجهت عدم انفکاک اینها از الف لام حکم یک کلمه دادند بلی و تشبیه
 اللذین را دو لام نویسند تا فرق میان تشبیه و جمع باشد جمع و تشبیه الی و غیره
 حمل کنند ^{فان} در نفایس الفنون و غیره مذکور است که در الفاظ عربیست
 هر الفی که در چهارم یا زباده واقع شود بپا نویسند چون موسی و عیسی ماکور
 او با باشد و علم نباشد که در اینصورت بالف نویسند و با وجود غلبت باز بپا

سینڈ

الدهر الأيمن لمخطر اما ترى البحر بما فوقه مرجف وبسيفه انصق فخر الدرر

ایضاً ممتحنی ^{بیشتر} حسن الطلب و فی النفس حاجات و میل فطانتہ سکونی بہا

عندھا و خطاب امثال العرب البضرة تذهب العظمة یعنی پر خور پروردگار

بین حیثیت و بین الارض جنبه این مثل را برای کسی گویند که تارک نماز باشد لیکن

مختلک و لا اوی طحنا یعنی اوان اسبابی شوم وارد می بینم چرا مقبل الا

الضراط جُكَل الشئ يعنى يصم خط جربل بنوعه ضيعم ولو يقرطى ما رتبته ان مثل

در تو غیب چنبری کو بند و فرطی مایه بد و کو اشواره مایه بد دختران و نیم بن تغلب

بود که دانه‌ها در مزارید بود بقدر بیضه کبوتر و در عالم مثل آن ندیده بود

دب التمتع اكلان رباح له فله اكلان رباحا مستحقا منه شفع له ان يقره

فَوَيْتُهُ اَعْتَدَارُهُ الشَّعْبُ يُوَكِّلُ اِيْدَمَ وَعَدَا لِكُرْمِ اَلْوَمِ مِنْ بَنِي الْغُرْمِ هَذَا دَارِ مِنْ

احببت قدما بالحمى ام وباض القدس اجناب عن قداری ههنا او طما

احبابی فداہم محبتے تف بہائشہ الباقی فہد غلت الی شعر عم اباد اباد را

از مودم بزد کنعزت سر اندیدم بیهوش خوش خورسند گشتم چرد

هے شہیت شفا ئی نہ دیدم و ابضا نفس من ندانم و ندانم شکرم و ست کہ

شکری ندارم که در غورداوست ایضا چون پیش مردهاں سپاسم دی اکره

بہ عزتی خود کردی اُمّیاً خود کہ فہم کہ میرا از سحر و تمکناوی دراز کاوازان

مستان کہ دل خواست نسایمان کردد عجب ای از این عالم ناپاکا کہ سگد مرد

قلیبتی معنی سوا شفیق
۱۲ ابوجو معنی ناج معنی تاج

جیدہ

حضرت عزیزان و اسکان باشند و شمع و معراج

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
لاہور

کادر کربان کرد فاعل چند خبر مرعات آن در نامه نوشتن ضی و راست اول
انکه ابتدا بنام حق کند ۲ سعی کند که هر چند سفر با ضی و سد میلان بیلا
باشد با مساوی چه خط بهود و تر ساهیل بنشیند ارد ۳ انکه دعا را بسپارد
نکند ع انکه آن تکرار الفاظ احضار کند ۴ انکه لفظ مشترک میان ج و ذم بنواورد
ع انکه خط کسب آن نظر نهند چنان تنبیه بود بر جهل مکتوب البه ۵ انکه بر ظهیر
مکتوب بر یک تر بود هیچ ننویسد ۶ انکه نامه را بیکان بعد که میفرستد بشا
مقتد کند ۷ انکه بعد از فراغ بتانی مطالبه کند تا اگر سهوی باشد معلوم
شود ۸ انکه در وقت صلاح قلم را بدینان نگیرد چنان نزد اهل تهنیت مستقیق باشد
۹ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی در سفر ننویسد بلکه اندک بیاضی گذارد
و نام او بر بالای صفحه در سمت راست ننویسد ۱۰ انکه هیچ وجه در مکتوب
دشنام ننویسد و هم چنین احضار کردن نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
انکار و ضی و باشد ۱۱ انکه چون نامه تمام کند اندکی خالک بر آن افشاند چه
است که از اکتب احد که فله تهنیت فانه نخی الحاجه ۱۲ انکه نامه را بر زمین انداخت
تا فاصد بر دارد و بدست او نهد چه نقل است که رسول الله نامه که بخاشی
نوشته بود بر زمین انداخت تا فاصد بر داشت لاجرم بخاشی نامه را با نواع اغراض
تلفی نمود و نامه پر وین بدست فاصد ۱۳ انکه نامه را مرع نکند از چه تهنیت
نظر خدا و نوشتن فاعل بدانکه قرن بنا بر واپه اصح ۱۴ آنجا است که
اقوال کثر از این است اما تفاوت بر باد از سعی و ولایت تهنیت مجموع ابان
اع ۷۰ کله است بقولی ۳۹ ع ۷۷ کله و بقولی مجموع کلیات ۲۱۲۵۲ ۳

حرف و بقول ۳۲۱۸ و بقول ۳۲۳ از انجمله الف ۴۸۰۰ و با ۱۲۰۰ و تا
 ۱۱۹۹ و ثاء ۲۷ و جیم ۳۲۷۳ و حاء ۳۹۹ و خاء ۱۸۱ و ذال ۲۴۲ و ذال
 ۳۹۹ و راء ۱۷۹ و زای ۵۹ و سین ۵۹ و شین ۲۵۳ و صاد ۲۸۱ و
 و ضا ۲۷ و طاء ۲۷ و ظا ۸۴ و عین ۲ و غین ۲۰۸ و فاء ۸۴ و قاف
 ۸۱ و کاف ۱۰۳ و لام ۳۵۲ و میم ۳۵ و نون ۲۵۵ و وواو
 ۲۵ و هاء ۹۰ و یا ۱۹۹ و فاء ۲۵ بدانکه صحاح سنه که در میان اهل سنه
 اعتبار دارد و واجب می دانند عمل با حدیث آنها را با این تفصیل صحیح محمد است
 جعفری بخاری صحیح ابویوسف بن محمد بن مسلم الحجاج النیسابوری و کتاب بود و در کتاب
 ابن شعث سجستانی و کتاب ابوعبسی محمد بن عبسی نرمدی و کتاب نسا و موطاء مالک
 و کوبندی که اول کتابی که در حدیث ساختند موطاء مالک بود و شافعی گفته
 ما اعلم شما بعد کتاب الله اصح من موطاء مالک و بعد از آن صحیح بخاری پس صحیح
 مسلم و اصح از این هر دو و پیش اهل سنه صحیح بخاری است فائده بدانکه از برای
 شروع نسبت است از انجمله چند شرط ذکر می شود آنکه ملایمت بشیطان سر و عدا
 نشود و در امور کاینات و احکام شرعیات و نقد بران قضا و قدر و علم و اول
 و عسی مشغول نگردد بلکه بر جاده شرع مستقیم است آنکه پیوسته با طهارت
 باشد قال عمر جل ان الله يحب المطهرين آنکه خالوث خبیثا کند و از جمیع شوائب
 عزلت جستند و خانه را در پاک نشینند آنکه پیوسته ساکت باشد الا از ذکر
 به آنکه از مطع و ملبوس شهوات احتراز کند آنکه از اکل و شراب بپزداید
 بلکه تقابل کشیم با روزه آنکه خواب بسیار کند و تا بحد ضرورت نرسد بخوابد

قال الله نعم كانوا قبل من الليل ما يجمعون ٨ دوام ذکر با حضور قلب بجهت کی جملہ
 بدن و اعضاء بان مستغرق باشد و افضل لا اله الا الله ٩ نفع خواطر و این روش
 توبین عینها است بر سالک ١٠ متخلف باخلای حیدر و اختلاع از صفات مہمرا
 ربط قلب بشیخ همچنین کہ بعضی گفتند فاعلم ان برای مالک را بچند است
 آنکہ تا تواند در سؤال از حق کجا خطاب یا مرنہی نکند بلکہ ظریفی ادب و احتیاط
 کند چنانچہ کہ پدید خداوند اگر من گناہ کا دم تو امر نند و بفلان چیز محتاجم و تو
 لجز رحمتی با من فلان چیز خائتم و تو ملجأ و مانی و امثال این ١٢ آنکہ رسول را بر
 ظاهر باطن خود مطلع داند و از مخالفت و خد و کند ١٣ آنکہ در متابعت سنت
 او غایت جهد مبدول دارد و ہر کہ با و نسبت دارد بصورت هیچ سادات یا بمعنی
 چون علماء ہمہ را از برای محبت او دوست دارد و تعظیم و احترام ملین است واجب اند
 ہ آنکہ تا تواند و بقبلہ بنشیند خصوص دخالوت و لکنہ پیوستہ جہت ١٤
 نشیند و با خود چنان تصور کند کہ بر پشاد اب العرقہ در حضور او نشیند است
 رسول انجا حاضر است تا بقبلہ و فار و احترام مقید بود فاعلم ان ادب و محاورہ
 از جملہ لوازم است ہر کسائی را کہ با مردم معاشرت می نمایند و ان شہید است ان
 جملہ آنکہ چون مجلس عز کی حاضر شود بد و ذاتوی او ب نشیند و ذاتوی برانو
 نکرد چہ ان دلالت بر عدم ثبات و قلت مبالغہ میکند اگر بر یکی با او سخن
 گوید بغیر او ملتفت نشود و اگر بر یکی و را تفصیلی بحث کند بر فطنان خود
 تا سب نماید بان نازش و افتخار نکند بلکہ بوجہی عذر داند خواہد کہ بر خواطر شریف
 ان اسان نشود و در محاورات بالفاظی کہ سامع باہا قاطع نماید احزان نماید و

از نقل چیز بیکه صدقان معلوم نباشد و نزد بزرگان و هم چنین از راجع
 احزان نماید و از کذب لاف و کثرت خصوص نزد بزرگان و از دانی که دروغ
 نماید و از کثرت مزاج و هر چه در وی کند از خبث معایب آن احزان نماید و
 پیوسته بنکو گو باشد ناپیش هر کس محبوب باشد و اگر کسی حکامی یا سخنی گوید
 بگذارد تا او حدیث را تمام کند و اگر او مطلع باشد و وقوف بآزان سخن بیشتر
 آنها را اظهار نکند تا گویند منفعل نشود و با جهال و سفله مجادل و مظالم
 نکند و تا سامع را غلبه و استماع حدیث و سخن نریزند شروع در سخن نکند
 و از کثرت مکالمه بجا نیت لازم شمرد و آنچه از غیر او پرسند و جواب نگوید و اگر
 کسی بجهاب مشغول شود و او بهتر قرار باشد صبر کند تا سخن او تمام شود پس
 خود بر وجهی که جواب او را مطعون نشود تغییر کند و اگر سخن او در پوشیده ماند
 استراق سمع نکند و در مجالس اکابر با کسی سر نگوید و در نوشته گشت نظر نکند
 مگر بآدان ایشان و با طرف خانه رود و در مکرر نظر نهند از و از چیز بیکه شان
 آن نیست سؤال نکند اگر در نظر با هم سخن گویند بجهت آزان استفسار نکند
 و در نزد اکابر در دعا و تعلق مبالغه فرماید نکند که انعامت ضعف نفس
 است و آنچه خواهد بگوید اول در خواطر مقرر گرداند و با طرفان برخورد و
 اثنا سخن بدست چشم و او را اشارت نکند و حرکات و افعال و اقوال کسی را
 محاکات یعنی تقلید نکند تا تواند سخن چنان گوید که از میزان شرع و عقل
 خارج نباشد و اندیشه نکند که اگر من بخلاف خواست مستمع سخن گویم و او
 بناید چه مستمع اگر با ناو خود منسوب بود از سخن پسندیده بترسد و در حصرت

تقص

سلاطین و حکام بسیار عوای فضل و دانش نکنند و الزام ایشان نکوشند و از
کثرت مجالس و محاورت با ایشان کسناخ نکند و در بر معاصرت عبادت نماید
نماید چه مؤلف این سخن بمهید معذرت دشوار باشد و تا ممکن باشد
سخنی که بر خواطر بعضی از مستمعان گران باشد نکوبد شعری با همه خلایق جهان
که چنانچه بیشتر بده و کمتر بدهند اینچنان زی که بمهری بری اینچنان زی که
بمهری بدهند قال علی علیه السلام کفی بالقناعة ملکا و بحسن الخلق غما قال
الشاعر ماکل ما فوق لبسطه کافیا و اذا قنعت فکل شیء کاف شعری
که عیش خوش بودن کار بردار بانبستی بسا و که کار و بار کبری کیم السعد
الامر بدین الاسرار شعر سخن کان کند شتاد و پند و تن پراکنده شد بزر
اینچنین سخن هیچ منای بار دارد که او را بود نیز همدار بار اگر چه بود اند که عو
توجه است بران رای و دانش بیاید که بیت شعر منهدد پندار از با هر کسی
که جاسوس همکاسه بدیم بی فی الرفق والمدار در شتی و شتی نباید
بکار بزمی برید و سوادخ ما فی ترک الفخر ان الفتی من بقولها انا ذا لیس
الفتی من بقول کان ابی شعر هر کجا داغ بایند ضرر بود چون تو مرهم نمی نهد
شعر ملائت کوئی از من بگوای خواجدم درکش که بایان سرکن شتاز که
می ترسانی از باران شعر عروس ملک کمی دکنار که در تنک که بوسه بدم
شمشیر بارت بند لیلوی می دل دوتاک پیشند نکوشد که نشد جز در پی
اونشد نکوشد که نشد کفنی که برنجم و نکوشد کانت کارم چه نکوشد
نکوشد که نشد با یا افضل افضل کله کوشد نکوشد که نشد لب

بهوده کونشد نکوشد که نشد منت کش خرج می شد آخر کار کار تو نانو
 نکوشد که نشد لبعضی هم از ایشان استقرض المال منفقاً علی شهوات
 النفس من العسر فصل نفسك الاقراض من كنز صبرها عليك وانظرا الى من
 البسر شيخ ابو حبيب دل جزده عشق تو نبود هرگز جز محنت درد تو نانو
 هرگز صحرای لوعشق تو نشو و ستا کرد تا مهر بر کسی نرود هرگز شعری
 فروشی کنی تا سازی مادی نفره خنک زد کند کوفت از بهر علم است این
 همه طمطراق و خنک سمند علم از این ترهات بیزار است تو برو برو
 محمد فضیحه لا یتطلب من الکرم سیر فانکون عند حقیر البضاوی صاحب
 النفسیر اسم عبد الله ولقبه ناصر الدین و کنیت ابو الحسین محمد بن علی البضاوی
 و ببضاقریه من اعمال شیرین تو فی سنه حشر ثمانین و ستمائنه فی تبریز و قهر
 هناك و دخل قبل القضاء فی فساد و دخوله مجلس اجلاس بعض الفضلاء
 فجلس فی صف النعال فاورد المدرس اعراضا و وضع احد من الحاضرين لا
 یلی جوابها فلما فرغ من التقریر شرع البضاوی فی الجواب فقال له المدرس لا سمع
 کلامک حتی اعلم انک فهمت ما قرئت فقال البضاوی اعیذ کلامک بلفظ لم یفهم
 فیهتم المدرس فقال عد لها بلفظها قاعادها و بین ان فی ترکیب لفاظها الخ
 ثم انه اجاب عن تلك الاعراض باجوبة شافیه ثم ورد لنفسه اعراضا طلب
 الجواب فلم یدر المدرس فقام الورد من المجلس اجلاس البضاوی مکانه و سئل
 عنه و طلب البضاوی القضاء فاعطاه و اکرمه احد یغفر الکی که سر و ن
 نهفت کشک خویش خشک بد و چه گفت ای همای نو و همای کن حسن

کجا بود غیای مرغ فرخنده ^{نی} و چه دانی جز از مرغیان می بشادی کجا میگذارد زندان
سفر نشان چه جای است منزل کدام نغان زان خرفغان پیمان کسل که بکوه زیبا
برندارد ندانل شش سر ای دل نفسی مطیع فرمان نشدی و ز کرده خویش ^{نشان} پیمان
نشدی صوفی و فقیه زاهد و دانشمند اینجا شد کولی مسلمان نشد
قال ارسطو طاليس زاد خاتم الکرام فعلکم بتجفيف الکرام و تقليب الطعما
و تقليب القبا فانکم فی کتاب الحماة لهذا بلدین حی اربع یفیدها اکل الخبز
فی یوم الواحدة و بقدره و اذ و کذا تعلیق شعره من تحت التمس و من تحت و البخور
نجب الا تخرج و یجلد القنفذ و الغب ینفعها تعلیق عین السرطان لهری و التمس و یفیدها
شرب نصف من الفا ذر هر المعد و الجوانی و الطین المختص و الزمرد و امثال من
انفحة الارنب و بول الانسان و اثلث را هم من لب حب الا تخرج و قال ایضا من علق علیه
ثلث بند فات لم تلسع عقرب اذ اسقط المصروع بلؤلؤ محلول برو من یوم مرة ^{ایضا}
واحدة و ایضا اذ ارضع جنس و دفات حن تحت و سادة المرض یغیر علیه و رأسها الی
جهة و اسیر نام نو ما حسنا و کذا قرن غر بیضا اذ الف من دبل و وضع تحت ^و القفا
فانه یجلب النوم و کذا رماده و کذا اکل ثلث حبات و حن حب من حب کایج نام ^و یفیدها
لن دنا و اذ اوضع الشب الیانی تحت الو سادة دفع الفرع فی النوم و اذ اضعف البصر
الحديد نفع الغبط و من وضع تحت سادة شبنم من الی جلة لم یجلب و من لفع و ا
من الدار شبنم ^و حريرة صفراء و وضع تحتها فی لیللة البدر و ای منامه یارید
و کذا المرقش ^و الشب و اذ اخضب المعروف بدبل الی نصف معصم یفیدها
درهما حن و عشرة را هم خطیا نار و اذ انقطع رعا فذ اذ اخلط رماده شعر الانسان

وقد قيل في الكاذب نفع وجع الأسنان وإذا مضغ البادر وجع يوم نزل الشمس في الحمل مقنع
 وجع الأسنان سنة وإذا قال لله على أن أكمل عنا بابا ولا لحم فممن فعل ذلك لم يوجع أسنانه
 عامة فذلك عكس الخافض في شهر يسكن الفواق بثلث سمكة صغافره
 على الريق يشفي البرص إذا عشا إلى شجرة كبر وفل لها نبت بواسير فلان بن فلان ثم
 جاء سحر أو قال لها ذلك قلعها بعنجد بد قلع البواسير من ذلك الشخص إذا علق
 على الفخذ عشرة دراهم عفرها خالصا سهل الولادة وإذا طلى الثوب ليل النور يبد
 وإذا طلى القوماء والبرص والبهق بالمين وال مع التكرار ووضع شعرا لئلا يبطل
 بالخل ينفع عضة الكلب من ساعته وإذا البحر البهت باصل الرمان أو قصبان أو اصل
 السوس أو الحديت وحب الفار والتسكينج أو الاظلاف والخوافر والسود هربت
 الطوام والحببات يطرد بها الكبريت والنوشادر بالخل ويوضع الخردل الأحمر على
 مساكنها فتهرب منها ويطرد بها ايضا التبخير باظلاف المعروقون الابل وشعر الانسان
 والتسكينج والزفت المقل والعاقرة حار والرش بما النوشادر والعقارب يطرد
 الفحل المشدوخ وورقه وعصاه وتوضع قطفه من الفحل على ثقبته فافلم تجاس
 على الخرج ويقلها ويطرد بها ايضا التبخير بالعقرب نفسه بالدينج الاصفر والكبريت
 والفنتة وحافر الحمار وشحم الماعز ويعجن هذه الاشياء بالشيخ المذكور وتخير به عند
 ثقبها فيخرجها من حجرها ويقل من لدغته عقربا وحيته فيجعل في دبره قطفه على سكر
 المر والبر اعنت يطرد بها وشل التبت يطبخ المحنظل ونقوعه وطبخه في حسك الخروب
 والشونيز والقوتج وماء السداب دم التيس يجعل في حفره فتأوى اليه البراعث
 والقل يطرد بها الفراء المحاول البعوض يطرد به اللدغين بنشارة خشب الصنوبر

او بالشيئين والكبريت والتبن والسكر من البقرى الزجاج والودق السرا وجوزة
 والنوش الطنج هذا والذباب بطرمه التدخين بطنج الخريق الاسود والكندش او في
 الفرع البابس والفار بطرمه وبقنله المراك والخريق والسك النج واصل الكبر
 وحبث المحمد وبصل الفادوسم الفان وبوضع المقناطيس والقطران على ثقبها
 ينهر بلسح الذر منه ويقطع ذنبه ويترك حتى يصفو فيه الباقي والنمل بطرمه
 التدخين بالنمل نفسه والكبريت والقطران والحلثيت الذر والورثا ودره
 الثور والمقناطيس اذا صب في حجرها او وضع عليها مع حبث بالقطران والحلثيت
 ويدر على الموضع فلا تقرير عملة والذباب ينور بطرمه رائحة الكبريت والثورة والثور
 ولا يهرب بالمطبخ يطبخ الخطمي او عصارة الخبادي والزيت والارض بطرمه هالهدهد
 اذ جعل في البيت والتدخين باغصانه وريشته الفتوتج وقشور الاترج وماء
 الحنظل والسام ابرص بطرمه وجود الزعفران في البيت وقيل ان السنور يهرب من
 دهن لورد والتضمض بالسعد يستحكم الانسان المتحركة وادسحق الطرل والنفث
 في الابفا سفل الجنبين عن على عليه السلام البطنة تنهب القطنة ومع بعضهم
 اقلل طعامك تجد منامك فائدة بامرضاعني يوجع مدبر ووجوه دينيا
 عليه مقبلة هل بعد حال هذه من حاله او غابة انما المنة فائدة
 لا شاك انه قد يحكم بالاكتاف باحكام كثيرة منها امور مستقبله ولكن الحكم بها
 موقوف على امور كما ذكر العلامة الشرن في الفصل الخامس من شرح الفتا
 منها ان يذبح راس غنم على نهر المسؤل له والمسؤل عنه ومنها ان يكون مال
 المسؤل له ومنها ان يكون القمر في زيادة نوره ومنها ان يكون المسؤل له والذ

فاهرين نظيفي الملبوس ومنها ان يكون الذئب في بؤسه يقرب منها جارية ومنها
 ان يسوي الغنم ومنها ان يؤخذ الكنف الايمن ومنها ان ينطف من اللحم ينطفأو
 منها ان لا يوصل الى الكنف سكن ولا حد يد بالكلية ومنها ان يوصل الى الشمس
 يكون وظهوره الى وجه الشمس فجاء الكنف الذي في وسط الدائرة مجاذي وجه الناظر
 بعد ذلك سابع في النفس واخذ الامادات والعلامات من الرقوم والاسكال
 الدائرة والنقطة ثم الحكم بها يحتاج الى كثرة المباشرة والملازمة لهذا الفن و
 شدة لقوة المحافظة وحكم دست حاجت كشد سرد ريش ادم ورد
 من درویش مكرم رحمت تو كورد دست ورنه اسبانا مرادی هست قال
 القريشي في شرح القانون في بحث تشريح الصدر كان لنا جاد توفيق وجتو
 لها طفل صغير لم يكن للزوج جد يتخذ له مرضعة ورما مصصة ^{بالد} بك نفسه
 الدين في ثدي الرجل ^{كان} اذا عصر ثدي به خرج منه لبن كثير فاعلم ^{قال} البهائي المجلد
 الخامس من الكشكول ان المذاهب في حقيقة النفس اعني ما يشير اليه كل احد بقوله
 انا كثير الدار منها على السنة والمذكور في الكتب المشهورة اربعة عشر منها
 احدها انها هذا الهيكل المعبر عنه بالبدن وثانيها انها القلب لصور ^{التي} يرى النجا
 المخصوص وثالثها انها الدماغ ورابعها ان الجلاء لا يتجزي في القلب هو مذهب
 النظام ومتابعه خامسها انها الاعضاء الاصلية المتولدة من المني وسادسها
 انها المزاج وسابعها انها الروح الحيواني ويقرب منه ما قبل انها جسم لطيف ^{سار}
 في البدن كسريان الماء في لورد والدهن في السهم وثامنها انها الماء وثانيها
 انها النار والحرارة الغريبة وعاشرها انها النفس بفتح الفاء وجادى عشرها

انها الواجب على ذلك علو اكبر وثاني عشرها انها الاركان الاربعة وثالث عشرها
انها صوره نوعه فاعلم عبادة البدن وهو من هيب الطبيعين رابع عشرها انها
جوهر مجرد عن المادة الجسمانية وعوارضها الجسمانيات لها تعلق بالبدن تعلق كثر
والتصرف والموت هو قطع هذا التعلق وهو من هيب الحكماء الاطهين كاجير
الصوفية والاشراقين وعليه يستقر راي المحققين من المتكلمين وهو الذي ليس
الكتب السماوية وانطوت عليه الانبياء النبوية وذلك عليه الاجاز المعصومة وثالث
له الامارات المحسنة والمكاشفا للذوقية حكايته ثقة نقل كرام شيخ محمد
كلبي دار ووضعه مقدس كاطين عليه السلام وشيخ مدكور خود مرد مندي
بود ومن خود او ملاقات کرده بودم که شيخ مدكور گفت دهنکامی که حسن
پاشا بعد از تسلط نادر شاه افشار در ايران او پام شاه عراق عرب بود
در بغداد متمکن بود و دري رابام ماه جمادي الثانیته در وقتیکه جمعی از ائرا
وافند بان واعيان ال عثمان در مجمع او حاضر بودند پرسید که سبب چیست
که اول ماه رجب شب نور باران کوبند یکی از ایشان مدکور ساخت که در
این شب بر قبور ائمه دین نور جبر میزد پاشا گفت در این مملکت محل قبور
ائمه بسبب است البته مجاور این قبور ائمه مشاهده خواهند نمود پس کلبي
ابو حنیفه که امام اعظم ایشان است کلبي از شيخ عبدالقادر را طلبیده مطلب
دار ایشان استفسار نمود و ایشان گفتند ما چنین چیزی مشاهده نکرده ایم
حسن پاشا گفت که موسی جعفر حضرت جواد علیه السلام نیز از اکابر بودند
بلکه جماعت وافض انها واجبا طاعة می اند سزاوارست که از کلبي دار

ووضه ایشان نیز تو سپید و هما انصاعت ملازمی که بعرض اهل بغداد چو خاد او گویند
 بطلب کلید داد کاظمین آمد شیخ محمد گوید که کلید داد آنوقت پدر من بود
 و من تغریباد و سن بدست سال بودم و باید رم در کاظمین بودیم که ناگاه
 چو خادار باحضار پدرم و او می دانست که با او چه شغل است روانه بغداد
 و من نیز باتفاق او رفتم و من در خانه پاشا ماندم و پدرم را بحضور بردند
 بعد از حضوری پاشا از پدرم سؤال کرد که گویند شب اول رجب شب نور
 باران گویند بجهت نزول نور از آسمان بر قبور ائمه دین با تو هیچ ازاد و قری کاظمین
 مشاهده کرده پدرم خالی از ذهن و بی تامل گفت با چنین است من مکرر
 دیده ام پاشای من کو در گفت این امر عزیزی است و اول رجب نزد پاشا است
 مهیا باش که من در شب اول رجب در وضه مقدسه کاظمین بصر خواهم بود
 پدرم از استماع این سخن بفکر افتاد که اینچیز چرا بود که من کردم و چه سخن بود
 از من سرزد و با خود گفت که بخت مراد نور ظاهری مشاهده نباشد و
 من نور محسوس ندیده ام و متحیر و غمناک بیرون آمدم و من چون او را دیدم انا و انقباض
 عینی و مالک در بشرة او با فم و سبب سبب است که گفتم بفرزند من بخود و بکشتن
 دادم و با حال تباه روانه کاظمین شدیم و در بقیع امانه پدرم و داع و او
 خود را انجام می داد و خورد و خواب و بهام و در بکسر و زاری مشغول بود
 و شهادت در وضه مقدسه تصویع میکرد که نادر و آخر ماه جمادی الاخره چون درون
 بحواله غروب سپید گوید پاشا ظاهر شد و خود او نیز وارد شد و پدرم را
 گفت بعد از غروب وضه را خلوت بنماید و زوار و ابرین کند پدرم

الامر چنانکه هنگام نماز شام بر وضو داخل شد امر کرد که شمعها و وضو
روشن بود خاموش کردند و وضو مقدس را و پاک ماند خورد چنانکه نظر
سنبان است فاتحه خوانده رفت بعقیبت سر ضریح مقدس مشغول نماز
و اده شد و پدرم در سمت پیش روی ضریح مقدس را گرفت بود و محاسن
خود را بر زمین می مالید و روی خود را در اینجا می سایید بضرع و زاری
کرد مانند ابر بهار اشک اندیده او جاری بود و من نیز از عجز و زاری پدر
بکمر افتاده بودم و بر اینحال تقریباً دو ساعت گذشت و نزد پاک بود که
پدرم غایب نمی کند که ناگاه سقف محاذی بالای ضریح مقدس شعله
و ملخه شد که گویا بیکار صد هزار خود شعله و ماه و شمع و مشعل
بر ضریح مقدس و وضو مقدس ریخت که مجموع دو صد هزار مرتبه از نور
روشن نورانی تر شد و صفا حسن پاشا بلند شد که با او بلند ماکو
گفت صلی الله علی النبی محمد و آلہ پس پاشا برخواست ضریح مقدس را بپای
پس پدرم را طلبیده و محاسن او گرفت و بخود کشید و میباید و چشم پدرم را
بوسید و گفت بزرگ خد و می آری خادم چنین مولای باید بود و انعام
بسیار پدرم و سایر خدام و وضو متبرکه کرده دو هفتاد شب ببغداد مراجعت
نموده نقل است که چند نفر از بی اجتماع کردند که با او ناکند هر یک
بخاوت و بی وفایت و نامبروند یکی از آنها بان زن گفت من از خدا شرم
کنم این پنج درهم را بکبر و بر نقای من بکاو و نیز ناکند گفت معاذ الله که من
از برای پنج درهم دروغ گویم و ایضا مردی شخصی را دید که درین مسجدی

بود که در مسجد با پیروی لواط و مکرر انقضای من بر او افتاد و گفت
 ملعون نشسته که ای من در مسجد افتادن مکرر است و ایضا گویند
 شخصی بازنی زنا می کرد که دیگر می شنید گفت آنچه عیال است می کند بلکه بظن
 منعقد شود و ولد از نا هم رسد گفت که نه ان بود که عزل مکرر است و
 گذاشتن اول بشود حکمی ان بعض القضا می بطریق مع بعض العدل ^{صوتاً} مع
 حسناً فامسك لقاضی علی ان نه فاسرع التبر فقال لعالم فعلت ذلك قال و
 حلوة الصوة فحفت الفتنه فقال العدل ما انا فاجد حدث حلوة ثم اتفق انه
 شهد شهادة فزده القاضی قال ان كنت صادراً لا تطيب الصوة الحسن ف
 است بسلم العقل والحاسة وكنث كان بافانت من الكذابین شعری علی
 خوشا راهی که پاداش تو باشی خوشا چمنی که رخسار تو بیند خوشا جانی که
 پاداش تو باشی چه خوش باشد دل مبد واری که امید دل جانش تو باشی
 خوشی و خرمی و کامرانی کسی دارد که خواهانش تو باشی چه باک ابد ز کنان کسی
 که او را نکهدار و نکهبانش تو باشی مشوینهان از ان بیچاره که او را هم بد
 و پنهانش تو باشی میسران کفر ایمان ^{تو} که هم کفر و هم ایمانش تو باشی
 برای ان تبرک خود نکوبد دل بیچاره تا جانش باشی ^{تو} علی طالب در است لایم
 بیوی انکه در مانشت تو باشی ^{تو} ای تمیسن واعظی بود بر هر منبر نشین
 در بوعظ بکشاده گفت مردم را بود بهر هشت چند خوراطه نایاره
 از میان رفتی بیاب و خواست دلش اندر تفکر افتاد گفت بهر خدای مولانا
 سخنی گفته بود ساده گفت و خلد خور و ز باشد با بود جمله هر چه من داده

كهنت خواتون فرزندش بن مفرس كه مناني تو بنز ناكاده قتل افلت لمعوبه بن زلف
 باز فصاح اغلغوا ابواب المدنته لئلا يخرج قتل ايت رجلا محجوما به صدا
 باكل الممر بكرا هته شديدا فقلت له وحيك تاكلا في حالك فقال عندنا شاة فاعز
 وليس لها نوى فانا اكل الممر مع كراهي له لا طعمها النوى قلت فاطعمها الممر بنواه
 قال وبيكن هذا قلت نعم قال فرجعت عني ما احسن العلم كانك عليه لخت و
 الرشيد تهوى خاد ما اسهر طلع كانك تكفي في شعره لعله فاحظ الرشيد انها
 لا تكلم ظلا ولا تدكر في شعرها فاطلع عليها وهي تقرأ في اخو سورة البقرة فان لم
 يصيبها وابل فظل فانهي عندها المؤمنين فدخل عليها الرشيد قتل اسها
 وقال قد وهبتك ظلا ولا امنعك بعد هذا من شيء تريد منه من حكايات
 الكذابين انه قال بعضهم دميت يوم ما ظنيت فلما جاود سمعني عن القوس كرت شيئا
 الطيبة مجتنب وقعدت خلف السهم حتى قبضته قبل ان يصل الخبيثة خصب
 بعض الاسراع على المنبر فقال والله ان كرموني اكرمكم وان اهنوني اهنكم ولتكنوا
 على امون من ضرطي هذا وضري وذل قتل لبعض الغلمان ما حالك قال
 حال لا تسئل بنتي مولاى منذ ستين سنة قبل لك كيف ذلك قال انه يقنك كل شيء
 فاذا قلت لا تسئل من شيتي اني كبرت قال يا بار دكيف كبرت من اس الى اليوم
 واني معلم على غلام باو طبر فقبل له ما فعل قال ردك ان علمه باب لفاعل
 والمفعول حكايت شخصي ان ولا بان عرب حكايت ميكند كذا خود بي حاجتي
 بيرون رفتم شب سر كنجهم بعضي از اعراب سپيد و مهمان شدم و مرهمان
 كردند و مهماني نمودند چون وقت خواب رسيد بكي از زنان اهل خيبر و از آن

خود و دیگره و مرا بر جای او خوابانیدند که عباد اسیر ما و بر من اذیت کند و
 تادیه بک بود و من خوابیدم بودم که دیدم کسی ^{دست} بمن بدان شد و به بند از من ^{دست}
 بافتم کسی است از خارج آمد و نخواهد رفت تادیه یکی بان زن جمع شود من ساکت شد
 و هیچ نگفتم و دسمن بدست او رسانیدم دسمنی بمالوان بعضی از هداها
 بدست من داد من از او درن براسبتا خود کندادم و باره دست داد کرد دست
 خود را پیش من ستش کردم و نشستم دست مرا گرفت و پیش خود برد و الت خود
 مثل عهودی بدست من داد من خود داری کردم و تنفر و وحشت نکردم من
 نیز در خود را راست کردم و دست او را گرفتم و در خود را بدست او دادم و
 چون دست او بدست من رسید از جای جفت و بالا پوشانان زد و شل و افتاده
 کرد و از روی بدن آن کو سفندان صاحب چندم کردند و سکهها بفریاد آمدند
 و من از خنده بهلاکت رسیدم اما فاش نکردم چو بضی شد دستمال و بالا پوش
 را برداشته سوار شدم و رفتم قبل از شرط رجل بن بدی المتوکل فاستجی
 فقال شرط فقال المتوکل سمعت ولم تصحك قال حمزة بن بسط خلت يوما
 على بعض الامراء وكان له غلام لم ير الناس انتن بطامنه فقال له يا حمزة غلامی هذا
 ابصر انتن فقال لدفع السوء عنه ان انتن بطامنه فقال بکا انتن بطامنه مائة دينار
 فسلحت من تحت الثوب و طليت بالسلح ابطل قد كان الامير يبننا حكما بنجر
 بالقضيه فلما دنى الغلام منه شهرو شب الحكم قال لا والله لا يكون مثل هذا
 احد ولا يشبهه انتن فضحنت فقلت لا تعجل بالحكم ثم دفوت منه فجعلت اسر
 تحت يدي و مسكنه فصاح الحكم الموت الموت هذا بالكيف شبيه بالا با فضحك

فاما في الرطل شي عشرة وقته وقيل الاوقية في الحد يثا ربعون درهم او كات
 فاما كان فيما مضى اما اليوم عند الاطباء والناس من وزن عشرة دراهم وبنوا
 وثلاثا الاسار وزن اربعة مثاقيل ونصف ثلثاه وهو عشرة دراهم وستة
 اسباع درهم حكايه در سنه هزار و دويست و ده که حقير بعزم دياره
 ببيت الله الحرام وادبغداد شدم چند بويج و بقعه متبرکه کا طينين عا الجنيان
 توقف اتفاقا فناد و شب جمعه در روضه متبرکه اما من هما من بودم با
 جمعي از احباب و هم سفران و بعد از آنکه از تعقيب بخت عشا فارغ شدم وارد حمام
 مردم که شد برخاستم ببالاي سر مبارک آمدم که دعای کيل را در آن موضع کلام
 تلاوت نمايم با حضور قلب و از جمعي از زنان و مردان عرب بود در روضه متبرکه
 بشنيدم بخوبی که مانع از حضور قلب شد و صدا بسيار بلند شد بکي از
 گفتم سوء ادب اعراب را نيكند که در چنين موضعي در چنين وقتي صدا بلند می
 کنند چون صدای ایشان طول کشيد من با بعضی از رفقا برخاستم ببالين
 پای مقدس و لحظه کنیم سبب غوغا چیست دیدم شيخ محمد کليل اردر در
 روضه مقدس را پستاده و چند زن از اعراب داخل روضه شدند یکی از آنها
 که بيان ستره ديگر را دارد و ميگويد که پسر پول ميرايي از شادان زده ايد بيا
 مذکور بودند گفت در هيچ وضع متبرک فضل خير ميچ را گرفته قسم باين دو بر کوا
 باد گيند نامن از سما مطمئن شوم و گريبان شه ادا نمائيم من و رفقا ايستاد
 که ببينيم معتدله بجا ميرسد پس یکی از زنان در نهايت اظهار افتخار و بيش از
 و فضل را گرفته و گفت يا ابا الجواد بن انت تعلم اني بربته ايم و وجود تو في

چنين

او را که
مستوره

ایشان

که من ازین

که من از این تهمت بری هستم آن زن صاحب پول گفت کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر
 پس بگریه بنزد قدم پیش گذاشته بخوابد و بکلم نموده و برفت پس آمد و قفل را
 گرفت و همین که گفت با ابا الجواد بن انت تعلم انی بر پند و بدیم که از زمین بخوابد
 شد که گو یا که از سر ضیح مقدس گذشته و بر زمین خورد و دفته و نان
 او مانند خون بسته و چشمهای او نیز چنین شد و زبان او بند شد پس شیخ
 صدرا بتکبیر بلند کرده ساواهل و ضربه نیز تکبیر گفتند پس شیخ امر کرد که تا پا
 او را کشیده در یکی از صفه‌ها راق مقدس گذارند و ما نیز مانند هم که بینیم
 امر یکجا منتهی می شود ازین چنین بهوش بود ناچار الی سحرانصد و بهوش آمد که
 باشاره فهمید که کبیر پول از آنجا گذارده ام بپا و پدید آمد و کسان
 او چند کوفه سفید بجهت کفاره عمل و بیج کرده تصدق کردند که ازین مستخلص
 شود و چنان بود تا صبح و در همان روز وفات یافت لعن فی قلم و اهنف
 مذبح علی صدر عنبر پتر جم عن ذی منطق و هوا بکم ثراه فصب اکلم طالع عمر
 و نضحی بلغا و هو لا یستکلم لعن فی حلب بلده فی الشام قلب اسمها تصحیفه
 اخری یارض العجم و ثلثان زال من قلبه و جد نه طراشد بد لنقم بوالش یاستر
 لا بان علینا زمان الا بکنا منه لا قلی علینا الا بکنا منه لا ایس فوالله
 بالناس الذین عهدت لهم ولا الدار بالدار التي کنت اعهدهم قال میثم بن جهم
 دخلت علی صالح مری منارة فی یوم شاق فی قبة مفضاة بالسحور و جیع فزنتها
 و بین بدیه کافون فضة یسیر فیها بالعود ثم رایت بعد ذلک فی راس الحیض و هو یسئل
 الناس فقلت ان عبد الرحمن و باد ولی خراسان فجاز من الاموال ما حسب لنفسه

اذا عاش مائة سنة نفق في كل يوم الف درهم على نفسه انه يكفيه ضراى بعد مائة
 يحتاج الى حلبة مصحفه وايضا ابن جبيب تلمس له باب من ذن من لمار من خلقه ^{حلبه} لا
 يكبت عليه حين ينصرم هيل بنفلب الاحوال تعرف جواهر الرجال قال بعضهم
 نحن في زمان اذا ذكرت الاموات حبيت لقلوب اذا ذكرت الاحياء ماتت قال
 ابو ذر جهم يهون المصائب اربعة الاول ان تعلم ان القضاء والقدر لا بد من جبرائيل
 والثاني ان لا تبصر من ذلك الله يصنع الثالث انه قد يجوز ان يكون اشد من هذا
 الرابع تعال الفرج فزهب قبل ان يهترق الاشد كان كثيرا الحبل يتل له يوم اما
 اكلت اليوم قال اكلت مائة رغيف قد مر به سرة المدين كور يوم ما يقوم وهو راكب
 حمار فذبحوه للضيافة فذبحوا له حماره ولججوه وقد مو له فاكل كله فلما اصبح طلع
 حماره لركبه قالوا له هو في بطنك قال سود الله وجهكم وكان هذا لما ذكروا
 الاكلين قال جعت مرة ومعى يعزى فخبرت وشويت فاكلته ولم ابق منه الا شئانيسا
 على ظهري وكان سكتما بن عبد الملك اكل شهودا قدم سليمان التمار
 فورد مع عمر بن عبد العزيز على فقال يا شهودا ما عندك من الطعام فقلت
 سمين فقال عجل به فابتنته فجعل ياكل ولا يدعوه عمر حتى اكل تمامه فقال يا شهودا
 ما عندك غيرة قلت ست حبات سمان فابتنته فاكلها ثم اكل ما قدح سوقي
 ثم قال لغدا مراهبان غدا قال نعم قال ما هو قال ثلثون قدرا قال بتي بقدر
 قدرا فانه بها ومعها الوفاق فاكل من كل قدر ثلثة ثم مسح يده واستلقى على
 فراشه وادب للناس وضع الخوان واكل مع الناس وكان من الاكلين الخيل
 قال مسلم قتيبة قال اعدت لاربعا وبناين وعقبنا مع كل غنيفة سكة فاكل الجميع

وإيضاً كان عبد الله بن زياد قال رجل من شيعة دخل عبيد فذبح
 لعشرين دجاجة فاكلها ثم قدم الطعام ثم أتى بطبقين أحدهما بيض والآخرتين
 فاكل الجميع كان جائعاً وكان مسيرة باكل الكباش العظم مع ثمره وعنفه كان معونه
 باكل كل يوم مائة رجل مشقى لا تشبع حتى ان غبداً اشترى يومئذ مائة
 وقال لا هله اصليحو ونام فاكل عباله السمك والطحوايد فلما انتبه قال قد هوا
 السمك قالوا قد اكلت قال لا قالوا بل شمت بك فشمها قال صدقتم ولكن كانى ما
 شبع فأتى في كتاب بعض الادباء ان الضيف على احسا المشتمع وهو الذى
 معه خريطة شمع يقلب فيها الحوا والاطعام وياخذ معه المظفل وهو الذى
 يستحب له الصغبر والمنشار وهو الذى لا يزال ملتقياً على ناحية الباب ينظر
 متى يدخل الطعم وكلما دخل يثنى ان الطعام والعبد وهو الذى يشغل بعد الاكل
 المحلقة الاظفر والظروف والصنوا وهو الذى يسمع صوت مضغ واكل والوسا
 وهو الذى يحسن بلعه ويسمع منه صوت والنقاص وهو الذى يجعل اللقمة في فيه
 ينقض صابغة المائدة والقرأض وهو الذى يقرض اللقمة بانما يضع الطعام واللسان
 وهو الذى يلبس اللقمة باصابعه قبل وضعها في الطعام والقوام وهو الذى يميل
 ذراعاً بمنزلة ويشهر لاخت الظرف والقسا وهو الذى باكل نصف اللقمة ويعيد
 باقيةا في الطعام والمخلد وهو الذى سبنا في ثبات الطعام والزنج وهو الذى يرنج
 اللقمة في المرق منا ينلع الاولى الا انت لثابتة والمرشش وهو الذى يفسح الدجاجة
 ويخوها فيرش على مواكبة المفتش وهو الذى يفتش عن اللحم ويخوه باصبعه واصبغا
 وهو الذى ينقل الطعام من ظرف الى ظرف ليرده والنفاخ وهو الذى ينفخ في

الطعام فهاكله والحاجي هو الذي يسجل اللحم بين يديه فيجبر عن موكله والجح وهو الذي
 ينام موكله بجانبه الشطر الجح هو الذي يضع طرفه ويرفع اخرى المهندس
 هو الذي يقول بضع هذا الطرف هنا وهذا هنا حق باق قد امة ما يجبر لفضو
 وهو الذي يقول لصاحب الطعام ان كان عند شيء من الطعام فاعط غلاناو
 فلانا والمعطى هو الذي يحدث عند غسل البنتا فيبقى المغلام واقفا والاروق
 بيه معطل والناس منظر من والمسلسل هو الذي يدخل الدار فيسكب بالتر
 ويثون كان ينبغي ان يكون باب المجلس من هنا والاخوان هنا وتب لفرشك
 وهكذا والفضح وهو الذي يخرج فيجبر من يعرف صاحب البيت بفتاحه
 عليه المداخل هو الذي يرى صاحبه المنزل ناجي شخص اطفال ما الذي قالوا
 لصاحبه المستعجل وهو الذي يستعجل بالاكل ويشكو الجوع والنامر هو الذي
 يتامر على غلمان صاحب الدار ويهين اولاده وبعد ذلك من الاخلاص فائد
 مختصر من خلق رسول الله وخلفه عن الحسن الزكي بن علي عذرك له خاله هناد بن
 ابي هانئ التميمي كان فحما مفتحا ابتلا لوجه اطول من المربع واقصر من الشدة
 عظم الهامة رجل الشعر ابر اللون واسع الجبين اربع انحواجب سوانع في عنق
 يدها عرق يدره الغضب اغني العرب كك الحجة سهل الحذب ارجض الصم
 اشب صفيح الاشارة بقول المشرك عثقة جدد ومعه مصفا الفضنه معتدل الخلق
 بادنا ماسكاسوا البطن والصدر عرض الصد بعبد ما بين المنكبين فيم الكرك
 انور المحرم ما بين اللثة والسنم بشعر مجرى كالخط عاري اللثدين والبطن مما سوا
 ذلك لشعر الذراعين والمنكبين اعلى الصد طويل الى تحت ركب الرجل القص

موصو

الكف في القدمين سابل الاطراف ثم غشا الاغصين مسبح القدمين بنوعيهما
 الماء اذا زال زال قلعا يحطون كعبا ويمشي هو ناسي المسبح اذا مشى كما ينحط من ^{صليب}
 واذا التفت لفت جميعا خافض الطرف نظره الى الارض اطول من نظره الى السماء ^{نظره}
 الملاحظة يسوق اصحابه يبدر من لقي بالسلام وكان متواضعا الاثران داهم فكره
 ليست راحة لا يتكلم في غير حاجة طويل السكوت يفتح الكلام ويختمه بابتداء متكلم
 بجوامع الكلام لا فضول ولا يقصر له بكر خافيا ولا هيبا بعظم الغيرة وان دقت لا يدم
 منها شيئا ولا يدم دقا فافلا يهدمه ولا يغضب لمدنها واذا غوطي الحق لم يعرف احد
 ولو رقم بغضبه شيء حتى ينصرف له ولا يغضب لنفسه لا ينصرف لها اذا اشار بكفة ^{كلها}
 واذا انجبت قلبها واذا تحدثت شار بها فاضربا حة الهني في باطن ابهامه اليسرى واذا
 غضب عرض اشاح واذا فرج عرض من طرفه جل في حكة التيسم يفر عن مثل حب
 الغمام وكان اذا يقول امرضا ضلهم فليبلغ الشاهد الغائب يقول بالحق حاجة
 من لا يستطيع ابلغ حاجة كان الناس يدخلونه روارا ويخرجون اذلة ففها وكان
 يحزن لسانه لا ينابغض بؤلف الناس لا يفرشهم بكرم كرم كل قوم وهو ليعلمهم و
 يحذر ويجلس منهم من غير ان يطوى من احد بشره ولا خلقه ويتفقد اصحابه ^{يسئل}
 الناس عما في الناس فحسن الحسن تقوية بفتح الفصح ويهونه معتدلا امر غير
 مختلف لا يغفل مخافتان يغفلوا او يميلوا الكل جازع عند غنا ولا يقصر عن الحق و
 لا يجوز له الذين يلوون من الناس جبارهم فضاهم عنده اعلمهم فصيحوا لعظمهم عند
 منزلة احينهم مواشاة وموازة وكان لا يجالس الا يقوم الاعلى ذكر الله عز وجل
 ولا يوطن الا ما كن ديني عن طائها واذا انتهى الى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس

وبإمرانك يعطى كل جلسائه نصيبه لا يحس جلسائهم أحدا أكرم عليه منه من جالس
 أو فاقه في حاجة صابرة حتى يكون هو المنصرف عنه من سأل حاجته لم يرد إلا
 بها أو بمسور من القول قد وسع الناس منه بسطة وخلقاً فكان لهم باباً وصادراً
 عندك في الحق سؤاً فجلس مجلس حلم وحجاً وصبراً ما نزل به رفع فيه الأصوات ولا يؤمن
 فيه الجرم ولا ينفي فيه الباطل متعادلون متفاضلون فيه بالتقوى يتواضعون فيه
 الكبير رحيم فيه الصغير يوثقون ذا الحاجة ويحفظون الغريب كان دائم البشر
 وسهل الخلق ولين الجانب ليس بفظ ولا غليظ ولا سخاب ولا فحاش ولا عياب ولا
 مداح يتغافل عما يشتم ولا يونس منه ولا يجنب شيئاً مؤلمه قد ترك نفسه ثلاث
 المراء والأكثار ومما لا يعنيه ترك الناس من ثلاث كان لا يدم أحداً ولا يعبره ولا
 يطلب عورته ولا يتكلم إلا فيما يوجب جواباً إذا تكلم أطرق جلسائه كما تسمع على رؤسهم
 الطير فإذا سكنت تكلموا ولا يبدأون عوزاً عند الحديث أنه تكلم انصتوا له حتى يفرغ
 حديثهم عنده حديثاً ولهم بضحك مما يضحكون ويتعجب مما يتعجبون منه بصبراً
 على الجفوة في منطقهم وسابح حتى إن كان أصحابه يستحلون أفهامهم ولا يقبل النساء إلا
 عن مكافئ ولا يقطع على أحد حديثاً حتى يجوز فيقطع به بين أوقام وكان سكوتهم
 على أربعة الحلم والحذر والتقدير والتفكير أما تقديره ففي ثبوت النظر والأسماء
 بين الناس أما تفكيره ففيما يبقى يفنى جمع له الحلم والصبر فكان لا يفضض شيئاً ولا
 يستنظره وجمع له الحذر في أربعة أخذه بالحسن ليقفك به وتركه الصبر ليتناهي عنه
 واجتهاده الزاى فيما أصح أمته القيام فيما جمع لهم خبر الدنيا والآخرة ثم حديث
 مولانا المحسن في أحاديثه أن كان عمه يعود المريض يستمع لجزاة ويجيب عوة

و باكل الارض

المملوك وركب الحمار وكان اصحابه يقوموا اليه ليعرفون من كرامته وكان يجلس
على الارض وبعث الشاه وبعث على الشاه وكان يجلس بين ظهر في اصحابه فخرج
الغريب فلا يدري اياهم هو حتى يسئل وكان يجلس ثوبه ويخصف ثغله واذا صاحبه
احد لم يزعج بدا عنه حتى ينتزع وهو وما اخرج ركبته بين جلوس قطه وما فقد رجل قطه
اليه فقام حتى يقوم وكان قد اشده جاء من العذر او في خذرها وكان اذا كره شيئا
عرفناه في وجهه وكان يقول لا يبلغني احد منكم من اصحابي شيئا فان احب اخرج اليكم
وانا سليم الصد وكان اقرب الناس كفا ولجرو صندا واصدق الناس لحنج و
اوفاهم دمه والهنم عريكة واكرمهم عريكة وكان اذا فضل رجل من اخوانه ثلثة ايام
سئل عنده فان كان غائبا دعي له وان كان شاهدا زاره وان كان مرضيا عاده وكان
يخرج ولا يقول لاحقا وكان بالغب لرجل يري ان يسهه وكان اكثر ما يجلس مجازاة
القبيلة وكان اذا اجلس الغرضاء هي ان يقيم سابقته ويستقبلها ابدا به فبشد شيئا
في ذراعيه وكان يجثو على ركبته وكان يثنى جلا واحدة ويثني عليها الاخرى
ولم ير مريعا قطه وكان يجثو على ركبته لا يتكى وكان باكل كل الاضياء من الطعام
وكان باكل مع اهله عند مرذا اكلوا ومع من يدعوه من المسلمين على الارض وعلى
اكلوا عليه مما اكلوا وكان لا باكل الحاد وباكل ثلثة اصابع وربما اكل اربعة و
فد باكل بكفيرة كلها وما بالية لا يتناول من بين يديه غيره وكان باكل الشعير غيره
منخول خبز وعصيدة وما اكل خبز قطه وما شبع من خبز شعير يومه من حتى مات
وكان يحب عوة المملوك وبرد فخلعه وكان باكل الحشيشة اكثر ما يؤكل وكان
الطعام اليه اللحم قال لو سئلت في ان يطعمني كل يوم لفعل وكان يحب القرع

يقول انها شجرة احمر يونس من اكل التريد بالقرع والحم وكان لا ياكل الثوم ولا البصل
 ولا الكراث وما ذم طعاما قط وكان اذا اعجب له كلة واذا كرهه تركه وكان يلحس
 الصحنه واذا فرغ من طعامه لعق صابعه فلا يمسح يده بالمسند بل حتى يلمعها واحدة
 واحدة وكان ياكل البرد ويتغفل في الصحابة فيلتهف طوله فياكله ويقول انه يذهب
 باكله الامساك وكان يغسل يديه من الطعام حتى ينقها فلا يوجد ما اكل ربح وكان لا ياكل
 وحده مما يمكنه وكان يمس الماء مصا ولا يعبه عبا وكان يشرب ثلث حسا وكان لا
 ينفس في الاناء اذا شرب فان اراد ان ينفس بعد الاناء عن فيه وكان يشرب من اقداح
 القوارير واقداح الخشب وفي الجاود وفي الخرف ويكفيه ويصيبها الماء ويشرب
 من افواه القرب وكان يمشي ويستريح لحيته ووربما يسرخ في اليوم مرتين وكان يطيب
 بالمسك وبالعنبر وبالفانبة تطيب بها نسائه وبابدهن وكان يستعمل بالعود القمار
 وكان ينفق على الطب اكثر مما ينفق على الطعام ولا يعرض عليه طبيب الا تطيب به و
 كان يكتحل في عينه اليمنى ثلثا وفي اليسرى وكانت له مكحلة يكتحل بها باللبس وكانت
 مكحلة الائمة وكان ينظر في المرأة ويرجل حته ويتمشط وكان يتجمل لاصحابه فضلا عن تجمله
 لاهله وكان يظلي فيظلمه من يظلمه حتى اذا بلغ تحت الاذا وتولاه بنفسه كان لا يفلته
 في الاسفار فادودة الدهن والمكحلة والممرضات والمراهم والمسواك والمشي وفي ذوات
 الجن والابرة والمخضف السعور فيخيط ثيابه ويخصف نعليه كان يلبس القلائد
 تحت العمام ويلبس القلائد في غير العمام ^{والعمام} في غير القلائد وكان يلبس عامة الخمر
 الصوف وجبة الصوف وكان له ثوبان للجمعة خاصة سوى ثيابه في غير الجمعة وكان
 يلبس خاما من فضة في يده اليمنى وكان له خام فضة فصر فضة وكان يمازج

وفي خاتمة حديثه يرويه أبو عبد الله كثر من الشيء دوى ذلك ولكن لا يجوز ذلك البتة
 إذا ليس النعل بداء بالهنيء في إذا خلع بداء بالهنيء وكان قرشه من أسال ودوى النوى
 نحو أو يروى عن أبيه الموقنين أن قرشا لبني كان عبثا وكان موقعا دم وحشوها ليف
 وكان له بساط من شعر يجلس عليه وكان قد بنام على الحصى ليس بخند شيء وغيره وكان
 لبسناك إذا دأب بنام وكان إذا وى إلى فراسه ضطجع على شقه الأيمن ووضع يده اليمنى
 تحت خده اليمنى كان يقرأ آية الكرسي عند منامه ما استيقظ رسول الله صلى الله عليه وآله
 ساجدا وكان لا بنام إلا والتواك عند أسره فإذا مضى بداء بالتواك وكان يستاك
 كل ليلة ثلاث مرات قبل النوم وبعد قبل الورد وقبل الخروج لصلاة الصبح في ذلك
 في الجمعة المقررة من علق عليه قبل الأرب لم يحتل بداء وكذا إذا شربت نخب بعد
 الظهيرة ثلاثا بام منعت من الحبل أمثال **عربيته** إذا ناك أحد الخصبين قد
 عنه فلا تقض لحق بابيك خصمه فاعلمه قد فطنت عبثا وإضا يربك البشا
 حين للمقاوير بات في الغيب براء العلم أيضا أكثر مصانع الرجال تحت هرق المطالع
 أيقه عند النازلة تعرف خاك أيضا كب ماوم لا ذنب أيضا لكل ضادم نبو ولكل
 جود كبو أيضا لكل دهر رجال أيضا العمل به عند وأنت ماوم أيضا لا بدع المؤمن
 من حجر ثم ين أيضا لا يضرب الخراب يقه بكول الناس واستعارة أيضا يدك منك
 وإن كانت مثلاً أيضا ما حل جلدك مثل ظفرك أيضا الشاة المدبومة لا يولها السخ
 أيضا النصيح بين الملاءم يرفع أيضا العمل المورث والاسم للورد أيضا تعاشر وكذا النوا
 ونعا ماو كما لا جانب يقه سلطان غشوم خبر من فتنه قدوم أيضا عناية لقاضي خبر
 من شاهك عدل يقه من سعادة المران يكون خصمه عافدا أيضا إذا أجا الموصي

الكتاب

ودست الى بمائد ابدا لدهر ^{عاز} كرون خلد بشت فذا بهام في مختصر بصا و
 سعد الشيخ حسن سليمان الحلي عن جابر عن ابي جعفر ع في قوله نعم ولئن قلنا لم
 نسبل الله او مم الاية فقال با جابر ان ردى ما سبيل الله فليلا والله لا اذا سمعت
 منك فقال القتل في سبيل علي ع وذنبت من قتل في ولايته قتل في سبيل الله
 وليس لاحد يؤمن بهذه الاية الا وله قلة صبيته انه من قتل في سبيل الله يموت ومن قتل
 في سبيل الله يموت ^{يعني} من قتل في الدنيا من المؤمنين بهذه ^{الاية} بقتل مع صاحب وكان
 معه حتى يموت ومن مات في الدنيا بقتل مع حتى يقتل بين يدي يراى عليه
 الامران لا يدرى ^ب مرتبة الشهادة بالقتل ومرتبة قطع الصداقة الاختبارية للنفس
 عن البدن بالموث ^ب تشعر مستجيب عن سر الى اجبته بعبا من ابل بالانبي
 يقولون خبنا فانك مهنها وما انان خبوتهم بامان فاقول قد اشرنا سابقا الى
 طريق استخراج ملائكة الاسماء وما هو الملك الاول وهو ان تاخذ عدد الاسم
 واستنطقه والحق عليه لفظ ابل صبوا فالف فنقول في ملك هاب ان يدرى ابل
 وهو الملك الاول ثم تضر بالعد في نفسه فيكون في وهاب مائة وستة وستين
 وتلك بالحق فيكون وصفا بل وهو الملك الثاني ثم تضر ب عدد الملك الثاني
 في عدد ملك الاول فيكون الفين وسبع مائة واربعا واربعين واستنطقه بالخفة
 بالحق فيكون دمن غفابل وهو الملك الثالث فاذا اردت الخليفة على الملك
 فجمع المراتب الثالث استنطقه بالخفة بالحق فيكون دتطف غفابل وهو الملك الخليفة
 على الثالث فاذا اردت ان يراى الحاكم عليهم فكعب د الخليفة والمستنطق من الكعب
 هو الملك الاعظم والجميع تحت طاعته وهو الملك الذي كتمه هرس ودمره ولم يصر

جميع ما في كتاب
 من الاصل في كتاب
 في كتاب الخليفة

نفسه والتمني الطبيعي ان ياخذ الحرف الذي في ما قبله وما قبله من الحروف ويجعلها حرفا ناديا و
يترك النادى بحاله فلم ينادى الحاء زاي وكذا الدال فيبدل الحاء بالراء والدال
باجم فيؤى مزج والبسطة الطبيعي عبادة عن كون كل حرف من الحروف النارية طالبا
للرابعة التي في درجته والى رابعة تطلب المائنة والمائنة الزائبة وهذا بدون
ملاحظة الحروف بدرجاتها هو الطبيعي اذا لوحظت فهو الغرض في غير ذلك كبسطة
التواحي والتجاع والتفوي والتكسر فاعلم ان الحروف الزائبة هو النونية
التي يجمعها صا على حق منسكة والجسمانية هي الطمانينة والنهاية هي التي في اللوا
النهاية زحل والمستوى الشمس وعطارد ان كان مشرقا والبليلة هي التي في الكوا
البليلة الزهرة والمريخ والقمرة عطارد ان كان مغربا فلزحل صر صر ق ت و المستخرج
وخر غ ف ش ت والشمس ط م ن ولعطارد دى ص ج ذ ك وللمريخ لع ر ه ط
وللزهرة نوى ك س ق وللقمر ب ه ل والحروف الصامتة الهاء والناطقة اللام
والشرقية النارية والغربية الهوائية والشمالية المائنة الجنوبية الزائبة فاعلم ان
التكسر له مرتبة الصغرى هو الذي ذكرناه سابقا والمتوسط وهو ان تضع المربع
بعدد حروف الاسم وتبسطه في السطر الاول مفرقا وتضع الحرف الاول من
السطر الاول في بيت من السطر الثاني ثم تملأ السطر الثاني على الزيادة بتدريج
في الثالث باول السطر الثاني فضعة بيت من السطر الثالث هكذا حتى ينتهي العمل
ان كان الاسم فرما وان كان مرة واحدة في اخر السطر يسمي الفرقان والكبير
وهو ان تضع حروف الاسم منفصلة في السطر الاول فان كان ثانيا نقل الحرف
الاول من السطر الاول الى اول السطر الثاني والثالث من الاول الى الثاني من الثاني

والثاني منه الى الثالث

مثال الاول

مثال الثاني

وهكذا ان شئت وضعت
الثاني من الاول في اول الكتاب
والثالث في الثاني من كتاب
والاول من الاول في الثالث
وهكذا فيكون من الاسم

ك	هـ	ي	ع	ص
ع	هـ	ي	ك	ي
هـ	ي	ع	ص	ك
ص	ل	هـ	ي	ع
ي	ع	ص	ك	هـ

ع	ل	ي	م
ي	م	ع	ل
م	ي	ل	ع
ل	ع	م	ي

الثاني ستة اسماء وان كان رباعيا كان منه اربعة وعشرون اسما وان كان خماسيا
كان منه مائة وعشرون اسما وهكذا وانما يلزم ان تضرب عدد حروف الاسم على
التي هي اصلته من الاسم الذي اقل منه بحرف فيحصل من الثاني صورتان وهكذا
واما اسر ذلك فمن كور في كتب القوم في اقل بيتل في صنعة المكتوم ان اصله
صنفوة قوي الانسان وهو يفارق من الانسان من لجاوس يصعد على ذروة
طود سينا ويثبت تلك القوي

مثال الاول

مثال الثاني

شجرة ليس في الاشجار احسن منها
فخذها غبطه في فصل الربيع
اعصر ما فيها وصفة مرة واحدة بحجرة
ضعيفة ثم ردع البذر على ما قلنا

ق	و	ي
و	ي	ق
ي	ق	و
ق	و	ي

ق	و	ي
و	ي	ق
ي	ق	و
ق	و	ي

بحر حتى يكون سافل عاليا واخلط وهكذا واعقد ثم اغسله حتى يبيض ثم رجه
في مدة اربعين يوما يابنه ويكون كقوله ثم رجه ثلثا ورج كان حجرة واخلط واحد
بست جاديات متوالية ورج يكون شجر او طف برة البيت الحرام اسبوعا وخذ ثلثا

من مصر و نادر من ارض فارس قبضه من زاب من بيت المقدس و انسخ عليه من التور
 يعني ديج لجيوب اجعل لك ثلثا وستافا لجه بالفضلة المصلحة بالثلث ولا
 فاذا تمت الثلث ظهر القمر في ثالث برج الثور ثم عالج هذا بالثالث فاذا تمت الثلث
 ظهر في الشمس في التاسع عشر من برج الحمل فاذا وابت ذلك فاسجد لله شكر و اعظم
 خديك بجلال وجهه الكريم و اعلم انك قد ملكك الدنيا و كنوزها فاملك بها
 الاخرة فاعلم ان بعرفة استخراج روحانية الاسماء طرقا كثيرة باعتبار اختلاف
 تكبير الاسم و بسط المركب و البسط و حدث المتكرر بعد العمل اسقاطا الى امام
 العائد من الوفق المحرقة و عدم حدث المتكرر و باستنطاق الزوايا و المركز و الضلع
 و المساحة و غيرها ذلك و لنتمثل بمثال استخراج الاواح من الثلث المعد فقول
 اذا اردت استخراج الملائكة من الموضوع اعداده في الثلث مثلا فاعرف ولا المفتاح
 وهو اى المضاع و هو في البيت الثاني من السطر الثالث و المضاع و هو التسعة

و هو مجموع المضاع اثنى و الوفق و هو عدد ضلعه ٥٨
 و هو ٤٠ و الضابط و هو مجموع عدد الضلع و المساحة و
 و الاصل و هو حاصل ضرب غايته في مضاعفه و هو في هذا المثال ١٨٠ فهو اصل
 المثلث و هو اصل الكلى الذى يحمل عليه بقية المراتب التسعة فبطرح منه عدد الملحق
 العلوى الستة و يستنطق و بهذا البعد ذلك الملحق فيكون من الممالك و الشيطان
 فاذا رعبت هذه المراتب الثمانية و اردت ان تستخرج الملائكة او الاعوان الشيطانية
 فتخل المفتاح و هو واحد على اصله الكلى و هو الف ثمانون يكون المجتمع ١٠٨١ فاعرف
 من الملحق العلوى هو الاكثر احد خمسون و قبل احد اربعون و قبل احد ثلثون

٢	٩	٤
٧	٥	٣
٤	١	٨

و هو عدد الملحق العلوى

وصورة على أربع اوجه مثل البهل وبهل بال وبهل ل وبهل ا وبهل ا بيل وهو الذي تمثل
 به والملحق السفلي بيل لبش وهو الذي تمثل به وبيل لبش وبيل ماش فاذا استقطن
 من ١٠٨١ احدا وجب بقي الف ثلثون فاذا استنطقه كان غل فاذا اطهف اليه المحو
 العلوي كان اسم الملك الاول وهو غلا بيل واذا طرح من ١٠٨١ عدد الملحق السفلي
 كان وهو ٣١٩ بقي ٧٤٢ فاذا استنطقته ن سب فاذا اضفت اليه الملحق السفلي كان
 اسم الشيطان الاول وهو ذ سبطيش وهو خادم ذلك الملك على السفليان وان حل
 معاذرة على اصله الكلي كان ١٠٨٩ او عملت به ماد كمر صار غلا بيل وهو الملك الثاني
 وخادمه على ماد كمر غطيش وان حل عدله على اصله وحل به كان كمر حصل الملك الثالث
 غلا بيل وخادمه من غلا بيل كان كروا ا حل وفقره على اصله وعمل به حصل الملك الرابع
 غلا بيل وخادمه من غلا بيل اذا حلت مساحتها على اصله وعمل به حصل غلا بيل
 الملك الخامس وخادمه من غلا بيل اذا حل ضابطه حصل الملك السادس غلا بيل
 خادمه من غلا بيل ان حل غابته على اصله وعمل حصل اسم الملك السابع الحاك على
 السابقة غلا بيل وخادمه هو العون الشيطاني ضفاطيش هو الحاك على الاعوان
 السابقة السابقة وبه لا تقسم على السابقة وتخرجهم فافهم المودون وكن بها ضفتنا
 فانها من الانبار الغامضة واعلم انها الكبريت الاحمر لسرعة تأثيرها وبهذه الطريقة
 تسخر جميع الاوقات بعد تهر فاعلم في استزادة البناء في صنعته المكثوم خذ النجوة
 الطود بهرتي ربح الحمل فانه احسن اوقاتهما من هو ما بين الخمسة عشر الى الثلثين والاربعون
 احسن من الاشقر وغسله من الاوساخ واضربه ناعما في القرع الى نصفه واربط عليه
 وفطره واجمع من ذلك ماء ثم صفه كالهيئة الاولى بنار لينه كجراحة الشمس مرة واحدة

وادم الرماد وخذ النفل وضع عليه من ذلك الماء ثلثة امثال في الفرن والاله بها
وضعة نار الزبل وعلى نار البت كحرارة الشمس اثنتا سبعة ايام ثم اخرجها وقطره ووز
على الشفل كانت من الماء وهكذا حتى يخل نصف البوسنة التي هي الشفل ثم ضع على النفل
الباني مثله من الماء والمخدر في نار الزبل سبعة ايام ثم قطره واعزل القاطر وضع على
النفل ماء جدد مثله وافعل كالأول حتى يخل نصف البوسنة وادم ما يخل وخذ
الماء الثاني المعروف واعتقد حتى يكون كالعسل ثم خذ من الماء وذبذبه أربع مرات وضع
عليه اذ مرة مثله بعد تبخيره بار سال الماء واستنباطه عفت في نار الزبل اذ العبر
هو ماعد وميفان موسى فهو سود كالقادر ثم اعمل الى الثلثة الامثال الباقية فاقسمها
نصفين واسق المركب بنصفه ثلث مرات كل مرة تقض عشرين يوما فتر في الاولى
عقبها وفي الثانية سماء وفي الثالثة يخل كالمروية هذا الان هو الحجر الذي يشرب
اليه ثم انهم النصف الاخر من الماء ستة ايام وقطر الحجر سبع مرات في كل مرة نصف
اليه سداس من ذلك الماء ويشند بباضة الزابغة ويظهر النوشاد في الفرن اما
هنا وفي الاول فضع مع النفل وضعة النار سبعة ايام اول يوم نار ضعيفة ثم
لا تزل كل يوم تشد النار وفي السابع كناد السبك ثم اخرجها فانه هو الحجر ولا ينقى
ثم قطر الماء بنا ويطهه جدا كناد الجناح يقطر ماء وبقظ ظاهره ابض باضه يصلح
لعمل الحجر ثم تزيد النار قليلا يقطر ماء عليه فيقبل اشبه الاشياء بالزبد وهو
الفرج ثم شد النار فيقطر اصفر من الزعفران واجر كالباقوت وهو الزبد الشري
الذكر ثم اعتد النفل والمخدر بالماء الاول واخرج الصبغ منه ثم طهر الباقي بالماء
الثاني الابيض حتى يظهر النفل ويكون كسحالة الفضة في كل مرة تقم تضع المركب

وایدان روی که فلان را خلقم ناخلف است الله المحمد که او نسبت فرزند من چار ما
چهره که هر هفت بدو را شرف است ایضا افسوس که نامه جوایز طی شد و بن فضل
بهار و شادمانی شد انچه که مایه سعادتها بود من هیچ ندانم که کی آمدند
ایضا عیش خوش را بچهارگان بگذشت در بخردی و ز جوانی بگذشت و دوا
که چه غافلان در این دوا غرق و ناچشم زدند کانی بگذشت فی المثل در دوا
خبر را علی اسطوانه ایست به علفه علفا حسنا و کان الی جنبه حفره فیه جش کان
بنیان و ماسفت من العلف فقال لامر ما اصب هذا العلف فقال لا نظیر فان
من و انرا الطامه الکبری فلما اراد الوری ان یخرج الخنزیر و وضع السکین علی حلقه
و مضطرب فصریح الجش الی امر و اخرج اسانه و قال نظری هل یقی فی خلدان استانه
من ذلك العلف فالتعبه و قال لا یطاق لا یتحول من الشمس قال لا استجی من
دینان نقل قدی الی ما یبدر و احده یبدر فی صبحی ان کتب تشریبا الماء البارد و اریق
و اناکل اللذی هذا الطیب تمشی فی الظل الطلیل فی حب الموت و التقدم علی الله سبحا
فی البحر الجواهر المخذس سبع نملان طوال و نزلت فادوده ملاویده بدن الی بنق
و سد راسها و دفنت فی زبل هو ما تم اخرجت صفی الدهن عنها ثم مسح منه الاحلیل
و ما فوقه تهیج لب و کثر العمل و قوی لا نعاظ نجرب و ایضا عن بعض الاولیاء ان اوله
ان تقدم علی جبار و سلطان فاذا وقع بصرک علیه فکبر ثلثا و قل لیس کله شیء و
هو السمع البصر بعد ان تستغفر الله سبعین مرة قبل انک تهو من امر الله
فانک لدواء الغضب لصمت م علی الطهارة ووسع علیک و دقان فامک
عذبه و در کفایت نوشتن جعفر جامع بدانکه باید بیست و هشت جزو کاغذ و وضع کرد

و هر چیزی چهارده ورق که بیست و هشت صفحه باشد در هر صفحه بیست و هشت
 سطر باشد و در هر سطر بیست و هشت خانه باشد و در هر خانه چهار حرف رسم
 شود و در اصطلاح هر جز را اقلبی و هر صفحه شهری و هر شهری محله و هر محله مثل
 بر بیست و هشت خانه است و مرونی که در خانه ها رسم می شود با بنظر بیست که هر خانه
 چهار حرف حرف اول علامت جز و دوم علامت صفحه اول از جز و اول چهار الف است و بن علامت
 خانه دوم و خانه اول از سطر اول از صفحه اول از جز و اول چهار الف است و بن علامت
 جز و اول و ثانی علامت صفحه اولی ثالث علامت سطر اول و رابع علامت خانه اول و
 در خانه دوم از سطر اول سرائف پاک ب رسم کنند و همچنین تا خانه بیست و هشتم
 سرائف پاک که علامت بیست و هشتم است رسم کنند و در خانه اول از سطر دوم
 تا از صفحه اول از پنجره و الف و پاک ب و پاک الف رسم کنند که علامت جز و اول و سطر
 دوم و در خانه دوم و الف و ب و ب نویند و هم چنین تا آخر سطر و در سطر سیام
 صفحه اول در خانه اول و الف پاک ج و الف نویند و در خانه دوم و الف و ج و
 ب نویند هم چنین تا آخر سطر و در صفحه دوم و در خانه اول از سطر اول پاک الف و
 جز و پاک ب بجهت صفحه و در الف بجهت سطر خانه نویند و علی هذا القیاس تا در
 خانه آخر از سطر آخر از جز و آخر چهار غ نویند فائده در بعضی از رسائل بنظر رسیده
 که هر که اینجفر جامع را بنویسد و با خود داد و همه مخلوق را و او مطیع و منقاد گردید و
 کسی در مدته العمر را و دشمنی ننماید کرد و هر خانه که اینجفر جامع باشد از فحشاء و طاعت
 در امان باشد و اگر لشکری باشد فتح ایشان را باشد و هر که بنویسد بهر مرد که
 خواهد بنسب و هر از هر که در بلائی عظیم اند این را بنویسد با خود دارد و حق تعالی

اور از آن و در طر بر همانند اگر حاجتی داشته باشد بان ننو اند و سپید چهل و ن
 هر دو بر این اوراق فکند حاجت خود و شود بشرط تقوی و کتمان سر و هر روز
 بعد از نماز دو بیت مرتبه بگوید یا حَمْدُ لَکَ شَیْءٌ وَ اَحْمَدُ وَ بعد از آن نظیر اوراق فکند
 کند که شمعنی باشد که بهیچ نوع دفع از آن توان کرد هر روز بعد از نماز
 چهل مرتبه بگوید یا مَدِلَ کُلِّ جَبَّارٍ یَقْهَرُ عَنِ سُلْطَانِهِ وَ نظیر اوراق کسد تا چهل روز
 روز آخر هر روز اسم اشخص را بکشد بعد از آنکه اسم محمد را بجای هم از این
 و بجای ح ثمانه و بجای هم ایضا از بعضی بجای ال اربعه ثبت نماید بتدریج
 کند با این بخوابد عی ن ث م ای ه ا رب ع ی ن ا رب ع ه و بشرطی مثل آنکه
 حروف اسم اشخص را تکسیر کند حروف را جدا کند و بشرطی جدا کند بر کاغذی
 یکی را در کور سنان بسوزاند و یکی را در خاک کند بشرط آنکه آنکس مجسب شرع
 ان واجب باشد پس از آن که چکر کرد فاما در مدخل بر هفت قسم است اول اصغرها
 و ان عبارات است از اعداد بلا مرتبه و ان ارباب ثمانه باشد محصل آنکه از جمیع
 عدد در نه طرح کند باقی مدخل صغیر است دوم و سبک کبری و انطر ح منه ای ماد
 از عشرت باشد و اخذ ماد و ن و طرح ماد و ن عشرت بوزمان و اخذ ماد و ن
 و طرح منه ای عدد مات و الون و اخذ ماد و ن و چون بالون و سد منها امرضی
 بالغما بالغ سیم و سبک مجموعی باعتبار شمول اعداد و عشرت و احاد و مات و احاد و
 الون و عشرت و مات و الون و مات الون اعداد و عشرت و الون اعداد و عشرت
 و مات و الون اعداد و عشرت و مات و الون و الون بر الون تلك عشره کامله اول
 که و سبک مجموعی باعتبار شمول اعداد بر عشرت است عبارت از طرح منه ای احاد بودن

از عشرت دویم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منتهای عشرت است از مثلاً
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفت طرح منتهای مات است از الوفت چهارم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منتهای عشرت است از مات پنجم طرح منتهای مات است
از الوفت ششم نیز طرح منتهای مات است از الوفت هفتم که باعتبار شمول الحاد
عشرت و مات است طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای احاد است از مات هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات الوفت طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای
عشرت از مات و منتهای مات از الوفت و منتهای الوفت از مات و کلمات مرکبها
کبر است و از اخذ تمامی عددا زحروف و کلمات مفرد و کلمات مرکبها
اکبر است و از اخذ تمامی عددا است از تکسیر حروف و کلمات مرکبها
اکبر اعظم است و از اخذ تمامی عددا است باعتبار زبور و بیان هفتم اکبر اکبر است
و از اخذ تمامی عددا است زحروف و کلمات باعتبار عدد مبسوط و از ابط عدد
خوانند **فایده** ایجاب یعنی بدان هو در باب حلی بنک فهم کن کلمن نکند ^{سقف} دار
من و مکن از فرشت دانا باش بخند واقف باش ضطع از پیش بدان و گویند سرانی
حکیم ثنائی را بدینتر قبل و ذنک شتر صد و نسیب است بر جای در ^{مقرر}
که در ساد عدد و برن حسابا باشد مر و اید در جوف صد و فاسد سبار نک و شود
پس مطلب نیست که از عکس اینتر قبل که نمونه بر قاست و اورد و ذنک شتر که کو با
دعا است چنان است که صد و دشبهر حاصل شد بجای مر و اید **قال** عیسی لکون
من یسبغ علی الله فی الزرقان بغض علی یففع علیه بواب لدینا و الایجاب
که مضی من اللیل قال اذا مضی ثلث ما مضی ربع ما بقی ففقد مضی اللیل تمام

سؤال ناء ما بود باربعة و طال من الصل و اخر بخمسة من الخ ل اخر بنسعة من الماء
صبا لكل في انا و واحد فامترجيت و كل ناء كما كان فكم في كل من كل استخرج ان
يجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب لتسعة اليها بالنصف في انا ثمانية من كل و ينسب كل و
الاربعة بالتسعين كل حكما في ركب احدى من الخلق فمع بعض ند ما نة يوم ما في
السفينة و من هبون و سال من تد به اى طعام اشهى عندك و الد قال مع البصل المسلو و
فعبه حى اتفق عودها الى هناك في العام القابل فاذا بلغا موضع السؤال السابق قال
له الخليفة مع اى شئ فاجاب لندهم مع الملح فلنحجب من استخفاره مشعر بها و اريست
ان ابن عالم يد ايدهم بها تا ياتي لار كل يار ايدهم بها تا يار دبارى پيشه ساند ايدهم بها تا يار
ينكوى بكار ايدهم بها تا ايدهم دورى دان در چار و نو بهار دان خون ببار ايدهم بها تا يار
هوى مردان در دره دوست سران داني كنيم و سر مخا ايدهم لبعض ايدهم سناك باشد
سخت وى چشم شوخ مى نرسد از جها بر كلوخ كابر كلوخ از خشت دن بگلخت شد
سناك از صنع الهى سخت شد لبعض ايدهم در خوا بكه جهان من شيدا چشنى بكشو
از پى بپشتا ديدم كه دران نبود بيدار كسى من نيز بجواب فتم انتهائى و ايضا
سر شنة عقل پاره كرد ايدهم از خلق جهان كذا كرد ايدهم كس چاره مانكرم و ما خود
فى منت خلق چاره كرد ايدهم نمود رهى بجز ره عشق هر چند كه استخاره كرد ايدهم و
الكفعمى في مصيبي و فى مفاتيح الغيب انه من كتب لفظة بسم الله على باب الخراج من
من الجراك ولو كان كافرا قال الكفعمى ايضا و الاصابع و الايق و فى بعض تصانيف
الشيخ رجب بن محمد الحافظ من كتب الشهيد الحق على اربع و ابا و ورقه و بكت ماضا
و غاب سفل الورق و يور و نصف الليل الى تحت السما و ينظر اليها و يكره هذين الا

صفحة و من هبون و سال من تد به اى طعام اشهى عندك و الد قال مع البصل المسلو و

فاعده مقباض افع است قسمت مساوی فاعل مشخص باشد فاعل در استخراج
 عدل مضمعه و اگر سائل در دل گرفته واحد فرض کنند سابل را بضعیف تصنیف
 وضیعیف قسمت عدل مضمعه را مورد سازند بهر عنوان که خواهند بهر چه را ما مورد
 سازند تو نیز با واحد همان کن تا بجای رسد که سائل نفهمد چه شد بعد از آن سال
 کن که از اعمال که با واحد کرده چند حاصل شده از هر یک از اعداد مضمعه همان حاصل شد
 که مره بعد از آن حاصل واحد را که تودای آن مجموع که سابل حاصل کرده است قاطع
 کند و هر چه تبقی سقاط تو یکی در خواطر که تبقی که باکوبید دیگر چیزی نماند پس آنچه
 در خواطر جمع نموده عدد مضمعه باشد طریقی از بقایا عدد مضمعه را بضعیف کند
 پس هر یک کرده که پس دهه طرح کند و بهر یک که طرح مینماید تو یکی بخواطر
 که با آنچه حاصل شود مضمعه باشد اینضا طریقی از بقایا را بضعیف کند حاصل
 داد در ضرب کند و از حاصل ضرب شش طرح کند و بهر شش تو یکی بخاطر که با آنچه
 حاصل شود در سه قسمت کند خارج قسمت عدل مضمعه باشد فاعل اگر
 شخصی یکی را با ماه هفتم یا ماه یا سال یا یکی از حرف هجی یا یکی از عدل هائی که در
 پهلوی یکدیگر نوشته باشند بخاطر کرده و خواهی بدانی کدام است باکوانتلا
 کرده با ما قبل آن ضرب دسر کند و ما بعد از آن از آن ضرب رد و کند از حاصل جمع
 هر دو تو را بجز همدس مجموع هفتم یا سال یا ماه آنچه دیگر هست مره بعد از آن
 از آن حاصل که کن آنچه باقی ماند مطلوب باشد اگر هیچ نماند عدل آخرین باشد
 حکایت الطیفة ابو العباس عمری نام او ابن عبد الله و کود بود از شدت کما و
 منقولست که در روز دوا اسم شرمین کود شد که حیوانی است که او را با دسنگین می

به پنجشنبه که نیت بنا بر این باید کرد تا او دراز باشد و شحی می خورد و در جمیع خلیفه گذارد
 بودند که بران می نشست و روزی پیش از آمدن ابوالعلا خلیفه گفت ن بهر پاره
 بخنک یا یکدم بگذاردند چون ابوالعلا آمد بران نشست گفت بمیدانم درین بلند
 با ایسمان نزد یکتر شده و فرود آمد و بنزدان نقل می کنند که بعد از آنکه خلیفه او را
 بمیدان منت ببغداد طلبید مگر در او روی معره را میگرد و می گفت های من مانده و
 هوای معره شهر کوچکی است من اما و حلب را پس بسیار کراش و آوازه میگرد خلیفه
 پنهانی او کسی را فرستاد تا بسوی ابی از معره او را ند چون او را دیدند و روی ابوالعلا
 بر مانند خلیفه طعام بخورد اب طلبید خلیفه گفت تا همانا ب داد کاسه کرد و باو
 دادند چون اب نوشید الفور گفت هذا مائت فاین هوای این اب معره است پس
 هوای او کو و بنزدان و نقل کنند که روزی دو نفر از ولایت عجم ببغداد آمدند
 نزاری که با یکدیگر داشتند که بخلیفه عرض کنند آن مدعی علیه در خلوت بحق مدعی
 اقرار میگرد و در حضور کسی انکار می نمود مدعی با پنجشنبه متحیر مانده بود و روزی
 ابوالعلا در مسجد بنان گذارده و تنها در نزد ستونی نشست بود و اند و نفرین
 ان بنان فارغ شده بودند و نشست بودند و با هم مکالمه می کردند و سر کدشت
 محاسن خود را می نمودند و گو می کردند که همه متضمن اقرار مدعی بود و از اینجا
 و رفتند روز دیگر که باز بحضور خلیفه رفتند مدعی گفت اینم در خلوت متحیر
 من است از اینجا در روز هم در مسجد اقرار نمود خلیفه گفت کسی را اینجا بود گفت نه
 بهر بات مردم عرب کوری که روان بین ابوالعلا وارد شد گفت همین شخص بود خلیفه
 گفت از او است گفت نمود ابوالعلا گفت من کورم و کسی را نمی شناسم و ایند نفر را

ادهم صرف می کنم و با وجود این زبان فارسی نمی فهمم بمیدانم چه گفتند لیک اینست
 که اینند و گفتند لفظها از اهل باد دارم میگویم به پند چه معنی دارد و هر یک
 این دو حرف و نند نامن بگویم سخنهای صاحب صد چه بود پس مدعی مدعی
 علیه سخن گفتند ابو العاکف صاحب این صد چه گفت و چه گفت صاحب صد
 چنین گفت پس اول چه گفت و هم چه گفت و هم چنین تا جمیع مکالمات ایشان
 که چون مترجم آنها را شنید بداند که مدعی علیه هزار کرمه بود پس خلیفه حکم آن
 برای مدعی کرد فائز اعداد ابجد و انواع بسیار است یکی آنکه مشهور است که الف
 یکی است تا غ هزار و یکی دیگر بحسب تکرار حرف باشد و این اعداد جزو جفری
 خوانند و جمله این عددان بیست و هشت و نند در الف یکی باشد غ بیست و هشت
 پس لفظ ملال بنا بر این سی و شش می شود و در بعضی احادیث خوانند اسم الله
 باین نحو و شد فائز عدد عکس ابجد غ را یکی میگویند تا الف هزار می شود و
 نظیر ابجد بجهت استخراج اسمها کاربرد و از احوط منکوره خوانند و آن این است که
 تمام ابجد را بد و منم کنند صرف می چهارده حرف و اول قسم اول نظیره اول قسم دوم
 است و هم چنین تا آخر حرف پس پس نظیره الف باشد و غ نظیره ب و هم چنین تا
 غ من حکایات الکذا این جمعی از هم صحبتان افشته بودند نقلهای دروغ می کردند نظیر من
 شخصی میگفت در راهی میرفتم اهویی بخود سب عقیق تا ختمم چون میرفتم از شرم
 قیچی که در دستم استم بان اهو افکندم قیچی بگردن او و بخت اهو فراد کرد بعد از
 دو سال بهم آیدم افتاد کلاه اهو غ دادم بعضی کوچک بعضی بزرگتر و در گردن
 قیچ او بخت بود هر کدام کوچکتر بودند قیچی او کوچک تر بود با فتم هم از نسلان اهو

هستند که بخی من در گهرن او مانده بود و بگری گفت در ولایت ما تو کی باید
 سپید داشت یکی از آنها بر داشتیم و در میان آن مهر خد بود و صبح مهر بن بود بند
 ال محمد خد و دیگری گفت که مسری ولایت ما بچک شد که در واهی از بام خانه ما
 جست بیام و دیگری برود در میان هوا بچ کرد و در هوا بچ کرده مانند تا وقتی
 که هوا گرم شد و بچ او آب شد بن بین فناد و فرار کرد و دیگری گفت من براه
 مهر فتم بجائی رسیدم و بدم سباع سپید از کرک و پلنگ و اینها بر سر خیز جمع
 شدند چون بدم پای انسانی بود که خوابید بود من از اینجا اسب و ایندم و
 جان پهلوی افشخص میگذشتم بعد از سر و در لبه او رسیدم بدم شخصی فناد
 بود چون مراد بد گفت مکس پسر مرا از روی هند من گفتم تو کیستی و چاکو فناد
 گفت روزی را اینجا میگذشتم بزنی که از بزرگی و عرض طول آن مغیر مانده فناد
 شدم آن زن گفت ای مرد تند بکن و مبارز پس من بیاید و تو ادبیت و سنان بد
 گفت که بودیم که شخصی بسیار عظیم آمد حیوانات بسیار از ضرر و کاه و شتر و اسب
 بهر عدد فناد تر در جیب بغل خود کرده بود آنها را در بخت گفت ای مادر زن
 از اینها شور بانی بجهت من سر انجام کن که من شکسته حاله داران برخواست آنها
 را بر دیکی که بر سر و کوهی گذاشته بودند و عرض طول آن معلوم نبود بخت
 و در پرا و اتش افروخت و من از خوف آن پسر در گوشه پنهان بودم و آن پسر خوا
 من رفتم بر بندهم آن دیک چگونه دیک است و از اینها شکم لب بگر گفتم و از زنی
 بلند شدم که جوف پاک بر بندهم دست من درها شد و در آن دیک فنادم بعد از
 لحیر مادر بیاید و شور باراد و نظر که لا بوق چین دیکی باشد بخت من از خود

خود را درین بعضی از آن حیواناتها پنهان کردیم و آن طرف را آورد و نیز در آن پسر کرداد :
 پس آن پسر فاشی که من را و چنان طرف باشد با نداد و چنان دهنی بود بر داشته
 و من از آن طرف با آن طرف میگویم که مبار را داخل فاشق و شوم و مرا بعد فاشق
 بظرف کرد و من به اختیار بان فاشق و فنادم با بستای از حیوانات چون فاشق و بدین
 دخت من خود را درین دندانهای او پنهان کردم بعد از فراغ خدای که پسندید چنان
 دندان باشد طلبید دندانهای خود را خلل میگردانید تا بخالدی مران میباید دندانهای او
 آورده و بنیان از دهن خود بیرون افکند تا اینجا که میباید فنادم **لا اری ای**
 با جد پست ما فاشق میگویم سوز دل من بصدق با فاشق میگویم میگویم بدانسان
 که مالش کرد میگویم سخن در میان میگویم **بای** راه تو بهتر قدم که پویند
 است وصل تو بر صفت که جویند خوش است روی تو بر چشم که پویند نگوا
 نام تو بهتر بان که کویند خوش است **ایضا** رحم ابرار که جز تو پادش بود جن
 خوردن عجمای تو کارش نبود در عشق تو حالتش باشد که دران هم با تو و هم به
 تو و کارش نبود **فان** انفق حکماء الهند و الروم و الفارس ان الامراض بتولد
 ستر اشبا سهر الملیل و نوم النهار و الشراب و جود اللیل و جمل البول و کثره الجماع
 و الاکل علی الشبع **حکایت** مردی را گفتند که فلان دوا بدین که خود طرا کند تا بسپا
 بزرگ شود گفت میخواهم بزرگ شود و آنکه نفع آن بدی بکار من میرسد من باید
 متحمل قتل آن شوم **حکایت** مردی را به در موقع مجامعت نشست چون راده جماع
 کرد بفکر معاد فناد و برخواستن گفت کجای رفتی گفت هر که بختی را که عرض آن
 ما بین اسمانها و زمینها است بمقدار عرض چهار انگشت از میان پای تو بفرستد

علم مساحت اهو خواهد بود فاما **بسم الله** بعض اذا سئلت عن الحامل هل في بطنها
 ذكر وانثى فاحسب سعتها واسمها واكبروم الذي فيه واستغنى **ثلاثة** فان بقي واحد فذكر
 وانثى فانتثى **ثلاثة** فهو ساقط وعن الجهر هل هو صحيح وغير صحيح فاحسب اسم السائل
 واسم الله واسم يوم السؤال واطرح اثنين اثنين فلو واحد غير صحيح والاثنان صحيح وعن
 المريض فاحسب اسم السائل المسؤل اسمها واليوم واطرح **ثلاثة** **ثلاثة** فلو واحد هو
 والاثنان يبرئ بالسهرولة والثالث يطول مرضه **حكاية** حكى السيد نعم الله
 الجبري في كتابه المسمى بنهر السبع قال حكى لي شيخنا العمري ان رجلا من فاربيين
 اهل الشام اتى اصفهان ليزوره وذل اليه قال فابنت به الى الحمام وفيه جمع كثير من
 الاعاظم دعوتهم احترامه لان ذلك الشخص وبعد ما جالسنا ضربه هذا العريضة
 فغيرت فجلت فاذا ضربة اخرى فصحت عليه قلت لا تفعل هكذا قال لا بأس يا اخي انا
 اضربه بلنا العريضة وهؤلاء اعجام لا يفهمون لغتنا **حكاية** مررت في رامة كرك
 چون بن داخل شد بسيما قبيح منظر بود که فادو بر مباشرت با او بنود پيش خود
 گفت دراهم من بچفت رفت لکن ظاهر نکره پس عامه وکلایه ان سبر داشت ووزن
 گفت بسم الله مجواب مشغول شویم زن گفت چرا که ان سرگرفتني گفت فاعده ولا
 ما این است که ان سربازن مجامعت میکنند و زن انجا برخواست جست فرايد
 کشيد عاقبت ان دراهم را با مثل ان در کمر و مرد مدت را بخشيد مردی بگرچين
 وني گرفتار شد که باس بسياری با حليل خود پيچيد تا مثل سبوی شد چون وقت
 عمل شدن گفت بن چيست گفت من داء الشبل ارم انجا گفتارند جماع بسيار بکنم تا
 زن زهر را بکشد زن صبيحه وجهه دارد نموده مستخلص شد مطا **بسم الله** وزي

در وی ز داوادم دارم شعرد وصف منقوط و تغزی نیتختی ^{در} چنین
 و بید جز بخت و بخت تخت شعرد وصف بغریب ^{بنا} الاشتهر کاذب ^{الیها}
 لایس من فسادن لچاهات قد کرم خونانی دل همراهان من نالنه کاه ^{ها} سحرکات
 فاکت ^{قد} دکن ^{آنجائ} الخوان ^{فان} مدکور است که اگر خنر باکره برون حامله بگوید
 اگر برون ^{والا} اتر ^{اگر} بر شتر بندم و در بهابان رها کنم فی الحال بناید ^{نظا} می پیش
 وجود همه پندکان پیش بقای همه پندکان کبشت ^{را} بن دایره ^{در} پایی ^{بای}
 کولن الملك ^{نادر} خدای مبدع هر چشمه که جودش هست مخمر هر که جود
 هست کمر هر خست ^{پرا} و طوق ^{اوست} و در دل خاک است ^{پرا} و شوق ^{اوست}
 داغ نثر ناصبه داران پاک تاج ده تخت نشینا خاک ^{باجر} و تن که دو عالم ^{کرا}
 اول ما اجز ما یکدم است بود و نبود ^{انچه} بلند است ^{پست} باشد ^{ین} ^{بنا}
 که هست از اولش علم چه در ^{است} ^{ین} تا بدش ملک چه صحر ^{است} ^{کش}
 مکش هر چه در ^{است} ^{ین} پیش خدا ^و ^{یک} او بند ^{سدره} ^{نشینان} ^{سوی}
 او پرزنند عرش ^{ران} ^{ین} همان ^{دو} ^{نند} ای همه هستی ^ن ^{تو} ^{پید} ^{اشد}
 خاک ضعیف ^و ^{تو} ^{توانا} ^{شد} ^{در} ^ن ^{ین} ^{علت} ^{کاینان} ^{ما} ^{تو} ^{فایم} ^{چه} ^{تو} ^{فایم}
 بذات هستی ^{تو} ^{صور} ^{پوند} ^{تو} ^{یکس} ^{کس} ^{تو} ^{مانند} ^{انچه} ^{مزرده} ^{است} ^{نیز}
 نونی ^{انچه} ^{تغیر} ^{نپند} ^{برد} ^{نونی} ^{ما} ^{هر} ^{فانی} ^و ^{بقا} ^س ^{را} ^{است} ^{ملک} ^{تعالی} ^و
 تقدس ^{را} ^{است} ^{جز} ^{تو} ^{فلک} ^خ ^{دوران} ^{که} ^{داد} ^{دلت} ^{جسد} ^{را} ^{من} ^{جان} ^{که}
 داد چون قدمت بانک ^{بر} ^{ای} ^{دند} ^{جز} ^{تو} ^{که} ^{بار} ^د ^{که} ^{انا} ^{الحق} ^{دند} ^{هر} ^{که} ^{نکوا}
 تو خاموش ^{به} ^{انچه} ^ن ^{باید} ^{تو} ^{فر} ^{هوش} ^{به} ^{ساقی} ^{شبت} ^{ست} ^{کشی} ^{جام} ^{توس}

مرغ سحر خوش سخن از نام قواست پرده براندازد و زنی فریاد کند که منم از پرده بهم
 در فرود نشخ کن این ایت نام را مسخ کن اینصورت ایت نام را شعری در تفسیر بولفسه
 جنون الی الخرابات بابها الهام لا نشو النصبی من هذا المرام عالی جرحه الدل
 من دسک انکارین در نغمه دلت دل لا ینفع المرام خداها الصفا انوار
 فی الکف صرف عشق بارک لا یقبل الدوام شعری با در خوش باد ما باد مباد
 کوهی ما بین و بنیاد مباد هر چند نشد ز عشق شادان بغنی جز عشق
 نصیب جان ناساد مبتدا **فان** در بیاطرف دگر خفی که قلبی نیز گویند در کماله
 توحید بدانکه مشایخ طریقت در این خصوص چند نوع است ^{منقول} اول راست که در
 ازنات تاحلق خود را قطر دایره فرض کنند که دو پولوی اگر از طرفین قوس بران
 دایره باشد و قصد کلمه **طیبه** لا اله الا الله کند باین نحو که ازنات شروع کرده لا
 اله الا الله را بر قوس طرفین که مغلق بنفس او دارد منطبق گردانند تا نفی قطع تعلق
 داکرا در مشتهیات و مألوفات بنفس راجع شود و الا الله را از ابتدای حلق فرود آورده
 بر قوس بسا که تعلق بقلب او منطبق سازد و باید نفس را حبس کند بقدرت و
 بقوت او کند چنانچه دل متاثر شود و منظور ایشان و مدانیته و انحصار مألوفات
 در ذات احدیت باشد این ذکر را بعضی با حرکت سر بردن قرب بیهتادایره محسوس
 ادای میکنند و بعضی تصور حرکت انگشت میکنند این طریقه مشایخ نقش بند پیرا
 و ایند کراهایلی و هیکلی گویند و نوع دیگر آنست که با رعایت قوت و حفظ نفس
 را بر ازنات ورده لا را بر قطرین کور بالا کشند و اله را بر جانب راست بقصد مد کردن
 فرود آورده و باز الا را بر همان قطر بالا کشند و الله را از جانب چپ بدل فرو برد

و این نوع را خفی می‌گویند و نامیده‌اند و نوعی دیگر که از انجم البحرین کو پیدا است
که جنبین که طرف ناف خالق باشد و دایره کامله منقسم سازند یک دایره خفی که
برداشتن آن است بدست آوردن قوس و قوس و قوس و قوس و قوس و قوس و قوس و قوس
شود و بهشت دایره که این دو کلمه قوسین آن باشد و آن دایره امکان تصور کند چنانچه
ممکن از آن خارج نباشد تا همه در نفی اخل باشند و دیگر دایره اثبات که آن برداشت
الاست همان دستور و دایره و دایره و دایره و دایره و دایره و دایره و دایره و دایره
دایره باشد که در تصور دایره و جویت شیخ نجم الدین را خفی در صفا العباد کشفه
این ذکر را جبرئیل این مقام سپید المرسلین و انحصار بعد از حضرت شیخ بان اشتغال
می‌نمود و از اصحاب سر خود و ولی عهد خود علی مرتضی اموی و از انحصار با واد
اطهار او منتقل شد از بابان عرفان ابر شریفه و اد کرد تات تضرع و خفته و دون
بجهر من القول و بابین ذکر تفسیر نموده اند و عطف و ان وجه طغیان و اد کرده نفسک
و انستند و دون را بمعنی نزد تات کشف اند و از این که خفای که واسطه شهاب
خفا است تفسیر نموده اند و فائز که میرزا محمد الاود بیلی الاصل و کاشانی السکری که
مشهور و محقق است و قبر و دایره کل است و قری کاشان از جمله عرفا بوده از کاشانی
فاضل است و الله فیهما که او نیز از جمله عرفا است و در کاشان در قریب و دایره و دایره
است و در مقبره شاه شمس حال مشهور و مقبره فاضل است و فاضل است و فاضل است
در سنه که از و چهل و هشت هجری ماقع شده و طریقه مشایخ فاضل با این تفصیل
از شار فاضل از شیخ و در دین علی سید بنی سبزواری و از شیخ ملک علی جوینی و
از شیخ حاج محمد جوینی و از شیخ کمال الدین جوینی و از شیخ حاجی حسین ابو قح

وادان سید محمد نور بخش وادان امیر سید علی شهاب الدین همدانی وادان شیخ محمود بن
 وادان شیخ علاء الدین وادان سمنانی وادان شیخ نوالدین عبدالرحمن الکسوی الاغریزی وادان
 ان شیخ جمال الدین احمد بن فانی وادان ابو علی لا وادان مجد الدین اسمعیل بغدادی
 وادان شیخ نجم الدین کبری معروف بشیخ ولی تراش وادان شیخ مجیب الدین سهروردی
 وادان شیخ احمد غزالی وادان شیخ ابوبکر محمد النجاج وادان شیخ ابوالقاسم محمد کرکاتی
 وادان شیخ ابو عثمان مغیری وادان شیخ ابوعلی کاتب وادان شیخ ابوعلی وادان شیخ
 جند بغدادی وادان سرسقطی وادان معروف کرخی وادان سلیمان سی براتخی
 علی بن موسی الرضاعه این سلسله را محقق مذکور در دوازده خود ذکر نموده فاعلم
 در بعضی از رسائل عرفیه ذکر اوصاف مرتبه ذکر کرده اند فالبی و نفسی و قلبی و سرب و سینه
 و عیونی و عیب العیون تفصیل است که ذکر آن را بدین ایجاب که هنوز ذکر کردیم باطن
 او سرایت نکرده باشد و پس او در سالک از محو ساجد بجهت فکند شش و دلو و مالت و
 بر ذکر بیان فالبی گویند و چون او را بسبب تکمیل و مواظبت تبدیل بعضی از اخلاق
 در همه حاصل شود و اثر ذکر در نفس خود را نکند نماید و بتعقیل معنی ذکر مشغول
 شود از آن ذکر نفسی گویند سرب او به نهایت عالم عنصر رسد بواسطه تبدیل بعضی از
 در همه جمله نفس اصفا حاصل شود و کرد که در آن صفات نفسیه و بشریه فرو نشیند
 حلاوت ذکر روی از کند و شوق مذکور بر وی غالب شود بی تحریک زبان ذکر
 کرد و نگاه باشد که او را ذکر حاصل مانند صدای کبوتر و زمزمی بشنود او را ذکر قلبی گویند
 و در این مرتبه سرب او در باطن نماند بابت فاعلم رسد چون صفا قلب بدیشتر شود و
 نورانیت ذکر قلبی و روی تصرف نماید سر او را اللغات بغیر فی الجملة فارغ شود او را

و چون

دیگر سهری گویند و گاه باشد که اثر محراب است و این ذکر مثل صد که آن انداختن مهر
 در طاسی بچینه مسموع شود و سپس سالک را بن مرتبه یا واسطه عالم افرازد و سد
 و حشر را گردانند بازای فاسد و عقاید مشوشه و کلی پاک شود و دل را بظرف کور
 النفاق باقی نماند از نهایت مراتب افرازد و کز در و با و اول عالم جبروت رسد
 و حکم روح کبر و از آن کز خنی گویند و احبانا از آن نیز هم میرود باطن بواسطه غلبه توحید
 تا اگر حاصل شود و وصول بشیب بنشستن مکس بر تا از بر ششم درک شود و چون مراتب
 هسی مستعجاب کلی در جند بان نور الانوار مستور و منبغی گردد و بمقام فنا از خود
 و ماسوی تحقیق شود سپهر او سپهر عالم لاهوت مرتقی گردد و ذکر و ذکر و ذکر و ذکر
 بجلی بدن کور وجودی نماند و ذکر خود بخود میگوید از من می نامی جز نام و از ذکر و ذکر
 جز معا و صفا و هم باقی نماند غیب العین نماند فائز به الدول و حسن فاسم بن
 محمد انور بخش در دربعین خود که مسعی است به هدیه الحیرت که نموده که خلاصه ان بن
 است که غایب سعی و نذر کان سبیل شاد و وصول است بمقام وحدت و مشاهدت
 حضرت و این سعادت مستند شد جز به عبودان منزل کشف حجب ظلمات و قطع منای
 کثرات مکانیه که جمیع اشتباه و حقیقت و حقیق با بداند و این راه و الا اله الا الله
 یافته اند که کلمه بن لا اله الا الله است که کثرات را فواید و کلمه بن لا اله الا الله مصدق نقیض است
 است و صفحات خاطر تحصیل ملامت به عیون است این ذکر چنان بود که مؤمن طالب بعد
 از توبه و طهارت بعبادت بقیام نماید و بعد از اداء طاعت بدین ذکر کثرت اشتغال نماید
 با احاطه چنانکه در حین تلفظ لا اله الا الله معنی او نماید و بصدا داد کند قطع نظر از جز
 نفع و دفع ضرر اجتناب از غافل و کاهلی کند و توجه نفس بخصل معبود و مقصود

اشتغال از سر شوق و ذوق و ملازمت مد و مست و اوقات لا بقدر کند تا آنکه آه که
 انش محبت شوق بمنفع ^{لا اله الا الله} اشتغال پذیرد و بدو عاشق و عاشقه و ساوس
 کبر و جع و اسوز و شاره از آن در مشکوة باطن از آنک مصباح بر آن افروزد و جری
 جانفش زرفشان عشق و وال کرد و پس بیستم سر را حلقه انوار ربانی میکند و در اشتغال
 بدن کرد عایت چند چیز دیگر واجب است اصول آن سارست اول در حق ذکر کردن
 حبس نفس نمودن و فائده ^{چند} آن چیز است یکی آنکه جمیع حواس بدون آن پسر نیست
 و دیگر آنکه مد معین ^{خفته} است و از اینجهت است که در امری که محتاج بقوة و زور باشد مثل
 کشتی گرفتن و سنگ کران بر داشتن بدون حبس نفس صورت پذیرد و دیگر
 آنکه بحبس نفس شش کرم می شود و حرارت آن بدل میرسد و حرارت غریزی و منتهج
 دفع تکامل و تامل می شود و شوق و اندازد در صاحب بدن بدل پذیرد و دیگر آنکه آن
 تضاعد بخاک و کم رطوبات فاضله ماعی بخرج بنکوباید و مشهور و اختیار مایه ^{جدا}
 کرد و دو مچها ضرب کفشن و اینچنان بود که مربع نشیند و بعد از آنکه سترهای آن
 ناف فرو برده باشد از آنجا راست ببالا بر نند چند آنکه مهره گرفتن با پشت راست
 شود و آن یک ضرب بود پس بطرف راست فرو داد و تا میخازان جگر بلکه قریب بخا
 ناف و این ضرب دوم بود پس باز سر را بردارد و چند آنکه گرفتن با پشت ^{چند} است شود
 و این ضرب سیم است پس سر را بطرف چپ فرو داد و در حرکت و روی بنام ^{چند}
 باز میخازان ناف رسد این ضرب چهارم است و ذکر دارد و اینچهار حرکت بنام کنند
 ضربی را بکلمه و بان بهمان طریق از سر گیرد و در اینچند حکمه است سیم خفی یک کفشن
 بعضی توجه نماید بطرف دل و سپهر بطرف ^{چند} از چپ و در خواهر کن داند که کو با مینای ^{چند}

ان مؤلفان دل بیرون می بایند بن بان باطن میسرند و حکمت دان آنکه مانع حبس نفس
نشود و از شایسته و با محفوظ باشد دل تصنیق نماید و بتواند بر او تابد و سر نه
او منافذ کوش و هوش را چنان بکشد که بالهامات ربانی شنوا گردد و در این
منکام استلای حرارت شوق و ذوق غلبه و ذکر فضائل و طوایف دل را بوجه
بکارد و وهوانی لطیف و تجو بقا دل جای یابد و مهر خوشی را افواه دل بر خیزد
علامت این حال آن بود که از جانب دل صدائی چون نغمه کبوتر استماع افند این کار را
شرایط دیگر نیز هست یکی آنکه بعد از هضم و قبل از اخلاص تمام بگوید که در حین تغذیه
نزاج است بعد از هضم بجهت حبس نفس موجب مراض شود و چون قولنج و فلو و درد
معد و لغوه و اختلاج و دیگر آنکه از سبب کرمها در معده سازند و دیگر آنکه
مستقبل قبل نشیند و دیگر آنکه دستها را بر افروشد و بغلهها را گشاده دارد و چنان
هست دایره بد بداید و با وضو باشد بهتر آنکه بعد از اداء طاعات مفروضه بدان
تمام بناید و دیگر چشم بر هم نهاده گوید و دیگر آنکه در کنج خلوت تار پل باشد که
کفشکوی خلوت از ماشوش نکند **شیخ علاء الدوله** میگوید شرط این روش ^{این}
دایره چیست **دائما** با نفس خود بودن بحرب قوت خود کردن ز خون دل مداوم
توان کردن لغت شیرین و مجرب خلوت تار پل بیداری شب **فغانی** کرمها
و عذره و زجر بودند و سوی بدن که وارد عقل کرم پای را **و این شایسته**
دل بر اه طلبش کرم عثای با است دیده شوم از این بهر نکرانی با است شوق و نگرانی
که در سینه نام بر دل ریش و در نرین دار هنوز از تو نهانی با است بهمنای تو
و جهان کرد و نی مهربانی توام در خودان می با است **فائد** در دنیا اقسام است

صدمكس شدة فإني في التوبة قال شيخنا اليهائي برغبتك من التوبة وجهك
 وجهك في علام الغيوب بعزم صادق ورجاء وثق وعد فانك عبد ابق من مولى كرم ثم
 حلم بحب عوتك الى باب استجارك به من عذابه وقد طلب العفو منك مراراً عدة و
 انت تعرض عن الرجوع اليه مدأ مدأ مع انه وعدك ان رجعت اليه واقلعت عما انت با^{لعفو}
 عن جميع ما صدر عنك الصغ عن كل ما وقع منك فقم واغتسل احتياطاً وظهر ثوبك
 وصل نفوس الفرائض وابتعها الشيء من التوافل ليلكن تلك الصلوة على الارض بخشوع
 خضوع واستحياء وانكسار وبكاء وفاقة وافتقار في مكان لا يراك فيه ولا يسمع صوتك
 الا الله سبحانه فاذا سلمت فغيب صلواتك انت حين السجدة في سجدة ثم ارفع اليه
 المأثور عن ابن العابد ^ع الذي ولده با من رحمته يستغيب المذنبون الخ ثم ضع وجهك
 على الارض واجعل التراب على اسك وضع وجهك الذي هو اعز اعضائك في التراب مع
 جاد وقلب حزين وصوت عال وانت تقول عظم الذنب من عبدك فليحس العفو من
 عندك تكره ذلك فقد مات ذكر من ذنوبك لا يملك نفسك موجهاً لها نائحاً عليها
 قائماً على ما صدر منها وابق على ذلك ساعة طويلاً ثم وارفع يدك الى التوب الى رحم
 قل اله عبتك الا ببق رجع الى بابك عبتك العاصي رجع الى الصالح عبتك المذنب انك
 بالعدو وانت اكرم الاكرهين وارحم الراحمين ثم تدعو ودموعك تهيم بالدعاء المأثور
 عن ابن العابد ^ع في طلب التوبة الذي ولده لا يصفى لغتاً لو ان فيهن واجتهد في توبه
 قلبك اليه واجتال ان كلته عليه وشعره في نفسك سعة الجود والرحمة ثم اسجد تكبرها سجدة
 البكاء والعويل والانتحاب بصوت عال لا يسمع الا الله ثم ارفع راسك وثق بالبول
 فزها ببلوغ المأمول في بعض العرفاء وارث النبي من اتقته في الافعال والاخلاق

لا من يبالى بهود وجوه الاوران قال بعض العارفين قد قطع بهك وهي اعرجوا حرك
 في الدنيا ليع بد هذا فلا من ان يكون عذاب في الاخرة على هذا النحو من الشدة فيتل
 من تتبع خفتها الامور حرم موادك القلوق فائدة وعطى الاعراب بنه وقال بابني كن سبعا
 خالسا واذبحا خاسا وكلبا احادسا ولا تكن انسانا ناقصا ونعم ما قبل بالان كرى
 بغابت خو بهترن كلا دونى بد لى لوى نوح راغ في مزعى نوسر عن امد
 نوسر وشكسته دوى نوبكار ما نياش شععر عرجى والله ما طلعت شمس ولا
 الاوانت منى فلبى وسواسى ولا جلست الى قوم احدهم الا وانك حديثى بين جل
 ولا نفست بحر وغا ولا فرها الاود كركت مقرون بانفاسى شععر بانكر اشد دين
 چه كند در قتل بخت نصيبك امد دل عاشوق نصيبك سوال وردى الاحاد
 ان ثواب الصدقة عشرة و ثواب القرض ثمان عشرة وفيه سوال ان احدهما انما وجبة
 ثواب القرض ثمانية اما السرى الثمان عشرة القرض جواب الاول ان الصدقة مئة
 ودلة لست فى القرض ايضا الغالب الاستقراض الاحتياج بل هو كات دائما مجازا
 الصدقة فانه قد تكون بلا حاجة وايضا الصدقة عا اذ او تكليف واجب دفع بلا واما
 القرض فمجرد احسان وجواب لثاني من جاء بالحنسة فله عشرة مثاله فلما كان ثواب الصدقة
 عشرة فيكون ثواب القرض لشعرا ان نفس القرض يورد فيبقى تسعة ثوابه وثواب القرض
 ضعف ثواب الصدقة وهو ثمان عشرة سوال وردى الحديث ان الناصب شر من
 اليهود لان اليهود منع لطف النبوة وهو خاص الناصب منع لطف النبوة وهو عام
 ما بيان ذلك اقول بانه محال ان انكار اليهود نبوة نبينا وعدم قبولهم بآياه لا
 يضر بالمسلمين بل يمنع اللطف عن غير اهل الاسلام واما انكار ولاية الولى غضب

الخلافة

الخلفاء بنصر المسلمين وغيرهم وتفصيلا ان شغل النبي الدعوة والتبليغ وشغل
 الولي الخلافة ابقاء ما بلغه النبي وترويضه ونشره ولذا ينجلي الارض عن النبي
 بعد انمام الدعوة والتبليغ ولا يخرج عن الحاجة الى ابقاء دائما وقد حصل الدعوة
 والتبليغ من النبي فلا ينصر الكفار واليهود الا بمن لم يقبل بخلاف تكا والناصبين فانهم
 كل الارض منه وكل الاشخاص الذين بعد النبي في امر في الدعوة اللهم رزقني صبره
 الشاكرين وتوجه به بوجهين احدهما ان صبرا الشاكرين صبر مع الوضوء والتلذذ وعد
 كل بلبنة نعمة وصبر غيرهم ليس كك وثانيهما ان لشكر عبادة عن صرف جميع الجوارح
 والاعضاء فيها خلق لاجله ومنته عما نهى عنه وكان من الابدان بجميع العبادات والاختيار
 عن جميع المحرمات فالشاكر من كان كان وصبر عبادة عن ذلك فانه صبر على العبادة
 والمحرمات وهو اعظم انواع الصبر **اشكال** قال في المدارك الاذان لغة الاعلام
 فعله ان يؤذن ثم مد للتعدية فانه لا مد فيه والتعدية حاصلته بدنه ايضا
اشكال قال المقدس في الورد بيلي في مسئلة حكم المسبوق في صلوة الجماعة من شئ
 الارشاد في المنتقى انه اذا جلس الامام للشهادة فبتبعه فيها امره لا يقبض امثله قال في
 داود بن الحصين قال سئل عن رجل فاتته ركعة من المغرب مع الامام فادرك الثانية
 هي الاولى له والثانية للمعصوم يشهد فيها قال نعم قلت الثانية ايضا قال نعم قلت كل من كان
 قال نعم فانها هوبوكة ورواية اسحق بن زيد قال قلت لابي عبد الله ع جعلت فداي
 يسبقني الامام بركعة فيكون لي واحدة ولم تكن ان تشهدت كما قد عرفت قال نعم انما
 الشاهد بركعة ومنها يعلم انه قد يوجد من تشهدات في الاربعة في الثلاثة
 والثلاثة في الثانية بل اكثر من ذلك فاما في رواية معوية بن شريح اذا قال المومن

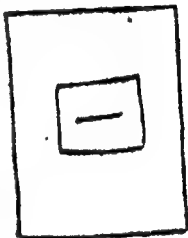
في الاشكال في قوله في المدارك الاذان لغة الاعلام

في قوله في المنتقى انه اذا جلس الامام للشهادة فبتبعه فيها امره لا يقبض امثله

قد فامت لصلوة ينبغي لمن في المسجد ان يقوموا على ارجلهم ويقعدوا بعضهم لا ينظر
 الامام قلت فان كان الامام هو المؤذن قال وان كان فلا ينظرون ويقعدوا بعضهم
 وروى انه جاء رجل الى مبر المؤمنين فم قال ان امرأة كلما جامعها تقول قتلته هل
 علي ثم فقال ان قتلها بهذه القنلة فعلى اثمها حتى السبد نعمة الله الخ
 قال حكى لي بعض اهل كربلاء انه نزل عند عثمان بن حذيث من اعوان السلطان و
 بعد ان ذهب اكثر الليل وخرج من تحكاته في الطعام والشراب قال اريد صببا
 به فخرجت وخفت من سيفه فقلت له يا عبد السلطان في محلنا امرأة شابة جميلة
 اتى بها اليك لتفعلها فقال ما اريد الا الصبي افعل به فاذا فرغت لعبت بخبثته
 الى الصباح فقلت بك المرأة افضل بها فاذا فرغت فلي خبثته كالدبة اصنعها
 اللعب بها الى الصبح افضحك عني قال محمد بن كرام ينبغي للطبيب ان يشرب
 بالصحة وان كان عنده وثق فان مزاج البك تابع لا غرض النفس حتى السبد نعمة الله
 دهر الربيع انه تمنع رجل من اصحابنا في شاة حرا صيف فاعطاها محمد بن فاقعت
 لها صيغة التمتع وذهبت سطح المدثر للنوم فلما قرب نصف الليل سمعت المرأة
 تصيح باعلا صوتها عباد الله هلموا الى فقد قطع الموضع فزئت اليها وقلت ما لك
 قالت انه جاء عني الى الان عشرين مرة وما اقدر على الاقامة معها الى الصباح فقال كذبت
 وادخلني حجره وكان يخط المرات على الجدار فعدتها فكان ثمانية عشر فقلت يا اخي
 ما كان في خاطرك قال بلغ الادب بيني واحاسيها بكل مرة نصف غان فلما سمعت الجدار
 وخرجت عن ساعتها معها باسم بد والله به سبد ان كسوا فسانه كفيتم مرارا فسا
 افسانه مشهورا است كه كويند بكي بود بكي بنود غير خدا هيچ چيز بنود چون دوله

بیداری آن فسانه گفته شود بد را الله شود زیرا که ب بود دال بود الف بود
 بود پانود بعد از آن غیر از لفظ الله هیچ چیز نبود الا ای مرئی با چون خودی را فکن
 اگر پنجه می کنی ما خود شکستیم چه خواهی شکست ما ایضا چه نکس که دامن فرام
 گفت چه آنکو بیتم مشعر عالم گرفت کس از مکرم دستا حاسد ترست که بنی اهل
 خسد باو پیست ایضا ای خدا سامان چشم بر منی عشق بالادستی و صبر کوی و آن
 دشمنی مشق ناله عشق جان فرسازد لفظ لا طریقی ختم با من محل به عقد المکار
 بند به یوم الاحد تقریر کل یوم عشر مراتب الی ثلثه عشر و ما و کلمات اتصال الی لفظه باز
 تکرار محیی بنقطع النفس تسجد تطلب الحاجة و قبل الدعاء تصلی عشر مراتب علی محمد
 و علی محمد تقول یا الله اربعین مرة و تقول بعد الدعاء اربعین مرة و لیکن ما بین الطلوع
 بعد صلوٰۃ الفجر و تجتنب عن الحرام و کثرة الایة الایام و یوایحی سابق شرط من الطهارۃ
 و القبلة و الخضوع و حضور القلب بقضی حاجت نشانه فائده مجتهد بجهت و
 اهرج ج و در شب و بکنار او و مشنا د بار در یک مجلس با طهارت و قبله خضوع و غلظت
 و خشوع بگوید و الهکم الله واحد لا اله الا هو الرحمن الرحیم فائده منقول مجربست
 که هرگاه کسی خواهد طفل پسر شود بعد از آنکه چهار ماه از حمل بگذرد روی زن
 را قبله کند از آنکه کسی بخواند و دست بر پهلوی او در نهد و دست بر شکم او گذارد و
 بگوید اللهم انی قد سمیت هذا صلی الله علیه و آله و قصد کنده او را محمد نام کند
 بعد از آنکه پسر شود او را محمد نام دهد فائده روی الشیخ الجلیل الصدق محمد بن
 بابویه القتی بسند عن امام الباقر عن ابائه عن امیر المؤمنین ع قال شکون الی رسول الله
 دینا کان علی فقال یا علی قل اللهم اغنی عجلناک عن حراماتک بفضلک عن سوانک

الحمد لله قال شيخنا البهائي في الاربعين بعد نقل هذا الحمد لله كثيرا على الذين
 في بعض اسنين حو تجاور الفاضل وثمانية مثقال ذهباً وكان اصحابه متشددين
 في نقاضه غايه التشدد حتى شغلنا الاهتمام به عن اكثر اشغاليه لم يكن لي في وفائه حيلة
 فواظبت على هذا الدعاء فكنيت كونه كل يوم بعد صلاة الصبح وربما دعوت بعد
 الصلوات الاخرى بمسئله سبحانه وفضائله وعجل دانه في هذه بسيرة باستغاثه
 فاقبلت نقل عن بعض الاكابر جربانه من كان له حاجة مهمه فليخرج من البلد او القرية
 التي هو فيها الى مكان خالي في الصبح وليس سم مربعين وليكن احدهما في جوف الاخر
 في وسطها خط اخر هكذا وليصور الخط الاوسط قبر رسول الله صلى الله عليه وسلم
 صلى الله عليه وسلم بارسل الله ثم يطلب حاجته يعقون ان كبرية كبره ان اسب فوشني
 شود بسم الله الرحمن الرحيم الله الله الله الله على مشيئة الله بحق محمد
 والراجعين عبارته فيها لهم در كتاب نصاب كويچون مجموع ان دو شيبه است
 بيك مد ان نصاب الصبيها نام كردهم فاوله در كتاب مثله كويچي بدانكه مصدق
 است وازوي نروجه باز ميكرده وبراين كلام سر مؤاخذ است اول انكه كفته اصل
 كلام است و حال انكه اصل افعال و بعض اسماء نه مطلق كلام دوم انكه تخصص به نه
 وجه داده و حال انكه صفات مشبهه اسماء مبالغه و افعال التفضيل و غير اينها بزرگان
 مصدق مشتق اند سيم انكه كفته باز ميكرده و حال انكه باز كشتن خزع داخل شلست
 چنان معني رجوع كرده است شعر لا نورى فيه ايهام باست انهم بر حواسند
 نقش بامهر طين فرستد كل حجله واحاديه ارد شد كه موسى عرض كرد الهى اقرئني
 انت فاناجيبك ثم يعيد فاناديت شخصي و طلبه از لطيفين بخوانند فاناجيبك بفتح

[illegible]

سبصد و هفتاد و نه مرتبه بخواند و در روز دوشنبه ایندا کند و در جمعه تمام شود و قبل
 از خواندن غسل کند و وضو بپاشد و دو رکعت نماز کند و بعد از نماز صد مرتبه
 سوره حمد صد مرتبه سوره الف تخریج و صد مرتبه صلوات بفرستد پس شروع کند
 متوالی سی نه روز هر روز یکصد و هشت مرتبه بخواند و اگر در این مدت یک دون ترک
 شود باز از سر کیم و در روز چهارم بعد از تمام ختم صد مرتبه حمد و الف تخریج بخواند
 و صد مرتبه صلوات بفرستد و این دعا را بخواند اللهم اغثنی بحلالک عن رماک
 بفضلک بمن سواک انک علی کل شیء قدیر و هفتاد و نه مرتبه بگوید اللهم اجعل لی من
 امری فرجا و مخرجا و در بین ختم انتم از اجابت ظاهر شود و اگر در چهل روز اول ظاهر
 نشود ختم را از سر کیم که انتم در این بین دویم مطلب حاصل شود ^{تضع} عاء عظیم و ان
 املاک من کل جانب فذاهبه تعقف علی باب مسجد مستقبل القبلة و تقول یا من
 علم لا یحتاج الی مثال یا من جوده لا یحتاج الی سؤال ان العرب اذا وقف علی بوابهم جا
 و انک یا سبک رب العرب و العجم و انا واقف علی باب بیت من بیوتک اغثنی یا معیش
 ثلثا الهذه رجوت تکرار الدعاء ثلثا لا ای سری نفس کمره سرتاپای من کمر
 نکهی دست من ای ای من جمله تسندان تو من تو سم نخود کنز تو بنکد پدلم
 از خویش بد ایکنه اموزعد را موز من سو ختم صدره چه خواهی سوز من موز
 نغفلت صد کنه و اگر ده ساز تو عوض صد کنه و جهت داده بان چون ندانم
 خطا کردم بخش بردل و بر جان پر دهم بخش عفو کن دون همتیها امر محو کن بجز
 های مرا مبتلای خویش چنان توام کریم و مهربان من دان توام سعد ای کو
 در بانی بر قامت چالاکت و بهان تواند دید الا نظر پاکت کمر من لای دارم و بخت

درست بوم باشد که گذار افند بگردن بران خاکت دانم که سرم و دوزخ دپای
تو خواهند هم در تو که بوم من دست من فترکت ایچشم جز دهران بر منظر
مطبوعت می چشم نظر کوتاه از دامن ادراکت مردوی پوشاند خود شد
خجل کرد کر پر بود وی افند بر طادم افلاک کر زانکه بیخسافضل است ^{صفت}
و زانکه بسوزان حکم است بر افلاک خون هر کر پی از کس بنوباکت ^{نکته} چند
جفا خواهی می کن که منکر د عم کرد دل سعت با یاد طریاک فائده از رعد
بجهت اساک نظره دانه عمر هند سه چهار بوم در اب خپسایند پوست و اگر فیه
بکچر مغز از باد و جز وقت کوبیده جهاسا دارند بقدر بخود د و عدد یک کار بوند
کوبند دفع ان را اب لیمو کند ^{ای} سر مرغان دل کرم دوش را بد دپای لش من
خوبش را فائده دفع الضالة فال کتاب المستطرف انه مجرب قرء سورة والضحی
ثلاثم قل یا جامع الناس لیوم لا ریب فیہ اجمع علی ضالئی و بطریق اخر بقول یا جامع
الناس لیوم لا ریب فیہ ان الله لا یخلف الميعاد اجمع بدنی و بین کذا فائده دفع الشر الابد
فی العین منقول کتاب القانون فی الطب فی الارض بالنوشاد و خصوصاً مع حافض
بجل ثقیف ای عتیق و ایضا مرادة التمس بالمواد و بالنوشاد و بالعصر الکرات
خصوصاً اذا جعل علی مشق فوق ناری حتی یزجوا ان کان رماد صد افضل و ایضاً فهو
بطلی علی منبت دم قفند و مراد تر و مرادة البشر و مرادة الماعز و در بما خلط هذه
المرات یجند باد سرف و اتخذ منها شیان کفلاوس السمک و یستعمل عند الحاجة ^{بوق}
الانسان و یصبر المستعمل علیه نصف ساعة و کذا یزید البحر ماء الاستقبوش ای الاستنزة
و کذلک سخاله الحد نبدأ المصبر یرفع الاغشا غایة و ان اوجع اقول و قد جربنا الاخیر

ولا تشبه القدم ولا تصعبها الراس ثم يوصل عنده من تحت ذناب مع الله الآخر

فوقه نالهها معینند غایت بعد قلع الشعر کات فاذکوموضع نمیل نهیقلعنه
والله لعالم فاذک جلیله مروی فی الرضه اعلم من قرع سورة والاضافات فی کل جمعة
له یزل محفوظا من کل افة مد فوعا عند کل یلته فی الدنیا من وفاباوسع ما یكون فی
الرزق ولم یصبه فی ماله ولا فی بدنه ولا فی ولده سوء من شیطان رجیم وجبار عنید
وان مات فی یوم ما فی لیلته یعشر الله شهید من فیه **ابن نمیر** وفیه من نان کوز
کندم است با از جو و نای جامه کران کنده است با از نو چهار گوشه دیوار خوشنوا
جمع که کس نکوید از اینجای خیز و اینجارو هزار بار نکوتر نیز این یمن دخیل ملک
کیقبا و کجسرو و لمر کرد و کاو بدست و کرد و نیز عشر یکی مهر یکی داو و بر نام کنی
بدان قدر که کفاف معاش تو نشود دوی نان جوی و بهو و ام کنی هزار بار از ان
بر که ان پی خدمت مکره پست با و مردکی سلام کنی فاعلم فی طریق ختم انعام صغیر بکبریه
هفت نفر چهار نشستند دایک مجلس هفت نویزه بخوانند هر یک یک مرتبه و همه
یک دفعه شروع کنند هر یک که بلفظ دو جلاله بوسند و ابتر شریعت رسول الله
ما بین دو الله ایند عار اینخوانند چون تمام شود شروع بخوانند تا سوره همتا
شود و دعا اینست **بسم الله** الرحمن الرحیم اللهم ارحم جلد الرقیق و
عظمه الرقیق من شد ^{و یوزن} الحریق با ام ملدم ان کننت منبت بالله الاعظم فلا تاكل اللحم و
لا تشرب به الدّم ولا تقوری من لقمه و تحولی عن الری من یزعم ان مع الله الها اخر فانه
یکشته شدن لا اله الا الله وحده لا شریک له و ان محمدا عبده و رسوله و هرگاه خوانند خود
و بیمار باشد بجای جلد و عظمه جلد و عظمی گوید و هم شایر ضمایر و افعال فاعلم
طریق ختم سوره افتران برای بیمار بعضی از ثقات اخیان و صلی این طریق را ذکر کرده اند

وگفتند

و کینه بند نکند و مجرب نشد چهل باب فانی پاول سپید بکر و چنان از سر بهار تا ناخن
 پای او بر دهنف چید پس چهل باب فانی خوانند شود و هر یک در پهل با بر داشتند
 پابتن رو به بالا ایستد هر دفعه بکند و چون تمام شد آن پهلها بجهت پهل و یکسفر فقیر
 داده شود جدا کند با باض چندی دیگر و فرمودند بسپاس بجزیب فانی که کرتن
 عطر بمعطر و از نظر که در چنانچه کل سرخ و سایر کلاهها را میکنند و از باب کلاب
 در آن بخند و بخند کرده و در قابل و روغن بادام پانینق پانینقون با امثال آن و
 کرده از این طریق کلاب کرتن بشود انداختن از آن با خل قابل شود کلاب است و آن
 روغن که بروی افتد عطر است همان بی که در در روغن است بر داشتند و شسته
 و ثاباب پاک کلاب کرده بر همان روغن بطریق اولی عمل کنند در مرتبه سیم باز همان
 اول و همین باب تا چند مرتبه بلکه هفت هشت همان روغن باد و نظر که کرده در
 این باب ملاهی کند و نداند تا مابین آن چند شود فانی که در بینا آنکه تکسیرت هر یک

لحم الغر

در ۱	در ۲	در ۳	در ۴	در ۵	در ۶	در ۷	در ۸	در ۹	در ۱۰	در ۱۱	در ۱۲	در ۱۳	در ۱۴	در ۱۵	در ۱۶	در ۱۷	در ۱۸	در ۱۹	در ۲۰	در ۲۱	در ۲۲	در ۲۳	در ۲۴	در ۲۵	در ۲۶	در ۲۷	در ۲۸	در ۲۹	در ۳۰	در ۳۱	در ۳۲	در ۳۳	در ۳۴	در ۳۵	در ۳۶	در ۳۷	در ۳۸	در ۳۹	در ۴۰	در ۴۱	در ۴۲	در ۴۳	در ۴۴	در ۴۵	در ۴۶	در ۴۷	در ۴۸	در ۴۹	در ۵۰	در ۵۱	در ۵۲	در ۵۳	در ۵۴	در ۵۵	در ۵۶	در ۵۷	در ۵۸	در ۵۹	در ۶۰	در ۶۱	در ۶۲	در ۶۳	در ۶۴	در ۶۵	در ۶۶	در ۶۷	در ۶۸	در ۶۹	در ۷۰	در ۷۱	در ۷۲	در ۷۳	در ۷۴	در ۷۵	در ۷۶	در ۷۷	در ۷۸	در ۷۹	در ۸۰	در ۸۱	در ۸۲	در ۸۳	در ۸۴	در ۸۵	در ۸۶	در ۸۷	در ۸۸	در ۸۹	در ۹۰	در ۹۱	در ۹۲	در ۹۳	در ۹۴	در ۹۵	در ۹۶	در ۹۷	در ۹۸	در ۹۹	در ۱۰۰
------	------	------	------	------	------	------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------

و بدی دوستی و دشمنی در این عالم دندکان و کفرتن ایشان نشود باز رکابی و
 کار و نظر هر صید مرغان چهار کفرتن سباع و مویشان و جانوران زنده بدستن خواب بهار
 کرم و هلاکت کردن دشمنی خور و هر چیز مصالح و دوستی و عزاد و سنی و صلاح سماء
 طلسم دوستی و مهر این غفر طلسم هلاکت کسب که خواهی با نا طلسم جدائی و عقد هلاکت
 اکلیل عمل سردی قلب عمل فراغت شوله طلسم محبت در هر دادن بغائم طلسم و سنی بلد
 طلسم و سنی ذابج طلسم عقد بلع محبت پیوستن سعود الفتن همه کارها اجنب
 ز بان بند و هر عقد مقدم دوستی و مؤخر عمل چیز و سنی و کشادن و کرد و بند با
 و همچنین باید دانست که انصاف و نرا سعد اتصال بحسن از برای عمل شر است چنان
 چیست می دانی صدای چنگ عود است حبسی است کافی باودود نیست و افشرد
 ذوق و سماع و در عالم و اگر نداشت این سرود اه از آن مطرب که از آن نغمه اش
 آمد در در قصه اجرای وجود هست این صورت جناب قدس عشق لبان در بصورت خود
 نمود در لباس حسن لپه جلوه کرد صبر آرام از دل بجنون ره بود پیش و وی خورد
 عذرا پرده بست صد در غم پر رخ و امق کشود عکس ساقی به بد جای از آن فناد
 چون بر آید پیش جام اندر سجود قائم دعا و فاموس القدره من قر استغفر و تسبیح
 مرقا و مطاعا و غیره فواید کثیره من قتل العبد و و تخیل المولود و قتل انصابه تسبیح
 و تسبیح و ماکل یوم تسبیح و تسبیح من قره و الوسیح تسبیح ایام بهند العبد و
 الصبیح ثلاث ایام بهند العبد و الورد واحد وربعین مره و الخاتم خمس مراتب نفلته
 من خط و الدی و نفلته من خط مولانا محمد تقی الحامدی و الدعاء و هذا بسم الله الرحمن
 الرحیم الهی قد صلت مواج فاموس قد دلت فظهرت و کل مقد و دانات قدرة عجیبه

غریبه را بیایم که ها عقول العقلاء و اوهام الحکماء و جنوم العلما و فکل شیء فی قبضه
قد دلت سیران ذلک علیک سهل یسران علی کل شیء قد پرو بالاجابة جدد
باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد استلک مد دامن
قوتک استلک مد دامن قد دلت استلک مد دامن حکمتک استلک مد دامن
من سلطانک و استلک مد دامن کل منک لا تنجیر کل متمر و تلبین کل صعب
اذلال کل منبع و قهر کل عدو و سحق کل خصم و از هاق کل منافق ذی شقاق من لجن
والانس و الهوام و لا یبقی شیء من المکونات الا وین میگر بکتر و کسر شد شکسته
و فرط غتوه بعزیزک باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز
محمد و الراجعین ذکر خلافت شجره بنی امیه ^{عنه} و ادا ایشان عثمان بن عفان و مقوت
ابن ابی سفیان بن زید معویه و معویه بن زید و بنی مروان علیهم اللعنه و المنان خلافت
کردند اما عیسی بن عفان دوازده سال و باد و از ده و در خلافت کرد و در ستره
تبع غیرت اهل اسلام کشته شد و اما معویه بن ابی سفیان بعد از محاربه صفین
فوز ده سال و کسری حکومت کرد و در ستره بجهنم رفت و اما بنی مد علیهم اللعنه
ما لا یصو علیهم الزید و در بیع الاول در ستره بقعر سحین شتافت اللهم العنه و در
علیه اللعنه فی کل ان و جن و پسر او معویه بن زید بر جای او نشست بعد از چند روز
خود را عزل کرد بعد از آن زباده ملعون هم حکومت کرد مروان بن الحکم طریدر رسول الله
اللعین اللعین علی السال رسول الامین فرار داد و ان ملعون مطروده ماه حکومت
کرد شیئی منکوحه کردن برید پلید بود با کثیران ان ملعون از بجهنم فرستادند و بعد
از ان پسر بشو مش عبد الملك بن مروان حاکم شد و در زمان او مختار بن ابی عبیده

ثغنی به و سایر شعبه‌ها امیرالمؤمنین علیه السلام بطلب خویشاوهی امام حسین علیه السلام
 کمر بسته و تزیین بد و پست هزاران کفار شام و کوفیان نافرجام را بجهنم فرستادند از
 انجیل ابن زیاد و عمر بن سعد پیش و شمر بنی الجوشن و خولی اصبحی و حضیف بن یزید و
 الکلاخ و غیرهم و بعضی را زنده پوست کردند و برخی را تیری بازان کردند و عبدالمک
 بعد از استقلال و قتل عبداللہ دبی و جمیع ممالک اسلام فرمان روا شد و حجاج
 را امارت عراقین و فارس و خراسان و ایمن و دوداد و بعد از استقلال بیست و
 یک سال و شش ماه حکومت کرد و در شش بجهنم رفت و بعد از آن پیش رفت
 ابن عبدالمک بر جای او نشست در زمان و حجاج بجهنم رفت و امر او سمرقند
 مطروح شد و در شش بنابر ابن حکومت او قریب بد سال باشد و بعضی از
 مورخین شش سال و شش ماه گفته‌اند و مسجد جامع بنی امیه در شام بنا کرده این تمام
 است و بعد از آن برادرش سلیمان بن عبدالمک بر جای او قرار گرفت و او ده سال
 و هشت ماه حکومت کرد و بعد از آن عمر بن عبدالمک بر جای او نشست و آن لشکر
 چند ستاد فرستاده شبهای او را ملوک دهند را با سلام داد و آورده و او امر کرد که سب
 حصن امیر مؤمنان را که شجره ملعونه طریقه خود قرار داده بودند متروک کردند
 و او در سائده وفات کرد مدت خلافتش و سال و بیج ماه بود و وفات عمر او سی و نه
 سال و بعد از او پسر پد بن عبدالمک سلیمان بن عبدالمک بعد از عمر بن عبدالمک
 او را ولی و لایعهد ساختند بود بر سر خلافت نشست و در آن اوان بنی امیه مهلب
 خروج کرد ابن عبدالمک لشکر مجرب و فرستاد او را کشت و در شش و وفات یافت
 و مدت عمرش چهل سال و کسری بود و بعد از آن هشام بن عبدالمک بوایمت عهد

برادر بر سر سلطنت نشست و عمر بن ابی سرح را با مادر خراسان فرستاد و دان و نا
جمعی را از آنک اذ و با بچان مسلط شده اولش کفر نهاد و ایشان را کشته و لشکر اسلام
با اهل دشت قبیاق محاربه بسیار نمودند و در ساله نصر سپاد با مادر و مادر
عراق و خراسان و خوارزم فرستاد و وفایع عهد و خراج و نیک علی بود و کوفه و
شهادت شدن و در سال هشام جان بقایض ارواح سپی و ایام سلطنتش نوزده
سال و نه ماه و نه روز و مدت حیاتش شصت و دو سال بود و بعد از آن مرشد و ولید
بن یزید بن عبدالملک بر تخت خلافت نشست چون او بر تخت نشست و در بچان
اصحاب هشام سعی بسیار کرد و منشو ابات خراسان و عراق بنام یوسف عمر نوشت
و او نصر را از خراسان طلبید و در آمدن قتل میکرد تا خبر کشته شدن ولید رسید
و با جمیع نصر مشغول عیش و عشرت شد و در حکام هدم اساس محمد کوشید که اسلام
مسلمین و او با کفر و نفاق مشغول گردید تا آنکه بن یزید و ولید عبدالملک بر آن داشتند
که هر وج کرده در وقتیکه ولید بجهت عفو نیت هوا از دمشق بیرون رفت و بود و مشق
و انصاف شد از اینجا متوجه ولید شد و نظرها بنیکه ولید بد و ناستعدا بر و
رفت و در قلعه محصور شد تا آنکه قلعه را گرفتند و سر ولید را از بدن جدا کردند
و میان سلطنت و یک سال و سه ماه بود و مدت حیاتش سی و شش سال و بعد از آن
بن یزید و ولید عبدالملک در میان بر مسند سلطنت تکبیر کردند و در زمان سلطنت
او امر ملکات مختل شد هر کسی در طریقه سرکشی آغاز کرد و مادر عراق و خراسان را
بنصوب بن جهموداد و او عامل بچراش فرستاد و نصر و در مخالفت برآمده عامل و داده
نداد و بعد از کشتن قریب بیست ماه از سلطنتش و فانی یافت و مدت عمرش سی و

هفت سال بود و بعد از آن برادرش ابوهیم بن ولید بن عبدالمطلب عهد
 برادر بر تخت سلطنت نشست و او سال مرغان حاکم بود و در منبر بود لشکرهای
 کرده بشام آمد ابوهیم را از خلافت خلع کردند و مرغان حاکم و تخت سلطنت نشست
 و او از خلفای بنی مبدلعه نام الله بود و در عرب عباسها کشته شد ابتدا فیضی
 و ولید عباسی تفصیل این اجمال آنکه در دست او زمان دولت عمر بن عبد
 العزیز بود محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بن عبدالمطلب و بعضی از اعمال شام در
 گوشه اخلافا نشسته بود از بعضی شنیده بود که در نزد اهل بیت تحقیق است که
 دولت اموی و مرزب با نراض سید دولت بر بحر و اولاد او قرار خواهد گرفت
 در خقبه بعضی به بیعت خود دعوت کرده و عکرمه را با دو شخص دیگر بخراش و پیش
 و ابرق فرستاد که در خقبه خاق را بد دعوت و خوانند و هر کس بیعت میکرد خطی از او
 میکردند ابوعکرمه را زنده نقیب تعبیر نمود که باخذ بیعت اشتغال نمایند
 از انجمله یکی سلیمان بن کثیر و دیگری قحطبه شیب بود و بعد از وفات محمد علی
 پسر ابوهیم که او را ابوهیم نام میکردند با این امر مشغول شد و ابومسلم مرزی
 و انجرا سان فرستاد تا بد دعوت قیام نمایند در دست ابوهیم ابومسلم را از خراش
 او با هفتاد کس و اندر شد چون بقوش سپید مکوب ابوهیم بوی سپید که به خرا
 که در سپیده باشی معاودت منای قحطبه را بنزد ما فرست و ابومسلم را جعت کرده
 هفتاد نفر را در اطراف بلاد خراش و خوار دم بر آید که تمام مردم را دعوت نمایند
 مقر چنان شد که در اخر رمضان سنه مذکور کردند و در آن زمان نصر سبایانک
 خدیج کرمانی و شبنا خراجی شغال داشت بهر حال نزد شب بیهوش و بنجم رمضان

که وعده بود مسلم و سپاهان بن کثیر در یکی از قریه های موافق سپاه افریخته شیعه عباسیه
برایشان جمع شدند بعد از آنکه کثیری نصر لشکری بفرستاد و لشکری از آنها
کشند ابو مسلم زمانی چند در خراسان توقف نموده تا آنکه بمرد نصر از خراسان که خواست
او در روی وفات یافت در سینه خطبه از نزد ابوهیم امام بخراسان آمده و او را بجهت
ابو مسلم خطبه امیر بخروش ساختن و استخراج خراسان دان کرد و ایند و بعد از فتح قلاع
بخراسان آمده انجاد آنرا تسخیر کرده بری آمد بعد از تسخیر همدان و نهاوند و این تسخیر
کرده در آنوقت صد هزار مرد از جانب موافق کرمان بامر کاشانه مروان بحرب خطبه
نامزد شده و در حوالی اصفهان نایافته شدن خطبه غالب کرده بد خطبه و عراق عجم متوجه
عراق عرب گردید و در نزد هبیره که از جانب مروان در عراق عرب بود سپاهی جمع آورد
و مدد مروان نیز رسیده با سپاه ایشان متوجه خطبه شد و دو خانقین نایافته شدن
مروانسان و هم نموده مراجعت کردند و خطبه بیعت کوفه مروان شده و این همیشه
بواسطه رفت و در عرض راه خطبه عراقی شده لشکر حسن پسر افراسیاب که در حسن بالشکر
داخل کوفه شده و در آن زمان خبر کشیده شدن ابوهیم امام بدست مروان بکوفه رسید
و در آن زمان برادر ابوهیم ابوالعباس سفاح و ابوجعفر منصور که بکوفه آمدند و شب
جمعه چهاردهم ربیع الاول در کسرا اهل کوفه و خراسان با ابوالعباس سفاح که اول
خلفای عباسیه بود بیعت کردند در آنوقت مروان در خراسان بود و ابوعون نا
بامر حسن خطبه تر موصول بود سفاح عم خود عبدالله علی بالشکر خراسان فرستاده تا
ابوعون را با هم خود ضم نموده بدفع مروان روانند و موضع دابرجه است داده مروان
منهزم شد و بجانب شام که بخت ابوعون را نژاد مروان شد مروان بجانب مصر روان

شد و مردان بجای ابو عون در جوانی و در بنای او رسید هر چه اتفاق افتاد شب را بد
 و مردان در کشتی بخواب رفت یکی از اصحاب ابو عون او را در آنجا دید و شناخت بعضی
 ششم را در کار او را با ساختن سر او را بریده باز در سفاح فرستادند و در آن سال
 مردان چهل و پنج سال و یکجا امتداد یافت عمرش شصت و نه سال و در ذی الحجه
 سن ۳۲ کشته شد با لیل چون سفاح بر سر خلافت نشست بعد از چندگی ابو مسلم
 و از خراسان طلبید عزیمت نمود در کوفه بخداست سفاح رسید با برادر او ابو جعفر
 منصور که در آنوقت کوفه را نگه میداشت و آنرا در دست او بود در این سال سقا
 بهرم و متکلفاتش چهار سال و هشت ماه بود و بعد از آن برادرش منصور و آنوقت
 بر تخت خلافت نشست او در راه مکه در منزل ذات عرف خیزفتان سفاح شنید
 بتجهیل آمد و در کوفه شد از اطراف هر که لوای مخالف برافراشت او را معتوا کرد
 و ابو مسلم مردی صاحب لدعه و دایکشت در شهر اغان عمارت بنموده و است
 و دو سال بجهاد و در کم خلافت کرد و مدت عمرش شصت و سه سال بود و در سفر مکه
 وفات یافت و بعد از آن پسرش مهدي بن ابو جعفر منصور و آنوقت بنی علی بن عبد الله عباس
 ابن عبد المطلب در ذی الحجه سن ۳۸ بر سر خلافت متمکن شد در شهر وفات
 یافت خلافت او و پادشاه سال و زمان جودش چهل و سه سال بود و بعد از آن مهدي
 ابن مهدي الملقب به هادی بر مسند خلافت نایب و یک سال و سه ماه خلافت کرد و
 مدت جودش بیست و شش سال کسری بود و بعد از آن برادرش مهدي الملقب با
 در سن ۴۰ خلفه شد در آنوقت بیست و دو سال عمر داشت و پسرش خالد بر مکه
 را و بر خود گرفتار آمدن و او عهد خود کرده و بعد از آن مامون را و اول پسرش را

مهرداد و در سندها فضل یحیی را بجزایر شتا و از انجا بماب و اءالنهر و فخر بعضی
 را که سر باطاعت هیچ پادشاه را ندیده بودند مطیع گردانید و در سندها
 هرون سفر حج نمود و در پسر خود امین مامون را همراه خود مکه مالک محروس طبر
 مزین ندان خود قسمت کرد مشرق عقبه حلاوا را که که هاشماها است و نهادند و هدا
 و تم و کاشان و اصفهان و فارس و کرمان و سیستان و دی و قومش و طبرستان و کپارستان
 و ازربایجان و خراسان و ذابل و کابل و هندستان و ماوراءالنهر و ترکستان بمامون
 داد و عریضه ای که عبارتست از بغداد و واسطه و کوفه و بصره و شامات و سواد عراق و
 موصل و جزیره و حجاز و مصر و ابانی باین ازان داشت و صحبت کرد که امین و بغداد
 اقامت بمنای امین مرو را تختگاه سازد و هر کس لایق خود را نگاه دارد و هر
 پادشاه را که پیشتر فات کند مملکت را از دیگر پادشاه باشد و در ایران هرون
 کاد و برامکه بالا گرفت بحدی که از ان بالا تو متصو نیست و بعد از چند بجایات
 متعدد مراجع هرون بر ایشان متعین ایشان را بنوعی مستاصل و ناچار گردانید که
 ایشان جز نای بانی بنانند از ابتدای حکومت برامکه و تسلط ایشان در زمان هرون
 تا بر طرف شدن ایشان هفتاد سال و هفت ماه و پادشاه و روز کشید بعد از آن زمان
 چند دفعه سمرقند خروج کرده و الی هرون را در سمرقند بکشت هرون هر شهر بن اعیز
 را بدفع او فائز گردید و خود نیز از عقب ان بغداد روانه خراسان شد در راه مرض
 شد بطوریکه سپید جان بمالکان دوزخ سپرد مدت خلافتش بیست و سه سال
 کسری چهل و هفت مرجه از مراحل زندگانی طی کرده بود و وفات او در سن ۹۳ اتفاقا
 افتاد و چون این بخت بغداد رسید امین هرون در بغداد بر سر تخت نشست

خلافت بنجد بد بیعت او کردند و مامون نیز در خراسان بر منبر فتنه از مردم بجهت این
 بنان کی بیعت بستند لیکن این خیانت و غدیر کرد عاقبت با و رسید امجد رسید
 بحال قضیه نکه این را در کرد که مامون را از ولایت عهد که هر بن فراداده بود
 و از حکومت خراسان عزل نماید و بر سر خود بد هد هر چند جمعی از بنکخواهان چون
 اسمعیل بن جنید کاتب لیس و حازم بن مزین طاع شدند معین بن قناد و یهانه معین
 مامون را طلبید مامون بعد از هایل پند بر متشک شد عاقبت این علی بن عیسی
 بن هارمان با لشکری راسته که شصت هزار ^{هزار} همراهم بودند روانه خراسان و با و ^{رسید}
 بمکه که مکرده ای با و رساند قبل از توجه این عیسی ظاهر چنین که بدن و این چنین
 دارد و با چند هزار سوار و جانب مامون بری آمده بود و چون این خبر بعلی بن عیسی
 بنجد بد و گفت مکث ظاهر همان قدر است که ما در همدان بکند و هم چونان همدان
 کن شدند ظاهر این مستعد و دم بود عاقبت مرعقا قتل اتفاق افتاد و علی بن عیسی
 در جنان کشته شد و لشکر بغداد منهرم شد و چون این خبر بمرد رسید مردم بخلا
 بر مامون سلام کردند و در وقتی این خبر با این رسید که مشغول ماهی گرفتن بود علی بن
 عیسی کشته شد پس گفت که من بکاهی گرفته ام و خادم دو ماهی بعد از آن عبد الله
 انباری اباسی هزار بجنگ ظاهر فرستاد و همدان مقابل اتفاق افتاد عاقبت بعد
 از صلح حرم واقع شد و عبد الله از جن کشته شد هر شتر بن این خبر با سی هزاران پیش
 نمید و ظاهر رسید با هوا و بصره رفت و کجاستکان این را برین کرد پس بخرم
 بغداد روان شد و در ^{۱۳۴} ظاهر هر شهر و روز هفت مسیبت ظاهر بغداد فرود آمد
 و در تضییق اهل حصا کوشیدند و جمیع اهل شهر این روی که بران کرده بطاهر ^{رسید}

ناشی از شبها او اهل محرم در سنه ۹۸۱ مین با کنیزکان و خویشان از شهر بیرون آمده که نزد
هر شهر دود و دوان مامون امان بجمعه امین بکشد ظاهر مطلع شده فرشتا او را گرفتند
و در همان شب سر او را از بدن جدا کرده نزد مامون فرستادند و مدت خلافت او چهار سال
و هشت ماه بود و زمان چویش بیست و هشت سال و بعد از آن مامون بن هرون
بر سر خلافت نشست چون در آخر محرم ۹۸۱ مین در مرد شایع شد خلافت
دوباره بخدا بد بیعت مامون کردند و امارت فاروقی عراقی هوا و حجاز و یمن
ابن سهل و اده و البیهقین و امر کرد تا بضیعه و لایث شام و جزیره و مغرب زمین
و دفع بعضی از خواجه پر دازد و هر شهر را بخوارش طلبید چون مردم امارت حسن را مکروه
داشتند مفاسد بسیار ظاهر شد و در سنه ۹۹۱ مین محمد بن همام لعنوا المعروف فی الخبا
بسی ابوالثنا با خروج کرده و حسن با او محاربات نموده در همه حال حسن مغلوب شد
افرا امر هر شهر را که مانده امان مراجعت نموده و ابوالثنا با او بکشت محمد بن همام نزد
فجاءه در کدشت و از انجا هر شهر بخوارسان روان شد و در انجا بسی فضل سهل و
الو باستان برادر حسن کشته شد و آنوقت بر همام بن موسی بن جعفر و یمن مدعی
خلافت شد و حسین افطس علوی بر مکه مستقر شد و اغراب کوفه و بغداد با
بر همام محمد عباسی بیعت کردند و او با حسن محاربات کرده در همه غالب نظر داشت
عرب و یمن حجاز را شویب و لیک چون شویب بواسطه حسن بود برادر او فضل
گذاشت که کسی این اخبار را بمع مامون رساند و آن هنگام مامون حضرت امام علی
ابن موسی الرضا را بر سر طلبید و او را ولی عهد خود کرد و اینده و انحضرت این اخبار را
مامون رساندند و مامون ندای کوچ در داده عزیمت بغداد نمود و چون بطوس

و سپید چون بکوس سبیل امام و اسمو نموده و در آنجا خضی عالم قدس را بوجود خود
 مزین فرمودند و مامون در عتبات واد بغداد کردید و ابو هبیم عباسی خنقی گشت
 تا در عتبات واد یافتند و امان داده شد ظاهر و الهی بین را با ما و نخلان
 و در شعبان در سده مامون پوران دختر حسن سهل را بخواست و در آخر ايام
 بمصر رفت و عبد و نخلان میان برداشت پس پسر دوم آمده بعضی از قتلخ آنجا آمد
 نموده مراجعت کرده و در وقت مراجعت لب بر چشم بر نداشت و در نواحی طرسوس فرود
 آمده و در آنجا بچشم واصل شد و او را در طرسوس رقیب نجوس کرد و با هم خلافتش
 بپشتال و پنجاه و سیزده روز بود و مدت عمرش چهل و هشت سال بود و بعد
 از آن معتصم بن هرون بولا پست عهد مامون خلیفه شد و در آن شخصی مسی نیای
 خرم دین که در آنجا و آن مامون خروج کرده بود توفیق کرده بپسای از مردم عراق عجم
 متابعت او کردند و معتصم فشن را که از مملکت اوکان ما و راء النهر بود بجزایر
 فرستاد و او را دست گیر کرده بنزد معتصم و او بابک را کشت و کوبید بابک قتل آید
 کرده بود و عدد مقنولان و آن هزار و هزار و متجاوز بود معتصم بنای سزین و ای که کدشته
 و در فاندک و قنی با تمام سپید و آنجا و امسکن خود کرده و در سده پادشاه دوم
 قصد و لا بان کرد و عاقبت معتصم باد و پست هزار نفر عزم دزد او و او را نبرد
 افشن را از طرف دیگر فرستاد و پادشاه دوم از افشن منهر مرشد و بپسای از
 بلاد دوم را معتصم کرده و اراده اسلامبول نمود که خبر طغیان عباس بن مامون
 مراجعت نمود و عباس را گرفتن بکشت و در سده افشن را و مجوس کرد و در عباس قاتل
 یافت و در سده معتصم بدو را بوار رفت و او چهل و هشت سال و هشتاد و هشت

فرستاده

اسلام

مسخر

و در عمر یافت و او را خلافت بر دشمن می‌گفتند و بعد از آن لواش بالله هر فن بن معتصم
 بر مسند خلافت نشست بعد از چند کمربض استقامت پنج سال و نه ماه و نه روز
 و در خلافت کرد و سی و هفت سال با هم جویش بود و بعد از آن خلافت با متوکل علیه
 الله جعفر معتصم بیعت کردند و بر مسند خلافت متمکن شده و در سمرقند فرمان
 داد تا خلافت با سر پیر و منصرف و معتز و مؤید علی الترتیب بیعت کردند و دیگر
 خود را که معتمد موفقی باشند بحساب ریناورد سمرقند آمد کرد تا قیام امام حسین علیه السلام
 را خراب کردند و اب بقیر مبارک را محضت بستند و لیکن اب بنیاد تا اینجا مردم را از
 امیر المؤمنین و امام حسین منع کرد و اخرا را پیر و منصرف با جمعی از ترکان با هم
 شبی متوکل را از میان برداشتند و زمان خلافتش چهارده سال و نه ماه و نه روز
 بود و در زمان جویش چهل و چهار سال و بعد از آن مهم خلافت بر منصرف بن متوکل قرار
 گرفت و او بخوانش اترک و برادر خود را معتز و مؤید را خلافت مخلوع کرده و ولایت
 عهد را بر پیر خود داد و شش ماه و در زمان جویش بیست و پنج سال بود و بعد از آن
 خلافت بمعاونت امر اترک با عزم و مستعین بالله معتصم بیعت کردند و بعد از چند
 جمعی از اترک بر او شوریدند و او که میخند از سامره بیعت در رفت و اترک را معتز بیعت
 کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و فائده
 بر آن مترتب نشد کشته شد و زمان خلافتش سه سال و نه ماه بود و مدتی جویش سی
 پنج سال و بعد از آن معتز بن متوکل در امر خلافت مستقل گردید و احمد اسرائیل را
 و بر خود ساخت امر کرد تا بر آن مؤید و موفقی خود را از خلافت خلع کردند
 و با اترک بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن عاقبت

و کان مغایره انفاق نمودن بخلافه رفتند پای معتمد را گرفتند و قصرش بیرون
 کشیدند و با هم یک بیعت کردند و معتز را در زندان محبوس نمودند تا آن کس تنگی و
 تشنگی بجهنم رفت زمان خلافت او سه سال و شش ماه بود و مدت چویش بیست
 چهار سال و بعد از آن اهل بیت که با الله این اوائق با الله مسلمانان خلفه شد در ماه ذی
 القعدة آن توکان با او محاربه کرده او را بکشیدند مدت خلافتش پانزده ماه و پانزده روز
 بود و زمان چویش سی و نه سال و در اوان خلافت او در اطراف نهایت اخلال
 هم رسید بعد از آن معتز متوکل بر مسند خلافت نشست عبد الله بن خافان
 را و زاری داد و بیست و سه سال خلافت کرد و چهل و هشت سال عمر کرد و بعد از آن
 معتز متوکل موفق قرار گرفت و در عتد خواست خطبایا امر کند که بروفس منابر
 بر معویه بن ابوسفیان کنند و زار مانع شدند در عهد او و فراموشی نمودند و
 او نه سال و نه ماه و در روز خلافت کرد و مدت چویش چهل و نه سال بود و بعد
 از وفات او پسر او المکفی بن المعتز بر مسند خلافت نشست در زمان او فراموشی
 تسلطی نام بر ولایات شام و سایر ولایات یافتند و حسین بن عیسی که او صاحب الشام
 گویند مقتدای ایشان بود اهل الامر مکتفی خود بحرب ایشان رفتند ایشان را منهن گرفتند
 و صاحب الشام را بکشتند و در شهادت یافت مدت خلافتش شش سال و سه
 ماه بود و بعد از آن مقتد بن معتز خلفه شد در تمام اخیان ملوک مال خود را
 بوزیر خود بنی لقرات داد و در زمان دولت و ابتدای ولت اسمعیله در مصر
 ظاهر شد و عبد الله بن محمد بن عبد الله بن سیمون بن محمد بن اسمعیل امام جعفر صادق
 در مصر ظهور کرد و خاندانهای قدیم بر پا ماندند و بر مال مصر اسباب یافت بقریب صد

سال دولت مرد و دمان ایشان بماند و حسین منصوب حلاج نیز در عهد مقتدر^ف ظاهر
شد و بام او کشته شد و مقتدر^ف بیست و چهار سال و پانزده ماه و شانزده روز و خلا^ف
کرد و عاقبت موفق خادم از او روی گردانیده و فتنه با برپا کرد تا آنکه لشکر کشیده
مقتدر^ف را بکشتند و مقتدر^ف بیست و هشت سال و پنج ماه بود و بعد از او
یامر برادر او قاهر بن معتمد بیعت کردند و او این مقله را و از آن داد و برد
مقتدر^ف و محمد بن ابی بکر و مردی بود سفاح و بی باک عاقبت مرا و ترکان خست با هم
او را گرفتند و چشمان او را میل کشیدند و یک سال و شش ماه و شش روز و خلافت کرد و
بعد از کودی در مسجد جامع بغداد بکدای اشتغال داشت و بعد از آن از آنجا بکشتند
بر خلافت نشست و از این مقله را و بر کرد و عاقبت بسبب جانی که از او سرزدست
او را قطع کرد و در^{۲۹} بعلت استسقاء و فاقه یافت مدت خلافتش شش سال
و دو روز و عمرش سی و دو سال و کسری و بعد از آن مثنی مقتدر^ف خلیفه شد و او
از خلافت بجز نهای نداشت عاقبت خلافت بر او شوریدند و او را گرفتند و میل کشیدند
سه سال و پانزده ماه خلافت کرد و شصت سال عمر یافت و بعد از آن از خلافت
بر مستکفی بزمقتدر^ف و قرار گرفتند و از وقت سلطنت ابوبکر در بغداد تسلطی نام
داشتند و با خلیفه ماثله می کردند و مداخله و تصرفات ایشان بر او و خلیفه را جزو
مهادند عاقبت مثنی معتزالدوله که یکی از سلطنتین ابوبکر است و خلیفه بغداد
پیدا شد و خلیفه را میل کشیدند مدت خلافت مستکفی یک سال و چهار ماه
مدت عمرش سی و دو سال و بعد از آن بفرموده معتزالدوله مطیع بن مقتدر^ف خلیفه
شد و لیکن خلافت او نیز عجز نام بود و در زمان سلطنت ابوبکر که ایشان را

دیالیه باز گویند خلفا را جز نای نبود و تا لموحی انشدند که خلافت ایشان فاقحت
 و چون بیست نه سال و پنج ماه از خلافت او گذشت خود را عزل کرد و با پسر او
 طایع بن مطیع بیعت کردند و چون هفتاد سال نه ماه و شش روز از خلافت او
 گذشت بیهاالدوله دلهی بفرمود تا او را بکشتند و فرستاد تا فادر بن معتد
 را آورده با او بیعت کردند و او شوکت بنام یافت و در زمان او افتاد و دستا
 د دیالیه بنفصا پدید یافت و سلطان محمود سبکتگین را نیز از خلاص بقادر بود و او
 چهل و یک سال و سه ماه و یازده روز از خلافت کرد و هشتاد و شش سال عمر یافت
 و در شش و هشتاد و یک سال وفات یافت و بعد از آن قائم بن فادر بن مجت خلافت نشست و در
 زمان او دولت بود که انقراض یافت ملک ایشان بطغرل بیگ سلجوق انتقال
 یافت و چون طغرل بیگ را در عراق عجم مشاغلی وی داد و با نجا توجه نمود و در
 زمان عینیت و یکی از امرای بغداد با مستنصر اسماعیلی که در مصر بود خسته
 و در هشتم ششصد و سی و سه سال پیش از قائم را بکشت و بر شتر نشاند
 بکرد با زاد بگردانید و او را مجبور کرد و در بغداد خطبه بنام اسماعیلی خواند
 شد تا آنکه طغرل بیگ از عراق عجم مراجعت کرده سر باز مستنصر را بکشت و
 را بپرسن آورد و قائم و در شش و هشتاد و یک سال وفات یافت چهل و چهار سال و هشت ماه خلا
 کرد و هفتاد و شش سال و کسری عمر یافت و بعد از آن پسرش مقتد بن قائم
 خلیفه شد و بعد از آن چند سال دختر سلطان ملک شاه سلجوق را بنواست و الام
 میان و شوهر نتاری پیدا شد دختر با صفت داشت در همان سال مقتد وفات
 یافت مدت خلافتش نوزده سال و پنج ماه بود و در زمان چویش سی و هشت سال

و کسری و بعد از آن پسرش مستظهر بن مقتدر خلیفه شد و در زمان او کاوا و امه عیله
بالاکرفت و حسن صباح ظهور کرد و مستظهر بیست و پنج سال و کسری خلافت کرد
و چهل و هشت سال و کسری جهان داشت و در سن وفات یافت و بعد از آن پسرش
مستر شد بن مستظهر خلیفه شد و او از سال پنجاه سلجوقیه خلافتی گرفت و امر کرد
تا نام سلطان محمود سلجوقی را از خطبه سکه بیفکنند و بغیر بیت عمار بهر سلطان
ان بغداد حرکت کرد بعد از مقابله لشکر خلیفه منزه مرشد و مستر شد و دستگیر شد
و سلطان او را بصره برد و در همان روز و ایامی تادر را غنای خلیفه کشته شد
هفده سال و بنیم خلافت کرد و چهل و سه سال دند کافی یافت و بعد از آن مردم بایست
داشتند مستر شد بهجت کرد و ندر را شد بنی با سلطان محمود بنای مخالفان کزاده
و سلطان متوجه بغداد شد و داشت که چندی در اطراف حیران می گشت تا در اصفهان یکی
از ملایمان او را بکشت و یک سال خلافت بعد از آن بهر موده سلطان متقی بن مستظهر بن
مقتدر خلافت شد تا سلطان محمود جهان داشت خلافت او و حاجی گرفت ما بید
او وفات سلطان مستقل شد و سایر سال پنجاه سلجوقیه را ببغداد راه نداد و
این ابن بر او تسلط یافتند و او بن کام ظهور و دولت پالیه را او ان دولت متقی بن
او هیچ خلیفه با استقلال خلافت نکرد و در سن وفات یافت مدخل خلافتش بیست
و چهار سال و کسری بن مان جویش شصت و شش سال بود و بعد از آن مستنجد بن
متقی خلیفه شد و او از خوبان خلفای عباسیه بود و در سن وفات یافت
مدت خلافتش پانزده سال و شش ماه و پنجاه سال عمر کرد و بعد از آن مستضی بن
مستنجد خلیفه شد و در سن وفات یافت نود سال و هشت ماه خلافت کرد و پنجاه

و پنج سال عمر یافت و بعد از آن ناصی مستضی خلیفه شد و بفرموده نامش بود
 جنهای شراب بشکستند و در دواج شریعت کوشیده و در عمارت سلطان محمود
 خوار و مشاء بعقبه که همان شاهان رسید چنان برقی دادند و او افتاد که اکثر
 جهاد با آن تلف شده و دست پای اکثر لشکر با آن ضایع شد بالضروره معاوی
 نمود که بعد از کسر سوره سرباز کشند انتقام از ناصی که با او اما مهلت بنافذ
 لشکر چنگیز خان گرفتار شد و در سن ۶۲۲ ناصی وفات یافت مدتی خلافتش چهار
 شش سال و کسری و زمان جوقش شصت و نه سال و بعد از آن ظاهر ناصی خلیفه
 شد او خلیفه بود عادل و در سن ۶۲۳ وفات یافت مدت خلافتش نه ماه و چهار
 روز بود و بعد از او مردم با مستضی ظاهر بیعت نکردند و او در سن ۶۲۴ وفات یافت
 و شانزده سال و دو ماه و هفت روز خلافت کرد و بعد از آن معتضد مستبصر
 بر تخت خلافت نشست از سایر خلفای عباسیه عزیز عظمی شوکت بمان
 بود و در جمیع بلاد شرف و غریب خطبه خلافت بنام او خواندند و در سن ۶۲۵ وفات
 خود باین علقه داد و در سن ۶۲۶ هلاک و خان از مالک شری متوجه بلاد عراق شد
 و بعد از آن خلیفه قانع اسماعیلیه بنویس و خواهر نصیر طوسی متوجه بغداد شد و
 خلیفه را با پسرن و چند هزار کس از عباسیه آورد و ثلث عباسی انقضای یافت
 ختم لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین هفتاد هزار مرتبه بجهت مقام
 و مقاصد عظمیه بسیار است غرض منفر که حاجی در وقت غایب من و هشام فو
 تا بنظر انسون و اجابت دعا دفت نه حسن و کل بینم نه تشو و بلیل از کشتن آبا
 بر که نوادیت و لری بنجوم کردش و در آن دون بیل است این طرح کهنه

بر ناصی که شکری بسیار کرد و در سن ۶۲۴ هلاک و خان از مالک شری متوجه بلاد عراق شد
 بغداد شد و ناصی بن شهاب الدین سمرقانی را بر سالک اناس فرستاد و در سن ۶۲۵ هلاک و خان از مالک شری متوجه بلاد عراق شد
 بار و وی سلطان و سپهر طاعت و مصلحت و بعد از آن ناصی خلیفه شد
 اما بنظر خلیفه و شاه

نکره کنون پس است و لکن مہربانی پیکری شعبہ پیر از مرا می دهد و عذر داند
طبع انداز مرا نیست امید صال نو بدینگونه که هست دل پر رحم تو را طالع نا
ساز مرا چون منم مرغ کفر نثار تو هر جا که دوم دشت شوق بسوی تو کشد باز مرا
و لکن تابو الهوس نکرد و در محبت او بند مهر ساز باربان ترک ماه و در اولین
غصنفر که جاری می شود تو غنچه عشق که ترک غنچه شستم بنام نو دارد و لکن با تو
موس طفل مذاق مدعی بی دبانہ می رود سبلی و در کار کو با دقت بهم اینہ
الفنا زچہ شد شرم و رقیب بر طرف تنگنوی بار کون و فو زانے تحمل بی
مکن ای ساد بان بارشتر می کشد بر و ش مجنوبہ کہ نازش می کشد مجناص
دیدی کہ خون ناحق پروانہ شمع را چندان مان نداد کہ شب بخت بر طریقت
کتاب موزی بر تپیل بعد اب ج در و روح طی لہ لہ م ن س ع ن ص و ف و ش
ن ث خ ذ ض ط غ نشان مد نشان غنخہ نشان ضمہ نشان کسر نشان جر
نشان تشدید فاعلہ محکی از شہد ثانی و بعضی بکر و همانا مجرب نیز بودہ شد
کہ در دو ماہ پی پی هر دو چہار صد مرتبہ بخواند خداوند عالم بسپا بامان
بسپا با و کرامت فرماید استغفر اللہ الذی لا الہ الا هو الحی القیوم بدیع السموات
والارض من جہنم طلیق اسرا علی نفسی اوبالہ فاعلہ از حضرت سید الساجد
مر و است کہ بعد از نماز صبح بلافاصلہ بخواند بچند دفع دشمن مقہور می شود اللہ
انی ضعیف اندانی اقویاء وانت القوی فغنی شرمهم واغنی امرهم واعنی تلہم
وقوتک باقوی فاعلہ من العبارات المشکلة عبارة العلامۃ فی الہانہ فی بحث
مناجعات الموم قال فی مقام الاستدلال علی ان المراد بالمناجعة هو وعد التقدر فان الاما

في الصلوة فنهظم الاثداء به قال لفاضل الهندك بعد نفل هذه العبادة ولا انهم
 معنى حافط من بعد چه سودا قد می بجه کنند و ست کرخان زمینی دن
 میجو نموده است و لمراد استایه و مغان سر چه اکثم دولت دین سر کاشان
 این در است بکقصه پیش نیست غم عشق و این عجب کر هر کسی که می شنوم فاکر
 و لمر بکن معامله و این دل شکسته بخر کر باشکستگی از د بصد هزار در دست
 فائد قال الله تعالی الف الف شهر من الف شهر و دنی نفس لاهل البیت نه ملک بنی
 امیر قال ابن الاثیر جامع الاصول الف شهر ثلاث مائون سنه و اربعة اشهر و کان
 اول استقلال بنی امیر بالا و امر و انفرادهم به من صلح ابی محمد الحسین مع معاویه و ذلك
 سنه اربعین من الهجرة و کان انقضاء و لهم علی یابی مسلم الخراسانی سنه اثنتین و ثمانین
 و مائة و ذلك ثلثا و تسعون سنه فسقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبیر و هی ثمان
 سنین و ثمان مائة شهر بقیت ثلاث و ثمانون سنه و اربعة اشهر و هی الف شهر انتهى
 فائد حوض و رسل فیه ثلاث نایب بملا و احد منها فی بیع یوم و الاخری فی بیک و الا
 فی سبعة فی سفله بالوعة ففرغ فی ثمن فقی که بتلی طریقان بستعلم ما بملا و جمع
 یوم و سبعة عشر حوضا و ما تفرغ لبالوعة و هی ثمان مائة حوض فانقص من الاول بیع
 تسعة فقی الیوم الواحد بمتلی شع مرات فیه ثانی مرة فی بیع الهاد فائد لیس لبیتي بخر
 جزا فوی من جکاپه وضع لکره علی السطح المستو و انقسم موضع المرافات و وصل من
 طره الی مرکزها الیحدی ثلث متساوی الساقین و یخرج من المرافات لقاعد فعموا
 الی مرکزها فالحظو الثلثة الخارج من مرکز الی المحیط متساوية لانها کان یاربم طولی
 الساقین من العود لانها و ن لقا بمین و هو و ن لحد بین فائد کل حیوان متفس با

ماورد و شکسته و این بجه بیا و شهر بیک و در دست
 فائد حوض و رسل فیه ثلاث نایب بملا و احد منها فی بیع یوم و الاخری فی بیک و الا

الهواء فهو ما يتنفس من انفه فظا الانسان فانه يتنفس من فيه وانفه معا وسبب
 ذلك انه يحتاج الى الكلام ينقطع الحروف فيخرج بعضها الى الانف فيحتاج الى نفوذ الهواء
 وقد فتح بطائر الفرس بالترسنتا مخزبه فئات في المكان فاعلم ان الخنفس والكس اللين
 اضم الله بهما في كلامه العز هي الخنفس المتخمة من فانس اذ ارجع وكس اللين الوحن اذ دخل كسائه
 وبهما اشعا بما يعرض للخنفس المتخمة من الوجع والافانة والاستقامة فالخنفس اشعا بالوجع
 والكس اشعا بالوجع بالافانة والجواري اشعا بالاستقامة فاعلم ان دعاء مجرب
 جليل لقد مجرب كره في هذا الجار عن قبيل لمصباح ابن عبد الله قال اذا كانت لك
 حاجة الى الله وضقت بها واذ عا فصل كعتين فاذا سلمت تكبر الله ثلثا وسبح
 فاطمة الى هرا وعلها انسلم وقل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع يديك في الارض
 على الارض قل مثل لك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكرها
 فان الله يقضها وادع عن كتاب البذل الاين هكذا تصلي كعتين فاذا سلمت تكبر الله
 ثلثا وسبح تسبيح الهراء وادع يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع يديك
 الاين وقل لك ثم عد الى السجود وقل لك ثم ضع يديك الاين على الارض وقل لك ثم عد
 الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكرها حتى تقضى مره في هذا ايضا عن ليل
 الاين عن الصادق اذا كان لك حاجة الى الله وخفت امرا فكتب في باض بعد البسلة
 اللهم اني اتوجه اليك باحب اسمائك اعظمها اليك اتقرب اليك من حيث
 حقير عليك محمد علي فاطمة والحسن الحسين الائمة عليهم السلام وشبههم باسمائهم
 الشريفة اكني كذا وكذا ثم تطوى الى رقعة وتجعلها في بندقة وتطهرها في ماء جاداو
 ببرقانه يفرج عنك فيه ايضا وروى عن الصادق ع انه قال من قل عليه رقعة وضقت

ثم اسجد

بمنته

معيشته لو كانت له حاجة منه من امر دينه او اخره فليكتب في رقعته بوضوحها
 في الماء الحي ارى عند طلوع الشمس تكون الاسماء الشريفة في سطر واحد بسم الله الرحمن الرحيم
 الملك الحق المبين من العبد الذليل الى المولى الجليل سلام على محمد علي وفاطمة والحسن
 والحسين وعلى محمد وجعفر وموسى على محمد وعلى الحسن القائم سيدنا ومولانا
 صلوات الله عليهم اجمعين رب مسني بالخير والخوف فاكشف صركي وامن خوفي بحق محمد
 وال محمد واسئلك بكل نبي وصي صدوق وشهيد ان تصلي على محمد ال محمد ائمتك
 بكل نبي صدوق ان تصلي على محمد ال محمد يا ارحم الراحمين اسفغوا لي يا ساداتي بالثاء
 الذي لكم عند الله فان لكم عند الله لثانا من لثان فقد مسني اضر يا ساداتي في
 الله ارحم الراحمين فافعل بي ما رب كذا وكذا وفيه ايضا ومنها ما يكتب على كاعذ وبه
 في الماء بسم الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الى المولى الجليل رب مسني اضر انت
 ارحم الراحمين بحق محمد المصل على محمد المصل على محمد وال محمد واكشف همي وفرج عني
 عني برحمتك يا ارحم الراحمين وفيه ايضا رواه عن كتاب العتيق الغروي دعاء يدعى به في
 المہمان والشدائد بعد صلوة الليل مع رقعته يكتب شرح الحال في ذلك تجلبص اليه
 وتزيل لثان الطوبى وتعمل على ان تصلي من رضة العشائم تصلي كعني لوتيرة وان
 جالس تفرغ في الاولي الحمد سورة الواقعة وفي الثانية الحمد قل هو الله احد ندع الكلا
 والحدوث ولا نتناغل بشئ من سوى التسبيح الذي كونا اذا دخلت فمراشك تسبيح
 فاطمة ثم تضطجع على جانبك الايمن انت تدنو الله الى ان يغشاك النوم وكما ان
 استيقظت فكون الله عز وجل بالتقدير والتعظيم وما يحظر من ان لا تكره ان كان
 الاخير ثم فاسبغت الوضوء وصلبت بثمان ركعات الليل بلا توجه بشئ في خلا

تقر في الاولى الحمد وسبح اسم ربك الاعلى في الثانية الحمد قل يا ايها الكافرون فاذا قرع
منها فانت مضطرب كذا الوتر تقر فيها الحمد قل هو الله احد ندعو بآراء الوتر وتطبل
القنوت بخشوع وقضوع واستكانة فاذا سلمت فمئت قياما فوضعت يدك اليمنى
برفقة كتبت بها بخطك على ما اشرح لك كشفت اسك اعتمد باليد اليسرى على ظمرك
وتقول يا رب حي ينقطع النضر يا سبكتك يا مولاي كان هذا مقام العائيا ايضا
الذليل الخاشع البائس الفقير المسكين المحقر المستكين المستجير الذي لا يجد لكشف
ما به عيبك ولا يوجع فيه اقل حاظ به الى سواك سبكتك انا من قد علمت فيما عرف من ضعف
عن عبادك لا ابثو فيك وتقصير عن شكرك لا بعونك اقرب مني في ذلك واعلم ان
يجري واسئل الصفيح على فضل محمد ^{عليه} واله وابلغهم الساعة الساعة الساعة عني افضل
النجمة والسماء واقتلني بهم اللهم على ما كان مني وارحم ضعفت كفي واستجبت عادي
برحمتك يا ارحم الراحمين ثم يتكلى ويتكلى ثم يترك عن الدعاء وانك بطرف خاشع و
بدك بالرفقة مرفوعة نحو السماء وتكون في ذلك خالبا وهداك مجيبا لا بالاحداث
استطعت ان كان الى ان يابح الفجر ان طغى ان كلكت عن ذلك اغيبت قل
وتعجز حد بك ارفع سبابك اليمنى فخذك على الارض واستجير بك واستعن به وقل
سبكتك او بعثني الذنوب وجرني لخطوب واحد قتب في الكروب انقطع رجائي وكشف
ذلك الامان فتقني ان تصلي عنك اللهم سبكتك فانظر بعين افلاك جد اليك
واحسانك على اجرتي في ليلتي واقتل قصتي واقض حاجتي واستجب عوني واكشف
همي وان الفقر والفاقة عني واعذني من شائمة الاعداء وورث الشقاء واعطني سؤ
ومسئلي مجودك وكرمك يا مولاي انك في ريب مجيب انو تركت شئ مما انت عليه

لقد نال محمد الكافي
لو كان الله احد
لو كان الله احد
لو كان الله احد

بانه معلقه منبذ ان الله عز وجل اكرم مدعو واشرى محبوب نسخته لو قلعه هكذا اسم
 الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الحقير الفقير المذنب الجاني على نفسه لقطع كبره
 المستكين المضرين نوبه الخاله لنفسه مستجير به الى المولى الكريم العظيم لعل الاعلى
 السعوات والارضين ماله الامور وعالم الغيوب من لا ضده ولا ند له ولا حصر
 ولا ولد له الا هذا الصمد الذي لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد قول بخضوع
 خشوع رب علمك سوء وظلمت نفسي فصل على محمد له واعف عني واعف خطاؤي
 واصفح عني واخذ بيدي بجمودك ومجديك ثم قول يا اكرم الاكرمين يا غايب الظالمين و
 يا محبوب عوذة المضطرين يا منصرف عن المكرومين يا ارحم الراحمين الهي وسيدك انا عبدك
 وابن عبدك ابن امك فلان بن فلان انشاق وكنت صغيرا واعنتني وكنت فقيرا
 ودعنتني وكنت حقيرا وجبرتني وكنت كسيرا ومننت علي بما انت اهل له واعلم
 ان قد تني وعزتك وجلالك من المحنة زكها ونعشتني بعد قلبي واسبغت علي النعمة
 واوجبت علي المنه وبلغتني فوق الامنية لتبالي فتعز بشكري ومقدار سعدي و
 واقترحي انا بنيت اخذ بالفضل على فاكيد الله بحجته فيك فحقت حق نعمتك ونسبت
 ما عندك من مننك وفادني الجهد والعمى الى كوابل لزل الخطا حني وقعت غفوة
 الودي تبدلت بالنقص والعمى وركبت فخل في ما كنت خفيتني ورجع في الخفا
 صرت الى حال البؤس والضراء بعد احسانك لكان من نعمك المتوافرة وسترك الجهد
 صبانك لتمام الهي وسيدك ومولاى فقد بالزل حالى وكشف بالى وظن اخذ الى
 وشاعت فاقني وشهرت فخرى وانفطعت من الخلوقة من مالى وانت العابد على الغنى
 بالنعمة والاضد على المسكين بالاخص والممن فضلا من قولك طولا وجوا وقفا

ما ابتدأت في امرى يعني قربا ابتدأت من معرفتك عنك ففدركت نفسي وطمعت
 في امرى فقصت في حقك انا عائد منك يا رب ما ديا ليلك من الحرام وسوء القضا
 منوسل يا رب ليلك في قبولي والصبر عني واما ما انعمت به علي واصلاحه وكشف
 الضر والكشف الغفر والفاقة عني والاذلال والبلوى حتى يجرى حالي على اهل حالتي
 اسبغ نعمة كانت علي في وقت من الاوقات يا رب كانت نوري اخلقت جسمي عندك
 وعبرت حالي فاني اسئلك واتوجه اليك واتوسل اليك واتقرب اليك واستشفع بك
 يا من لا مسئول غيره ولا رب سواه بجاه سيدنا محمد رسولك وبجاه اوليائك وخبرك
 واصفيائك احبابك من خلقك علي ابر المؤمنين وفاطمة والحسن والحسين وعلي
 ابن الحسين ومحمد علي وجعفر بن محمد وموسى بن جعفر ومحمد علي بن
 محمد والحسن علي والخلف الصادق الصالح صاحب مانك القائم بمجتك وامرك و
 عينك في عبادك من ولد نبيك صلواتك عليهم اجمعين سلامك ورحمتك و
 بركاتك خالصا واسئلك بحقك عليهم وبالحق الذي جعلته لهم عليك وعلى جميع
 خلقك ان تصلي عليهم اجمعين تبلغهم سلامي الساعة وتكشف بهم حرمي وتفرج بهم
 همي وتخزني بهم عن جهنم الى دهرك وفرجك خلاصك عافيتك ان تغفر وتوب
 التي اصادتني الى ما انا فيه من تاخذ بيدي وتغفر عفو الفاك به وانت عني راض
 متم بمرحاحا نا الى ونكبا للنعمة عندك ومرتبة ما ابقيتني وبفتح ما افلق من
 اسبابي فادقني الساعة الساعة منك وفا واسعا واسعا صبا صبا
 حلا لا يلبها من غيرك ولا كد ولا منة من احد من خلقك الا سعة من عطائك انك الباق
 وخرائتك لعظمتي في سمائك ارضك من فضلك اسأل فصل علي محمد ال محمد وعجل

ما ابتدأت

ذلك علي مكي في نهر منات عافيه ونعمه وسلامه وحيد عافيه وسهله قضاء بهونه
 كماله وصلاح شؤني كماله عافيه عاجل غير اجل وخذ بناصيتي في العمل بطاعتك طاعة
 محمد وال صلواتك عليهم في ما انتهيت اليه واحرص علي وعقدك ما ابقيتني في علي بصباح يكون
 لي فيه كامل الفلاح والصلاح والنجاح وتقبل السراج بامن بين خرائق كل مفناح
 فانك علي كل شيء قدير وما تشاء من امر يكون ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والصلوة علي رسول الله الطاهرين الاخبار الابرار وعلى جبرئيل وميكائيل وجميع الملائكة
 المقربين والانبيا المرسلين الائمة الطاهرين صلوات الله عليهم وما شاء الله كان
 هو خير الغافرين وحسبنا الله ونعم الوكيل ثم تاخذ في رقعة فتري بها في بحر وفي نهر
 يقضي الله حوائجك فيخرج عنك نساء الله عز وجل وفيه بصر في بصر قد تم من مؤلفات
 بعض اصحابنا رضي الله عنهم ما هنك لفظه هذا الدعاء دواة محمد بابو بهرحم الله عن
 الائمة ع وقال ما دعوت في امر الا رابت سرع الاجابة وهو اللهم اني اسئلك ان توضح لي
 بنبيك نبيا الرحمه صلى الله عليه واله بابا القاسم يارسول الله يا امام الرحمة يا سيدنا
 ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن ابي طالب يا حجة الله علي
 خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا فاطمة الزهراء يا بنت محمد رسول الله
 يا حجة عين رسول الله يا سيدتنا ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا
 بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا
 محمد يا حسن علي ابنا المجتبيين يارسول الله يا حجة الله علي خلقه يا سيدنا ومولانا انا

محمد بن
 الحسين

توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك
الله اشفع لنا عند الله يا ابا عبد الله يا حسن بن علي ايها الشهيد يا ابن رسول الله يا حجة
الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك
بين يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا محمد بن علي ايها البا
يا ابن رسول الله يا حجة الله يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك
الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا عبد
يا جعفر بن محمد ايها الصادق يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا
توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك
عند الله يا ابا الحسن يا موسى بن جعفر ايها الكاظم يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه
يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين
يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن موسى ايها
الرضا يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا
وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند
يا ابا جعفر يا محمد بن علي ايها الجواد يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا
انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك
عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن محمد ايها الهادي النقي يا ابن رسول
يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله
وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا محمد يا حسن
ايها الزكي يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا

يا ابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين يدي حاجاتنا با وجهك عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا محمد بن علي ايها البا

وفي رواية
انهم يقولون بعد
ذلك باسناد وهو ان
انهم وجهتكم انهم
هو ما في رواية
وتوسل اليكم الى الله
بكم الى الله شفيعا
استبقون من ثوبه عند
فانكم وسيله الى الله
فربكم ارجو نجاة من الله
عند الله جاني باسناد
الله صلى الله عليه
لعنه الله تعالى
الاولين والآخرين
العالمين
من بعض كتب المعبر

وتوسلنا بك الى الله وقد منالك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله شفيع لنا عند
يا وصي حسن الخلق اصحابها القائم المنظر بالين رسول الله يا جبر الله على خلقه باسنادنا
ومولينا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منالك بين بك حاجتنا يا
وجهه عند الله شفيع لنا عند الله ثم يسال حاجته فانها تفيضي ان شاء الله تعالى
قال في الكشاف عند تفسير قوله تعالى في معنى النفس بالفتح الضم في كل شيء وبالفهم
الضم في النفس من مخرج هـ قال فاعلم ان يكون المؤمن من المتقال الواحد الى رغبين متقالا
وتوسل اليكم الى الله شفيعا باربعة احوال واحد ما متقال والآخر ثلثة والآخر تسعة والآخر سبعة وعشرين فكل من
اليسلم تسعة عشر مرة وقاسما كان في القرآن متقالا من واحد منها واربعا متقالا
النجاة من شرور القوى التسعة عشر في الدنيا اعي الحواس الغشقة الظاهرة والباطنة
جوا القوى الشهوية والغضببية الطبيعية التي هي منبع الشر ولها جعل الله سبحانه
خزنة لها تسعة ازانة تلك القوى فقال عليها تسعة عشر قسما قال بعض اهل الفقه
كلها في العوالم اربعة عالم الجبروت وعالم الملكوت وعالم الغيب وعالم الشهادة اما عالم
الجبروت فهو الذي يعين عنده من الذات القدرية ينسب اليها واما عالم الملكوت فهو
الذي يعبر به عن صفاته وينقسم الى الملكوت الاعلى وهو ما يتعلق بالخالوقات كالملائكة
والقدرة والملكوت الادنى وهو ما يتعلق بها كالحا القبة والار قبته واما عالم الغيب
فهو ما كان من الخالوقات غائبا عن احاسنا كعوالم الملكوت والروحانيات واما عالم
الشهادة فهو ما كان متساولا فاعلم ان قال الشيخ ابو علي في الشفا كل جوان ليس على
فكل استا كان شجرة بعد و برة ولا يحد شجرة غيره وقال بعضهم في معرفة الحق الولد
غير ان الولد يربس في الماء والذي لا يولد يخلل فيه وقال بعضهم الشجرة الحية بلين فترحل

عن بعض

حتى يمتد تحت اليد كيف شئت وتدهين من رءوسها يوم اوزنت ^{او زينت} حتى ارجلها عن
 عن الوجع فان المشى يوجعها فائدة قال العلامة في شرح القانون الامراض المتوارثة
 والمتعدية تجمعها الشاعر في قوله متوارث الامراض عذر فيها بنساجد وجبرج
 ج وج هي التي تعد الجسد فالباء من المتوارثة البوص النون النقرس السبن السل
 والالف بلهيا وهو الصرع والججم الجذام والليم الما يغوليا الدال الدق والججم من ^{التي}
 الجرب الباء النخر والراء الرمد والحاء الحسبة والججم الجدر والواو الوباء والججم الجذام
 فائدة قال القزويني قال محمد بن ذكره اذا وضع سراج في طاس جعل فوق الماء او في
 قناه فيها الضفادع سكنت اصواتها ولا يسمع لها صوت لبتة كانت اذا جعلت على
 وجه الماء مقلوبا فائدة قال القزويني والازي من شرب مثقالين من حب الاقح بعد
 دفن ناعما ابراه ذلك من لسع العقرب لم يمتد وغيرهما من ذوات السموم فائدة في الدقا
 على الشخص لله ذلك قبل لما كان الرضاع تؤثر في الطباع فالتك العرب لله ذلك حتى
 تتألق باخلاقه نعم ويمكن ان يكون المراد الله احسانك في نفعك حيث ان اللبن ينفع شيء
 عند العرب فائدة قال العلامة الشيرازي في شرح القانون قال هرمن اذا اتخذ المصروع
 خائما من ماضج حار في يده اليمنى لم يصرع وان علق برادة الحديد على من لم يتغوط في النوم
 لم يتغوط وان علق راس فارة في خرقة على من يصرع بوء فائدة حكى جالينوس جماعة ان
 الرومان اذا اخذوا من مائة عقده هو بقل حب الاس بلع منه سبعة على الرباق من ^{المراد}
 سبعة اقول فيه ابهام لاحتمال اعادة نفس الرومان اعادة جثة فائدة ينبغي للمرء ان يتجمل
 عند الجماع وخصوا عند الانزال احسن ما يكون من الصور من النساء والرجال وكما ان
 فان ذلك مدخل اعظم في صورة الولد عند الاطباء قال العلامة الشيرازي في شرح

القانون حكى في الفاضل جلال الدين صاعداً حيدراً الكاشغري أن بدت الامام نجم الدين
 المتفصى الجوزي في الدت ولد له داس انسان وباقي بدن من بدن حبه وكان يتجلى الى الله
 ويرتفع ثم يحل الام ويرى نفسه بركة ماء هناك ويغوص فيخرج من الماء كالجدة ثم
 يعود الى امر ثم يرى نفسه الماء وعلى هذا بقي الى مدة شهر ثم ان الامم افنوا بانه واجب
 في القتل لما سئل عن المرأة ما كان سبب هذا فالت لا ادرى الا اني خفت حبه وعند
 الانزال تجلت لي صورتها فاعلمت اذا اردت معرفته ان القمر في اى برج فاضعف من
 ما مضى معات من الشهر من دعليه حبه فما اجتمع فالق كل برج حبه ابد بالعد
 من برج الشمس فاذا انتهى الى برج فالقمر في ذلك البرج مثال ان يكون الشمس في البرج
 وقد مضى من الشهر احد عشر يوماً فاضعناها ونضعها عليه حبه صا سبعة وعشرين لقط
 الحشرة والعشرين الحشرة بروج الدلو والحوث والحمل والنور والجوز فابقي من البوين
 بقية ستة يكون اثني عشر فالقمر في اثني عشر درجة من برج السرطان وقال العلامة
 الطوسي هر روز ماه سيزده لقبين كن پس سيزده اش اضاف برتقبن كن هنر
 بروج ان موضع خود سيزده مبدان درجات ممر برتقبن كن قال ابو هلال في كتابه
 الاوابل اول من قال جعلت فلان على فلان عا عمرو بن عبد الله الى الزم يوم الخندق ولم
 يجبر احد قال على فلان جعلت فلان بارسول الله فاذن لي قال نعم عمرو بن عبد الله قال انما
 ابن ابي طالب فخرج اليه ففصله فاخذ الناس منه واول من اخذ ما لئلا الناس بالظلم وسميها
 الضحك واول من حشى هياى بنت بهمن بن اسفند بار واول من سمي عبد الملك السلام
 عبد الله ان امران واول من غزل حوا غزلت صوفان فسمي ادم حبه لنفسه ودرعا
 الحوا واول من وضع القول في الحوا كخسر بن سبا وشاول من قبل قصصه لئلا

واللبن ونحوهما قيمان بن انوش بن شيبث اول من عمل الطب و قوم لوط و اول من عمل
المقراض قطع الاثواب متوشح بن ادريس اول من امر ببيع الفرس هو شريك بن عبد
احمد بن عمرو صهر البور باد اول من امر بصناعة السيف جشيد اول من عمل الرمح كشكنا
المالك اول من امر ببيع الاثواب من القطن وظهر الكمان والابريشم جشيد كان قبله من
الصناعات اول من لبس الفرو كاسمو والسحاب هو شريك اول من وضع الفلانة وورد
النعل انوش بن ادريس اول من امر ببيع زربفت بهمن اسفند باد اول من امر بصنع
الاثواب جشيد واعلم ان كل ما يعمل من اللبن من اللبن لافط والسمن الماس وغير ذلك
من بدائع اهل بونان وما استلف بوناني نكته من قال المطر في الاقناع الدلالة
بكسر الدال يستعمل في المحسوسات ويفتحها يستعمل في المعاني بق دل على الطريق دلالة
بالكسر دل على المسئلة والحكم دلالة بالفتح فائدة بعض من مدعيان معقولان
فرق في كذا نداء ميتا انسانا وسائر حيوانات بانك انسانا لنفس ناطقة هست او لا
كلبات في كذا بخلاف باقي حيوانات ويميد انهم دليل بانها اروني نفس ناطقة ورك
كلبات از سائر حيوانات چيست حال بنكه انسان و احاطه بعوالم انها ليست دون
نواد وان شيخ مقبول نقل كرد كه او ميگويد حيوانات دانفوس نا طعة مجرده هست
هيچنانكه مذهب تدمر است شيخ ابو علي در كتابا سواله بنسار نصير كره
فرق ميتا انسان و حيوانات ديكر را بنكهم و بنصير در شرح مخصوص كويد ما قال المكا
من ان المراد بالنطق هو ادراك الكتاب لا التكلم مع كونه مخارفا لوضع اللغة لا يفيد هم
لانهم عتقوا على ان النفس لناطقة المجردة لانها افق ولا دليل لهم على ذلك لا شعور
لهم بان الحيوان ليس لها ادراك الكتاب والجهل بالشئ لا ينافي وجوده واما النطق فها

يحصله عنه من العجايب بوجوب يكون لها ادراك الكلمات وان شئ فبصرف معلوم
 ثم قوله مراد متقدم من ان تنطق معنى لغوي شيخ ابو علي راول وانشائه على ان
 تصح كثره فاقول في الكشكول ان اخر بيت خارج الكسور التي فيها العين بعضها
 في بعض حصل منخرج الكسور التسعة وهو الفان وخمسمائة وعشرون وبقية ان سئل
 المؤمنين عن مخرج الكسور التسعة فقال ضرب بام سنك ايام اسبوعك فان
 النصاي يجتمعون على ان الله تعالى واحد بالذات ايمان بدين بالافان لم تصفنا مع الله
 ويعبر عن الافان بالابن الابن وروح القدس فيريدون بالذات مع الوجود الا
 وبالذات مع العالم الابن يطلعون عليه سلم الكلمة ايضا وبالذات مع الحيوة روح
 القدس والابن الذي بايديهم اليوم ايمانهم سيرة المسيح جمعة اربعة من اصحابه
 وهم مني ولولا وبوحنا وقبل مجيئه ومارقوس لفظ لا يجبل معناه البشارة
 فاقول اعلم ان التوراة خمسة اسفار السفر الاول بن كز فيه بدو الخلق والناحية من
 ادم الى يوسف الثاني يحكي استخراج المصريين اسرائيل وظهور موسى هذا
 فرعون وامامة هرون ونزول الكلمات العشرة سماع القوم كلام الله الثالث بن
 فيه تعليم القرابين الرابع بن كز فيه عدد القوم وتقسيم الارض عليهم واحوال الرسل التي
 بعثها موسى الى الشام واجساد المن والسلوى الغمام الخ امس بن كز فيه بعض الاحكام و
 وفاة هرون وموسى يوشع ثم انهم ينقلون عن الانبياء تسعة عشر كتابا ويضيفونها الى
 خمسة اسفار التوراة ومجموع كتبهم الى ربيع مراتب المرتبة الاولى التوراة وقد ذكرنا
 الثانية اربعة اسفار يسمونها الاول ولها يوشع بن كز فيه ارتفاع المن والسلوى و
 يوشع وفيها البلاد وسمتها بالقرعة وثانيها يدعي فيه سفر الحكم وفيه حجابنا

بنى اسرائيل ثالثةها الاشمويل فبنى بنوته وملاط لون وقيل جالوت واربعا سفر
 الملوك وفيه اثنا مائة اورد وسليمان وغيرهما والملام ومن يختصر وخراب بيت
 المقدس المرتبة الثالثة اربعة اسما يسمى بالاخيرة واولها لشعبا فبنى توبع بنى اسرائيل
 وانذار عبا وقع وبشارة للصايرين وثانيها الارميا وفيه خراب البيت الهبوط الى مصر
 وثالثها الحزقيال بن كبر فبنى حكم طبعته وملكه مرموزة واخيرا باجوج وماجوج واربعا
 اشعيا عشر فبنى انداد بن لادن وجراد وغيرهما واشارة الى المنظر والمحشر وبنوته
 وابنا لع الحوث له وقوته وكرها والبشارة بوزر والحضر المرتبة الرابعة تدعى الكتب
 هي احدى عشر سفر الاول تاديع نسب سبها وغيرهم ومنهم اورد ومائة وخمسون نمرود
 كلها طالبات اربعة اثنا في قصته يوق فبنى مباحث كل اسمها الاربعة انا وحكمة عن سليمان
 الخا من اجساد الحكام الساس ثا اربعة في ثا اربعة النفس لعقل اذ تابع فتسمى بها
 الحكمة لسليمان فبنى البحث على طلب اللذات لعقلية الباقية وتحقير اللذات الجسمانية
 الفانية وتعظيم الله سبحانه وتخويف من لذات من يدعى البسواع لا ومبادئ فبنى خمس
 علامات على حروف المعجم بنى على البيت لتاسع فبنى ملك رديش والعاشرة لانيال
 فبنى تفسير منامات وحال البعث والنشور والحاد يفسر لغز فبنى صفة عود القوم من
 ارض البيت بناء فائد في كتابا يدب لكاتب بق اولد كل سبع جرو ولولد كل
 ديش مزج ولولد كل وحشة طفل ولولد الفرس مهر ولولد الحمار جش وعنو ولولد
 البقرة عجل والاني عجله ولولد الضاد كرا وانثى سخله ونام الى اربعة اشهر فبنى حروف
 والاني حروفه ولوا المعز سخله وبه لاني اربعة اشهر فبنى وحش والاني حشرة ثم جد والاني
 عناق ولولد الاشبل ولولد الضبع فرعل ولولد الدب سهم ولولد الغزال خشف ملا

و شش ماهه خود

دولت مختص منصوص لولد الدبنة والكتابة والحرقة الحجر مدنی لولد الشلب هجر من
الاولیة الحراج والحراج ان فود الخلفا من بنی العباس بسمرة علیها من بنی خلفا
والظهور ما لا یحصى لا یری علی اس قیر العکرمین ولا علی قیاب الماشهد رق خیرا
فضل عن فود هم الشیفة حکم امر یکی در ثقات نفل مہکریان والد خود که او نیز از ثقات
بود که در وقتی که سن در سن شان زده با هفتاد سال بود محمد بن فود و گو بود در
با ثقات پدر خود و جمعی در دستا و هم حکمتا بپا زد پدر عبد بخانه های اشنا با ن می
در فتم ثقات دور سر شنبه بود بعضی مدتها استخوان فتم در قریستان بک بنوایه
او بود بک کرده شخصی فرستادیم نفیض کنی که او در خانه است با نیر سر فتم
یکی از رفقا بعنوان مظاہر گفت یصاحب ترا با ام عبد است پدر هر که فتم
تعارفی کرد و شریقی میوه او در چر توچین بنی تعارفی ناگاه از قیراوی برآمد
بجشد ندانستم شما اینجا خوا هید آمد سر شنبه آیند و عده است همین جا مان
چون تعارف بجا آوردم مادر شنبه اواز متوحش شدیم که تا سر شنبه آیند همه خواهم
و مشغول تو بر و وصیت شدیم تا روز سر شنبه آیند با هم جمع شد گفتیم بپا شد
تا بر سر قیرا ویم ببینیم چه در می حد مجتعا بر سر قیرا و فتم یکی از ماکنت که اجیر
قیرا و عده و فکن ناگاه دیدیم قبر شکافنه شد روی پیدا شد و اوانی آمد که بسم
قدم رنجبه فرماید و پلای چند ظاهر شد مادر نهایت چیرانی پائین رفتیم دهلیج غولا
سنبه کرده و دوشنم با ن شد شخصی را بجا ایستاده پیش فناد و دلالت مہکرم
چون در سلبی تمام شد با ن در نهایت تراوت و صفات ظاهر در اینجا نهرهای
مشاود و نه های مشتمل بر انواع میوه ها جمع فصول و بران در غنای انواع در شان خوش

و از اینجا

وان چنانکه مقابل هلیز بود در فیه در میان باغ بهار در مسجدیم ساخته و پرده
 در نهایت نیت اطراف آن بباغ کشوده پس از آنجا رفت شدیم شخصی در نهایت
 حال و صفا فسترد و جمعی از ماه بقایان که در میان بستند چون مادر دید
 از جای خواست عد و خواهی نمود و تو غیب و انواع ^{شیرین} میوه ها که مثل آن ندریده بودیم
 و ما میترسیدیم که در اینجا خواهیم ماند با یار کشتی خواهیم داشت بعد از ساعتی برخواستیم
 پیریم چندی خواهد داد شخص ما را مشایعت کرد تا دم دهلیز پس در من زانو
 سوال کرد که تو کجاست و اینجا کجاست گفت من نلان مرد قصاصم که در بازار چتره ^{بازار} کشته
 این قبرستان است دکان قصاص داشتم و عملی این نداشتم و هرگز که نفر ختم و اول وقت
 نماز که داخل می شد صدای مؤذن بلند می شد اگر گوشه و توان بود نمی کشید
 و مسجد کوچکی که در آن نزدیان هست بنماز جماعت حاضر می شدم و بعد از ظهر در این
 موضع را بمن دادند و ده هفته گذشت که شمال ^{همین} پستخ را کفند مادر و نبراه دادن
 بنورم و دادن این هفته که رفتم بعد هر یک از ما از ندم خود سوال کردیم و او جواب
 می گفت تا بچند شخص مکتب داری را کفست و نوزاده از نوزاد سال عمر خواهی کرد و او هنوز
 ننده است مرا کفست و نلان قد و حال ده پانزده سال دیگر باقی است فائده

۶۸	۷۳	۷۲
۷۵	۷۱	۷۷
۷۰	۶۹	۷۴

طریقه استخراج عنایت مثلث مثلا این مثلث عدد خانه اول
 که ۷۲ بحروف بردهیم ع تب شد بیل بران افزودهیم ع با بیل شد
 پس عدد خانه سیم که ۸۰ است چنین کردیم س با بیل شد
 پس خانه هفتم ع با بیل شد پس نام ع با بیل شد اینجا ملک از چهار زاویه برشته شد
 پس عدد صفحه را میگیریم و عدد دیگر که در صفحه این است ۷۰ و یکی برابرست ۷۵

جمع که هم ۱۴۲ شد مخفف برده و ایل افتد هم قبایل شد پس بعد و فوق صحیح
 کرم که ۲۱۳ باشد در مجامع باشد پس عد جمع خانها و فوق واحد سر ضحی کرم هم ۹۳۹
 و مخفف برده هم خطا پائل شد ان ملک اعظم است و رئیس ملایکه است پس استخراج
 اعوان نمودیم از چهار خانه و سه ابتدا و سه سطر اعلا ۷۳ و نوش اضاف کردیم عجیب
 شد پس سه ضلع این سه روش پس سه ضلع ابر عهوش شد پس سه سطر
 سطوش شد پس عزیمت کردیم با بنظر حق بسم الله الرحمن الرحیم علیکم بار و اح الطافه
 المختره المصنعه بهذا اللوح الشريف با عبا پائل با عبا پائل با عبا پائل
 و با قبا پائل و با رجا پائل بحق ربکم و لحاکم علیکم خطا پائل ان بحسبونه و اعینونه
 تا و امر و اهولاء الاعوان عجیوش سر نوش عهوش سطوش بقضا حاجتی بحق الاسم
 العظم الم و بحق خالقکم و موجدکم و بارئکم بارک الله فیکم و علیکم لعل العجل
 سر مرتبه الساعه سر مرتبه الواحه سر مرتبه خواندن عزیمت بعد اسم اعظم که
 مرکز مثلث است و در اینجا ۷۱ است عدد و فوق لوح نیز جایز است با بعد اسماء الله
 که ۱۹۹ است با بعد و اسم خود با بعد اسم شخص معین و عزیمت که اسم اعظم خوا
 بود قول اول بعض الاعمال لا یتبدل انکه شد و صلح با کسر یخنده و بیاض البحر
 و نمک سوره باید بشود و بدانکه طریقه ریختن بود و کجا در کرباس نیست که
 کرباس در پیاله پاکاسه گذارند بدانکه فائده آتش که لخته انکه عروس آتش بکشد
 و بدانکه مراد از افشان قرص نیست که دیگر چیزی در کرباس نماند و مراد از لقمه
 بقیه شراب است و کرباس در لب و لقمه در بوت باید باشد و فایده بکرمه و
 ت ه ه ه ذ آوت ه اعلی و در کفچه آهن بریزد و روی آتش که لخته بگذارد

ابرو بروی چشم آینه باشد و خالی از کرم و غبار باشد بر زرد و حالتی که در زرد
 ان چشم آینه باشد که در آن کاسه سرکه تند باشد تا آنجکه صاف باشد و آنکه
 یکبار آنچند کاسه چکند از او بر دارد و بر هیچ سابق وقت آن حاصل با بروی چشم
 من کو بریزد و آنچند کاسه جمع شود بر دارد و تکرار عمل نماید تا هفت مرتبه پس
 هفت هفت منقی با بر داشته فرس و لسان و ذوق نماید در ظرف سفال و بروی
 آتش بگذارد تا هفت هفت بسوزد بعد از آن و ذوق با بر دارد و سنگی بر آن بزند
 آنچند ورق و ورق نشود از او بهمان طریق مکس نماید تا تمامی مکس شود بعد از آن
 مکس جیب جیب در سوخته کرده و در سر سکه صرشت آن نماید حاصل با در کعبه
 پیاله با کاسه بریزد و فرس شود و آنقرص آنکه دارد و هرگاه آنقرص ده مثقال باشد
 پنجاه مثقال با چهل مثقال هفت او در قهوه جوش سنگی که تیران حسابی باشد
 بریزد و آنقرص با بروی آن بیندازد و در آن باشد و وصل محکم نماید و در دو
 آتش بگذارد تا چهار ساعت متوجع آن باشد هرگاه آن سرخ شود جوش بخار و پخت
 آمد بساعت تمام بر دارد بعد از چهار ساعت از او بر داشته بگذارد تا سرخ شود
 بعد از آن آتش از او بر روی بیکه کرباس بریزد و دو کلوای از آن کم بکشد و بدست
 عصر نماید آنچند نماید آنکه دارد و آنچند بریزد و در بان بدست و سابق عمل نماید
 فعل بپزند بعد از آن ملقمه را ذلت آن نماید که هر چهار یا پنج مثقال آن باشد
 مثقال قمر خالص کرد و اما نافع بر این عمل مرتب نشود فاعله هر ده مثقال قمر
 مکس سی مثقال با چهل مثقال ملقمه از آن حاصل کرد و پس هر سی مثقال ملقمه
 شش مثقال قمر از آن عاید کرد فاعله هرگاه آن قمر مکس را در بویته اندازد و

چون دویان میل کر میج را در جوتان بنمود حرکت دهند بعضی از آن اجزاء شود فائده
جلبله هرگاه ذاعزاز و غفره آت خج را که مجد کمال رسیده باشد بکینند
و این ملقه را در کاسه مطین بان نخج دهند آن صبح ظاهر بعضی از آن ثابت شود
و فائده بخشد فائده هرگاه همان مریوز بسیار خوب تحصیل کنند تنبکس مینا
تصفیه نماید با نظری معهود و نکه دارد و ۳۳۳ را بکیند و در دایه سنگی
با مس پزد و آتش در دین بپزند تا آن آب شود و بجوی از او بزمزند تا از غلبه
با بستاند بعد از او برداشته در قوع بپزد و این بق سوار کنند و شد و وصل را
محکم کند و در دین قوع آتش ملائم برافروزد و اینچند و مقطر شود با مریوز
در شبشته مطین بپزد در حالتیکه مقطر مصفی مساوی باشد بود و آتش
بگذارند تا آب شوند مزوج کردند پس در نصفه نمایند نصفه را بتابد در آن
مرکب منعم کنند در حالتیکه مرکب ادب پال کرده بود و آتش گذارده باشد بعد
از انقاعاد و آتش منعم کنند و بپزند آورده مکاس شده باشد بعد از آن متلاشه
کنند در قوع مطین بپزد و مساوی چهار وزن فراز را بود و آن را بپزد و از آن بکا
و زبالت محکم کند و آتش ملائم بدهد تا خرد میخند کرد بعد بپزند آورده دوا
دهد فائده طریقی تکلیس خرمه بهر سحی کسلا مطین زاید را ۲۴۰ و بکوی
از او بپزد هموار که در باد خورد نشود و نکه دارد و بسیار ۸۸ قو و قو و از اضعه
قطعه کن که هر قطعه آن بحسب عرض و انکشت کمتر باشد آن قطعات را بوضعی
که شکل جناری پیدا شود که در آن کثوره باشد اینجی بپزد و در حصه کن
با حصه از او بنوی شکل من کور و بکعد بول سبک که بوزن چیا اشغال است

21
1777

صاحب القلم انتہی ضد
نکن ہوا و قفس تپان بریل ہم قدر ہندوین

باسمہ

با سه مثقال بر روی کاغذ انتخاب بکند و آن را در یک دیگ بر روی آتش برین وسه کاه انقطاع
 ذوق بهم بکشد و بهم منظم ملحق کن که هر چه بکوی نزد یک تر باشد بعد از آن
 یک چهار یک کهنه یا بیشتر بپزد و در جای بکند که باد را بخاطر نکند و دوشه
 آتش بر اطراف آن بکند و بر و بعد از آن فضا پاکش چون داخل شام شده باشی
 بپا هر یک کاه کهنه خاکستر شده باشد بر دار و بمال بهت خاکستر داد و در کن و آن
 خرمه مکلس بر دار و هر کاه مجموع مکلس شده باشد فلوله را و الا بهین فخر
 خواهی تکلس کن بداند که در بسیاری از اوقات خرمه مکلس با ذوق و شمشیر
 می شوند بجهت مخلوط شدن هر کاه بمال بهت هر چه تمام تر خاکستر را حرکت می آن
 مکلس بر بهم مخلوط می شوند نهایت وقت کن آنچه بر روی اقریب باشد مکلس خرمه
 مهر است و آنچه بسفیدی قریب باشد مکلس ذوق و بداند که باید سینه کس
 چندان کهنه نباشد هر کاه چنین باشد تکلس می کند باید باب نهضاده باشد
 و اثر این عمل در بعضی از ناخوشیه های چشم ظاهر می شود و هم چنین در ضعف قوی
 و عدم اقتداد بر و فاع و در علم صنعت نیز و اثر نهفته است فاع در دست خن
 عطر کل بکشد و چهار یک کل و از آن پال کند در دیک سفید بر و دیک من بنم
 اب با کلاب بر روی آن بر و در آن از اب دیک سفال محکم کند بنوعیکه بجا آید و
 نباید و بنچه در آن استوار کند شد و وصل و محکم نماید هر چه بنچه بلند تر باشد
 بهتر است هشتاد مثقال روغن بادام پارو غن و دیگر که بقدر یک مثقال کافی است
 در آن حل کرده باشند و فتاب آن روغن را بپایز که گرفته باشند در پارو
 گذاشته و در آنرا محکم کند و از آنرا اب سر دیک دارد و هر وقت که اب گرم شود

عوض کند و آن سر در بردن یک به فرود آمدن است که تا میجوشد بعد از آن آن
 ملازم کند مثل چراغ نا اینک که بر د یک تمام شود بعد از آن پانچ را برداشته و
 طریقه بر بردن و آن روغن را از آب جدا کند بنوعی که در آب چیزی نماند و غنی باقی نماند
 و بعد از روغن را در پانچ بریزد و آب کلاب غنیمت کلاب و روغن زیتون و روغن بومی کل ناز
 بریزد و هیچ سابق که او کف عمل سلیم را بریزد و آب لاجون که آنکه دارد و هکذا دیگر
 العجل حی بلغ الی حد الجمال و متصل الی مقصود غایب الاتصال و لا حاجة الی بیان
 باقی الامور لظهوره غایب الظهور فائده طریقه منقوله از مرحوم میرزا ابوالقادر
 القاسمی بعد از این در تصفیه قلب سالک سالک متذلل ان شروع در این
 در تمام بیکاری و دلویت نماید بر دگر الله خاطری و ناظری و نوافل را با شروع بجا
 آورد تا صلیب کاملی هم رسد بعد از آن شروع در این نماید و از حیوان احزان تمام
 و نوافل و طریقه با شروع تمام بجا آورد و در بین نافله شب شفع سبصد و شتر
 مرتبه حاجی یا قوم را متصل انگار نماید تا نفس قطع نشد چون نفس قطع شود نفس
 کشد بگوید رحمت الله است غیث الله قلبی چون نفس نازده کرد باز شروع کند
 بتکرار پنج سابق تا تمام شود بعد از آن با تمام باقی نوافل هر روز در این نماید
 پنج تمام کند بعد از آن تمام شروع باین نماید که با د و هزار و یک کار و نوار پنج کار
 متوسل شود سر یکی از اصحاب کسوال عباد در نوافل بنور اول و در ثانی بنور
 و هکذا این عمل باعث حیات قلبی عبارت است از علم بطال کلیه شیء و مکر و تخریب
 رسیده است فائده با علی بابا یا الحسن یا انوار حل مشکل سرزدن نیکو
 یوم الحساب مداومت بر این کلمات بعد از صلاوة در ناء اللیل فایده مرئیه

منشأ حصول رؤیای صلاقی و وصول سنی بمقام شاد فارست مشخص که وجود
شر بطور همه حاضر و است **فائد** در سخرها و بجفا بست امتوسل روح و عقد
امیر المؤمنین آتش هفت نوبت بایشتر این را بخواند ای باد صبح مشکبو سوی بخف
اور تو رو باشاه دین چیدد بگو با چند صفت بگو بانفس پیغمبر بگو با سید
سرور بگو فلان سلامت میکند جان را علامت می کند مستی نجابت میکند
فلان سلامت میکند **فائد** اگر همان ملقه متقدمه در پیاله کرده و پیاله دیگر
در بالای آن شد وصل نموده بر آتش بسیار می پاخاست که می گذارند خردان بسیار
بالا متصاعد می شود و دست این ملقه چهار مثقال بکمثقال متری شود باید غبار
و گرد بمیله نشینند در وقت فغان **فائد** ماء الاس صابونی بنز آب صابونی
یکبار در قلاب اهاک را فروخ نموده و قدری معین آب بر روی آن کرده آنچه بعد
از یک شبانه روز بر روی می خشند نیز است همان ابراقه که کسر کرده است
بر آن فروخته تا نیاید و قلاب اهاک دیگر چنان کنند هم چنین تا پانزده بار و در
ظرف چینی **فائد** تنکس میناد در مروز سر که در ظرفی کرده که با سی بره دان
انداخته مروز در آن کر با سر کرده مثل مجموع بر آن گذاشته و آتش که انداخته در آن
مجموعه کرده تا مروز مذاب شود **فائد** اگر در آبتر اشند و شش روز در میان
خزینند هیچ با قوت نشود اگر با قوت سفید ببول شتر بخوشانند سرخ شود
فائد در اتمام عمل متفکد در کفرین عطر کل بعد از آنکه تکرار عمل کرده و بر تبر
بالا نرسد سعی بلیغی لازم است بر جدا کردن آب از روغن بقدر امکان بعد از
جدا شدن معمول را داخل شیشه که جوف آن جفا باشد از او رسه گذارد و در

اثناب بهاری بگذاردند و در آنجا کم کنند از موم با لاک که هوادان تصرف
 نکند که بجز بهضامی شود و بعد از تربیت اثناب بدقت تمام ملاحظه کنید
 هرگاه اثناب باقی مانده باشد بر روی اشئی بگذارد که محبوب بر باد باشد و
 منهای وجه مال بهت مثل حرارت اثناب تابستان در باد بجم تا آنکه بتدریج
 از طوبت بظرف شود و بدانکه باید آنچه صاف شد بکهر و آنچه در دانه باشد
 بتنگیس جدا کند بعد از آن مشغول تربیت شود بچوبکه کدشت فائده
 شیخ جلیل شیخ محمد جعفری نجفی قدس سره از کی که از مشایخ اجازة این مختبر
 در سفر بیکه بجهت زیارت عسکرین و سراب مقدس بمرمن دلی مشرف شد
 باجناب ایشان هم سفر بودیم دوزی حکایت کرد که در سرمدی من دلی اشیا
 بودند اهل آنجا که هرگاه زیارت آمدی بخانه او رفتی و قیامدم الشخص با بخور
 محبت زار و مریض دیدم که مشرف بموت بودند سبب ناخوشی ستفسا کرد
 گفت چنگ قبل از این فافله از تبر بجهت زیارت با این مشرف شدند و من
 چنانچه عادت خدام این قباب و اهل مرمن دلی هست بملاحظه فافله رفتم که
 مشرف بجهت خود کفره و استادی را در زیارت کرده از او منافع شوم در میان
 فافله جوانی را دیدم در دوزی و باب صلاح و ینکان در نهایت صفا و طراوت
 با جامهای بنکوب خواست علی بر آورد و جامهای تازه پوشید در نهایت خشوع و
 خضوع روانه روضه متبرکه شد با خود کفتم از این میتوان بسیار منافع شد پس
 دنباله او را گرفتم دیدم داخل محض مقدس عسکرین شد و در دروازه
 استاده کتاب در دست دارد مشغول خواندن دعای اذن شد و در غایت آنچه

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

از خضوع که متشوی می شود و اشک از د و چشم او بر من جاری است بنزد او آورده
گوشه دای او را گرفته گفتم میخواهم بچینه نون بارت نامه بخوانم و دست بکده کنم و
بکده انداختن بکف من گذارده اشاره کردم که برو و تو را با من بجوئی بنیاشد من که چند
روز سنا دی میگردم بده بک این شاکی بودم از گرفته قدری راه رفتم و طمع مرا بر آن
داشت که با د از آن اخذ کنم پر کشتم دیدم در غایت خضوع و گریه مشغول دعا ایادن
دخولت باز نترسم او شده گفتم باید ^{من} تو را از بارت هم بپند فعه نیزم اشرف بمن آورده و اشا
کرد که بمن رجوع نداشته باش و برو من رفتم و با خود گفتم بنکوشکاری بدست آمده
باز مراجعت کردم در عین خضوع او را گفتم کتاب بگذار و البته من باید بچینه نون بارت
نامه بخوانم و دای او را کشیدم ایند فعه نیز یک عدد پال بمن داده و مشغول عبادت
من بفته باز طمع مرا بر معاودت اشتر مراجعت کردم و همان مطلب را تکرار نمودم
ایند فعه کتاب در بغل گذارده و حضو قلب تمام شده بیرون آمد من را گرفته خود
پشیمان شدم و بنرم او آمدم گفتم پر کرد و بارت کن بهر نوع که خواهی مرا با تو کاری
نبست که هر گاه گفت مرا حال از بارت نماند و رفت من بسپا خود را ملاست کرده
مراجعت نمودم از در خانه داخل فضا شدم سر نفر لب لبام خانه من میزدی رخا
رو بمن ایستاده اندانکه در شب بود جوان تر بود و گمانی در دست داشت تیر در گمان
نهاده و بمن گفت چیر از ابر ما را از ما باز داشتی و گمان داده کشید ^{نکته} سر من سوخت
و انده نفر غایب شدند و سوزش سپهر من اشک داد با من کرده بعد از دو روز
دور مجروح شد و بتدریج جراحت آن بهن شده اکنون سپهر مرا فرود گرفته و سپهر ^{تمام} را
خود را کشود و بد مجموع سپهر او پوسیده بود و د و سر و د نکند شک که انحصار

بهر حکایت حاجی محمد بن الشریف حاجی خود صباغ که از معتبر تجار و ثغور
 معتدل بود و در سرمن رای سرکار تعمیر موضع معتبر که عسکر بن بوز و سراب معتدل
 بود از جانب جعفر قلی خان خونی در دست بیکر آمد و دو بیت ده که حقیر بنام زبیر
 بیت الله الحرام باسخود مشرف شد بن بارت سرمن رای فتم در اینجا بود حکایت کرد که
 سپید علی نامی بود که سابق بر این از جانب زبیر بغداد حاکم سرمن رای بود حقیقاً و
 در دست بیکر آمد و دو بیت پنج که مشرف شده بودم دیده بودم گفت او از زبیر
 و جعفر که هر سری بیکر بال بود می گرفت و ایشان را رخصت بارت و دخول در وضع
 میداد و بچه پیر و جعفر ^{استخوان} و دکان دکان می خرید بر پای ساق مهر که جعفر داده بود مهر که
 جعفر در فغان دیده که داخل در وضعی شوند باشند روزی بر من و حسن مقدس
 نقشه بود و سر نصیر ملازم او هم ایستاده و چون بلند دید پیش خود نهاده و
 زواری از بچم وارد شده بود پای هر یک را در مهر می کرد و وجه را می گرفت رخصت
 و دخول می داد و جوانی از جانب عجم آمد و زن او فخر آمد و از جمله اهل شرف و ناموس
 و جاه و جلال بود و دو بیت بال داد سپید علی ساق پای این جوان را می کرد و گفت از زن
 نیز بهاید تا ساق پای او را می کردیم این جوان گفت هر دفعه این زن می آید بیکر بال می
 و این قضیه ضرر و نیست سپید علی گفت ای امضی باید بن عصبیت و غیبت
 می کنی که ساق پای من تو را ببینم گفت اگر در میان این جمعیت مردم غیبت کنم غلطی کرده
 خواهم بود سپید علی گفت ممکن نیست تا ساق پای او را می کنیم زن دخول بداد
 این جوان در سنان و اگر فتنه گفت که در بارت همین قدر هم کافی است خواستم
 کند سپید علی شفی گفت ای امضی گفته من بر تو شاق و کران آمدیم چنانکه زن او

دست بکند و سرخوبی بر شکم او ند که افتاده و جامه او پس شسته بدان او مکتوف
و بنایان شد از نزد دست آن زن اگر فتنه داشت که در و بر و وضه مقدس سر کرد و غیر
که در عرض کرد که اگر شما به پسندید بر من نیز کوار است بمنزله خود معاودت نمود
حاجی چو آنکفت من در خانه بودم بعد از سه چهار ساعت گذشت بتعجیل از بیرون
من آمد که مادر سپید علی قورامی خواهد نام من روانی شد و دو سه نفر دیگر آمدند
بتعجیل فتم سرانجام درون خانه و پدر سپید علی مانند مادر فتم خورده و در بین می
غلطد و امان دهند دل میکنند و عبال و در و اوج شد چون مراد پدرند مادر
ورن و دختران و خواهران بر پای من افتاده عجز و زاری کردند که برو و اینجا نرو
کن و سپید علی فریاد میکند که با دارا غلط کردم و پدرم من آمد تا نزل اینجا نرو
جسمم از آن خواهش خوش شود و دعا بجهت سپید علی کردم گفت من از و گذشتم اما اگر
ان دل شکسته من و این حالت افوقت مرا چیست کرده و وقت مغرب بود و پدرم وضه
عسکر بیست و بجهت عنان مغرب عشاء پدرم و درن و دختران و خواهران سپید
سره های خود را برهنه کرده و کپسوها خورد و بر وضه مقدس بتعجیل از بیرون
شده اند و فریاد سپید علی از خواند و بر وضه سپید من مشغول بنام شد و در
بنام صدای بیرون از خانه سپید علی بلند شد و متعلقان او بخانه رفتند انشقی
مرده بود از اعنل دادند چون کلید هم از وضه و واق و دان وقت در دست
من بود بجهت مصالح تعمیر الاثان خواهش کردند که نابون او در و واق گذارد و چون
صبح شود و در ایجاد من بنامند جنانه را اینجا گذاردند من اطراف واق را اینجا پخته و متعنا
است ملاحظه کردم که مبادا کسی بهمان شده باشد چیزی از وضه مفقود شود و

و در راستی کلام کرده کلبه ها را برداشته و فتم و چون سحر شد مردم و خدا هر را گفتیم
 شما را از فرقه در و فراق کشودم و بدیدم بک سبک سباهی از رواق بیرون دیدید
 رفت من خشمناک شده بخدا می که بودند گفتیم چرا اول شب رست و فراق نه بدید
 این گفتند ما غایت تفحص نمودیم و هیچ چیز در رواق نبود پس چون رستند آمدند
 و چنانکه سپید علی را برداشته و او را دفن کنند دیدند کفن خالی و تابوشت هیچ
 چیز را اینجا نیست فائز که عرض کرد این است سرخا هست فائز که قال رسول الله
 طلب العلم فرضه علی کل مسلم الا ان الله یجیب فی العلم ففها گویند سر علم فروع است
 از عبادان و معارفان متکلمین گویند علم کلام است اصل تقییر حدیث گویند
 علم کتاب احادیث است متصور گویند علم سلوک است کل حزب بما لایهم فزحززه
 میگویم اولی تعیم است و واجب است و کفایت و تعیم طلب با استدلال و تقلید
 کشف است همین است سر از لغت نه همین تحصیل احکام و فروع را بدیه تفصیل
 چنانکه شیخ بهاء الدین عاملی بیان نموده و از اینجهت است که جناب مقدس
 بنویسده فرموده لا یفتقر لعل کل الحق حتی یقش الناس فی ذات الله و بوی القرآن
 و جوها کثیر ثم یقبل علی نفسه فیکون شد سقنا لها و مؤید اینست اینست روا
 فوهم چه انداز مجرب تعلیم فروع نیست شاعر مرثیه بر مرثیه لیلی و ششم زین
 پلش عری بر کندشت در راه او مجنون صفت اینشاده ام حیران هنوز گشتان
 نسیم زلفت او در و بر نشان و بود بر خاله و دلهایی از زلف او در زبان هنوز
 فرشته است جام مدعی پرازی وصل مرا پیوسته خون دل روان از زلف
 بردمان هنوز از گلشن کویش صبا در و بر داشت چنین گذشت اهو چه بر

بر عالمی کرد بد مشك افشان هنون **لؤلؤ قمر اصغرا** ان لاله بر سر مهر افرد
 انجوا مرکی کفون خدا با ان پیر یاسنارا طلمات و اب جیوان کر خواهی ای
 سکند با ما بها و بنکر از لطف ان دهانرا بارب سی بر پیری ای نوجوا
 ازان لب کر بو ستر بخشی این پیر ناتوان را ای مدح دکن دین فامت چنبد
 و در کشم بنامت این سخن **لر** کما ز **لر** در کوی واکر لب بر استار سام کلک
 شادمانی بر اسمان دسامم کرم کثود صفا ددان قفس و لی کو بارل و پری که
 خود را تا استار سامم ای عند لب با من بکرم در این قفس باش تا صد نشانه
 اینجا از کلستان سامم از سپن راه کوش عمر بیت مبین طی باشد که سر در
 اینجا بر استار سامم **لر** نوح راجی شدن مان دند کافی طی داب کشی اند
 بحر اشکم کر فکند و وی داب در زاقم من ولی ز اش چشم و سوز دل فارس را
 اتش فکندم عرفا کرم وی داب هم زددم اتش عالم راه هم طوفان باشک بی بد
 اتش چهره مفصوفی داب هم زددم اتش عالم راه هم طوفان باشک بی بد
 من نر ماهی نمند ز اب چشم و سوز دل چند داتش نشیم ای خدا تا کی داب
 پاره های دل داب دید غمازی کنم پس چه سود از کوپاری ل تا کنی که بی داب
 دست بلب صغرا استین بر چشم تو اتش فکند بخود عرفا کوری بی داب
لر ما شر ملک فنا بزم و فنا کسوما است لا مکان تحت که و سا بر حق افشرا
 اشک خونین زرد و سپن سپی دل تو کش پیراه سحر و سوز جگر خنجرها است
 کوس فرا بد شب واه دم صبح علم بارب بارب هنکام سحرش کوما است صلح
 با کل ظفر اشتی و با هر چنک دشمن مهر کند و سر کچ چنبرها است یاسناتفر

وصال کجی مناعت نیکو لعل خون جگر چه مرگاهی ز ما است مصلحت بدد و کاد
 و خرد غزل و جنون و الی عشق خودان صفت دانش و رما است خطا و ادکی از کون
 و مکان مستوی و روی ساده ز نقش و جهان دفتر ما است دوسریندی نه با
 بود و جهان ذیل محشم باز که توده خاکی و فلک منظر ما است خالک داهی که با و
 کند روی دانش صوچان چنبر کپسوی کوشما است بزم ماکوشه تنهای و
 سانی غم و باده خون دل و عادی ماساعز ما است داغ تن لاله و کل و دود و
 شمع چراغ باد او عود و غرق لعل ما بجز است دید و اندوه و زین محنت غم باز
 ندیم ناله و زاری شب مطرب و آشکر ما است سفره دامن بود و مایه ما
 لخت جگر دل کباب نمکین و مره انیس خود ما است هست از این کشت و این تاج
 نیکین که سلاطین جهان از اهر و بود ما است ماسلمان جهانیم صفای
 حسنا الله خط و دوش از کشته ما است و لر عمر بیت که اندر طلب و ست
 هم بد و سر هم صومعه هم می کند دیدیم با هیچ کس از دوست ندیدیم نشانی
 از هیچ کسی هم خبر و نشنیدیم دو کج خرابی پس از انجای گرفتیم تنها و دل فشرده
 و بی امید و خدایم سر تر سر زانوینهادیم و نشستم هم بر سر خود و فریاد پاره
 کشیدیم هر تر که آمد هر بر سپهر شکستم هر تیغ که آمد هر بر و فریادیم جا
 از چه هر روز هر بار بود کوفتم می از چه هر خون جگر بود کشیدیم چشم از رخ هر
 کس هر کرم و مستی بستیم باز در هر کس همه کمر خویش کشیدیم از این خرافات
 او کویش گرفتیم از این بجز قصه و لب با کردیم هر لوح که در مکتب مایه بستیم
 هر صفحه که در مد و س مایه در دیدیم هر نقش بجز نقش و بی سپهر دیدیم هر

این نسک

هر چه بجز فی ان دل بریدیم جز عکس خشنابیه دل زدودیم جز باروی از در
 خوار در دیدیم کرشنه شدیم آب جوی مژه خوردیم و در گریه نجات جگر خویش
 مکیدیم یکجند بنین جوژه مقصوب سپردیم المنة لله که عطلوب سپیدیم خرم
 سحر بود که با یاد خوش او بنشسته که از شش چتر این غم نشیندیم کایام وصفا
 و شب هجر سر آمد بر خیز صفاتی چه نشستی که سپیدیم جستم ز جاجان یکف از هر
 نداشت پس بد کشودیم بهر سو فکریدیم دیدیم بدید از آن مکان بود جز خوف
 بکرم بگرچیز ندیدیم دیدیم جهان وادی این شد هر چیز غالی و هر نخل
 انا الله شنیدیم ز کثرت روی لکلی بی شناعین عبد الله عرفی قوله تعالی انما ینحی
 الله من عباده العلماء قال یعنی العلماء من صدق فعله قوله ومن لم یصدق
 فعله قوله فهو لیس بعالم و توضیح آنکه علم چه متعلق با اعتقاد باشد چه با عمل تا
 عظیم در نفس دارد چنان نوری است که باعث مشاهده می شود و جناح عروج
 بر تیر روحانین است چون باین مرتبه رسید مشاهده می کند عظمت الهی و
 صفات جمال و کمال و قدرت و ابراهیم میرسد را و اتش خوف خشت می سوزاند
 صفات می که آن لو از بشریت است شعاع او منعکس بظاهر می شود بجهت مستقیم
 باین ظاهر پس روشن می شود هر عضو ظاهر آن پس در عملی بد هم چنین کلیدی
 از حضرت امام رضا روایت کرده است من علمات الفقهاء العلم والصفه من العلم
 اجتناب است از حرکت اعضا با پنجه منرا و اینست چون ضرب فحش جدال و نزاع و ان
 صمت سکوت از غیر لایق است از سخنان الاهیه لاعبله که هر مباح باشد سران اینست
 که بعد از شعال شعله اتش علم همی بنماید مگر عروج بهما لمر قدس و تهیه سفر آخر

در ترك موانع اندازانجه حضرت رسول فرمود لا يستقيم ايمان عبد حتى يستقيم قلبه
 ولا يستقيم قلبه حتى يستقيم لسانه تذبذبها يدل انك غلم برد و نوع است مقصود
 في نفسه ان نور يست که در قلب ظاهر می شود چنانچه فرموده لبس العلم بكثرة العلم
 بل نور یقین در الله فی قلب من يشاء وبواسطة این علم مشاهده می شود امور غایبه
 و حاصل می شود بلکه محتمل بلاها و علامت ان اعراض حقیقی است از دنیا و مافیها
 و توجه بعالی عقیب مستعد بکشدن پیش از فوت فرصت این علم اشرف علوم و
 مقصد اصلی است قسم دوم آنکه مقصود از ان عمل است ظاهر ایا باطن امت و تسلسل
 اول شوند ان علم با مورد است که باعث قرب بعد بجناب حق می شود و از ان قسم
 علم بفرع شرعی هر گاه اخذ شود از معادن آنها و اما جاریه کلام و تعمق و دانستن
 فناوی و فرعی پس داخل در علم نیستند بلکه بسا باشد که منشاء وری از خدا شود
 و در خصصت در تکامل بجهت نفع شبهه معاندان است و ارد شد که انهم اکثر من نفعه و
 قسم اول را علم باطنی علم حقیقت گویند تا بر اعلم ظاهر و علم شریعت جمع میانه هر دو
 علم حکمت و من یؤتی الحکمة فغدا و فی خبر اکثر و علم می باشد که هر تنه یقین و از بکار
 یقین سر مرتبه است علم الیقین و این تعقل تصور مطلب است چنانچه در واقع
 و نفس الامر است عین الیقین ان مشاهده کردن ان مطلب است چنانکه هست
 و حق الیقین ان فناء در حق بقاء با او است علما و شهود و احوال و بنا بر اینچه میگویند
 شد علما بر سه قسمند علمای ظاهر فقط و ایشان مانند شیخ چراغند و این طایفه
 که می شود که از صحبت بنا خالی باشند چه ایشان نزد بنیاد شناختنند و از حق جدا
 اند و علمای باطن فقط و ایشان چون ستاره کاندید نور ایشان از خودشان تجاوز نمی

کنند ایشانند که مصی یا بدالمت و قسم سیم حکما هستند مثال ایشان مثال افتاب
است ایشان قطب وقت خویشند و در هر چون شتو به فالب دم بسر حد کمال و سید
جناب مقدس یاری جل عز چنانچه در تهنیت و دیگر از احوال تصریف کرد
خبر طیفه آدم بیک در تعلق روح بقالب نیز هیچ چیز با واسطه ساخت و نفیست
من روحی چون روح مجرد بقالب خاک می داد خانه و در طلسمانی پر وحشت مبنی بر حجاب
اصل متضانی بقاد لدن نهوا پس نفس ماره در چون تعبیه گفت سر حریر
و شهوت و حسد غضب بخل و حقد و کبر و هان کشوده تا او را فرود روح ناک
که چندین هزار قرن در دیوار دنیا لعابین بصد هزار ناز و پرورش یافت و وقت
انرا شناخته متوحش گشته قدر انرا نفیست ذوق نعمت صال داد و یافتن
مفارقت و رجافتش مشغول شد خواست بر کرد در جانشند انداد دخل طوعا و کرها
دل شکسته شد گفتند ما از تو شکسته می خواهم قبض بر او مستکشید
اگر کشید گفتند برای همیشه فرستادیم و دو داوید مانع آن راه یافت عطره آدم
افزاد حرکت در او پیدا شد بدین کشور که فضای عالم و روشنائی افنا بید
الحمد لله خطاب ملک بر حاکم دیک سپید از ذوق سماع ان فی الجملة سکون در روح پیدا
شد ولیکن هر وقت متذکر بام قرین انش و وسعت عالم ارواح شد خواستی
قالب بشکند و امانند طفلان که مشغول میکنند و را بعلی مارانکه و بیجو
ایشان و آسمان گردانید بهیشت بدین مشغول کردند تا وحشت او که شود فائده نیخشید
از صبر و حور اخلاق کردند لیسکن لیس انرا مظهر جمال دهد بشاهد بازی مشغول
شد ثعبان شهوت بجرکتش مد بسبب ان سایر قوای جوانه حرکت کردند و حجب

سبب از مح و انس پیدا شد انش نقصان پذیرفت ابدا پس بطبع خرفتن افتاد و او را
 بضر پرفت چون غریبه شد بعد از آن در دوازده سال سر عجز نداشت و آمد که خط
 ماهه را چهره هم و داد و نوشت ماهه را بنام میگویم کس همه توفی و آنکه تو را دانی
 میگویند و آنرا که تو نمی بینی و کنی و خوار مکن بشای پروید و خود را غم خوار مکن چون
 تو ما را بر کفر می بیند این تخم تو کشته این گل سرشته چون ترا دم از حد بگذشت
 خطاب می ماضی است انفا لود بیند اسیده پس از آن ندای بهجت فریاد
 علیه به غلغله و ملک ملکوت انداخت ابقا فی دوی عن النبی انه قال الله
 سبعین الف حجاب من نور و ظلمه چون روح انسانی را از عالم قرب جوار رب العالی
 بوحش سری فالب عصری می وردند از آن سبب شصت هزار عالم را
 و ملکوت کند از ایندند از هر عالمی بد و غلغله و او که در ندای و عبود
 بر چندین هزار عالم مختلف و دهفتاد هزار حجاب نورانی و ظلماتی حاصل شد
 اگر چه از هر یک واسطه تحصیل کمالی هستند لیکن در ابتداء هر یک حجابی هستند
 از مطالعه ملکوت و مشاهده جمال حق و ذوق الحلیه و شرف انوار اعلی
 و ضرب با سفل السافلین چاه طبعی است مد و دلتان ندان سری قرب چند هزار سال
 و محرمیت خلوتخانه خاص را فراموش کردند و امرین هر چه برآید بشد از آن عالم هیچ
 پادش بنایا و این عالم انش بود و با پیچیدن را انسان نامیدند هل الی علی
 الانسان جن من لدنهم لیکن شبها من کور و امر فراموش کاوش را و ناس خوانند
 یا ایها الناس شاهدوا فراموشی را نکرد و با هم انش را یاد کند و ذکر هم با هم الله علم
 بنده کردن را علم هر چون حبس لوطن من الایمان این وطن مصر و عراق شام بنیست

این وطن شهر است کور نام نیست هر که باز نکشت در کافر میاند و لکنه خلد
الی الارض اتباع هوم مثل کشل الکلب قصد مراجعت بقاء است و وصول بطن
مقام احسان و تجاوز از ان عرفان و اکثر پیشگاه وصول رسد عیان است چون از ان دور
نبرد و صفت نه عالم بیان است نفس آدم پیش از ان تعلق ببدن چون تنم بود که انفع
از ان همان بکنیم بود بنی طبیعت کاشنه شد تا اب پمان و عمل صالح خود و صد تا
هفتصد نفع دهد اگر نه بر پرویش فزاد در بن پوشیده شود و العصر ^{دست} الا

لغی خسر خال دین منها ابتدا که طفل بوجزه اید هنوز حجب مستحکم نشده است
نوعه است هنوز از ان انس با نیست در حال که از مادر جدا شد میگویند چون
شوق غالب شد مزاج و زاری بر می آورد و مادر او را مشغول می کند تا فراموش
کند و چون لحظه او را باز گذارند پیل و پاهند و شنا کنند باز بر سر که نه زانو
شود و در شب بپشتن باشد چو در روز نظر و محسوسات می افتد و بانها
مشغول می شود مادر او را به پستان و شش مشغول کند و تا بحد بلوغ رسد
کار او اینست که رفتن است با این عالم و فراموش کردن ان عالم و از اینجهت است که بجهت ^{نزد} سر
جوانی باندک درون کاری پرورش باید و بمصالح خویش تمام نمائند و ^{نمی} تواند نمود
بخلاف ادی بچه که چون مانوس بی عالمی بکراست باز فراتر از عالم در جان اوست
و در دن عالم غیب شهادت پس بکمال جسمیت نرسد الا بر وزن کاران و گیتا
بالجمله بعد از آنکه انس با این عالم گرفت بعضی چنان ان عالم را فراموش می کنند که اگر
مخبر صادق القول چیزی دهد که وقتی در عالم بوده قبول نمی کند و بعضی ^{نمی} دانند
ان انس با این عالم است اگر چه بعقل خود نیز ندانند که وقتی در ان عالم بوده اند اما چون

مخبر صادق و ائمه انوارین بیکدیگر پیوند دارند و نظرم تمام است
 کری و دوست در گردن بیکدیگر کرده قلب با او داد و دند و بعضی طعنه آورده اند
 بر این که هرگاه او همانی که عبور کرده مشاهده کند نکند در بیان نماند
 تعلق روح بقالب و خلق الجرح و الانس لا یعبدن ای که المعرفون همچنانکه در قد
 قدسی است فخلق الخلق الکی اعرف تعبیر لازم می آید بجهت تنبیه باینکه
 معرفت بعبادت حاصل می شود نه ببحث و جدال و نظر و محال معرفت است چه بجمعه
 معرفت هم قبل از اتفاق بقالب است پس مصداق ادبها منزهه از آخره در زبان
 است بدون زبان همان است که بود ولیکن زبان در بیان قابلیت تنبیه و دو
 لیکن بقدر توبیت می دهد من جاء بالخبیر فله عشر مثاها بعضی له هفصه کثل
 جبهه نبوت جمع سنابل و کل سنبله مائه نجه بعضی مضاعف والله مضاعف
 لمن يشاء بعضی از خاسته برین انما یوفی الصابرون اجرهم بغير حساب و بعضی از این
 افریون تراعدت العباد الصالحین ما لا یعینان ولا اذن سمعت که خطر علی قلب
 بشر و بعضی پیشتر و لا تقام نفس ما اخفی لهم من شرقا بین تخم روح چون دانند زرد الو
 چون کاشند اگر چه همان دانند می هدا ما یکدانه هزار دانند می شود و شکوفه می
 دهد نافع بجوی خود است سبزه که نافع چشم است شاخ و ساق که عصا و تکیه
 و هنرم می شود و مپوه زرد الو که جز و بدن می شود و غوره آن و خشک آن و زرد
 آن هر نفع می بخشد و بدانکه معرفت بر سه قسم است عقلی و فطری و شهودی و عقلی
 چنانکه عقل هر کس حکم می کند بر صانع حق کفار و یقولون و یقر بونا الی الله الخ
 و باشتدال لای می برند و عرض از اتفاق روح این معرفت نیست چه این در اول

هم بود است بر یکم فالوایل و این معرفتی است که نظری است کافر و مسلم را حاصل
است بلکه بهتر از این میخواهند لکن الحزب کالمعاینة و بنا باشد که این بر ندق و
کفری کشاند چه عقول مختلفه و ادله عقلیه بسبب عقول متفاوت میشوند و
نظری است که از عقل چنین برسد با این نحو که در واقع و اکتیویتی من این ایهاد و اید
و تخم روح را پرورش دهد بر قانون شریعت نظریات فانی و انفسی نمایند و بطریق
که از شرع رسیده حکم بصانع و صفات و کمالات او کند و از هر مظهری مظهر را بفهمد
و بر هر کلی شیئی آیه برسد و با تعبیر عالم ابقان نهد و کند لکن نوی او هم ملکوت
السموات و الارض بدانند و بمعنی ما را بیت شیا و این است که الله معبود را کند و این
مرتبه اگر چه بسیار بلند است و مقام خاص است اما هنوز تخم انسانیت در شکوفه
است و نهوه که مقصود اصلی است بارها ورده و بدجمله تر حقیقی که برتر شریف
است نه سبک و از مرتبه است که بعد از دو مرتبه اول قدم بر قدم شریف نهاده
بطریق که از موصل از راه شریعت با رشاد صاحب شریعت سلوک کند تا فخر
و بانیة الاولیاء ایام ده هر که نفحات فلعرضوا لها من نفحاتی شریعت است که از راه
کرده عاشق قدم با است نهی معشوق را اول پیش برد نکته بر بدن که نفس
او در صفی نفسی خفته است باقی صفات هم از این دو اصل تولید میکنند
ان هو و غضب است و از خاصیت عناصر که در نفس است هوامیل و بغل
و این از خاصیت آب خاکست و غضب میل به علو و ترفع است و ان هو و ادنی است
و جهر مایه و رنخ این دو صفت است پس در وصف با انص و رده و نفس با بد است
ناجیه و جذب منافعه کند بغضب دفع مضایا اما با بد است و با بعد ابدال نگاه

و هر يك را بر همان شرع بايد استعمال كرد و بايد نگذاشت غالب شوند زير اكلان
 صفت به هم و سباع است اگر هوا از عدل تجاوز دكند شرع را مل^ش ش^و
 و خست و دنا^ت و بخل و خانت بد بايد و عدل است كه هوا^ت است كه چنان^ت منافع بقدر
 حاجت كند و در وقت^ت احتياج^ت پيدا^ت بر ايدان قدر حاجت كند حرص پيدا شود و اگر
 پيش نهاد عمر كند مل نما^ت شود و اگر ميل بچيزي كند دنا^ت خست هم رسد
 اگر ميل بچيزي نداند كند شهوت بد پيدا^ت و اگر نگاه داشتن در او و بخل به هم ميرسد
 و هكذا و اگر صفت هوا مغلوب گردد غضب شود و دنا^ت حاصل شود و اگر غضب
 از عدل تجاوز كند بد خوئي و تكبر و عداوت و حسد و تنگ و بي ثباتي و عجب
 غرور و امثال اينها حاصل شود و بعضي صفات^ت كه^ت از اين^ت صفات^ت حاصل شود
 و اگر غضب مغلوب هوا شود بي چيني و بغير^ت و كسالت^ت و عجز و دل^ت و خواه^ت پيدا^ت
 ايد و چون اين صفات بر نفس غالب شوند طبع نفس مایل بفسق و فجور و قتل و نهب
 فساد و غارت شود و چون مل^ت بنظر ملكي در غالب دم نكر^ت باشند ماده اصل اينها
 را ديدند گفتند انجم^ت اينها من^ت بفسد اينها و بفساد^ت الماء و ندانستند كه چون
 اكبر شريعت بر اين صفات^ت طرح كند همه^ت صفات^ت احميد^ت بد پيدا^ت دهند^ت از^ت علما
 لا يقبلون كه^ت با كاري شرع نزن^ت است كه اين صفات^ت را بجلي^ت بگو^ت كند چنان^ت نقصان^ت است^ت
 از فلاسفه اينجا بظا^ت افتادند خواستند بگو^ت كند نشد نقصان^ت اين^ت برفت^ت ان باعث
 نقص^ت مرتبه انسانيت شد خاصيت^ت كه^ت با كاري شرع است كه چون اين^ت صفات^ت چون
 است^ت ام^ت كند كه هر^ت را خواهد^ت براند^ت چون بنظر اكبر شرع اين^ت صفات^ت با عدل^ت صفت
 رسيدند كه در خود اين صفات^ت نص^ت نماند^ت الا بشرع در نفس صفات^ت احميد^ت بد پيدا^ت

و از مقام امارت بمقام مطهرت می رسد و روح شریف قطع منادله علو و سفلی نموده
مبادج اعلی علیین قدم نهاده مستحق رجوع الی ربان گردد و بالجمله نفس را در پیر و اند
بیاورد و سپهر هوا و غضب احتیاج است ولیکن باید نفس تمسک نشود و در وی این دو
صفت را بجا آورد تا مطلوب حاصل شود چون هوار و بعالر علو نهد هم عشق و
محبت کرد و چون غضب قصد علو کند هم غریز و غمزه و همت شود بشوق و نیکی
محبت وی محضرت کند و بغضب هیچ مقام توقف نکند و هیچ چیز فراموش نهد و در
پیش از این دعا را اولی این دعا را شست چون ملائکه بمقام خویش راضی بود
و بمشاهدت شمع جمال ثانی و مامنا آلاء بمقام معلوم و جبرئیل می گفت او در نوت
ائمه الاخره و چون پدر روح بپاد رعنا حریف شد و فرزند هوا و غضب
که اول جهول و در هم ظلم است بدیدند فابل تجاوز از مقام خود و بهاری این
دو سرکش ظلم جهول صاحب غریز و محبت خود را پر و اندر صفت بر شمع احدیت و همت
دادند بآنکه از احراق نکند و کمتر بعضی را هل عرفان گفتند در بیان تصفیه دل
بر ثابون شریعت که در جنبین است جنبه روحانیت جسمانیت اینچنین از ادواح میگیرند
اعضای شمت میگیرند چنانچه در بعضی اعضا پیوسته است پس اگر فیمابین هر عضو
پیوسته است پس اگر فیمابین دل و عضوی سده حاصل شد مفلوج می شود و اگر
سده میان روح و دل حاصل شد حیوان دل منقطع می شود و چون بنفوس روح بد
رسند ممکن است که دل را صفات روح حاصل شود از سمع و بصر و ذوق و شمع و هکذا
و از حصول آنها کمالی بکمر حاصل می شود تا دل متخلق با خلاق الهی شود و دل را
شکلی است جنوبی و از جنبه است و حانیت که از عقل کوپند دل سایر حیوانات

این جنبه را ندارد و صلاح آن در صفتها و فضا آن در کردار است و از اینجاست که
 اگر کشوده شود عالم غیبی به بند چنانچه خواست غالب عالم شهادت را و دل را هفت
 طور است بجای هفت ظاهر اول آنها را صدر گویند جای سلام و محل و سوسه است
 من شرح الله صدره للاسلام و من شرح صدره بالکفر و یوسوس فی صدره و لکن
 و در دم را قلب گویند آن جای ایمان است کتب قلوبهم الايمان ستم شفقت آن معدن
 مطابق محبت است قد شغف باحبا چهارم نواد آن معدن مشاهده و رؤیت ما
 کذب الفؤاد ما رأی یختم حب القلب است که محل خاصه محبت با لعنه است ستم
 سوپا است که معدن مکاشفات و معدن علوم لدنیه است و کجسته خانه اسلام است
 نه ملک است مسلم نه ملک حاصل آنچه در سر سوپای بنی آدم از اوست هفتم
 هجرت القلب است آن معدن ظهور مجلبات تواناها است چنانچه حق با بند
 عضو سجد کند دل بپزداید این هفت طور سجد نماید بغیر هر دو از غیر خدا و توانا
 و در بجز آن آورد و در بد و طفولیت دل برضال است معالج آن لازم است و در
 تربیت معالج آن خلاف کرده اند بعضی بتبدیل اخلاق و معالجه از راه عقل این
 خوبست و لیکن عمرها باید تا بندیل خلقی شود و حال این که عقل را بند اعلی است
 و رای العلیل علیل عقل که از همه مفاسد آگاه و همه مکاید شیطان را نا ابر
 و بعضی بتبدیل آنها از راه مجاهدات شرعی آن نیز پس خوبست ماعمر ما خواهان
 بکر همان از محافظت غافل شود نفس و سنی اغان کند عمری و صفی بد صوفی کرد
 و چون و بد بگریزد و از صفی غافل شود بصورت اول باز کرد و و اهل سلوک از
 مشایخ ابتدا بتصفیه دل گوشند بر سر قیادت او مت نمایند تا محل فیض حق

شود و بفضای آن در محظوظ چنانکه اخلاق متبدل شود و البتة بتبدل هم مجد اعتبار
باشد اما طریقی تصفیة دل که اول بتجربید صورت غالبی دارند بترك فضول بنا و عزلت
و قطع تعلق از خلق الاصحیح کما ولی ترك ما لوفان طبع و باختن جاه و مال و ترك خان
و مان و عیال و مد و مت با این تا بمقام تفرید رسد چون از عهد این بیرون آید و
تصفیة دل اقدام نموده بدن گرد و ام و فکر تمام ناهمه و ساوس شیطانی که بدل رسیده
بیرون رود و فساد و ان بر خیزد و این فرقت پیدا بدین پس سلطان ذکر و ولايت دل
مستو شود و غیر یاد حق بیرون رود و سر را بواقعه برد دل بنشانند پس دل را طایفه
حاصل شود و نگاه دل بمقام دل رسد الا بدین که الله تطمین القلوب فکر دنیا و آخرت تمام
و انوقت سلطان عشق و ایت سلطنت بشهر دل فرستد شعله شوق نفس قلاش بقدر
صفت را بر سن در بند و بسیار استگاه در آورد و تیغ ذکر را بر آورده از اگر در دل
از این سیامت زدن شباهتین فرا بگیرند و همه صفات بهم سر تسلیم بندگانه
و بارگاه جلالت از بند شوق و عشق بشیخی فرو داید و عقل بود بری نشیند
و لای حشا حسن دل را در بندت دهد در انوقت هیچ عضو و صفی نمائند که مخوف
کند الله غالب علی امر پس دل بین اصبعین لطف قهر حق در آید کاهی در ان تصرف
لطفانه کند کاهی قهرانه مخفی نمائند که ایچ این عارف گفته که بتبدل صفت بجا آمد
شرع بر عمری با بدایچه را خود گفته از راه تصفیة دل نیز همان حال دارد و چه صول بر تبه
ترك فضول و عزلت قطع حتی از مال و عیال خوئی میخواهد همین مقدار است
دل نمی شود مگر بعد از بتبدل خلق و با وجود این بعد از غفلت از مراقبت
بحال ولی عود نمیکند ساغر ^{نعمت} ایچ چنان بدست سر رسن پیاد هست باید فکر

دوائی نگاری هست دورکاری بسرکوی نومزل کدم بامهنگ که مرزوبنت
 دنداری هست سرعشق و نوبهان چونکم ازخاق که اشک فاش کو بدکه مرابانوسگر
 هست سرخوش را صومعه طریح ارباب روم در سرم چو ضوین بسن نزاری
 اندازان طرم طراوت بکند موئی در خم مرشکانش بسکه کرفناری هست طارن
 چمن قدس خدا و انظری که مرهم نکران بل سوی کلواری هست ساغر دل شد
 داهد پنهان بزم شریف انهم چهر جهان دبدخویناری هست لا ای ری
 کسی کس نیست طائف دست خود در دامن پند کجا ناب و در دست پیر
 در کرم نت پند بزم مدعی خواهم بشی و انجن کرمون بدسوی جام و در دست
 دیکر دست منت پند لا ای مر در مصر خوبی یوسفی از نوبیا زادان کثر
 صد هزاران یوسفان هر سو خدایا داد مانند از شک پری اکد نظر دلبری
 ان دلربا مان دگری کی خود بدیدل و امک نکند بعضی از عرفاد و بهان تخلیه
 برافون شریعت بکشد روح انسانی از عالم است و بحضور غریب انحصار دارد که
 هیچ موجود ندارد قل روح من امری و عالم امری است که مقدار و کبیت است
 پند بود و باشاره کن ظاهر شد با انجهت عالم کو پند بی توقفت مانی و واسطه
 ماده و عالم خلوق اگر چه با این اشاره کن ظاهر شد ما بواسطه موارد امتداد ما خلوق
 السموات والارض مستدام پس قل روح من امری یعنی چه ماده و هبوطی زان
 کن حیوة ارضی هوالی بافته فایتم بصف قیومیت کشته عالم ارواح منشاء عالم
 ملکوت ان مصداق عالم ملکوت فایتم و ان ارواح و ان بروج انسانی و ان
 قیوی منجان الذی پند ملکوت کل شیء جز و روح انشا بماده خلوق و پند

بصفه قومیت حضرت دم پیدی تفتیخه من دوی پس کمال روح و تجارب و صفات
 و بویست است طریقی و ادب که اول نفسی بقیت شریع محکم کرد اند تا الطاف خداوند
 با استقبال بد من تفریبی شریعتی است لایزال و اعاجون طفلی ای می شد ندانند بندند
 پس و بتصفیه دل و روح آورد پس و از ان پستان مادر نبوت و دایره ولایت شهر
 داد که غذای ان عالم است تا معده ام قوت گیرد و از غذای های بنعالم ان معامان
 و مجاسات هلاک نشود و لایزاله خلافت احکم بن اناس و جعلنا که خلافت خوا
 بود است پس باید در اول هر دن طفل انسانی بعالم شهود انوارید ست بار
 نبوت سپرد و از پستان شریعت شیر داد و بدینا طریقت و فن پستان او را قطع مالوق
 اموخ تا از بند تعلقات جسم برآید و افق تصرف هم و جنال و و منقطع شود
 و ملک ملکوت بر او عرضه آید و در اینوقت اگر در پیچ خواص نظر کنند هیچ ندیده
 مگر آثار ارباب حق در ان مشاهده کنند ما دایت فی شیء الا و دایت الله معه ران
 وقت روح و آتش شوق با اشتعال بد و روح را بر پیک انبشاده فتمت کوبند
 شمع استخ خوب تو پروانه منم دل خویش غم تو است که بیکانه منم زنجیر سرن زلف
 که بگردن تو است بزگردن بند نه که دیوانه منم در اینوقت مکالمات عاشقانه
 آغاز کنند و انواع کرامات بر ظاهر و باطن پدید آید اگر دایه مقام باین نعمت ناکند
 منع باز ماندن این عقبه است که خون صد هزار صدیق بر خاک و بخت اصحاب
 اصحاب الکرامات کلام مجوین زنهارد دایه مقام مغرور و تشوچه دایه مقام روح را
 شراب بهشتی میدهند و طیفه روح انکه در دایه مقام میهمون و لیس شکرتم لایزال
 عمل نموده از جمله اغیبا دامن کشد و سر طبل بر گوشه جادو در بنا و حضرت بند و

اگر مقامان صد بیست هزار نقطه نبوت بر او عرض کنند سر فرو نیاورد و اگر هزار
 بار خطاب سد که ای بند چه میخواهی گوید بند را خواست بیای تا اینجا ایضا و عفو
 است نه آن عاشق چون کل باید سر نگیرد بود چون چنار دست عودیت برداشته
 عشق در نبوت چندان غلبات شوق و غلغله روح را پدید آید تا بافتن آن فی قنای
 حیوانی که بعضی از عرفا در بیان احتیاج به شمع گفته اند وجه احتیاج بان است
 اول آنکه زاهدانه که بصورتی در دلیل راه شناس می تواند رفت با آنکه همه رده
 راه بین دارد و هم قوه قدم و هم راه معین دوم آنکه همچنانکه در راه صورت قطع
 الظرف بسبب است هم چنین در راه حقیقت زین الناس حب الشوائب من الشوائب و
 و القضا طهر القضا الا بهر کونی بدرقمی توان رفت سیم آنکه در این راه زلات و
 شبهات بسبب است چنانکه فلاسفه بندها و وی بویژه چند شبهات افشا دارند و این
 ایمان بیاد دادند و همچنین شری طبعی و مشبهه معتله و غیره هم مکرر آنکه در حجاب
 و لایب شایع کل سلوک کردند و توسط ایشان از آن زلات عبور کردند چهار آنکه
 روندگان از ابتلا و امتحان که در سراسر راه است فتنات و فزونی بسبب افند صاحب
 ضری باید که با شایع لیل فیض و فیر کی و طبع او دفع کنند و بعباری از ایشان
 لطیف طایع شوق و کرمی طلب را و پدید آورد و در کفران اندک کرمی تنفع المؤمنین
 پیچید و زده را در این راه علل و امرش نفسا پدید یابد و مواد فاسد غالب که در دو
 بطریق احتیاج افند که باد و بتر صالحه معالجه نماید خشم آنکه سالک راه
 بعضی مقامات روحا سد که در اتحاد روح و لباس بشریت بهر آن آید و پرتوی آن
 ظهور از آثار و صفات او و پدید آید و چون آید بجز دل صفات بافته است بدین نوعی

مجلسی گردد و در این وقت اگر تصرف و لایق شیخ کامل نباشد بهم دوال همان و افناد
بورجه حلول و اتحاد باشد شیخ مرتبه بالاکان می نماید تا از اینجا خلاص شود و از این
همانکه میکند و هفتم آنکه سالک زاد را نشانیها از غیب پیدا بدد که هر یک
اشارتی بود از غیب بنقصان و زیاده مرتبه سالک نشان صفا و کدورت دل و
احوال شیطانی و نشانه و رحمانی و دیگر معانی که در حصر نیاید و مبتدیان
اشارت و قوت ندارد زبان غیب اصل غیب داند پس شیخی باید تا سقا و تا و باران
و بیان نماید تا از آن معانی غریب همانند هشتم آنکه هرگاه سالک بسیر قوت قدم خویش
دود سالها مسافت یک نام داخلی تواند چه سیران از روش مورد ضعف تراست
و بعضی مقام است که بطهران عبود نمود و مبتدیان ثابته بضره ست باید تا و
مغنی از طهران دهد همانکه سالک را بداند که شود و در کوی تلقین شیخ مؤثر باشد
و همانکه تحصیل مناصب ظاهر پادشاهان صورت بجا است مقرر و پیشتر
نگردد پس همچنین بسند مناصب حقیقی از پادشاه حقیقی مخفی نمایند که اینهمه
صحیح است لیکن شیخ و مرشدی کامل و اتم از نبی و ولی آمده ظاهرین نتواند بود و
و آنچه شاید و باید در کلمات ایشان حاصل است استخراج آنها از کلمات و
اشارت ایشان اصعب نیست از شناختن شیخ و فرق میان شیوا و استاد اینها
ابلیس آدم و حی است مبتدیان بچاره قوت شناختن شیخ و تمیز کادب صادق از
پس صادق یقینی در دست هست توسل بروحانیت این و استفاده از کلمات
او کافی است ششصد سال هر که را بزم هیجلی قسم ما قارن رخا بزم هیجلی
جلی قسم کر بود خدا جوئی به بود چه می پویی ما مشرف از بزم هیجلی

قم قم اسرار نهان را که فاش و عیان خواهی ما محزون اسراریم هی هی جلی قم قم با
 نافله وحدت کرن آنکه سر خواهی ما فائده سازیم هی هی جلی قم قم ما در اندک قدح تو
 از نام و نشان رسته در مهکده خماریم هی هی جلی قم قم با جنت باد و رخ ما را
 بنود کاری ما طالب بهادریم هی هی جلی قم قم ما با بی بالهیم غایب خود غایب
 منصوب سر آریم هی هی جلی قم قم در طور لقای حق و یاری کویان میسر غی
 و بهادریم هی هی جلی قم قم ای اهل خضره و طعنه من بر ما ماهه شر بهادر
 هی هی جلی قم قم نکستی بعضی غرادر مقامات شیخ گفته قال الله سبحانه و تعالی
 عبد من عباده ان تبناه و رحمته من عندنا و علمناه من لدنا علیما ان این پنج مقام در کتب
 دست می آید اول عبد بت حق که در بند هیچ چیز بجز خدا نباشد نادرهی باشد
 مانند عبد است از هر چه در بندان بندانی دوم استحقاق قبول حقایق از حق
 بواسطه اتبناه و رحمته من عندنا و ان میسر نشود تا بکلی از حجاب بشری و روحانی
 بناید سیم آنکه خصوصیت و بافت و حمت خاص از مقام عبد بت چهارم تعلم
 علم از حقیقت بواسطه پیچیم تعلم لدنی بواسطه و مراد از علم لدنی علم بذات صفات
 حقیقت است بواسطه و سایر و علاوه بر این پنج ارکان بهشت صفت دیگر اینست
 او موجود باشد ۱ آنکه بقدر حاجت از علم شریعت باخبر باشد ۲ آنکه اعتقاد
 اهل بدعت را نداشته باشد ۳ عقل معاش غیر سخاوت تا مرید را توان دان
 ما محتاج فارغ دارد ۴ شجاعت تا از ملایم خلق و زبان ایشان نپندد بشد
 ۵ عفت تا محل تمهت نشود ۶ علوهیم که بدینا و اهل دنیا التفات نکند ۷
 بقدر رضی و در همه جهات التفات مردم بمسیر احوال او را مضی نباشد و اگر بی اختیار

وصفا و ۳

دینار و باو آورد و ایشانرا کند در جمع مال و ضیاع و عقار نکو شد و طبع و مال پیدا
نکند ۸ شفق بر مرید و سابق ناست باید از احوال و پیوی مرید غافل نباشد
۹ حلم هر کس در و دشمن زور و برید را ننجاند تا بکریقت ضرورت آ عفو اگر از
مرید هر کس ناپسندیدند عفو و کار فرماید و بصبحت و شفقانه و عالجه نماید
۱۰ احسن خالق و خویشتن ۱۱ ایشانرا ۱۲ کرم مرید ۱۳ توکل ۱۴ تسلیم ۱۵ رضا بقضا
۱۶ وفار ۱۷ همانند و امور ۱۸ ثبات قدم و عزیمت ۱۹ هببت کفنی نماند که
بجز بصورت کسی چه تواند داشت که برین رکن اول و حاصل است خصوص
مبتدیان و منتهمی خود چه احتیاج بشیخ در شد دارد پس شیخ و مرشد را از این و عضو
گرفت نکند بر مرید و این بهشت شرط است اول توبه بضرع از جمله کی امور مخالف
شرع ۲ زهدان و نیا بکلی ۳ تجرد قطع جلا و تعلقات سببی و نسبی با حسن او و جو
ثم اعتقاد پاک ۴ تقوی احتیاط در لقمه لباس نه افند که بوسواس افتد ۵
صبر و سخت تصرفات و امر و نهادهای و تخریج کاسات نامرادی ۶ مجاهدت و بانفس
دفع و مداران کند الا بقدر ضرورت ۷ شجاعت مردانه بودن ۸ بدل و باید که
از سر بیان بر خیزد ۹ فنون و جوانمردی و حق هر کسی در جای خود بقدر وسع عمل
آورد ۱۰ صدق غلم و ارض سنن بقدر ضرورت ۱۱ بناد ۱۲ اعیاد ۱۳ پیشک
چند دین راه کارهای خطرناک پیشاید باید لا ابا الحی تا خود داد و انداد و دعا
اندیشی نکند ۱۴ ملاصقت فلند که صفت نه آنکه خلاف شرع کند پندارد ملاصقت
است حاشا این راه شیطانت بلکه با بنمعی که در دین مدح و ذم و در قبول
و نام و ننگ نباشد همه زن را و بکشا باشد بد و سنی و دشمنی خلیفه و فریب و غنا

نشود عاقل ۱۷ ادب ستاد در خنوت و شیخ و باده انبساط و مزاج بر خود بسته دارد
 و آنچه گوید باطنیان و وفار گوید و عندها بطریق احسن جوید ۱۸ احسن خلوق
 پیوسته کشاده طبع و خوش بختی و آن تکبر و تفاخر و عجب و دعوی طلبخانه دور باشد
 مخالف و
 و راه منار عیان و معارف و مجادلات و محسوسات بسته دارد و بنظر مردم بسیار
 نکره ۱۹ اندکیم بظاهر و باطن تصرفات شیخ به تقوی و اگر هزار بار خطاب سکه
 مطلب بنای دست بر ندارد و **هتل** صاحبی که میهمان اسوده و حیات و جاهیم
 عربان و لباس خود پرستی و ارسته جگر که میهمان هزاره بمسند قناعت در
 کشور فقر یار شاهیم داریم امید عفو هر چند مستغنی از کماهییم و **هتل** وقت
 اندک که دیگر هر حق اظهار کنیم خرقة و سجده بدل بابت ناز کنیم نواز عشق که
 پس پرده دل هست همان باد و چنگ عیان بر سر ناز کنیم صومنان از وی ضایع
 چشمان ندی بچهره شان بدی از سر و دستا کنیم تا کنیم ناز ده دیگر شیوه منصوصی
 فاشا نا الحیو زخم و جابردار کنیم زاهد چه میگرد و کجی عمر فردم من و در نه بر سر
 پرده ها از وی کار و **هتل** ان شرب وصل ستم بللی از خار هر ستم بللی
 و شبنم زلف بتی بدم بد بر در حرم ناز بستم بللی افتادم در کند عشق یار
 خوش نیند بستم بللی پای کویان روز شب رزم عشق انجام می باشد
 بد ستم بللی شش سر بر بهام خواجیه ها و گفته سالی حدیث سر و کل و لاله
 می رود این بخت با ناله عساله می رود بد نکه اهل طرب و باده کشان ساله
 می و صبح بنا شنای نوشند تا معدن را از مواد فاسد غسل دهد نشاء

شرایط و هنگام بزم خوب ظاهر شود و با اصطلاح ایشان این سرپاله را ثلثه عساله
میکوبند و با اصطلاح اهل عرفان این سرپاله عبادت و فناء اثار و صفات و ذات
است که اقل اثار خود را می شوید و در هم صفات تسیم ذات را که عارف بجز اثار را نمی بیند
و همه صفات و ذات را در جنب صفات و ذات وجود حقیقی محو و مضمحل بیند بیند
بدانکه او باطن کو و عرفان میگوید که بعد از آنکه کسی بیند دل را صفاداد و اعتبار
را از خانه دل بیرون کرد و متوجه بار مطلوب شد خواه این مطلوب معشوق باشد
یا ولی و صاحب الامر باشد یا شیخ و مرشد ابتدا سر مطلوب در باطن جلوه می کند
و بوی ازان بمشام می رسد و بعد از آنکه تصیق دل باده شدن سر و شن توحی شود
و ظاهر هر میگرد و چون باده شد سرتا پای مطلوب جلوه می نداد و با اصطلاح
این طایفه اول را کل میگویند و در هم دلاله و سیم را سر و چنانکه شیخ محمد داری در
رساله خود تصریح نموده و چون این اصطلاحات دانسته شد معنی شرح واضح می
گردد و انت که در بزم ماسخن از سر و کل و لاله میبرد و سر طور مطلوب جلوه می
شده و این را اثر ثلثه عساله که فناء اثار و صفات و ذاتی باشد چه میبواست هر
یکی را طوایف ظاهر می شود با آنکه با دان در مقام طلب سر و کل دلاله اند که تمام جلوه
مطلوب باشد و این موقوف منوط بثلثه عساله است بدون آنها نمی شود و می
شد که مراد از سر و کل و لاله معانی ظاهر اینها باشد و با سانی بگوید از خود و بار
کنند طالب سرپاله عساله باشد معنی این باشد که ای سانی هنوب ما و باران
حدیث سر و کل و لاله و باغ و بیستان میگویم و طالب هر و کشتنهای میباشم و
بجای این بر ثلثه عساله است که بمیان پیچوده که همانها از نظر ما محو شود و بجای

غریب آثار و صفات مطلوب شویم و از این امور فراموش کنیم و اگر بظاهرش حمل
 شود ملائحت خواهد بود که ما را هوس سپهر باغ و بوستان و نمائشای کل و کلاه و سر
 بر سرافنده و این را از سر بهاله صبحی است که نشاط و نشاط و شرب را در ظاهر
 ساختن و اگر بطن گفتند اندک شرب ساکن و راه حق و بند باطل و لذت و اشغال دیگر
 است و در کمر بجز نال و غم و شرمی معتدل به نیست بلکه باید قلب متذکر معنی باشد
 تا ملکه شود و در کمر بان کسب البش قلب است و بعد از آن چندان بدین کار نیست
 احتیاج و این بر مدح و ذکر قلبی بیشتر و بسیار است و بعضی از عرفاء بعد از نقل بعضی
 از این احتیاج شروع بطعن بر علمای شریعت که نقلین و خلقی و تشبیح گفته اند کرده و گفته
 است که این از عدم اطلاع بر این شواهد است و از اینجاست و بسیار نامعقول گفته است
 بجهت و ذکر قلبی که در این واحد است و بسیار قلب متوجه به خدا و عجایب صنع و قدرت
 او و صفات کماله و کرم است این احتیاج بقلین ندارد و خود علمائش نیز تعنی این
 میکنند خصوص قلبی در نماز و ادعیه و ذکر میکنند معنی و نقلین و ذکر حق و حاصل
 از صورت ذکر خاصی نیستند و بعضی مخصوصی و بعضی از کلام طرف سپهر
 بر داشتن و یکی از فرود آوردن و اگر کسی اینها را تشبیح گوید بسیار صحیح گفته است و باز
 گفته که شایع و دافئه سن جاو است و مشایخ صوفیان هر بقعه و آباء نقلی
 کنند پس داخل داده شایع سن خواهد بود و علمای شریعت می گویند شایع
 در صورت عدم ظن کذب است مظنون کذب ناقص است شواهد بر این ذکر می
 بلکه می گویند شایع در صورتی است که ناقل از فعل سنت نباشد و بسیار از
 مشایخ دانی بلکه کافر می دانند بالجمله حجب و ندکان راه نشنا است و الله

مسلسل

غنیمت و علاج آن بصد است ذکر و لا اله الا الله ذکر اکثر اینها آنکه در شفا خوانه قرآن مجید
 و بهترین آن که کلامه لا اله الا الله است که مرکب است از سه کلمه یعنی آنکه بن اثبات است بآن
 که هیچ بن دفع صغری نیست ای شود و بعضی و عذرا ذکر می و ذکر که البته شفا
 می کرد و اکثر آن برای شراب و دارین کرامت گفتند اول صدق و اوست
 ملک و داعیه سلوک و امن یاد و استخاض خلق قل هو الله ثم در هم فی خوضهم
 بلعوا ثم توبه برفع از محرمات و اهتمام تمام در عدم غفلت از ذکر بکنش بعضی
 دوام ذکر و فکر و دوام وضو و طهارت جامه از نجاسات مظاهر و محرمات شرعی
 از پوشش و بخوان و از عیون آنکه سریع نشین دست است بر بالای و آنچه بدست
 چپ سان دست است و ابد و دل حاضر دارد و چشم بر هم نهاده و بطن تمام
 شروع در ذکر کند و اگر ابتدا بد ذکر لا اله الا الله کند بهتر است و کیفیت آن چنین
 گفته اند لا اله الا الله و ناف بر آورد و بر پستان راست بیرون و از اینجا لا اله الا الله
 ازین بر پستان چپ برده بر گردانند بر پستان راست بشرطیکه زبان حرکت ننماید هر
 که در دل نظر کند و چیزی را که بیند که بان پیوند دارد و او را در نظر آورد و دل با
 مبداء داده بولایت ولی متوسل شد استمداد کند و بنی لا اله الا الله پیوند باطل کند
 که هیچ چیز نمیخواهم و هیچ مطلوب ندارم پس بتدریج محبت اینجانب باطل می شود که الله محبت و بشو
 قائم مقام محبت او میگردد و مدامت نمودن بر این توبه بتدریج دل و از همه
 مالمونات فارغ میگردد و مرا بفرمود دل خویش و پیوسته دل خویش را بار نشین دارد
 از آن مدد طلب چه اول سالک بواسطه محبت متوجه خضر تواند شد که او را عارف
 غیب است چون صورت شیخ از عالم شهود است و توجیه آن بدل شیخ است و دست بید

و پیوسته همت شیخ و دلیل و بد و رفته خویش شناسد چون خوئی با افنی بد بداید
 در حال پناه نشیخ آورد و در راه اندرون از بد شیخ مد طلبید آدم سکوت
 زباده بر قد ضرورت سخن نگوید آنرا که اعتراض بر خدای جمیع واردان هیچ
 تر از اعتراضات بر شیخ نامزد و شیخ نشود که دیگر مقبول هیچ شیخی نکرد ۱۲
 تقلیل طعام نه بقدر و بلکه ضعف آورد بد که بقدر و بلکه همیشه سبک باشد
 و طعام را باد که حضور دل خورد و لغیر از کز جاک بردارد و خورد بخاید و از قدر
 حاجت زیاد تو خورد و چون از منزل بیرون رود نگاه با طرف و جوانب نکند و مخفی
 بنماید که در هر مظهر مذکور شد که هر از شیخ یکی از ائمه باشد خوبست الا فای
 حاشی چپست این سقف بلند ساده بسیار نقش زمین معما هیچ عاقل و مجتهد
 آگاه نیست همانا امر از این سقف نفس طایفه انسانیت بلندگان چون در عالم
 امر است سادگی بجهت بساطت ان بر نقشی بجهت انوار عالم افانست با مظهر جمیع
 اسماء و صفات است و بضاعت و شرم بدم که ملائک در میانند و دند کل دم
 بشهرشند و بر پیمانند بداند که با اصطلاح اهل ^{عقائد} بخانه را بر سر جزای قیافه کنند
 اول عالم فیض نور مطلق و جامعیت اسماء و صفات که می معرفت از اینجا فاضل شود
 دوم مقام عشق و محبت که باده الهی و شوق از اینجا می رسد سیم نفس عارف که جمیع
 انواع معرفت و ممان باده محبت است معنی است که بد ملائک و عالم فیض
 و انوار کشودند باده مقام عشق و کل آدم را سرشته پیمان ساختند و از آن و بیکد
 پر کردند و پیمان آن خم خوانند غرض بیانشانست که قابل فیض و
 محبت است با معنی است که بد ملائک در میانند که متوسل بادم بشدند و شراب

محبت سپمانه نفس انسانی نوشیدند با معنی آنکه در بدم ملاقات متوسل میخانند که
نفس الحقه انسانی است شدند سپمانه از کل آدم ساختند با معنی آنکه در بدم ^{بیت} تمام سپمانه را
و تکریم بعالی نفس انسانی آمد و طهنت آدم را ساختند و بدن او را پر داخل نفس با طهنت
و ابان مرتبه نمودند و اینها بر در میخانه عشق ای ملک شیخ کوی کاند را اینجا
آدم مخمری کنند چون بیدر میخانه عشق که عالم جمع و نور و فیض است با عالم محبت و طهنت
و عشق و رسد داخل مشو و تسبیح و تن بهر خدای کن و بگو سبحانک لا اله الا ما علمنا
چه اینجا مقام انسانیت و طهنت انسان داد را اینجا مخمری کنند و ملک را در اینجا راه
نبشت با مردم از تسبیح سجد است یعنی چون با اینجا آمدی سجد کن که اینجا جای تحمیل طهنت
آدم است و تو ما موری که بجهت آدم سجد کنی فائده بکبر حق و اوا امثال او
و با قدر بزه کند متاسی آن رفاد کرم را بکبر با مروه و مخلوط داخل فرج کند یعنی قدر
و عمار را بر پرد و قدری مروه را بعد از آن برزد تا تمام شود و باید از نصف
فرج نکند و در اندیق را شد و صلح محکم کند فائده را بکند و در او را شد و صلح
لولة اندیق با دهن فائده محکم و اقش برافزود و نمک است اقش کند تا نه ساعت با
بشر آنکه آن مقطر می شود و بعد از آن مقطر را در وی انکشت که داخله را بقطر
کند از این ظاهر است که فائده فرج است این مقطر را ثبات عروس خلای نام دارد و تشریح
که تقصیل آن در نظیر آن مان کور شد فائده ای مبارکه که نور شصت و شش مرتبه
در وقت خواب متباحصول سپرد در عالم رؤیای شود بحواله الله العالم قطع بیکانه
که در کون و سوره و چهار طبایع چه پنج حس شش ارکان متابعد مراد اگر
هفت و نه سوی هشت جنت پند زنده سپهر پند نوع می سد غیر او را پضا

عن الله فالتة اكبر ^{في} ينسب ^{في} الخضرة وبحسن قرائته من المسافر المسلمة وحيث انجمن
ساعدتكم سلامة وبر عاكر الزمن من كل جانب مفضضا عليكم ما قصدتم من المني
ينج سلككم في فنون الاسالب ^{في} قبل ان لو ابنا انطوى الحديث الذي جرى فلا يجمع
الواشي بينك ولا ادرى نقالوا بنا حتى نعود الى الرضا وحتى كان لود لم يتغير من
اليوم تاريج المودة بيننا عفي الله عن ذاك العتاب الذي جرى ^{في} قبل وقد طال شرح
القبل والقال بيننا وماذا ^{في} الشرح الا ليقصرا ^{في} معنى مجمع الايام ينبغي بينكم ويصفو
لنا من عيشنا ما نكدر ^{في} قبل دنياك مبدان وانت بظهرها كره واسبنا القضاء ^{في} الح
ابو الاسحق ^{في} القبا ولهلة لادق من جرهما وسنا كان في حرها النيران تشعل

احاط في العسكر البق د ولجب ما ينزل الاشجاع فانزل يطل من كان في الحرم طاعين ^{في} شاملة
لا يمنع الحجب سرهما ولا الكل طافوا علينا وهر السيف يتجنا حتى اذا مضت ^{في} لحننا ^{في} مسراها ^{في} د
اكلوا المتبني شكوت وما الشكوى لثلى بعادة ولكن يفيض الحاس عند امتلا
ولر ما ذ القبت من الدنيا واعجبها اني بما انا بال ^{في} منسوب ^{في} الى ^{في} المومنين
لو عشت الف عام في سجدة لربي شكر الفضل يوم لم يقض الزام والعام الف شهر
والشهر الف يوم واليوم الف حين والحين الف عام وحديث مكتوب في خزائنه هذا
من آل اقوام عهدتهم في خفض عيش عن ماله خطر صاحب بهم ناثبات الدهر
فاقبلوا الى القبور فلا عيب لهم ولا اثر ^{في} قبل ^{في} على الحاجات فقال فقال مفايحها ^{في} الهذا
في الكلام ^{في} منسوب ^{في} الى الدنيا وقلت الى بني اكا بدخر قمته ^{في} ليس ^{في} محلي
اكل شريف من علي جدوده حرام عليه لودق غير محلل فقال نعم يا بن الحسين ^{في} د
لهم عنادي حين طلقني على شعر منسوب ^{في} الى المومنين كما ازوج هامة في ابكة

هفتین بجمعه و شنباء خلایمان بنا و فرقی بیننا ان الزمان مفرق الاجاب
 قبل الخی بر جلالا باقی الدین تدفعوا ولا اراهم رضوا بالعبث الدون فاستغیرا لانه
 عن دنیا الماوله كما استغنی الماوله بدنیاهم عن الدین ابعیها امرنا استغنی علی
 دلست الباس المقلوب وضای به الصد الرحب واوغاث المکاره واغاث ودارک
 فی مکانها المخطوب ولم یزل نکشاً لضر وجهها ولا اعنی بجهلته لا ذریب انانک
 علی قنوط منغوث یمین بهر الله استجب نکل الحاد ثانی لمن تنامت من
 بهامرج وریب نفسی زاکر قد بدت منکم امور ماعهدناها وطرقت الی العین
 طریقا ما سلکهاها بنتم بیننا انما کما قدریناها وعرضتم بانوال وما یجمل معنا
 ونجیم بافعال وحسنتم لها وکرجائنا عنکم حکایات رددناها وایشاء رادها
 وایشاء اداها وقلنا ما اربناها دعوانک المفالون واکروا بها فلما وللا
 بحسن بین الناس کما امرنا بجهنم سورة السوان منکم ودرسناها وما دلت بنا
 حی جبرنا وقلناها فرجل نطلب السی لبکم قد قطعناها وعین تمنی ان تراک
 قد غضناها ونفس کما استناث للقباء ورجزناها وکانک بیننا طرقت وها
 نحن سدناها فلو انکم حیثان عدن ما دخلناها تاوانج نرائی مکرکس اند
 وی ایشاء ندارد چون من طرقت سیدان دارد یک تنه بی صد هزار کشور جاوان
 دلی من حاجت سیدان دارد یکسان یکدگر که پای جنوم سلسله زین بیشتر نگاه
 ندارد نماز کجا و خیال بزم وصالک زانکه کداستی بیاء ندارد بیسر پای کمر
 که خوشتر بزمین در نظرش قدر کاه ندارد تارک ساحان چار بالش علیک نیست
 قصوری اگر کلاه ندارد دوق حضور تو تن درست ندارند در حرمت جز شکسته

راه ندارد که یکشی جاکو که نواری بند میزد و کشت پناه ندارد کردن تا راجع
 جور نکوبان محکم عشق او خواهد دارد و اگر کشت کاند و رخ نظر مدنی از ندارد
 با هر من در غم خواهر انکار ندارد دست کوته نکند از تو باز دارد و پشیمان پای کلیچ خبر از
 سر نشخار ندارد با قدرت فلخنه شیفند از سر نکوبد با رخ بلبیل شیدا سر
 کلزار ندارد چاه ها و تپ چاه و تخت سحر ترا پند دوش ضحاک چهره زلف سپید نداند
 مار ندارد به ملی نیست چهره من که چه نداری یکسر موی که صد صید گرفتارند در اخلقه
 بسته که نم اند غم فراک دارد با سمنند چه کند پای که رفتار ندارد خود تاج
 پانی بغافل و ساند با صبا نیز بخالت که او بار ندارد حکایت در سمنند بکند
 و در و پست و بیست نرد و کاشان محصلی از تحصیل از آن مرد سید فقیری مطالبه در و پست
 و صبر بولی نمود و نشستی کرد و آن پیاده عجز و الحاح می نمود که ندانم چند روزی
 مرا مهلت ده تا خدا چاره بسازد و از چند من شرم کنان ملعون گفت که چو دشت کار ساز
 از وی شود با شتر از سر خود دفع کند با کار سازی تو را بکند و از آن سید ضامی که فخر
 گفت هرگاه فردا اول طلوع آفتاب جرداندهی بخاست بخلق تو خواهی بخت بگو
 بحدت هرکاری می تواند بکند چو شب شد از منظر ظالم پیام خان رفت که بخوابد بجهت
 بول کردن بلباس رفت و بر تار یکی پابر ناودان گذاشته ناودان بهفتاد و آن نیز
 بهفتاد و بر ناودان چاه بیست و نه لای بود سر نگون بان چاه افتاد و در آن نیمه
 کسی از احوال او مطلع نشد چون روز شد او را یافتند که سر او تا حواله او ناف درخت
 فرو رفته و اینقدر بخت بخلق او فرو رفته که شکم او ورم کرده سره راست و شراب
 از آن سید بیچاره من دفع شد حکایت یکی از ثقات نقل کرد که چند کدو کاشا بپا

مری بود تا محمد علی نام مبتلا شریف عطا و متوجه موردی ایشانی و غن
 کرده که در بکری شیخ و جدا جناس عطاری خرید و فروش نکند شخص سید فقیر الله
 بکن سرشیم تحصیل کرده این را به شخصی فروخت از آن ظالم مطلع شد در بازار با
 بر خورد و دشنام بسیار داد و چند سبلی برد و زن بدین پیاده روانه
 شد گفت چدم سزای تو را بد میدانم که این را شنید اعراضی شد ملازم خود را
 گفت انتبه در بگردانید و چند پشت گرفتن بشک باورنده و گفت برو و جلد
 را بگو گفت مرا بیرون آورد و در دیکر از ظالم تکیه کرد و در شب کتفهای او زد
 آمد و در دویم و دم شد بد کرده ماده بکنفهای او ریخت و در و چهارم را
 مجموع کوششهای او را تراشید بخوبی که سرهای کتف و بیرون آمد و در و پنجم
 بر بال علی فکر کرد و افتاد و افتاد تا اوج ناله بیانشان بکاردی و این مهانه
 بریدم مباد عتیب که شود که دست نیبدم خیزد هید و افتاد که وک تو بر کنم
 بد و بی با ده کلانک جیب خرقه در بد چرخش بچاقه زلف تو دو کند افتاد
 من اصرار شد و امضای دانه بریدم بد ز کلین جنت چه خواها که خلد بن
 رد و در فرات چه بجه که کشیدم طبع بشکست با نایع خلد ندارم شکم دارم
 بواج کاه سدره که بریدم یکی بکام دل و درج پاسخی نکشودی شش کار در تپیان
 هزار طعنه شنیدم مجز هوای که فرات بری نفساندم بدام شد بقبض منظر
 بریدم تو که زدن من بقلب بگو بدک منت بدیدم و بد بلبان یکا و رسید
 اگر ز کشن تا اوج هست کام تو حاصل منش فدی تو کردم که کشش بچام بدم شعر
 که سپر شادی ببر ده راه بستر منزل ما شکر الله که ندارد کله از غم دل دل جویان

بپریم و داین ذجله که هست قاید بدان اثر بخت نبون ساحل ما و ده نمان برده
ده بی اثر و مفصل و در ترسم ای نایقه بمنزل نبی محمل ما و از سر پست بر دشمن نکشتا
که باز نکشاید بجزان دوست که مشکل ما هیچ نمی نشانند و نم خوردیم خوردید
جز ندانست چه توان بود و بیکر حاصل ما هر همان بجزان ما بکن شدند چرا بکن
بست ره ناله دل غافل ما خود بتاراج و لایست نه پستند که در است بخوا نشانند
جان در قدم فانی ما حدیث ضعیف است **سئل عن الذکر عن علی** فقال الذکر بین کثر
والاسلام بین سبقتین و الذکر بین نبین فرضین متل ان معنایان ذکر العبد لله بکون
له بین ذکرین له من الله الاول ذکره له بالتوفیق للذکر قبل الذکر و الثاني له بالغفر
له بعد الذکر و الاسلام بکون مسبوقا بالسبقت الخوف للكفار حتى يسلو اثم بالسيف
الخوف للمزیدین حتى لم یتردوا و الذکر بین فرضین ترك الذنب بین فرضین التوبة بعد
الذنب امثبا قال فی المدارک فی مسئلة ذبح الهک فی يوم النحر اما وجوب ذبح
النحر فهو قول علمائنا اجمع و اکثر العامة ثم نقل بعدا سطر قبله قول المحققین و کذا
لوز مجتهدی بقیة ذی الحجۃ جاز و قال مقتضی هذه العبارة جواز ذبحه بقیة ذی الحجۃ
لختیار او بصریح الشیخ فی الصباح فقال ان الهک الوجوب يجوز ذبحه بجمیع طوول ذی
الحجۃ و يوم النحر افضل القول و بخود ذک صرح ابن ادریس فی السراج و حکى هذا القول
عن مختصر الصباح و نهابة الشیخ والغنیة لابن زهرة و ظاهر الیه و حکى عن الغنیة انه
الاجماع علیه و هذا مقتضی منه العجب من صاحب المدارک و جبت بقول و هو قول
علمائنا اجمع و هذا العجب من اراء علماء اجماع القدر ما علی امریه خلاف کثیر لان للاجماع
معانی یجتمع بعضها مع الخلف و مع ذلك یعلم اصطلاح کثیر منهم فی الاجماع صریحا

رساله که جناب فاضل احمد نقوی یکی از فضلا و محققان اهل کمال و کمال جاسک از جمله باو ک
 قلم نوشته بسم الله الرحمن الرحیم من غایبانه مابل از کوه خوشم ^{مشت} نظر بچهار
 از آن خوشم هر چند بدیدم بعد از نظاره جمال با کمال و آن نهال ملک فضل و ^{فضل}
 نبوده اما اوصاف پسندیده و اخلاق چیده ایشان را از شجاع زمان و لبث غضنفر
 او ان بعضی جو جفا پس استماع نموده و مشتاق و معنقد ایشان کشته همیشگی
 بچهار و از روی فصاحت و شرف اتصال اشتغال دارد ما چون بنی سیم بدان رزوی
 دل یارب توارزوی ملایم است از فریب محبت والد مرحوم ایشان و تلامذات
 ایشانها ابرهم القواعد مراد است صوره بن یار ایشان بیچاره گاهی که در اینصورت
 با صواب توقف است اندک و راهم خبر بد و اشتیاق و روابی همسایگی را منظور می
 داشت بمقتضای اولیاد از شید نقد با بانی بحر که عمل فرمایند ثمرة دنیا و آخرت ^{میل}
 یافت و خبرها خواهد ساخت هر چند که در مصطب مسکن دارد بونی و من
 سوخته خرمین دارد هر جا که سپه کلمه و شفته ای است شاکر دمن است و خرفه از دمن
 بر صمبر منبر فیض ماث مستور میماند که موضع شریف جاسب بطریق از المؤمنین قم
 عماها الله علی لغاهات و الافات و التلاطم از اراضی طبرستان اما کن مشرف است و مردم اینجا
 از زمان بعثت الی یومناهند شعبه اثنی عشریه و صاحب ایمانند و فضایل ^{بیشتر}
 فاضله بسیار است احادیث و روایات بسیار و او را است از جمله انست که فرمود که فایم
 ال محمد عجل الله فرجه ظهور میکنند و از ده کسان را از منین فاضل و دخت صفا
 خواهند بود و بکفر قطب الصلحی پنج جلد از آن ولایت پاکیزه بودند و فی باب
 کرپه برادر روی بمشرف کرده احرام نداشتیم و قبله هفتاد و یک سال مضایق مضایق

الطاعة واجبة طاعة سلام الله عليه ليست فریاد برآورده که السلام علیکم وعلیٰ اهل بیت
جواب سلام داده و فرموده که علیکم السلام خدام و سادات عقیقه تارینج از اضبط
کردند و بعد از آنکه حضرت شیخ ^{جید} بدان استاعرض نشان رسیده معاوم کشته که اینجو
از برای شیخ بوده و شیخ در زمان سلطان سنج مرماضی که از سال ^{۱۰۱۵} سلجورست بوده
و بجهت پاره دیوار حرم محترم کاشی که بهتر از چینی بهتر تر بتباده اند و تمامی احاد
بنوی مرزوی مران مجید که بران کتابت شده و بتب هند انکاشی جاسبی
بوده و نوپسند ^{ان} مران و احاد بت عبدالعزیز بن ابی نصر قتی بوده در تارینج حسانه
بوده و انهاد بر شتران لوک سوار کرده از معراج ^{۱۰۱۵} این است که انها بطی ارض بحوالی مشهد
مقدس آمد بودند و کودی ضرر دادند ^{۱۰۱۵} صباغی جمعی بر سر کود آمد کسی همراه بود
انها را بر داشتند پیش سیداللقبا سید محمد و سویی بردند و او بکار نشانند و او
شیخ جید از آن تارینج خدام و مجاور و صاحب اختیاران استان بوده اند در زمان ^{۱۰۱۵}
سلطان حسن بایقرا و شاه جمجاه رضوان یار کان سلطان شاه انا و الله بر و مانها
دویش شمس الدین و درویش جمعی شصت سال در آن استان مقدس شرف روز
مشغول بوده و شبها سران استان نهاده خدمت میکردند و خانه زن و فرزند ^{۱۰۱۵}
سید و تکبته درویش جمعی و بالای سر انحضرت در خانه است موجود و از انسا
نسل همانند و در و برادر و در طرف ^{۱۰۱۵} ناشر یک و در سرخ است مقبره و متنی و کتب ^{۱۰۱۵}
مدفن خود ساختند و در آن مدفن بودند و بقعه کار و انسر ^{۱۰۱۵} و اسپاد عمارات عالی
دینت ریت را پیش مانده و بجهت رعایت دین کسناخی انستند از خیار قهر خود
اینجا فرمودند و دیگر صلحا و اقبای از موضع جاسب ^{۱۰۱۵} و خواسته خصوصاً شیخ علی

جاسی که در موضع جمع مکان قم مد نفست و از جمله اهل اعیان و صلوات بوده و دیگر
 طریقت مسالک شیخ نظامی است که سید یوره و اسمش سید لباس بن لباس مشهور است
 چنانچه خود گفته در خط نظامی از بنی کام بینی عدد هزار یک نام لباس کاف
 بری نامش هم نبودند است کاش و دیگر هفت هاید چه در کوه و در بحر کنج کم
 و لیکن نهستان شهر قم حش شیخ از افطاب او تا بوده سلطان زمان و انجمن
 سرها خراب بر اسمان رسید چنانچه خود صفر ماید بگفتم بوش هم چون زبان پاک
 چه بدیم اسمان بر خواست زجای در عین فقر و دو ویشی سلطان زمان و اباب
 حکم و فرمان پیوسته میل و متش نشانند چنانچه خود در مناجات و توحید مکتوب
 چون بعد چو آن تو بدد بکس نرفتم از بر تو هر دایردم فرستای من خواستم
 توام دای چو نیک بود که تو گفتم پی و انچه ز سید نیست ستم کی و دیگر حالات
 شیخ بسیار است در عصر سلطان طغرل بن ارسلان بوده و در شهر و دهها شهر
 ظاهر در بلد کنی بر طواف اهل عالم است که با ان شیخ از اعجاز اسما و انشاء الله تعالی بعضی دیگر
 نوشته خواهد شد بتعاقب فرستاده می شود و دیگر آنکه جابجای بقا بحضرت
 امام ضامن امام رضا علیه السلام انشاء الله و در تمام شد مکتوب حضرت انار بن وانا
 پناه حقایق و معارف اکا و علم علما اعراض احمد حق ر فاعل و نال اسماء الحسنی خواص
 فاعل و نال اسماء الحسنی خواص فاعل و نال اسماء الحسنی خواص
 ان تاخذ لکل حرف من اسمک سماء اولیه و نال لک حرف لک حرف و نال لک حرف لک حرف
 او بعد در حرف و نال او بعد در حرف و نال او بعد در حرف و نال او بعد در حرف
 ان تاخذ لکل حاجتک مثل انی تاخذ المجد و المحلم و المعطى و الدلیل و نال لک حرف

الذكر

يا وهاب يا ولي يا جوار صل على محمد وال محمد وافعل بى كذا وكذا ولا تخط بالحق الحلال
بالحي المحيوة فى كل شئ وفى الوهاب الجواد العطيء لكل شئ وفى لولى لقىام بكل
ولتكن حاجتك مام باللك حاله الذكر فدم ايام دعائك ذكرى ندره عاكسك
فاستجلب و وعدك فصدقه نصيحي ^{من} يدانك بكي ازا شئ اعظمه لى به غفرا و غفرا
است ومقتضى ظهوران وجود من نب است پس نبايد من نب عاصى ما بر
دويم ونا اميد باشد چه پدر و مادر ما گسى بودند كه بعد از زوسه شيطان تحسنا
كردند و اين صفات را بشان بما ميراث رسيد و اين دو نفر اول عصا بودند و
تلكه كن پدر ما فادم و پشيمان فطرت ادم بر تو غالب است الا سجنيت شيطان در تو
تلكه هست و از زمره و شار كه هم فى الاموال والا ولا خواهي بوسى الاحياء قال ابوهم
الطاف ليله و كانت مطيرة و وقعت الملقوم و قلت يا رب اعصمى حتى لا اعصيت
فنهت من الببت يا ابراهيم انك انى لعصه و كل عبادى المؤمنين يطلبونك
فاذا اعصمتهم فعلى من افضل صلن اغفر قبل ومنه اخذ الحجام اباد خرابان زنى خود
ما است خون دو و مراد توبه در كردن ما است كومن نكنم كناه رحمت كه كند از
رحمت را كند كرم ما است قال بعض الحكماء اخوان الناس بالخوان الحديث ان لا يصح
الى حد يش من كلامهم صد بيق من صدقك لا من صدقك واخوك من ذلك
من كلام بعض العلماء ترك المداواة طرف من الجنون لا تقبل قوله فلا تصدق به من لا
تصدق الخراف وان اجتهد اليمين من عادى من و ندره هبت هيبته من عادى
منه ندم صدق الولد نعم الولد صفاقة الوجه و ذق حاضر علامه الكذاب جوته
لغير مستحلف خبر مالك ما وفاك و شره ما وقته فون الحاجة خبر من طلبها من غير

لا من عدوك

اهلها

اهلها غضب الحیاهل فی قوله وغضب لعاقل فی فعله ادع حوائج من عجز حاجه
 البک فی تار فیج ابن العساکر ان شخصاً من اصحاب بعض الصالحی اقل راسه فی التوبه
 بعد موته ففعلت ما فعل بک الله والوقفی بین یدیه قال بافلان اندک بما غفر بک
 فملت بصالح علی قال لا قلت باخلاصی فی عبودتک قال لا قلت بکذا وکذا قال لا یلی هذا
 لا غفر لک بها ففعلت لکی فیما ذال تذکره من تمشی فی دروب بغداد فوجدت هره
 صغیر قد اضعفها البرد وهی تزیو الی اصول الجدار من شدة الثلج والبرد فاحس
 رحمة لها فادخلتها فی فرکان علیئذ وفاته لها من البرد ففعلت نعم قال برحمتک الکریم
 الهرة حیثک وقریب بابینک انحر و بعضی از علما مؤلفین از احقنا فاضل ملا محمد
 باقر المحمسی رحمه الله حقیر حکایت کرد که فاضل مذکور با ملا محمد باقر
 معاشه نمودند که هر یک را سابق بر دیگری وفات رسد و عالم منام اند بگری
 و از انچه بر او گذر شده اعلام نمایند ملا محمد باقر رحمه الله فاضل وفات نمود و بعد از بکس
 شی و او را در واقع پیدا و سوال نمود که با وجود معاشه بر این احوال خود را در
 منام ننمود چندان وحشت گرفتاری مرا بود که به سر می نمود و حال فی الجملة انشور
 فراغی حاصل شد بعد از آن سوال نمود از انچه بر او گذر شده بود گفت مراد من
 خطاب الی یاز داشتند خطاب سید چه او در عرض کردم الی خود ناوای پس باز آن
 من تعداد حسنات خواستند عرض کردم عمداً خود را در توصیف کتب احادیث احباب
 صرف کردم و در جمع احادیث تفسیر انها کتابها نوشتم از خطاب سید است است
 لیکن انها را مصدر با سائلین نمود و از توصیف انها و تعریف مردم انها را
 مبتدع و مسر و پیشگ و از مذمت انها و بکشدی همان تعریف توصیف خوشنود

ذلك ذلك

صلوات الله على من نواست عرض کردم اوقات حضرت امامت مجمع مردم بر اوقات صلوات
 صرف کردم خطاب سید بلبل را کثرت واجتماع ماموین مسرتشک و از قتلها الکبر
 و هم چنین عملی ما را نشانید هیچین آنچه گفته بنقصان در مردم و شد تا همه اعمال
 من اند در جبر قبول ساقط و از خود ما بوس خطاب سید که باب عمل مقبول و در ما
 داری روزی تنها بیک از آن کوچه های استقامت میکند شنی ابتدای وقت بر تو و در
 میرفت بر اصفهانی در دست استی از آن کوچه و طفل کوچکی دنبال او میدید بد بر او در دست
 بود بد گفت ای مانند من بر میخوام تو بجهت رضای ما بر با نطفه ای در آن تو
 کردی ما تو را بهمان عمل بخشدیم و از من بدیم منقولست که مسخره فرعون که در جمع
 احوال خود و ابی نور موسی نمود و مردم را خند بنگ چون فرعون با قوم خود غرق شد
 و او بسلامت رفت موسی او را آورد که خدا با همه زار من را و بود ندا آمد که ای
 موسی خود را چون شبیه بتوی نمود عیب بود که مشابه تو را که دوستی چونند شما
 دارم لبعضهم من بنی العلیل من البلاء یا اذاکان البلاء من الطیب و قیل
 من الاستنباس بالناس علایة الافلاس ای عن معرفه الله من کان قلبه شغیبا بد کراهه استو
 عن الحادیق فضلا عن مؤانستهم و قیل لا یبغی للعاقل ان یطرد طاعة غیره و طاعة نفسه
 علیه شغفه و قیل التجیزه بعد ثلث تجدید للصیبه و التهنیه بعد ثلثه استخفافا
 بالمودة و صیبه حسنه و صیبه عریبه یزیدها بدین و وجهها فقال لها یا یزید قد
 فارقنا العیش لدی منیر درجت و الموضع الذی من خرجت الی و کفره فلو نکو فی مقبره
 و فزین له و القبر کوفی و زوجات من یکمن الیک عبد و لعطفی عنی خصالا عشر اکون
 لک شرفا و ذکر الاولی و الثانیه حسن الصحیبه یا لقناعه و جلیل المعاشرة بالسمع

الطاعة الثالثة والرابعة المتفق لوضع عبته وانقه فلا يقع غيره منك على فتح واستنكر
 ولا تلم انقه منك بما جئنا واعلم ان احسن الكحل المودة وان اطيب الطيب المساء
 والخامسة والسادسة لحفظ الماله والرعاية لحشمة عياله واعلم ان اصل الاحتفاظ
 بالمال حسن التقدير والرعاية للحشمة والعيال حسن التدبير والتسابعة والثامنة التعمد
 لوقت طعامه والهدى عند مناهة فخره لجموع ملهته وتنقبض النوم مضطربة وكنا
 والعاشرة لا تقضى له سر ولا تقص له امر فانك ان فشيت سره لم تافى عنده وان
 عصيت امره او عرت صدره و زاد فيها بعضهم الحادية عشرة والثانية عشرة والثالثة عشرة
 وحسن الكلام قال روي بهان دو وخلصت لهند يدا اهل لست سخن دل بيدي تو
 عيب مردم دامودن عيب خود دامودنم نمودنست قال وحب بلغنا ان بلدي ^{الاعتراف} عيب مردم
 مثل الجحى فقال له انصح فقال لا اريد ذلك لكن اخبرني عن بني آدم قال هم ثلاثة
 اصناف عندنا صنف منهم معصومون مثلك سخن في راحة منهم ليس اساعناهم ^{خوف}
 اخر الدنهم في ابد بنام نيز الكوة في ابدى صديبانكم متلقفهم كيف شئنا ^{الافعال}
 انفسهم و سخن في راحة منهم ابصر وصنف ثالث هم اشد الاضعا عندنا نقبل الى
 احد هم فيندل جهد نافي قنننه ونتمكن منه نقننه في بصرهم يفرغ الى الاستغفار
 واليوبه فيفسد علينا كل شئ فعلناه ثم نعود اليه فيعوق ^{الافعال} فلا يناس منه يدرك منه كونه
 حاجتنا فنحن منه فيعناء ^{الافعال} فاعلم ان جميع خبرات الدنيا والاخرة جمعت في كلمة واحدة
 هي التقوى انظر الى القران ما علق عليها من جزئيات اصابا لهما من سعادة وكرام
 دنوبه واجز وبه الاول لثناء عليها قال الله سبحانه وان تصبروا وتتقوا فان ذلك
 من عزم الامور ^{الافعال} المحفوظ والمحرم من الاعداء والمأكوفين قال الله تعالى وان تصبروا

وَنَقُولُوا ابْصُرْ كَمَا كُتِبَ لَهُمْ شَيْئًا مِّنَ النَّاسِ فِي النَّصْرِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا
عَنِ النَّجَاةِ مِنَ النَّارِ قَالَ اللَّهُ سَجَانُهُمْ نَجَّى الَّذِينَ اتَّقَوْا هَا الْخُلُودُ فِي الْجَنَّةِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ
أَعَدَّ لِلْمُتَّقِينَ وَالنَّجَاةِ مِنَ الشَّدَايدِ وَالْوَرَقِ الْحُلُلُ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ وَمَنِ اتَّقَى اللَّهَ يَجْعَلْهُ
خُرْجًا وَبُرْزُقًا مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ٧ أَصْلَحِ الْعَمَلَ قَالَ عِزَّانُهُ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا
اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا يَصْلَحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ أَعْظَمْنَا لَدُنَّ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ وَيُغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَيَحِبَّ اللَّهُ نَعَمْ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ٨ قَبُولِ الْأَعْمَالِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ إِنَّمَا يُنْقِلُ
اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ٩ الْأَكْرَامِ وَالْأَعْرَافِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ إِنَّ كَوْمَكُمُ عِنْدَ اللَّهِ تُنْقِلُكُمْ ١٠ الدُّنْيَا
عِنْدَ الْمَوْتِ قَالَ اللَّهُ نَعَمْ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ لَهُمْ لِبَاسٌ فِي الْجَنَّةِ نَبَا الْأَمْرِ
وَلَا جُلُوعٌ لِّهَا وَلَا حُمَاقٌ قَالَ اللَّهُ سَجَانُهُ وَلِضَاحِكُهُنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا الْكُتَابِ مِنْ
أَنَّا تَقُولُ اللَّهُ قَبْلَكُمْ وَأَبَاكُمْ مَنْفُوسُ كَمَا بِأَدْنَاهُ عَادِلٌ وَبَرٌّ يُوَدُّكُمْ بِمَا تَعْمَلُونَ وَخَدَّ مَنَابِرُ
تَقْصِيرُكُمْ يَوْمَ رَوْدِي وَأَوَّلُ لَيْلِي كَفْتُ وَرَشُوكُمْ طَرِيقِي وَبَرِّي بِجَاهِلِي يَأْتِي
دَعْوَتِي أَجْزَى نَهَيْتُ جِهَانِي لِمَا لَمْ يَحِلَّ لَهَا وَخَطَايَاكُمْ يَوْمَ عَرَضَ مَدَنِي بِحُكْمِي
أَنْ مِنْ بَرٍّ خُورٌ كَسْبَانَا دَانٍ وَاجِقٌ وَجَاهِلِي نَاكِزٌ خُورٌ وَكَفْتُ جِهَانِي كَارُودِي
بِرٍّ وَرَادِي وَخُورٌ دَانٍ قَالَ بَعْضُ الْعَارِفِينَ ثَمَرَةُ التَّجَرُّدِ سُرْعَةُ الْعَوْدِ إِلَى الْوُطَنِ لَا
وَيُجَالِ الْأَنْبِيَاءُ بِالْعَالَمِ الْفَسَادِ وَهُوَ الَّذِي عَنَاهُ سَبِيلُ الْمُرْسَلِينَ بِقَوْلِهِ حَبِ الْوُطَنِ
مِنَ الْإِيمَانِ وَقَدْ وَقَعَ فِي التَّنْزِيلِ الْإِلَهِي الْإِشَارَةُ بِقَوْلِهِ يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَى
رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي أَوْ دَخُلِي جَنَّتِي فَأَيُّهَا السَّالِكُ إِنَّ تَقَرُّمَ
الْوُطَنِ دَمَشَقٍ وَبَغْدَادٍ وَغَيْرِهِمَا مِنَ الْبِلَادِ فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ لَدُنْهَا وَقَدْ قَالَ النَّبِيُّ
جُودُ الْعَيْنِ مِنْ مِثَالَةِ الْقَلْبِ وَمِثَالَةُ الْقَلْبِ مِنْ جِلْدِهَا وَحَبْلُهَا وَتَبَارَكَ

خطبة لله در فائله ابن وطن مصر وعراق وبشام بنبت ابن وطن شيراز
كان انا بنبت وقال الله عز من قائل اخر جنك من هذه القبرية الظالم اهلها بعني
بالقبرية بالوفات الطويلة والرسومات لعادية الظلمانية فان وصلت الى المطول
نظوي لك ثم طوي لك اني اذكر لك الاجل في اثناء الطريق فقد وقع اجره على الله
كما قال عمر شانه ومن يخرج من بته مهاجر الى الله ورسوله ثم يدرك الموت فقد وقع
اجره على الله واعلم ايها السالك كما ان الحاسة الجليدية تذا صارت مؤنة برمد مثلا
في محرم من اجلا والاشعة الفاضلة من الشمس كلك البصيرة اذا كانت مؤنة
بالموت اتباع الشهوات والاختلال باهل الدنيا والانغماس معهم في كدوراتهم في
محرم من ادراك الانوار القدسية معجوبة عن ذوق الذات الانسية وما احسن ما قبل
اسرلة من مائدة وكرهه تورا جده عيشها استكدر ملك جبا مهتبانبت ثم
ان الحواس الباطنية الروحية اقوى ادراكا من الحواس الظاهرة الجسدية فان تلك
ناظرة بالاجاب منطبقة من وراء النقاب غير ان ادراك هذه مشروطة بتعبها
وامانة وادراك تلك مشروطة بتجربتها والبك والخائفة كما قال المولوي صحت ابن
حسن زعموني صحت المحسن من عيب بدن فائدة قال نصير الدين الحنف الطوسي
من انوى الاستبالة للرزق افاثة الصلوات الخشوع والخشوع وقرائهم سورة
الواقعة خصوصا بالليل ووقت العشاء وقرائهم سورة يس الملك قتل الصبح بها
يزيد في الرزق ان تقول كل يوم بعد انشقاق الفجر وقت الصلوة مائة مرة سبحا
الله العظيم استغفر الله واتوب اليه وان تقول لا اله الا الله الملك الحق المبين كل
يوم صباحا ومساءما مرة ان تقول بعد صلوة الفجر كل يوم الحمد لله وسبحا

الله ولا اله الا الله والله اكبر ثلثا وثلثين والله اكبر اربعاً وثلثين وبعد صلوات الله
 ايضاً وثلث غفر الله سبعين مرة بعد صلوة الفجر تكثر من قول لا حول ولا قوة الا
 بالله العلي العظيم فاقوله قال الغزالي العزقي بن الرعاء والامني بن الرعاء يكون على
 بخلاف التمني فمن ذرع واجتهد وجمع سبداً ثم يقول رجوان يحصل منه مائة فغير
 فذلك منه رجاء والاخر ذرع ورجاء لا يعمل يوم اذ هب نام فاذا جاء وقت الحشا
 يقول رجوان يحصل له مائة فغير فيقول هذه الامنية التي لا اصل لها قتيل ونعم ما قيل
 الا برب الا في فخ والعزم والخال وبال والولد كمد والا فرب عقارب ايمان المرء يقدر
 سئل بعض الوعاظ في المنبر كيف شعر على بالسائل مع كونه مستغفراً في الاقبال
 بكلمة على الله فاشد بقي ويشرب لالههم سكرته من النبي ولا يلهو عن الحاسر
 اطاعه سكرته حتى يتحكم من فعل الصلوة فهذا افضل للناس اقول قد شعر على
 بالسائل ولم يشعر بالسهم الذي اخرج من رجله المباركة في الصلوة مما اضيق من الجمع
 والاله الشديدي ذلك لاجل ان الاول كان من متعلقات القلوب ومن طاعة من تقيه
 اليه الصلوة فاقباله اليه لا ينافي اقباله بكل ما يتعلق به بخلاف الثاني فان من
 متعلقات بدنه الشريف وقد غفل عنه بالمرّة ويمكن ان يكون ذلك لاجل الخلط
 المحاللات فاقوله لا تمارح الشريف فيحقق عليك الا الذي فيجرب عليك بدانك
 حكما كفته انك علامت حسن خلق ده چهل ست اول باهره مان ودر كار بنه كوشت
 ناكردن ودر نفس خود انصاف دن م عيب كشتا ناجستن ع چون از كسي نكرد
 وجود ايد از ناويل بنوكردن ده عدد ركناه را بد يرفتن حاجت محتاجان را
 بروردن و در پنج مره مان كشيدن م عيب نفس خود ديدن م با خلق روى

نازده داشتن: آبا مردمان سخن گفتن ^{خوش} **هیل** معایب السفر سبعة مفارقة الانسا
 من مالفه و مقارن من لا يشاكله و الخاطرة بما يملكه و مخالفة عادة ترفي مأكلة و
 منامة و مجاهدة الحر و البرد بنفسه و احتمال لال المكاره و الملاح و السعي كل يوم ^{بمحصل}
 منزله جديد قال بعض الحكماء حتى تقعد فاذا قعدت كنت بعز مقامك و لا تنطق حتى
 تستنطق فان استنطقت كنت عالا ^{لا تنطق} **قيل** الجاهل من لا جاهل له بتدبير امره من
 لا سبيل له يدفع عنه قال الشاعر لا يلبث الجاهل ان ينهض و الا الجاهل ما لا يستعز
 ببول حكيم ^{بجاهل} كان بالبادية رجل له عيال و خيمة و كان له جار ينقلون عليه الماء
 و يحمل عليه بخاردهم و ديات يوظف للصلاة و كلب يحرسهم فجاء في ليلة تغلب فخذ
 دهم فخرتوا اللذيات و كانا الرجل صالحا فقال عسى ان يكون خيرا ثم جاء و ثبت فخرق
 بطن الحمار فقال الرجل عسى ان يكون خيرا ثم اصبحوا ذات يوم فظفروا فاذا بسبي كل مركان
 حولهم و قتل بعضهم و بقوا سائمين و انما اخذوا اولئك بما كان عندهم من اموالهم
 الكلاب ^{كان} لي شهر الدبكة فائدته قتل في وجهه شبهة البراءة فبذل ذلك الاسلام جددهم خا
 لهم خاتم تحت فصر من السم بهل الفصر عند الشدائد و الغصص فليسكن فورد على شاة
 ابن عبد الملك ابام امارته و كان عند عبد الملك لخير اذ حضر السم بصر و بخر جنازة
 ففعل ذلك اشاهشام الظن بخالد فقال هل معل سم فاجاب و كان لغندة فارسية
 بالي نكشري دارم و درين نكشري دهري است که در شد ابد بزم کم و با بخته ببرد بضم
 هم مسی شد و سئل او بر مکته و در تانچ قد پی که در سنه بانصد کسری ثالثه
 شد بود که در شهر بلخ بنو چهر هیکلی بنا کرده بودند بنام و مر بخته معارضه کعبه و از
 نیز که می نامیدند چون فرسج بن افش پوستی شهو کرده اند از افش خانه کردند و باس خد

و جاکه خبر مرد و بیاچ و بان یو شانه ناز
 و جاکه خبر مرد و بیاچ و بان یو شانه ناز
 و جاکه خبر مرد و بیاچ و بان یو شانه ناز

اورا بر مکه گفتند یعنی فالی مکه و نوبت ریاست ایشان بخالد رسید خلد بر ^{مکه}
 و با بخت او را بر مال بفتح هم می گفتند حکامین گویند بعضی از ملوک مصر و
 فراعنه ایجاد و قبضه می نهادند بودند از اعریان گفتند و مقر کرده بودند هر که از
 انجا عبور کند در انجا بماند کند بجهت موضوع و هر که نکر می انداختند باندانشان و از
 کشتی و لپکن و حاجت و را بر آوردی بشرطیکه اند و حاجت خواهش سلطنت
 و بخت و قتل نباشد و دوی می رزی کا زار اهل افریقه با کز کا زوی از انجا
 گذشته و چون نشیند بود همان نکر می حرام و را کفر می نزد ملک بودند ملک
 او را عتاب کرد جواب داد که جاهل بودم و اگر میدانستم هرگز رگت بماند می کرد
 و ادم اینجاکه در نخل جایت تو باشم ملک گفت خانه ندارد و حاجت بخوان
 بخت و مملکت که کشتی هستی پس کا ز و بیچف راست نظر کرد و امر را شفیع
 کرد و تضرع کرد سود بخشید چون مابوس شد گفت هزار دینار من دهی یا این
 که بجهت اولادم بفرستم همان نخله بفرارد بپندار و این حاضر کرد و وجه تسلیم او
 شد و با فریقه رفت گفت و هم آنکه بهر پادشاهان و سلطان و مضافین کردند
 بنیم یکی سوار و ما هم و یکی منوس و دیگری شد بد ابتداء ملک که سلطنت
 طولانی تفکر کرد و مجتاضا گفت چه میگوید همگی گفتند باید طریقه و سنن با
 را از دست نداد و حکم مقر جاری کرد پس ملک از سر بر برداشت گفت ای کار و مشغول
 و دین باش کا ز پادشاه مابوس و قفای ملک شد که سر او زده برود و افتاد
 و به پوش شد چون بهوش آمد گفت بمر این زدن خضیف بود یا متوسط یا
 شد پاد کا ز و گفت هر چه ملک بعد از این ملاحظه فرماید خواهد شد گفت

والله که اکثر این سبک بوده من از متوسط خواهم مرد پس و کرد بحسب عربان که او را
 آورده بودند گفت ای او که در نا و حرام زادگان چگونه دید بد که این مرد نماز نکند
 والله که من بدادم نماز کرد بهیشتی که هیچکس این بنا کوئی نماز نکند پس او را
 و هاکرد و امر نمود که عربان را ضرب کردند و قاتل کردند و نارنج بلدان مذکور است
 که در آن چوانی است که در جاشی باشد از ناقه حبشه و کا و وحشی ضبع
 هم مهرسد یعنی ناقه و ضبع و کا و جمع شدن آن متولد می شود سر و مثل شتر
 و شاخ آن شاخ کا و دندانهای چون دندانهای کا و پوست آن مثل پوست
 پلنگ و قوایم و مثل قوایم شتر و سم او چون سم کا و دم او چون دم اهو و گردن او
 بسیار بلند و دستهای او بسیار بلند و پاهای آن بسیار کوتاه است از ابقار
 شتر کا و پلنگ گویند قال جالبوس از پنجون خصصوا بامور عشره سواد اللون
 و غلظت الشعر و نفس الأنف غائظه الشفة و تشق البید الکعب تنقز و کثر
 الطرب قل العقل و کما یعضهم فی حروبهم یا کون لهم العذر از اظفره و لا یونی بنحی
 مغنومنا و الغم لا ید و حوالهم فائد که سیامقر یلقب کانت مدینه بدینها و بین
 صنعاء الخیضه قلته ایا ما بناها سباین بنحی بن عرب خطان کانت مدینه
 حصین بنه کثیره اقل حبته لواء عدت لواء کثیره لا شجار لدن ذله الثمار ما کان یوجد
 بهما ن بابت لا بعوض لا شی من الحوام کالجند و العقب نحوهما خرب السبل و هو لک
 اخبر عنده سبحان فارسلنا علیهم سبل العرم و تفرقا بها لاحتی ضرب بهم المثل الشهور
 فبقوا ففرقوا ایدک سبایا و کان اهلها المنفرون عشره طوائف عظیمه ستم منهم ^{منه} بنی
 ای اخذوا جانب الیمن و حواله هم کند و الا شعربون و الازد و مدح و ایما و

بعنا نانا تم

واربعة ثلثا ما الى اخذ واصوب الشمامسة هم عامرة وخزام ونحو غشا وكانت هذه
هكيدة الواقعة قبل بعث عيسى **فائد** في سرانديس جزيرة في بحر هبكد باقصى بلاد القنبر
قال محمد بن زكريا هي ثمانون فرسخا فيها انواع العطر والعود والنادجيل وذات السد
وانواع البواقيت ومعدن الذهب والفضة ومغاص الملوو واكثر اهلها المجوس
بها المسلمون بقى ودوابها في غابة الحسن يوجد فيها نوع كبش لها عشرة قرون **فائد**
في كتاب التارخ ان الكلب السلي الذي ورد في الاخبار منسوب الى السلي وهو
كانت مدبنة عظمه بارض اليمن وقال صاحب التارخ وهو صغير في سنه خمسة
فكر ان تارها اقبل الى الان كان يصوي يري يستدها الذي باب بناني نوع كلب
هو اخبث انواع الكلاب **فائد** الكلب السلي اقول الظمان الذي يقاله بالفارسية
سلكته **فائد** في صغابله باليمن احسن مدنها بناء واصحها هواء واعذبها ماء
والطبيبات تربة واقامها الرضا بناها صغابن وال بن غابري بن شالح قال عمران بن ابي
الحج ليس بارض اليمن بل اكبر من صنعها وهو بلد يحيط الاستواء تقارب ساعتها
لبها ساعاتها نهارها ولا اهلها سنانان وصيفان وفيها جبل اشب هو جبل علي
واسمها بجري من كل جانب ينعد حجر قبل ان يصل الى الارض هو ليلها
الذي يحمل الى سايل البلاد وبها الجنة التي اقام اصحابها البصر منها مصبي هي
على اربع فراسخ من صنعاء **فائد** حمرة ارض اليمن ينسب اليها النجاشي
وهي كرهية جدا من كراهة انواع الفرس اليمن بلاد واسعة من عمان الى بحر وبعها
والاحقاد لان تلال من الرمل بين عدن وحضر موت وكانت مساكن عمار وفيها
العسل وهو نوع من الحنطة حبتان منه كرام لا يوجد الا باليمن هو طعام اهل صنعاء

ونجنان من مخالفتا ليهن من ناحية مكة بناها بنجران بن زيدان سنا شحوب كان
 واقعة اصحاب لاخذ ودمع اهل بنجران فائد في الصبر السقوطي ينسب الى سقطي
 هي جزيرة عظيمة فيها مدن وقرى اهل نصارى من ارض الهند طول هذه الجزيرة نحو
 ثمانين فرسخا وسراند بها فائد في الحجاز حاجز بين الهمم الشامان وهي
 مسيرة شرفا عذبة كثر بها الله تعالى وبها مقام العرب فائد في الرمح الخطي ينسب الى
 الخط بكسر الخاء المعجمة قرية بالهامة بن له اخط هي وهي احسن انواع الوماح خفة وصلابة
 والهامة بن الحجاز والهمم فائد في السند الهند كانا اخوين من ولد نومير بن غنطق
 بن حام نوح كل منهما ساكن ناحية فميت باسره فائد في عدن مدينة مشهورة
 على ساحل بحر الهند من ناحية الهمم ينسب الى عدن بن سنان بن ابراهيم الخليلي بها
 البئر الحظية التي ذكرها الله تعالى لقن فائد في قبضود بلاد بارض الهند
 منها الكافور القيصور وهو احسن انواعه العود القماري ينسب الى قمار وهي
 مدينة مشهورة بارض الهند هي احسن انواع العود فائد في نارنج البلادان
 ابرقوه وهي بلدة مشهورة بارض فارس من عجائبها ان المطر لا يقع داخلها الا قليلا
 واما يقع خارجها دون السور ويرعون ان ذلك انما هو بدعاء ابراهيم الخليل
 زعموا ان الخليل منهم من استعمال الشعير هم لا يستعملونها مع كثرتها فيها وفي
 اخبا فرسان مقدته نار سبباوش بن كيكاس لى دخلها للبقرة عن تنهايم
 انهم تهايون وجهه ابي كانت فيها وابرقوه معرب ركهو يعني قرب الخليل فائد في
 كلبان في الحكمة من اجل الكارم اجتنابا للحارم من دام كسله دام امله عند السند
 الفرج تبيد ومطالع الفرج افضل لعدة الصبر عند السند سعد من لسانه صوته

الى السند وهي جزيرة عظيمة من ارض الهند

ايضا

وكلامه قوت لا يتبد من العيوب ما ستره علم الغيوب ليس من عادة الكرام ^{تتعالى} سره ولا
العرف نفسه من اللئيم بقدر اصلاحه من لكم اذا سكنت عن الجاهل فقد اسعته
جوابا واوجعت عقابا اعراضا صون عرضك ليس من الشباب ما لا يزد ولا
فيه العطاء ولا يعبر عليك العلماء قال بعض العرفاء دع الراغبين في صحبتك و
السارعين الى مناد منك والتعلم من افادتك فليس لك منهم مال ولا يحصل
لك حال ولا جمال ولا يندفع عجز السهم منك مال ولا كمال واعلم ان اخوان الجهر
اعداء السر في القوت يملقوك واذا غبت عنهم سملقوك من اناك منهم كان عليك
وقبيل واذا خرج منك كان عليك مخطبا اهل نفاق وتهمز واصحاب غل وخيل
لا تقرب اجتماعهم عليك فاعرضهم العلم والكمال والحال بل الجاه والمال وان يتخذ
سلبا لا وطاهم وجماد في انفسهم واوزارهم ان قصرت في عرض من اعراضهم كانوا
اشدا عوان عليك يرون زبد هم اليك يفتحا واجبالد بك يتوقعون من ان
تبدل عرضك وديك لهم فتعادي عدوهم وتضر من انهم وخطيئهم وتنهض
لام سعيها وتكون لهم نابعا خبسا بعد ان كنت متبوعا ورئسا ولان لك قبل
اعتزال العامة مقترناة وهو كلام حق لا نأوي الى مدسبين في زماننا كما نهم في
دائم ونحن حق لا ذم ومنته يقبله من يزد دالبه فكانه بهتك تحفئد به ورميلا
يختلف عليه الادوا حتى يتكلف برزق له على الاوزار ثم المدوس المسكين ولو
الضعيف له ان يخرج عن القيام بذلك من ماله لا يزال يتردد الى ابواب المتساقطين
ويقاس الشدايد والذل مقاسا الذليل المهين حتى يكتب له ابرام التمام على
بعض وجوه التجميل الحرام ثم يفي في محضه انفسه على الاصحاب التوزيع على الكلا

ان سوى بينهم مقبل المبرور ونسبوه الى الحق والجهالة والفصوح عن ذلك المصداق المسمى
 والقبور عن القيام في مقام الحقوق بالعدل وان تفاوت بينهم سلفا مستغنيا
 بالسند حداد وثان وعليه ثوران الاسد الاثافي ازال في مقاساتهم في الدنيا
 ومظالمها باخذ في العقبى والعجب منه انه مع ذلك كله والشدا جلد يزعم ان فيها
 بفعله مريد لوجه الله مديع شرع رسول الله تأعيل من الله والفاطم بكفاية طلب
 العلم ولو لم يكن ضحكة للشيطان وسخره لاختوان الزمان يعلم ان فساد الزمان لا سبب
 الاكثره امثال اولئك الاشخاص في هذا الاوان فائتلك كما وصى الشهيد بعض اخوانه
 عليك بتقوى الله في السر والعلانية واخبار لكل مخلوق ولو اساء اليك واحتمال الازد
 ممن كان من خاؤا لله ولو شئت اهنت فلا تقابل الشاتم بكلمة واحدة واذا غضبت
 فاباك والكلام ولكن يتحول من مكانك وتشاغل بغيره بمرح غضبك في غيظك في عهده
 بالذكر اخرتك ذنبك واباك والخال من التوكل على الله في جميع امورك وكن واقفا
 به في مهماتك عليك بالثبات لمن نعم عليك اباك والضحك فانه مهيت القلوب كلها
 انك وتاخر الصلوات عن اول وقتها ولو كان شغل لحي ولا تترك لقضاء صاوة شغل كان
 عليك ولو هو ما واحدا واذا فرغت من الصلوة فصل التوافل عليك بالملزمة
 في طلب العلم منذ كان واباك ومنارعة من تقرر عليه الوديل خذ ما يعطى بالقبول
 اباك ان تطرد النظر في الذي تقرأ ليلة واحدة واجعل لك دامن القرآن وان تمكنت
 من حفظه فاحفظ بل احفظه ما استطعت اجتهد ان يكون كل يوم خيرا من ضياه
 ولو بقبل اباك ان تسمع غيبة احد من خلق الله فانها نعمة لا تحصى لا تنقطع عن
 الزبلك واباك ان تحدث احد في غير العلم واباك وكثرة الكلام ونفل كلام احد

عليك بالمواعظ في كل يوم بخمسة وعشرين مرة اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات
 والمسلمين والمسلمات فان فيها ثوابا جزيلا ولا تنزلنا الا تحت عاقبت العصر سبعا وسبعين مرة و
 اكثر من شرائها يا ازلناه وقل هو الله احد قال بعض الحكماء اذا اردت ان تطيب
 عيشك فادرس من الناس ان يقولوا انك بخون بدل قولهم انك عاقل وقل
 ان لم يكن ما تريد فادرس ما يكون **حكاية منقول** ان كسائي كه در باهم انجمن
 علم روزگاری بفقیر فایز میکرد را بندهم و هر پادشاه که صبح ^{صادق} می رسید من دعا
 طلب میکرد و میبید بد رسته شناسم و در دهکن در من مره بقالی فضو بود هر
 روز از من سوال می نمود که ای هرزه گم بکجا می روی ترک این شغل بجاصل کن
 و یکسوی برو که تو لا یومنه از آن پیدا شود در این اثناء روزی با من خطاب کرد
 که هنوز وقت آن نشد که این کاغذ پاره را داد و حفزه دینی و آب دان بندهک فاسر
 شود و من از سر نشناختم و متقاعد می شدم و بخت صبری نمودم فادرسون علم
 بدرجه قصوی رسید اما از پریشانی بهر شیه بودم که قدردان بجا نشد شیه
 نیز هسایه بود که کاه کاه مرا بجا نیند کرد و فی انخانه مرا دیدم بدیدم بر سر کوچه
 بنا نهاده که راه تنگ نموده و سواره عبور دان میسر نبود کفتم مرا بنزد این راه
 حواله شد هشت چهر این گوشه ساخت کفتم هرگاه هودج تو خواهد از اینجا
 بگذرد بفرما این گوشه را خراب کنند و من باین طعننا صبری نمودم و در
 برده خانه نمود ایستاده بودم ناگاه ملازم امیر بصیر آمد که امیر از اجابت کن کفتم
 او را با من چه رجوع است و من با پنجاه مجلس نوازم آمد و ملازم و فخر بعد از ساعتی
 باز کشته جامه قهنتی و سر شغال ملا پیش من گذاشت گفت پنجاه را بپوش و

بگذشت

نزد لیس حاضر شویم بموجب خبر موده عمل نموده چون نظر لیس بر من افتاد گفت خلیفه
 من موده که بجهت تعلیم فرزندان و این مامون تو را بیعتاد بپیر باید رفت و دهان
 دور استعداده داد و بدیدم زوانه شدم چون مجدست خلیفه رسیدم گفت تا این
 و مامون را نزد من آوردند و در وقت شروع در تعلیم آنها طبقه‌ها را نشان
 کردند و در آن روز چندان در نشان جمع کردم که هرگز تصوان نکرده بودم و هرگاه
 ده هزار دینار بجهت و خطبه من مقرر کرده اند چون بدگذاشت رونی هرین گفت
 از ده دارم که این مامون بمنبر فتنه و خطبه بنکوانش نموده و در آن روز چندان
 در نشان کردم و مرا احوال غیر محصو حاصل شد هرین نیز انعام تمام در حق من
 نمود گفت هر روزی در بخواه گفت من آن دولت پیر مرا در زوی نمائند و بخواهم
 رخصت فرمائی بصره رفتن باشم و کسان خوششان خودشان ابدان و انعام خلیفه
 در حق من مشاهده نمایند و مرا جمع تمام هرین بعد از رخصت حکمی بولی بصره
 نوشت که او با جمع اعیان را استقبال نمایند و فتنه و فتنه با اعیان باشد
 و سلام من آیند چون بصره رسیدم و اهل بصره در رکاب من بسوی خانه خود رفت
 و در هودجی رنگارنگ را داشته چون بانگوشک همای رسید هودج می‌گذاشت
 اسر کردم ناگوشک را از آب کرده و بعد از مراد آن بقال با تحفه بدیدن من با جمعی
 آمد چون نظر من بر او افتاد گفتم ایها الشيخ دیدم که از آن کاغذ پاره‌ها چتر رختی بزر
 شد و چتر شرم بار داد من بقال زبان باعث دارک شود و بجهل خود مغرور گردید
 حکایتی دای جلجله یکی علی قزقال که من صاحب القبر قال اخ از و جتر خالی
 بیان در حد پستی باشد که هرگاه سرفرو سوار مرگی شوند اول ایشان ملعون

در روزی که من در این شهر بودم
 در روزی که من در این شهر بودم
 در روزی که من در این شهر بودم

مکر
انکه اول
از عقاید
شود

و اختصاص باول محل شکاست قال بعض المحققین يجوز بین التجهیز المولوب
 التدریج الانظار والصدقة ولا یخفی ما فیہ فان الانظار لیس بواجب بل التوا
 احد الامرین والمصدق افضل من الفردین سؤال نذر جمال بن نصر و اجرة
 حمله الخاس فی يوم الفرائض فی الفقراء و اجرة حمله لحدید المجد مثل فاستا
 واحد منها و هو حمل الجميع فالاجرة بنصر فی ایهما واعطاء المستاجر اجرة الواحد
 وغانی وقت کالم تمام باه و فغان کدشت چون بکدر دخران که بهارم
 چنان کدشت و لرجعه هلال زاری عشاق که بستی بکوه نبت
 که همان دم فشکستی و اثار بداند که از علوم معتبر هندوان و جوکان علم هم
 است که انواع علم انفاص بن کویند در میان علماء اسلام و ایرانیان متداول نیست
 و صاحب نفایس الفنون در ان کتاب اشاره بجملی بان کرده و یکی از علمای
 که بعنوان سیاحت به هند خشنه شمه از ان را فر گرفته و اصل هندیان جوکان
 اعتناء تمام بان علم است بنای بی احکام برانهای نهند و یکی از برهمنان
 کتاب مختصر که در بیان ان علم ساختن و پرداختن و بعضی از انها را بفارسی نقل
 نموده اند چون طالع بران فولید بسیار است مختصر از انوار دایمی انقل میکنم
 بدانکه چون بعضی چنین میگویند که شهر حیدر اصفهانند که انواکام را خوانند
 و در ان شهر ساحران و هیتا باشند و ایشان را بزبان هندی جوکی خوانند و در
 مسکن زنی جاد و اشیائی که انواکامات دیو و بعضی کام دیو خوانند مردم اهل این
 را علم سحر و هم امونند و گویند ساحران و وهیتا هندیان را می بینند و
 خدمت میکنند پس از استادان شهر شصت و چهار تن گرد آمدند که ایشان

علم

ساحران جهانند و همه جهان بگردند و خود را بصورت دیگر بگردانند چنانکه
 که ایشان در هوا روند همچنانکه روحانیان و ایشان این کتاب وضع کرده اند
 بزبان هستی و جلاله علم و هم و تاثیرات دل و علم دم و سحرهای روحانی که به هم تعلو
 دارد و این کتاب یاد کردند و این کتاب کام و پیچاسنکایا یعنی سنکایا نام کردند
 و در میان ایشان کتابی شریفتر از آن نیست هر که این کتاب یاد کرد او را برتر
 دارند و بغایت عالم شمرند و او را خدمت کنند پس از زبان هندی بسیار
 کرده اند و در پنج سبب است و مخلصان کتاب نیست بدان سعادتی که هرگاه
 از سوراخ بینی راست برآید چنین گویند که این دم از انقباض آید هرگاه از سوراخ
 بینی چپ برآید گویند این دم از ماهی آید این دم سوراخ بینی بافتاب ماه منسوب
 وقت باشد که دم از راست و وقت باشد که دم از چپ و دو وقت باشد که از
 هر دو بیرون آید برآورد و وقت باشد که دم بیرون نیاید و این بحر بهر باب نگاه داشت
 نادم در توان یافت معلوم کرد و باید که پیوسته دم خود را منکرم کرد و کلام
 جانب آید اکثر سوراخی چند دم میبرد و باید دانست که این دم بر ساعات شبانه
 روزی میبرد چنانکه هر دو ساعت از سوئی میبرد چنانکه هر ساعت هفتصد دم میبرد
 شبانه روزی بیست و یکبار و ششصد دم باید و باشد که زیاده باشد و
 باشد که کمتر و نیز گویند که دم پنج است چهار خاکی وادی و آبی و آتشی و دیگر دم
 اسمانی زیاده می آید اول دم خاکی است این دم سویی زمین رود تاد و از ده انگشت
 برود و دو انگشت در است و دوم دم آبی است و آن نیز سویی زمین رود تاد و از ده انگشت
 برسد سیم دم هوایی است و آن برآورد و دو انگشت سپید است چهار دم آتشی است

سوی بالا رود تا چنانکه گشت برسد و کز رود و در نکش سبز است پنجم دم آسمانی است
 و او بسوی زمین رود و در نکش سیاه است ششم دم و هر یکی از جداگان حکمی است
 که بجا بکام خود گفتند و اینچنان دست است و غیرتعلق بر است و در هر چه
 از جانب چپ باشد و برابر روی آن تعلق بچپ باشد دارد و چون معرفت دم معلوم
 گشت بعد از آن بگوئیم که هر شعاعی که در دم نکو باشد و کدام بد بود و از این
 پنج فصل ترتیب داده اند **فصل اول** در عزیمت کارها فصل دوم در بیان
 کسی سؤال کند **فصل سوم** در ضمیر گفتن **فصل چهارم** در شناختن ملک **فصل پنجم**
 در معرفت دم **فصل اول** در عزیمت کارها اگر عزیمت سفر داری بنکر که از جانب چپ آید
 در حال روان شو هیچ توقف مکن که چنانچه خوبی بایی پای چپ پیش باید نهاد که بنکو
 باشد اگر پیش پادشاهی یا نزد پادشاهی بزرگی خواهی شد نام آن بزرگ نهادن اگر حرف نام
 طاعت آید یا بدی است باید و اگر بچند مت بزرگی برای حاجت یا مصالحی دم از جانب
 راست باید و اگر دم از جانب چپ باشد هیچ نباید گفت اگر دم مصاف بر آید باشد
 و باد و کس خصومت خواهند کرد اگر دم راست باشد هیچ توقف نباید کرد و پیش از آنکه
 خصم بر او حمله کند عمل باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ باشد توق
 باید کرد و پیش از آنکه خصم بر او حمله باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ
 آید توقف نباید کرد تا خصم حمله کند تا بر او غالب گردد و اگر است و ستر بوده جو
 حریف دم از جانب راست است باید اگر چپ باشد در آن کند و اگر تشریف بجامه خواهد
 پوشید ز رینه خواهد بست دم چپ باید از آن کردن ستور و فعل بستن ناخن
 چیدن و رفتن پیش پادشاهان و معالجه کردن و کمر شده طلب کردن و زدن رینه

ساختن و حجامت و کشا و رنگ را دم راست باند در عقد مسروسی دم چپ باید اگر
صحبت خواهد دم راست باید اگر عمارت زمین و باغ خواهد دم چپ باید و اگر بر پا
و امیر مدبر و ددم راست باید اگر باز رکازی خواهد دم چپ خواهد که باید اگر کسی
مبهره ساز خضم یا از سلطان یا از ظالم دم راست باید و این وقت نزدیک است و رد
و هیچ نتواند کرد با مردان جامه خواب و خیزند و اگر دم راست رود پای راست بخشنند
روز مین باید نهاد و الله اعلم اگر کار و شغل خواهد کرد اگر روز شنبه یا سه شنبه
بود باد پنهان دم راست باید کرد اگر یکشنبه دو شنبه یکشنبه باشد و سوراخ
بینی باید تا آن کار بایستد و اگر دم شوریده باشد هیچ کاری نباید کرد اگر بر کسی میروی کند
پا پیش بروی روبرو اجانب سوی او باید کرد که هیچ دم نزود و اگر هر دم یکشنبه
رون بود و توانکی آورد و اگر بداند که کدام می و دیگر شبانه روز فرزند قوی
حال باید و اگر چپ و نوبت دوم یعنی چهار ساعت و عقب بکشد بگوید داده
باشد اگر چهار نوبت رود شادی تشریف باید اگر هفت نوبت رود شادمانی
باید و اگر یکشنبه و روز منیا خوششان خود شود اگر دم راست و نوبت دوم
در پنج دوستی باشد و اگر چهار نوبت رود دشمنی پیدا شود و او را بهمانه رسد
اگر هفت نوبت رود از زن و اورا بجای رسد اگر شبانه روز و او جلدش نزدیک
اند باشد اگر بجانب شمال مشرق خواهد رفت دم راست باید اگر بجانب جنوب
و مغرب خواهد رفت دم چپ باید تا مراد حاصل شود ان شاء الله تعالی فصل پنجم
در سؤال بیابید و گوید که بجهت مهرم یا بسفر مهرم اگر دم چپ باشد کوچه و راه شود
که بنوکواست اگر حماری پیچیده باشند و گویند که بکسر بان اگر چپ رود که فرج

اکریسے

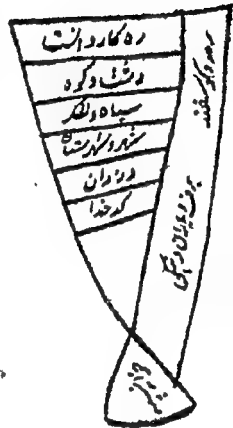
شود و اگر دم راست بود فتح نباشد اگر خمی باشد صای کجی بجنگ برین رو
 مانده اگر دم راست باشد پیر و نر و نند و جنگ کنند و دشمن رده شود و اگر دم
 رود بگو برین بنیاد رفت و اگر بگوید بکاری با همی میروم بایند مانده اگر از جانب
 آمد که دم از آن کمتر میروم بگو بر بنیاد اگر پرسد که برده که بخت است با کالای خود
 برده است باز بایم مانده اگر سائل از آنجا آمد که دم از آن بر ابروی خود باز باید و اگر از
 آنجا آمد که کمتر میروم باز بنیاد اگر پرسد که بهار یا صحرای بر شود مانده اگر سائل
 از آنجا آمد که کمتر میروم باز بر آنجا نباشد نشست که بر ابرو رود بیشتر شود و مقصود باید
 اگر پرسد که غایبی چند است نده است یا مرده اگر سائل از آنجا آمد که دم بر ابرو
 میروم غایب نده است یا مرده از آنجا آمد که دم کمتر میروم و بد آنجا نباشد
 یا با است که دم بر ابروی خود هم نده است و اگر از آنجا آمد که دم بر او میروم و باز
 بد آنجا نباشد که کمتر و مرده باشد اگر پرسد که کی باز میروم و اگر ندانند و اگر ندانند
 از آنجا آمد که دم بر ابروی خود هم نده است یا مرده از آنجا آمد که دم کمتر میروم و بد آنجا نباشد
 که مرده و دانکه باز پس گوید غالباً بد نصیر در ضمیر گفتن گفته شد که دم پنج است
 و شرح هر یک داده شد اکنون بدانکه چون دم خلک را بی دلیل کند بر نعمت مزاج
 شادی از ذاتی رخ و چون دم اثنی دو و با با دلیل بود بر دلشکی و بیماری و رنج
 و غم و اگر دم اسمانی رود دلیل بود بر فرزند بستی کارها و هیچ مقصود حاصل نشود
 و اگر بر پیش تواند و گوید که چیزی اندیشیده ام بگو دم خود را بنکر اگر از خلک رود
 بگو چیزی اندیشیده اند درخت نبات و گیاه و اینچنین زن و پسر و اگر بادی را بے
 رود بگو از حیوان درنده و پرنده چیزی اندیشه کرده اگر دم اثنی دو و بگو از معن

اندیشه کرده چون زود فتره و مسرت باشد آنچه بدان ماند و اگر دم آسمانی رود بگوید
هیچ نماند بپسند اگر کسی که کاری خواهد کرد با حاجتی خواهد خواست حرف نام او بگوید
اگر غایب بود و مافات بود بگوید که کاری خواهد کرد و اگر جفت بود دم ماه رود بگوید که
این کار بر بناید اگر هر سه بیمار بناید بپسند حرف نام بیمار طاقاید و دم آفتاب و درین
و اگر نام بیمار جفت دم ماه رود و سائیل از جانب ماه آید فصلی که در شناختن
مرگ بدانند علامت هر یک چهار نوع است از اینها بتوان دانستن بخت هر کرده اند و
اند و همه علمای هند متقدمین متاخرین بر این متفقند نوع اول اگر دم بکشیاید
روان آفتاب و در ماه هیچ زود علامت بد بود و اگر پنج شبانه روز از زندگان
او دو سال ماند است و اگر یازده شبانه روز بپوستن زندگانی یک سال ماند
است و اگر بیست شبانه روز و در زندگانی او شش ماه ماند است و اگر بیست
و پنج شبانه روز و در پوستن زندگانی او سه ماه ماند است و اگر بیست
شش شبانه روز و در او اگر بیست هفت شبانه روز و در یک ماه ماند است
و اگر بیست و هشت شبانه روز و در بازده روز ماند است و اگر بیست و نه شبانه
روز و در ده روز ماند است و اگر سی شبانه روز و در زندگانی او پنج روز ماند
مانده است و اگر سی یک شبانه روز و در زندگانی او دو روز ماند است و اگر سی و دو
و اگر سی و سه شبانه روز و در زندگانی او یک روز ماند است و اگر سی و چهار
شبانه روز و در زندگانی او یک روز ماند است و اگر سی و پنج شبانه روز و در
دم است از جانب آفتاب اگر از جانب ماه و در بیست و یک ماه و در بیست و دو ماه
بپسند نوع دوم اگر کسی خواهد تا بداند که عمر مانده است یا خرسند بپسند

و بصورتی رود بوقت آنکه غضاب برآمده باشد بلند شدن باشد برین مهوای
 دوسوی مغرب بکشد چنانکه سایه بر او باشد تراست باشد چنانچه چرخ
 نباشد انگاه هر دو دست بر زانو نهند و هم بر او کار و هیچ در خا و سر بر او و در با هستگی
 چنانکه در او هیچ تفاوت نکند و نظر خود بر بالا برد و سایه خود ببیند در میان
 هوا بغایت بزدک و سپید نماید اگر سایه تمام اندام نماید که در او هیچ نقصا
 نیست دلیل است که سالها بپایان رسید و عمر دراز بایستد و راحت اگر سایه
 ببیند در یکسال میرد و اگر سایه بیست ببیند در دو سال میرد و هر نوع سایه اگر
 کسی را بول و غایب هر دو برابر چه مراد او برین اندر دان هفتصد و میرد و الله اعلم نوع
 چهارم هر که در آینه نگیرد و سر روی خود ببیند و بگرداند و میانه بیند بعد از باز
 درون میرد و الله اعلم پس کماله گوید اگر ترا از این علامات بدید آمده باشد و هم
 خطر باشد و بیم خواهی که این دفع شود اکنون چاره آن کنم و شرح آن گویم بدانکه چاره
 آن است که ماه در میان سر میاندیشید و چنان و هم کند که ماه سپید و روشن
 در میان سر بداند بگرد و هم دست و اندیشه صفا آنکه سکنه که یاد کردیم که جایگاه
 نافست او را بر هم بکشی و بیالابری و یا نیا بر سر چنانکه با ماه بهم شود انگاه و هم
 کن که از ایشان آب جبهان میبارد چنانکه از مرد و زن در حال صحبت را ایشان اب می
 میرد و منبر بر دین و هم شست و زدن باید پیوسته کرد تا انگاه که آن علامتها که پیدا
 آمده باشد زایل شود و ناپیدا شود و پیشتر بد نشود انگاه بدانی که ضرر و بیم
 عظیم دفع شود و هیچ بیمی نمانده است اینست شرح علامتهای مزبور بر اینچنانچه نوع
 که گفته شد و شرح دفع وی اینست که گفته اند فصل پنجم در معرفت مکنون

علم دم را بگوئیم که از بدنی بیرون آید مخفی نیست و همان آفتاب گویند مخفی نیست
و ماه و وقت باشد که دم از آفتاب رود و وقت باشد که از ماه رود و وقت
که از هر دو برابر رود و وقت باشد که هر دو بسته شود و هیچ بیرون نرود و این
بزرگست باید که پیوسته دم خود را نکند کوی تا معرفت آن بدانی اگر کسی برسد آن معنی
مهی کاری اگر آنکس از سوی آفتاب بدیم دم از او برتر رود و اگر از جانب ماه آمد
دم از آن برتر رود و کادش بر آید و اگر کمتر رود بعکس این باشد جمله اعمال او بدین
آفتاب ماه و ازده حرکت است شش حرکت در روز شش حرکت در شب هر حرکت
دو ساعت چنانچه شبانه روز بیست چنان ساعت است هر دم از آفتاب رود
و ساعت از ماه هم چنین شبانه روزی و ازده حرکت است این پنج چیز را سمع
بصر و شمع و ذوق و لمس خوانند بدین ماه و آفتاب بسته است بتقدیر خدای
عز و جل که بر سرند از بهر کاری اگر از انسانی آمد که دم از آن برتر رود و کاد بر آید
اگر کم کند و کاد بر نیاید مباد آفتاب اجتماع و استقبال است استقبال برست
و است اجتماع بر دست چپ مآید که اجتماع و استقبال بدانی که جمله و هم
و استادان این علم بگفتند و با نظر بر رفتن که هر چند که بکریخت باز
بایم با نظر از جهت ما که برده باز هر خوده پاکسی غایت است پاکسی نخها دارد و
باینه با بهار عاقبت باید باینه اگر از اینجا بد که برتر رود مقصود حاصل شود و اگر
از اینجا آمد که کمتر رود و هم بد اینجا نشست کار بر نیاید اگر هر چند از هر جانب که
آمد دم تواند ساعت بیرون نرود کادش نه شود و دم درون رفتن علامت
جان کند نشسته کاد و مراد از دست رفتن و هر چه از جانب است دست پس ایشان

انساب است هر چه از جانب چپ و برادر و از آن ماه است اگر برسد که جنگ خواهیم
 کرد یا مصاف خواهیم یا علم خواهیم موخت یا باز رکاب خواهیم کرد یا کثاد روگه باغرو
 خواهیم کرد اگر بر سنگ از جانب اید که از آن دم برتر و در کار براید و بمقتضی و رسد
 و اگر کمتر بر نیاید **فاما** بدانکه علم اکناف و شان از علوم معتبر است و در اینجا شهر
 قلبی از آن ذکر می شود بدانکه در این شناختن شان نگو سفند است حکما گفته اند که
 علم شان از علم نجوم برتر است هر که خواهد که پیکری بری اسر که خدائی و امینی داده و
 آمدن لشکر و آمدن برف و باران و سرما و گرمی و سفند آن و ستوران را بداند باید
 که ماه و دافرونی باشد بسیار خوبست و بعضی برانند که هر وقت شان نگو سفند
 خوبست و حکم میتوان کرد بحال آنکه از شان هر چه حکم کند راه کار و آن شرخ است
 سر شان اگر چنانچه بسیار بود دلیل است بر سلطنتی کاروان و اگر همانجا سفید باشد
 دلیل بنامدن کاروان بود و اگر همانجا سرخ بود دلیل است که در کاروان جنگ
 افتاده بشهر و دشت و کوه اگر بجای دشت و کوه سپاهی بپند دلیل است بر نیسای
 علف اگر سفید بپند دلیل بر علفی خشکی دشت سپا و لشکر اگر پشیمان و لشکر
 سپاهی بکارها یعنی گرانها در آمدن بود و شان در زیر آکنده جنبش لشکر است
 و اگر پشیمان باشد و مقدار و انکشت پیش نباشد دلیل خلاصی است از لشکر و
 اگر هم در جای پشیمان باشد دلیل خونریزی بود و دانه و لشکر شهر و شهر
 اگر در جای شهر و شهر پشیمان باشد دلیل خونریزی است و دانه و لشکر و اگر
 سفیدی باشد دلیل مرگ و تنگی باشد **فی مکاتیب** قطب بچی ارباب
 اموال را عادت است که بختن خود حاصل کنند و خرج را بر آن اندازند اگر چه دانند که

احتمال نظریات در مال و احتمال خطا در تخمین به پیشتر که هست ما بر ظاهر ^{بنام} ظاهر
 نهند و حتما از آن بپردازند بر همین قیاس باید مردم مان تخمین عمر خود کنند و صورت
 اوقات خود را بر آن اندازند و ما احتیجی عدل که هیچ مبالغه در آن نباشد نهیم و
 گوئیم که در حدیث است که اکثر اعمار مؤمنان میان اربع و سبعین و غیره نیز این
 کواهی داده پس اگر هر کس بر تقدیر آنکه عمرش بیست و سه یا بیست و پنج سال عمر
 گوئیم ای نکر که ترا چهل و پنج سال عمر است بیست و پنج سال از عمر مانده است اندیشه
 کن که بیستای نیست تا دیده بر هم نهاده کنند و اگر صدق بخواهی معلوم کنی
 واقعتر از آنچه و قایع خود که بیست و پنج سال پیش از این واقع شده باشد
 بنکر که کو باید پرویز پاپ و پرویز بوده و چون تو را از عمر همین مانده بود باک کار باید کرد
 و باک کار نباید کرد اما اینجا باید کرد شتاب و تحصیل زاد معاد که هر چند ^{بسیار} خروج
 نزد بکسر شود جد و تهی و استعداد را باید کرد که وقت ننگ می شود و کار
 فراوان مزدحم می گردد و باک باقی باید از پیش برداشت که چون نفیر و چیل نند
 امان نیست و اما آنچه باید نکرد اندیشه بسیار و امر معاش برداشت که برای آنکه
 بیست و پنج سال زمان بسیار نیست تا دیده سر آمده و حاجت بنیاد و تقصیری ندارد
 و همین قدر کار بسیار آسان افاده برای این مدت کافی است و حاجت بسجی بکسر نیست
 و نیز بقدر سخنی باید بستر بود تا بکسی توان بود چه در مانی نداشت اگر آنکه
 برای آن و فرزند نداشت معلوم است که او را اندیشه خود و فارغ کردن برای کسب
 معاد بسیار بهتر است تا اندیشه فرزند ندان برای آنکه فرزند ندان هر باب بخش خود ^{هستند}
 چه حاجت است که اینکس خود را فدای ایشان کند و عذای عز و جل هر کس را چنان اویند

ان ميتران
 نمی شود بلکه بپناه رفته در خوابی مکر این پنج روزه در پای اگر حرم داری که فردا
 خواهی مرد از من بپند خواهی که هر امر و نهان کار کن که شاید فردا باشد **فی کتاب این** این فردا
 الصالحین ان شخصاً من الاختیار استودع بعض الملوک جوهره نفیسه و وضعها الايمن
 فی موضع من بدنہ فظفر بها ابن له صغیر فصر بها بالحجر فانکسر ربع قطع فدخل علی الايمن
 من الغم والخوف ما لا یطیق فصرم علی الحرب فلقبه شخص فقال لادان محرم نافذ کمر
 قصته فعلمه هذا الایمان الاربعة وکره الله من اشف خفی نبد و خفاه عن فهم ان یکنی
 وکره لیرانی من بعد عسر و فرج کربة القلب الشبی وکره امر نساء به صباحا و تان
 المسترق فی العشی اذا ضاقت بک الاحوال یوما فبق بالواثق الفرد العلی و قال له رد
 فانصرج یا بنک من الله ففعل ما امر فینما کنک ذاب رسول الملک قد جاء به و قال
 ان سهرت الملک حدث بها و جمع و قال الاطباء تکسر جوهره ربع قطع لاین بد لا ینقصر
 فقال السمع و الطاعة و حصل له من الفرج ما لا یوصف فخلص من الغم **حکایه** کان
 لاعرابی ولد اسم حمره فینما هو بمشی ذاب رجل ینادی شابا با عبد الله فلم یجبه فثنا
 فقال له الا تسمع فقال باعم کلنا عبد الله فای عبد الله تغنی فالتفت الاعرابی الی ابنه
 الا تبظر الی بلد اغر هذا الشاب فاذا فی یوم برجل ینادی شابا با حمره فقال له ابن الاعراب
 باعم کلنا احما من الله فای حمره تغنی فقال له ابوه اسکت با من اجل الله ذکرک **حکایه**
 حکى عن النضوال الذواقی را و قتل عمه عبد الله و کان لا یمکن ظاهراً فجنس عند ثم
 بلغه عن ابن عمه الاضرعی و کان والیا بالکوفه ما اشد عقیدته فیه و ثار له ذلک
 فقال فکرمه و کتمه عن جمیع حاشیه فاستخبر عیسی و اکرمه غایبه الا کرام فاخلی به یوما
 و قال له یا بن عم انت منی و موضع سری و انی مطلعک علی امر فها انت فی موضع طفی

مع ابنه

احمد غر

ملك فقال عيسى انا عبدك ونفسي طوع امرك ونهيك فقال ان عيسى عبدك فقل
 بطلانه وفي قتله صلاح ملكا فخذ اليك قتله سرانم سلم الله عزم المنصور وعلى الحج
 مضمرا ان عيسى اذا قتل عبد الله الزم القصاص وبسلك الى اخوة عبد الله ليقنوا وفسخ
 منها ما كان عيسى فلما اخذت عيسى فكري في قتله ورايت ان اساور بوش بن فزرة وكما
 صورته حسن الراي فقلت له لقصته فقال حفظه نفسك بحفظ عمك الامير فان راى ان
 تدخله مكابفا في بيتك وتكلم امره من كل احد وتولى بنفسك طعامه وشربه و
 لا تجعله ونه مغال في ابوابه ونظيره المنصور انك تقتله امرك باحضار على رؤس الاشياء
 فان اعزمت بقتله انك امر ملك اخذ بقتله فقبلت مشورة وعلى بها وافهم
 المنصور اني قتلتهم حج المنصور فلما قدم من حجة واستقر في نفسه في قتله عمدته
 الى اعمامه اخوة عبد الله وختمهم على ان يسالوه عن عبد الله فلما علموا بذلك جاءوا بعيسى
 الى المنصور ويخبرون الناس فسالوه عن عبد الله فقال المنصور يا عيسى ضعت اليك
 عبد الله ليكون في منزلك حتى ارجع من الحج فانتا به الساعة فقال عيسى امرتني بقتله
 فقلت له قال كذبت ما اردت ذلك ثم اظهر الغضب فقال لعومته قد امرت عيسى بقتله
 اخبركم مدعي اني امرت بقتله وكذب فقالوا ادفعنا اليه لنقتله فقال شأنكم قال عيسى
 فاحذروني الى الوجه واجتمع الناس على نقام واحد من عومتي ولسل سيفه ليضربني
 فقلت يا عيسى لا تعجل ودعني الى الامير فزدوه اليه فقلت بها الامير اني اردت قتلي
 وقد عصمتني الله منك هذا عمك باق وان امرتني بدفعه اليهم دفعتهم فاطرقا المنصور
 وعلم ان ويح فكره صادقت اعصارا ثم رفع واستمر قال يتنابيه فبقي عيسى حاضر عبد الله
 فلما زاه المنصور قال لعومته اركوه عندك وانصرفوا حتى اري فيه راي واسلم عيسى بركة

الاستشاره حکما بر شخصی نقل میکنند که من مبلغ پنجاه تومان عراقی بخانه شاهی
 سلیمان صفوی قرص دار شدم و حجت معتبر بود معنی مشرف خواند سپردم و بعد
 داس مدت پهنوع بود و بعد واسر انجام و بمشرف داده چون بخت حاضر نبود قبض
 از و گرفتم اندک بر بنام که آن مشرف ببرد و دیگری مشرف شد بعد از چند روز و حجت
 مرا برین آورده بعضی سلطان رسانیده و جدا از طلبیدن من کفتم و جدا دادم
 و قبض مشرف دادم گفتند بنیاد قبض با و جدا داد اکن من بخانه رفتم هر چند خوش
 حاجتم بنیافتم تمام خانه و استیادان پروند بر گردم و اثری از آن ظاهر نشد و در عرض
 تمام یک هفته نیز مهلت طلبیده خانه عیسا بکان و همه احتمالات شدنی رفت
 اثری بنیافتم در هفته سیم محصلین غلاظت^{و بخل} تعیین نموده که با انواع نقد بی شک
 تا یک هفته وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و هیچ وجه مراد اعانوجبر ممکن نبود
 در آخر هفته محصلین مرا بر داشتند بصوب چار سوق روانه کرد و انجام مشغول نقد
 من شده با وجه وصول شود با هلاک شوم و من در عرض ده متوسل بخصر او
 پنج اعلیٰ کردم و میرفتم و چون معناد بمعجون افنون بودم و بجهت مبرش شد در
 آن روز بنیال شده بودم بدکان عطاری سبده قد ری معجون افنون خواستم قلیل
 بکاغذ پاره های کان عطاری خود پیچیده بمن داد محصلین مرا بر داشتند و آنرا
 در عرض ده معجون را خوردم و کاغذ را افکندم بجهت اثر معجون که در کاغذ بود بجا
 من چسبیده و دستم فخر جامه را حرکت دادم بنفشاد عاقبت کاغذ را انجام جدا کرد
 خواستم ببینم که دیدم مهر آن زنده بودند بنیک ملاحظه کردم برات مشرف سابق
 خزانده بود که بمن داده بود از شادی ارپاد دادم و در انجامش که معبود را کرده برات

این قصه در کتاب
 تاریخ سلیمان
 و در کتاب
 تاریخ صفوی
 و در کتاب
 تاریخ عثمانی
 و در کتاب
 تاریخ ایران
 و در کتاب
 تاریخ جهان
 و در کتاب
 تاریخ اسلام
 و در کتاب
 تاریخ ادبیات
 و در کتاب
 تاریخ فلسفه
 و در کتاب
 تاریخ علم
 و در کتاب
 تاریخ هنر
 و در کتاب
 تاریخ صنعت
 و در کتاب
 تاریخ تجارت
 و در کتاب
 تاریخ ادب
 و در کتاب
 تاریخ فقه
 و در کتاب
 تاریخ حقوق
 و در کتاب
 تاریخ پزشکی
 و در کتاب
 تاریخ نجوم
 و در کتاب
 تاریخ ریاضیات
 و در کتاب
 تاریخ فلسفه
 و در کتاب
 تاریخ علم
 و در کتاب
 تاریخ هنر
 و در کتاب
 تاریخ صنعت
 و در کتاب
 تاریخ تجارت
 و در کتاب
 تاریخ ادب
 و در کتاب
 تاریخ فقه
 و در کتاب
 تاریخ حقوق
 و در کتاب
 تاریخ پزشکی
 و در کتاب
 تاریخ نجوم
 و در کتاب
 تاریخ ریاضیات

بخبرانه و سانبند مستخلص شد **حكاية** و حكاية ان تاخر داخل حصن فسمع مؤذنا في
 مسجد يقول اشهد ان لا اله الا الله واهل حصن يشهدون ان محمدا رسول الله فغضب
 من ذلك فذهب الى امام المسجد لبسائه فقام الصلوة وهو يصلي على رجل واحد
 ورجله الاخرى ماثرة بالعدرة ورفعهما الى عقبه فقال سبحان الله مضى الى القاعة
 فاجبره فاذا هو بعقب حانة يشون بهاليد ففوه ومن في الجنادة يصيح يقول باللسان
 انا حي فكيف تدفوني والقاضي يقول لا تقبوا قوله وادفوه وتجب من ذلك فقلت
 لا مضى الى الحسب بل هو بالسجدة الجامع ببيع الخبر فاذا هو بفناء المسجد بين يديه
 ورجله ببيعها وفي حجره مصحف هو يحلف الناس ان الخبر خالص ليس فيها ماء ولا
 قد اجتمعوا عليه ويشنون الخبر فادعجني وقلت اذهب الى شيخ الاسلام فادعجته اليه
 ففتح باب بيته فاذا هو قائم على حجره على ظهره غلام يفعل به فتجرب وقلت لي من
 اشكو هذه الامور فقالوا فيها فاض متدين فادعجته اليه فاذا هو فاعاد صدق
 مجلسه متحنكا وحوله عدول قاعدون وبين ايديهم امرأة فائنة على ظهرها وبين يديها
 رجل يفعل بها والقاضي يدين في النظر الى كره وفرجها وكذلك السدل وهذا
 يقول دخل وذاك لم يدخل فنادى تجري فقلت اذهب الى صاعبا لشرط فاذا هو جالس
 مع جماعة وعند رجله مرقع ذكر وهو يصيح ما ذنبني لم تقطعون ذكره في صلب
 الشرط يقول هؤلاء فجلت لي لوالى لا خبر بهذه الامور فترأيت عند رجل آخر
 احد عبيته هو يستغيث يقول يا رب نيب تظلم عيني وهو يقول اسكت لا ذنب
 لك فقلت قلب الله الحصى اهلك اهلها فسمع لوالى فقال لم يقول ذلك الا كذب
 فاجبرته بجمع ما شاهدته فقال بها اهلها باحكام لشهيرة وادابا لاسامة اسمع

عن أم هانئ الرجل فهو رجل يقال يكفيه عين واحدة وقد جنى جنبا طيبة يستحق
قلع أحد عينيه لكنه يلزم له العيبا فزينا به ان اقلع احد عينيه هذا النعال والمراتب
فهل ترى في ذلك ظلمها بما همل قلت لا ادم الله عدلك اما صاحب الشرط فكما
دار مشركه بين امرأتين باع كل واحدة منهما فصبها ذلك الرجل وشكك المرأة عن اجتماعها
في دار واحدة وعدم ما بينهما من يضعها عليه كان زوجها غايبا فزينا به ان تقطع كبره
ليسلم داره وامنت المرأة ففعل في ذلك ظلم قلت لا اصليح الله الامر وكثر امثاله و
اما القاضي الاخير فشكك له زوجة رجل عن زوجها واذكره الزوج وقال قد
دخلت بها وكان القاضي مثبتا محضما فاراد ان يكشف الحجاب عنده وعند العبد
فامر بالواقعة مجنونهم فهل فعل منكرك قلت معاذ الله طال الله بقاءك وبقائهم
واما شيخ الاسلام فان هذا الظلام ما ثبوت وخلف ما لا كثير وهو طفل مخفي
الشيخ ماله وجاء الان وادعى بلوغه فاراد ان يكشف امره فهل لك معصيته قلت
لا واما المحققان ذلك الجانح ليس له وقت لا كرم وعيب فيجعله خرا ويصرف في
مصارف المسكين واما القاضي فكان هذا الرجل الذي في الجذارة في سفر وشهد شهود
عدول بموته والظاهر تركته وزوج زوجته وهو الان جاء هذا الرجل الذي هو
زوج المرأة وصاحب المال ويدعي حوته وهل يقبل قول رجل واحد لا يعرف عدل
مع شهادة العدول بخلافه فهل يجوز بقاء من ثبت ببلوغه في قلبي لا واما الا
فاجتمع الناس للصلاة وهو خرج مسرا فلو ث رجل بالعدرة وضاع الوقت
فاخرجهم من الصلاة واعتمد على احد الاخر واما المؤذن مؤذنا من حضرة استاجرنا
يهود يابون فبقول ما سمعت منكم كان رجل ابن نحوي متصنع الحكم في

ابوه مرضيا شد بدافا جقق عنده اولاده فرايتہ فقالوا ندعوك لبنا لعنا في قال لا
 انه يقتلني بكل امر فقال توصلن لا يتكلم فدعوه فدخل فقال يا ابنه قل لا اله الا الله
 تدخل الجنة فانها كلمة لا رنة عند حضور الموت ولم يكن ابطاني عنك الا لا جلان
 فلا تادعاني لدعوة فاهم من اعدس اسبيج وسكنج وامرق وطهيج وافرخ ودرج و
 ابصل وامضر وتوزج وابلوزج واسكيب فصاح والده وقال غصوني

حكاية

فيل ند كان اليها لول يجمع ما يحصل له في موضع خرابته الى
 ان جمع فيها فتيها من ثلثمائة درهم وجاها بماء عشرة دراهم كانت معالي الخرابه فند بها
 وضما الى ما كان فراه رجل كان له وكان في سوق خرب من الخرابه فلما خرج بهلول
 ذهب الى قبل واخذ الدراهم فلما عاد اليها بهلول غدا فلم يجد الدراهم وكان قد را
 الرجل يوم دفنها انه من باب الخرابه فعلم انه اخذها فجاء الى كانه وجلس قال يا اخي
 دراهم مد فوني في مواضع كثيرة منفرة واربدان اجمعها في موضع واحد فنت فيها
 هذه عشرة دراهم مع ثلثمائة فان اخرج من كل موضع فاحسب تبلغ جملتها قال بها
 ثلثمائة درهم في موضع كذا واربعمائة في موضع كذا حتى طرح ثلث الاف درهم فظالمه
 بهلول وممن بين يديه فقال الرجل في نفسه لصقوا ان اذ ثلث ثلثمائة والعشرة الى
 موضعها حتى يجمع اليها هذه الجملة ثم اخذ كل لها فراهم جاء بهلول ووجد الخرابه و
 اخذ الدراهم وخرب مكانها وغطاه بالتراب ورو كان الرجل من صدا بهلول وقت
 دخوله وخز وجبه فلما خرج من العجالة فكشف عن الموضع بيده فلوث يده بالعندره
 ولم يجد شيئا فظن الجملة بهلول عليه ثم ان بهلول عاد اليه بعد يوم او يومين و
 جلس في مكانه عنده وقال يا سبيك احسب على حسنون درهما وثمانون درهما فحسب

الابا
 هذا
 فقال
 الكون
 في موضع
 كذا
 واربعمائة
 في موضع
 كذا
 حتى
 طرح
 ثلث الاف
 درهم
 فظالمه
 بهلول
 وممن
 بين
 يديه
 فقال
 الرجل
 في
 نفسه
 لصقوا
 ان
 اذ
 ثلث
 ثلثمائة
 والعشرة
 الى
 موضعها
 حتى
 يجمع
 اليها
 هذه
 الجملة
 ثم
 اخذ
 كل
 لها
 فراهم
 جاء
 بهلول
 ووجد
 الخرابه
 و
 اخذ
 الدراهم
 وخرب
 مكانها
 وغطاه
 بالتراب
 ورو
 كان
 الرجل
 من
 صدا
 بهلول
 وقت
 دخوله
 وخز
 وجبه
 فلما
 خرج
 من
 العجالة
 فكشف
 عن
 الموضع
 بيده
 فلوث
 يده
 بالعندره
 ولم
 يجد
 شيئا
 فظن
 الجملة
 بهلول
 عليه
 ثم
 ان
 بهلول
 عاد
 اليه
 بعد
 يوم
 او
 يومين
 و
 جلس
 في
 مكانه
 عنده
 وقال
 يا
 سبيك
 احسب
 على
 حسنون
 درهما
 وثمانون
 درهما
 فحسب

الرجل فقال فائتوهم فحسبوا لشم بدك اي ايجت قستم عنها فوثب الرجل لبصره
فعدا وصرح **كاتب** كان يعقوا اشترى جادته فخر ابو يوسف كان لها ولد يسمى بشير
فدخل عليها يوما وادى اليها جالس على حجرها واجلس يوسف على الارض فغضب لذلك
فباع ولدهما فوقع ذلك الولد في مصر ثم جرى ماجرى الى ان وقع يوسف في مصر واما
امره الى ان صار ملك مصر فجاء اخوته فلما عرفوه قال ان هبوا بقبضى الية وكان لبشر
من خواص خدمه ولا يعرف احد هما الا هو فقال بشيرا نانا ذهبنا لقبض فندفع اليه
او نحل الى ارض يعقوا وكانت تخرجت من البلد اتخذت عريشة فعبدا لله فبكي فوا
الى ابيسهما كما كان يفعل يعقوا يوسف وكان عريشة مقدا ما نحو مصر عن عريشة واما
اليها الطالب لما واسج منها خبرها فقال كان ابن كذا وكذا قال ما كان اسمه قال
بشير قال يا امته انا البشير واعتقها ولم يعقوا فمرة غيبر يوسف حتى ران الم البشير
بشير قال الجاحظ الف كذا باي نوار والمعلمين وحقهم ثم ندست عنهم على تقطيع الكتاب
فدخلت يوما مدبنة فوجدت فيها معسا في هبة حسنة فسلمت عليه فرد على احسن
ودخلت عنده وبلخت في انواع العلوم فوجدته كاملا فتوى عزمي على تقطيع
ذلك الكتاب فكنت اختلف فيه فبحث يوما الى بارته فوجدت بابا لمكتب مغلقا
فسالت عنه فقبل مات له ميت فهو جالس في عزائه فقلت اعزني فبحثت الى بيت
الباب فخرجت جازية وسالت غني ثم استاذنت لي فدخلت فاذا هو جالس حزينا
كئيبا فقلت احسن الله عزك واعظم الله اجرک فخرجت الى دموع من عينيه ثاؤه فقلت من
ذا الذي منك توفي فهل كان ولدك قال لا قلت قال لا قلت اخوك قال لا
بل هو جيتي قلت سبحان الله الدنيا كثيرة تجد عندها فقال لا يوجد مثلهما قلت كم

كانت معك قال ما كنت رايتهما بعد ولا اعرف منزلها ولا نسبها فقلت كيف ذلك قال
اعلم اني كنت جالساً في بابي اذ رايت رجلاً يقول يا ام عمر وراك الله مكره ردي
على فؤادي ايها كانا فقلت في نفسي لو كان في الدنيا احسن من ام عمر ما قبل فيها ذلك
فغشيتها غابة العشق فلما كان بعد ايام مر على ذلك الرجل وهو يغني ويقول لقد ذهب
الحمار يا ام عمر ولا رجعت ولا رجعت الحمار فقلت لها ما تبغي فخرنت عليها فجلست في الظلم
قلت قد كنت عزيمت على تقطيع كتابي قالان فوبت عزيمتي على ابقائه واجعلك في اول
الكتاب فاعلم قال ابو نواس اصعب حاله من علي بن ابي طالب شبا خطيباً والدي بيتنا
من الاشرف في بغداد وكنا نحن في الكوفة وكنا في حادثة عسرة وكانت قرابة البنت اهلها
يطلبون لظاني وكنت ايضا اطلب لقاءهم ولكني كنت بطاعن ذلك لخلق ان يلبسوا
وعدم يسر تبدلها وابذلها وزعموا ان دقيقتهم لي بهذا الثياب مثل العروضا
ومورث لندامتهم وكنت انصر اليهم فاذ حصل مراد القوم انقاد شخص لي الخليفة
واظها خدامتهم وخلصهم فقال لأن زمان دولتي لي بغداد تزوج اليها وندخل
الى الخليفة ويخضع عليك لا محالة فاذا القيت تنزل بيت الخليفة واهلها اخبرني ولدت
بهذا الذي يحصل لك لنا عند ما وعندهم منزلة رفيعة فزجنت اليها وودعها
اخر النهار لا يطالع اهل الخليفة عرو دودي حتى ليس خلعت الخليفة فذلت اراها
وعرض حالي على الخليفة فطلبني وعرضت عليه حال الكوفة وانقذت ما عندك من الكتاب
فسره ذلك واستحسن امر لي بخلة جديدة فاخرة فلبستها وامرني بالتعشي في دار الامارة
فنبقت وتعشيت انصرف اهل الليل واخذت دابق ودليل او قصدا دار الخليفة
فلما وصلت اليها كانت القوم نائمين والابواب مغلقة ففرغت لباي فاجلست جارية

الخليفة
علي

وقالت من هو قلت انا فلان بن فلان فرجعت ثم جاءت ففتح باب الدار ثم فُتح
 باب البيت مفروش باحسن الفروش قالت بت فيها الى الصبح فان القوم نوافهم وما
 اغتبهتاهم قلت احسنت فدخلت البيت فيها محبة تلطفة حسنة فتمت فيها فاذا ذهب
 اكثر الليل حركني بطني اشد حركه لكثرة ما اكلت في دار الخليفة وما ادرى بن المسراج
 قصرت اذ وردني البيت والليل مظلم فاذا انا بقنا صغير عند البيت فيه محمد عند
 ثائر فقامت الظن لحاجة ودخلت الدار فاعتملت الفرصة فعدت الى الصبي ودفعت المهد
 بالرفق لئلا يتبسه اخرجته من المهد جعلته في حجرى وجعلت عليه ملبوسى هو خلعة
 الخليفة وحولت بوزن الى المهد فصبته حاجتى بحيث ملاء المهد قلت انا اهل الصبي
 ينعمون انه منه وارث وادونت رد الصبي الى المهد فاذا هو غاط في حجرى ضعف ما غطت في
 مهد وتلوث من صدرى الى ركبتي فبقيت حتم او رددته الى المهد وانبتة وبكى
 فعدت داخل البيت تلوثا من راسى الى رجلي وسكنت راو به ختم افرى فلما سمعت
 الظن بكاء الطفل عادت وارادت ان تاخذه لا رضاع فخرث يدها الى العضد في
 الغايه فقال يا سيح الله كان من عمل الصبي الطفل لا يتغوط هكذا فراد بجري
 وبقيت متفكر الى قريب من السحر فحصل لي النقا ضامة اخرى اشد من الاول ولم
 اتد على اصبر عليه فاذا رابت السماء من ثقبته في ليدار عند السقف كانت معي قلنسوة
 خلقة فاخذتها وغسلت فيها وملاؤها غابطا وشدت راسها بخرط كان معي والفتها
 الى جانب الثقبه فصادفنا القلنسوة الجدار ووقعت عليها بالشد فرجعت افزع
 راسه صبا لغايه على الفرش والجدران وتلوث البيت بامنه وجهى وراسى فصبته الى
 ان قرب الصبح ولكن دخول ذاق بغداد ففتحت باب الدار وترك دابتي وخرجت

الزمان الحشر ودرج

من بدوب بغداد و فرستادی آنکوه **حکایت** یکی را کار کوید بنیستج بیازان بغداد
 شدیم جوانی را با صوفی دادیم قصب معلم بر سر حله کتان در بر و کفشی رفت
 در پا برسم نان کان هر چه تمام تر میخراهد سببی درست داشت و می پویند کوه
 که بچکبدر کل برک غار خدش بر خاک قشرهای که کلاه عقیق نام و در نیکه فافله
 روانند من نیز رفتم در منزل دیگر جوانی را دیدم غلبه می دیا کرده و دستا مصری
 در سر کلان خود میفشاند بر مثال کسی که بکل از رود و میخراهد اندیشه کردم که
 در غور این جوان سر میاست با معشوق است که بر او عشق می برند با عاشقی است که
 این منزه گاه بنیان بخواند نازش میسرانندان وی سوال کردم که ای جوان کجا میروی
 گفت بخانه رفتم کدام خانه گفت خانه پر بجان که خلقی او آواره کرده است من نیز میروم
 که ببینم سرکشکان بجای می روند و بچکار میروند و کز خواهند دید و از بخر من
 چه خوش خواهند پید گفتیم این چید استعداد راه است که نواری مکران صغوت
 باد به جز ندری گفت دوست او ده کی ما خواهد رفتن حج بهانه افتاده است
 گفتیم ای جوان بر کرم نه باختار خودی و دومی از قفای وان دو کند عین من میبزم گنا
 جوان کشان که ای فلان معدن و دربار که چنین آورده اند گفتیم این سبب چرا میگوئی گفت
 تا مرا از هر شوم باد بهر بلایان که نگاه دارد که باشم بران کل غو کرده ام و در هر غوغا
 دیگران خفتنم و ان شوم اقبال مجو بان شکفته ام گفتیم بهانا با هم گرفتند ما هم گفت
 لا والله تو شمع پوشی من جرعه نوش تو پیر مناجاتی و من پیر دند غریبان و دوش
 در خان بودم و اکنون در خار و دوش من این جوانی را گذاشته گذاشته دیکر او را
 ندیدم تا آنکه روزی بوقت غایت که جوان را دیدم در تحت پیواب خفته و زانو

نزاد و بخود و ضعيف نه در سر قضيت معلوم نه در پا كفش ز دستان همان سبب
 و مي بوييد خواستم از او بكنم گفت اي فلان مرا چي شناسي كني از اين بتدليل
 بكوي گفت داد و فرياد در اين راه بمشغولي آوردند و بجا مبتلا چي سازند كنم
 اين همان سبب است گفت اه از اين سبب پراسبائي فلان ديگه كه باما چه كند
 و چون ما را لكه كوب قهر انداختند اول گفت معشوقم خود چون بباد پراختان
 آوردند گفتند تو عاشقي چون بعزاف و سبدم كشتند تو طفلي چون بخانه رسيد
 گفتند تو در انچه محرم محرمه هر چند در دردم فرياد بر آوردم كه ايها المظلوم چو
 كذا جمع يا خائب سوخته سوخته و شناخته كه در اين زمانه عزاف و نه اي فلان زار و زارم
 و از نازكي بزرگ نميدانم طالبم بامظلوم محرم محرم و از اين تفكر ميانده سوخته نه
 ببارم اما ببار اين تفكر دارم انشخص گفت در بزرگي انچه سوخت ببار تا ترايدش
 بزم و از انچه بزم بر هانم گفت مردها كن كه در انچه بزم سري دارم و در اين تفكر نه
 وار و در گذشتم شب و حوالی مسجد الحرام بو طائف عبادت مشغول شدم صبا
 كه نديت داع خانه كرده بدم از كنار حرم انچه سقيم مرده بردوش مهربانان حالت
 از بكي از صحران سوال كردم گفت عاشقان كشته معشوقند بر نهادن كشتگان از
 حکایت از كمال الدين بن عنان القشيري قال دخلت على روضه مولانا ابي المصطفى
 فذكرت له وتوالت الي القبله ثم قلت فتعلق مسامرا من اضيق المقدس بقبضا فزق فقلت
 مخاطبا لابي المصطفى ع ما اطلب عوض هذا الامنيك يا مولاي وكان ابي جنود جل في
 فقال لي مستهزئا بي ما يعطيك عوضه الا قباء ورت يا فخر چنان من ان باره و جنب الحلة
 وكان كمال الدين بن هشام مبرمج له بر يدان بين هبالي بغداد فخرج خادما و قال على

باغچه

لسان ابن قسطنطین از امران بطلب کمال الدین قوی و بخلعه قبا و ورد با لبند^{سند} الی بغداد
 لا مراده فحقت فآخذ بیک و ادخل فی الخزانة و البس فی قبا و ورد با فادخل فی علی ابن قسطنطین
 علیه و اقبل کفیه فینظر الی معضبا فعرف منه الکراهة ثم التفت الی خادمه معضبا
 و قال له طلبت فلان فابن هو و من هذا فقال الخادم انما طلبت کمال الدین قسطنطین
 و شهد الجماعة الدین کانوا فی مجلسه انهم لم یحضروا کمال الدین و اعطاه خلفه الورد و
 فقلت ایها الامیر ما خلعت انت علی انما هذا و خلعت خلعتی امر الورد منین فالتفت
 فی الحکایت و کتب الی خضر ساجد و قال الحمد لله الذی جعل هذا الخلف بیک حکما
 شخصی بود که در میان اعیان خلفاء و جنبل بود و بکفایت مشهور و نام او محمد الدین
 و مشهور به بیکر بود و بعد از آنکه مدتی بر آن گذشت و بتبدیل و لست از خان^{تلف} بیکر
 دیگر شد و مهمل ماند و مدتی گذشت و از پادشاه وقت و معطل و بیکار ماند
 و آنکه و خنجر داشت صوف کرم و نخی سیاه شد و بسین که ولت نیز و سبک بود
 و از دیوار و در شد و از نظرهای بان ماند و در امر خود مختار ماند و ناچار کهنه جامه
 باقی ماند از زمان عمل با بوی لاغری داشت کهنه زنی گذاشته بر آن سوار
 ببغداد آمد و بمنزل فرستاده و دزد بیکر بدرخانه و نرفت که شاید علی که
 سزاوار و باشد با و تقوی کرم و دزد در خانه ماند و نرفت و نرفت و نرفت
 در آن روز و نرفت و نرفت با همان باب و جامه و عقب نرفت و نرفت و نرفت
 رفت و دزد در خانه تامل کرد تا و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت
 اعتنائی نکرد و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت و نرفت

وضع سوار شده بد خانه و زن پر دفت مرام او شد تا مراجعت و زن چون باندا
دفت بمنزل عود کرده تا نزد یک دو ماه هر دو زنی و در برابر و زن پر دفت
او نشستی با او سوار شکی و دفتی مراجعت کردی چنان و زن را و او منفرد شده
بود که از دفت و غضبناک کشتی و دفت او را در هر روز و باشد بلای خود
دیگر روزی بعد از عود هبیری بمنزل خود شخصی را که با او معرفتی است طلبید
گفت برو با هبیری بگو باد ما از این امر بلایان خود در بجه مدار که یکسال بمای علی
نیست که بتوده شود و انعامی هم بجهت تو در زمین نیست برو شغلی بگریخته
خود پیدا کن ان شخص میگوید نظری بر دفت سابقه مرا و احوالات کشید چنین باو
پیغام دهم هزار درهم بابت دست از خود بر داشته و رفتی و دفت و کفتم و زن بر گوید
حال از تو چنان است می کشم این قلب انعامی است بجهت کنان عیال تو حال بخانه خود مرا
کن اگر علی پیدا شود تو را طلب میکنم هبیری چون پراشیده متغیر شد گفت بود
بگو کرده سال بانم تا علی که سزاوار نباشم نگر من خواهم رفت و هزار درهم بجهت
نگاه دار و هر دو نخواهم آمد و تو را بخواهم که چون پنجو پراشیده غضبناک شده
گفتم چه میکنی و زن چنین و چنان گفت و هزار درهم و دخت از خود من است گفت
هر چه هست جواب همان است من در راهم و دخت را بر داشته زن و زن بر آمد من
را معرفت داشتم و زن بفرمانت بجهت و غضبناک شد گفت اگر خود را بجا نکند
من بگذارم در هبیری باو برسد و در عصر آن روز چون و زن بر آمد شخصی بود بجد
الدین زبیری را دستا. ن قدم و زن پر بود و همیشه زن را ندانست زن بود که او را
شود و علی شایسته باو محول نماید و او را خضار کرده بود و همان عصی وار شد

و در پیشانی نام او را ملاقات کرد گفت فردا صبح حاضر باش که تورا بخندم خلیفه
 بعلی نزدك نصب نمایم و در دیگر هیبر با همان جامه و پابود و در تران هر روز آمد
 بر در خانه خلوت و در پراستاده و در نیز در خانه حاضر بود چون و در پیرون آمد
 ملاقات هیبر شد بغایت غضبناک گشت و در هم کشید سوار شد بصوب
 دارالحکومه و در پیرون کرد و در خانه ملاقات کرده او را بگهی آمدن بداد تحائف کریم بعقب
 نکرست دید هیبر بنی ای بد بر تعز او افزوده گفت لعن الله لیهی و در عرض او هر
 چند قدم از ن پرچشم نگاه می کرد و در پر لب من گفت لعن الله علیک تا با این تعز
 در در دارالحکومه از اسب فرهاد بخضور خلیفه شتافت و مکر می گفت لعن الله
 الهیبر چون خلیفه را دید گفت شب سوار عصر آمد و مکاتبت سبب اعمال
 مصر غیر مضبوط و ناجاریم از نصب امیر کافی بر عمل مصر همین دم بگهی دیگر که حساب
 دو دانه کفایت و تدبیر باشد تعیین کن که تدارک او دید شود و در خواست بگوید مجد الدین
 زبیری حاضر است از غایت تکرار دیگر هیبر از زبان او جست که مجد الدین هیبر
 حاضر است و در دارالحکومه خلیفه گفت مجد الدین هیبر ندانده است گفت بل گفت
 کفایت او مشهور و سزاوار تر از و باین عمل کسی نیست من طالب و بودم و در
 او حاضر است لکن مطلب من مجد الدین زبیری بود خلیفه گفت اند هیبر بگو گفت
 او را مؤثر سفر ندانده و تهیه که لازم است و دایم سر نیست گفت صد هزار دینار
 از خزانده هیبر بترسانند بجهت تهیه سفر و در گفت بدون تسبیح و خراج عیال او را
 از کار او کنند و دماغ او افسرده شدن است خلیفه گفت صد هزار دیگر بجهت
 ادای بون و مؤثر عیال با و بد دهند و خاد می گفت هیبر را حاضر کن تا بدینم فلان

هبى راجح خليفه مسرور و جملع فاخره و جملع دوها نساغت ماشودا باله مصر
 بجته و صادر و دويست هزار دينا ر بجهت رقيه سفر سابر و ر بان با و عتبا
 شده پرو نامد و دبيرى ر عقب زير مراجعت كبره بصوت هم و زهبرى بمنزل
 خود رفت قال السند العازلى بن عبد الحميد النخعي في شرح مصباح الشيخ الطوسي
 عند بيان ما روى ان من قرء في ليلة ثلث عشرين من شهر رمضان سورة القدر
 الف مرة لا يصيب وهو شديدا اليقين بالاعتراف بما يخص بنا قال كنا جماعة في ليلة
 يفر صباها عن يوم الخميس ثالث عشرين من شهر رمضان ثمان وثمانين سنة
 في الجامع الشريف بالكونفر معتكفين على ذكر فلما فرغنا من الصلوة اخذنا في قراءة
 سورة انا انزلناه الف مرة فنام بعضها فلما وادعينا ولم نزع ونام فلما فرغنا
 القرائة اخذ كل واحد منّا مضجعا فزابت النوم ولفظ كان نوم غير غالب بل هو قريب
 من الستة كانوا باقد ففتح لادري في السماء او في الارض خرج منها جماعة على هيات
 حسنة فاقبلوا على يقولون انوم بائناك المعصومين فهم الاعلام الهداة الامام الثقات
 السادات البررة والانتقاء السفر الايتم الزهراء والابون الغرالى عنبرك من المسكار
 فلما اصبحنا قصصت المنام على اصحابي فقالوا لول الله نام عن القرائة وانا نابت
 في منامى كش من الاعراب بغير نيل فقلنا الشا بالدينيا والسبل بالسواد وحمد الله
 قال ابن الجوزي في تاريخه ان لي باب بيتك من القدس تزجها الحسنين على عليهما السلام
 فولدت له سكتة وكان يحبها حبيا شديدا وكانت لي باب معه يوم السبت خرجت
 الى المدينة مع من رجع فخطبها الاشرف من فرائش فطالبت لا والله لا يكون هو اضرب
 ابن رسول الله وعاشت بعده عشرين شهرا ثم بطلت الى ثمان في علم الاعلا

فاقسم اعاصم لذي قال رسول الله في حقته انه سبيل اهل الورك ان عاقلة عليها ومن حليتها
 حكاه الاخنف بن قيس قال رايت يوم ما فاعدا بقاء داره محتبسا باجبال بسيفه يحدث قومه
 اذا انى برجلين رجل مكوث فدخل مقنول فقبل له هذا المكوث بن احبك المقتول
 ابنك فقله ابن احبك قال الاخنف فوالله ما استقام من مكانه ولا قطع كل من فلتا
 كانه المقتل الى ابن احبه فقال بئس ما فعلت بئس بربك وقطعت لحمك وقتلت
 ابن عمك ثم قال لابنه الاخر قم باق وحمل الكتاب ابن عمك وادفن اخاك شيئا الى امل سائلا
 من الابل دية ابنها في كتاب الاستنظاف ان ام عوف بن العاص كانت بغية عند عبد
 الله بن جزمعان فوطئها في ظهرها فاحدا بولها في امه بن خلف وابو سفيان حرب العاص بن
 وابل فولدت عمر فادعاه كانه تم تخمكت فيه ففعلت هو للعاصي لانه كان ينفق
 عليها وكان عمر وابو سفيان ربابي سفيان وقال هشام بن محمد التائب لعل ان معوف
 كان لا ربعة وكانت له من البعثة الملعونات وان ام بن يهد بن معاوية مكنت عبد
 ابنها من نفسها فحملت بين يهد وقال ابو الهيثم الطحيري والزيبر كان من غير ابها فادع
 ان القرشي كل من ولده النضر بن كنانة وبين النبي وبين النضر اثني عشر اب قال الكوفي
 جهوه الشيعه بن عمون ان قتل عمر بن الخطاب في تاسع ربيع الاول وليس يصحح قال
 محمد بن ادريس في سائرهم من زعم ان قتل عمر بن الخطاب فيه فاختل باجماع اهل النواحي
 والشهر وكان قال المفسد في كتاب الناريخ واما قتل عمر في يوم الاثنين من ربيع الاول بقدر
 من ذي الحجة سنة ثلث وعشرين من الهجرة فمضى على ذلك صاحب الحرة وصاحب العجم
 صاحب الطبقات وصاحب كتاب مبدا الشيعة وقال ابن طاووس الاجماع حاصل من
 الشيعة والعامة في الاشكال كوشيد ادريس جامع ووده كذا في تاريخ طواف

تاريخ سنة عرفة عمره ٥٢٥ سنة ٤٨٠ سال و ٤٨٠ روز است فائدة الصحاح
التي اهل السنة هي موطنها التي انفس مقننة المالك والكعبة وجميع مسلم حجاج النساب
و جميع ابو عبد الله محمد بن اسمعيل البخاري وجميع ابو داود النخعي وجميع الترمذي وجميع
الاساني وجميع ابن الضمحي بن ابو عبد الله محمد بن نصر الحميري وجميع ابن الصاح لثمة
هو ابو الحسن بن بن معاوية بن عماد القيدري الاندلسي ابن المعاري هو ابو الحسن بن
محمد الخطيب الشافعي الحميري في الواسطي اعلم ان ابن مرجانة هو عبد الله بن زباد وزباد
ابوه فان مرجانة احد جداث زباد كما ذكره شيخنا الطبرسي في اصابته في اعلم باجهل اسمه
عمر كنيته ابو محمد سماء المسلمون ابو محمد و ابو لهب اسمه عبد الغني وكناه ابو عبد الله
لحمته وحمرة وجهه اعلم ان مقدا بن الاسود هو مقدا بن عمر بن التميمي واخذ الاسود
ابن عبد يغوث ابنا فانسب المقدا اليه كجميع ذلك في كتاب اعلام الصحابة من الائمة
التي في اخرها الاصحاح عن احوال ما رواه ثقة الاسلام في الكافي والشيخ في باب بسندهما
عن عبد الرحمن بن الحجاج الجبلي في نسخة في الواقي في كتاب الشهادات في باب الشاهد الواحد
والثمين المدعى عليه عن ابي بصير قال بعد كلام ان عليا كان ناعدا في مسجد الكوفة فمر
به عبد الله بن نعل التميمي ومعه رطل طحينة فقال له هذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة
فقال له عبد الله بن نعل فاجعل يميني بينك فاصبك الذي ضيقه للمسلمين فجعل
بينه وبينه شر محال فقال علي هذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شر محال
علي ما تقول بيننا فاشهدنا نحن فشهدنا نهذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال
هذا شاهد ولا اقضي بشهادة شاهد يكون معه ضيق فالدعا فبشره شاهد بهارد
طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شر محال هذا ملوك ولا اقضي بشهادة ملوك فتنصب

على عليه السلام وقال خذوها هذا قضى بحجركم مرات قال فتقول شريح عن مجلسهم قال
 قضى بن اثنين حتى تجبر في من ابن قضيت بحجركم مرات فقال له وبلك اني لما اخرجتكم انما
 دوع طلحه اخذوا غلوا فقلت هات على ما تقول بينه وقد قال رسول الله ص حيث ما وجدوا غلوا اخذوا
 بغير بينه فقلت بجل لم يسمع الحديث فهاه والحادثة الى اخر الحديث في اخره وليكن ظاهر السليمن
 يؤمن من امورهم على ما هو اعظم من هذا القول لاجل الخيانة وورعها ينص بالخيانة في الغنية
 وموضع الاشكال الخطأ شرحه على طلب البينة مع ما لا يقول رسول الله مع انه انما يتم
 فمريض علم شريح يكون غلوا واذا لم يعلم ذلك فكيف ينفع سماع الحديث ومن الاحاديث التي
 لا ينجح عن اشكال ما رواه في الكتابين المذكورين ايضا بسند بها عن سماعه قال سالت ابا
 عبد الله عن شهادة اهل الملّة قال فقال لا يجوزوا لاعلى اهل ملتهم فان لم يوجد غيرهم
 جازت شهادتهم على الوصية لانه لا يصلح ذهاب حق احد وقبيلته منها صحيحا نضر في الكتابين
 والجلي وموضع الاشكال هو قوله لانه لا يصلح آه ووجه الاشكال من ثلثة اوجه احدها
 ان اصلي هذا التغليل لا يخص بالوصية بل يجري في غيرها ايضا ثانيا انها ان المفروض
 عدم العلم بالحق الا من هذه الجهة وهذه الجهة ايضا لا يفيد العلم فمن ابن يعلم ان ما يشهد
 به حق قال انها ان تلوا وشا ايضا حقا فلعلمه يذهب بقبول هذه الشهادة **والثالث**
 مشكل في شيخ الطائفة في التمهيد بسنده المتصل عن هرون بن خارجة نقله في الوافي
 في باب التواد من ابواب جبهه المكاسب قال قلت لابي عبد الله ع ادخل المال بين يدي
 علي ان اخذ من كل الفسنة قال حسبك لا فخر لا فخر ايضا حديث مشكل في شيخ الطائفة
 في التمهيد بسنده المتصل عن عبد الرحمن بن ابي فخران التميمي عن رجل قال سالت ابا
 الحسن ع عن ثلثة نفر كانوا في سفر احدهما جف ثانيا ما ميت وثالثها على غير وضوء مضطرب

في التمهيد بسنده المتصل عن هرون بن خارجة نقله في الوافي
 في باب التواد من ابواب جبهه المكاسب قال قلت لابي عبد الله ع ادخل المال بين يدي
 علي ان اخذ من كل الفسنة قال حسبك لا فخر لا فخر ايضا حديث مشكل في شيخ الطائفة
 في التمهيد بسنده المتصل عن عبد الرحمن بن ابي فخران التميمي عن رجل قال سالت ابا
 الحسن ع عن ثلثة نفر كانوا في سفر احدهما جف ثانيا ما ميت وثالثها على غير وضوء مضطرب

قال صاحب الوافي بينا يعني ان نزل بها بين المغسود والغسل كما اشترنا اليه تفسيره انتهى ومعنى
 الاشكال ذلك البين كما لا يخفى من الاغلاط التي وقعت لصاحب مجمع البحرين انه في مادة شهد بعد ما
 معناها ومعنى ما يشق منها ما هو الشهادة فالشهادة في حجب جمع وقدرهم ايضا انه من اذ
 شهد مع انه مفعول شاهده اي حجب الملك ومن الاغلاط الفاحشة التي ذكرها عن مؤلف اخينا واليه
 في بيان معنى الازدية والمعاجين وخواصها وكيفيتها في المعاجين ان بعض مخرجي القدر والادوية
 في ان في بيت اسفر قال في قوله شاشا اسفر وعسفر وجم هو سليمان يعني اسفر شاشا اسفر مكنى به
 اسفر شاشا وجم اسفر مكنى به اسفر مكنى به اسفر مكنى به اسفر مكنى به اسفر مكنى به
 وصاحب اخينا ران واد وجم هو سليمان ذوا وعطف تصور غوده وجم هو سليمان رانين بك
 ان الفاظ كرهه وكدر ران رانان ميكوبد رانان واد وادشاه اسفر وجم اسفر وجم هو سليمان
 مكنى به ومن الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه قال في مادة خفت بعد ما قوله نعم ولا تخاف
 بها وقوله تخافون وانه من الخاف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو مكنى
 هو الاستخفاء يعني الاستتار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فحاط به
 مادة الخف والخفاء **قائل** دعاه جليل القدر بحرف كونه من اذ الجار متفولا على الكا
 باسنا عن عبد الرحيم الفصير قال دخلت على ابي عبد الله فقلت جعلت فداك اني اخبر دعيا
 قال دعني اخبر اعدا انزل بلاء لم يرفع الى رسول الله صلى الله عليه وسلم ركعتين اهدى بهما الى رسول الله
 قلت كيف اصنع قال تغسل وقصه ركعتين تستغني بهما استغناح الفريضة وقسمها فيما
 تشهد الفريضة فاذا فرغت من الشهادتين قلنا اللهم انت السلام ومنك السلام واليك
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد في السلام وادواح الامة الصالحين
 من السلام واردد على منهم السلام والسلام عليهم وصحة الله وبركاته اللهم ان هاتين

في بيان معنى الازدية والمعاجين وخواصها وكيفيتها في المعاجين ان بعض مخرجي القدر والادوية
 في ان في بيت اسفر قال في قوله شاشا اسفر وعسفر وجم هو سليمان يعني اسفر شاشا اسفر مكنى به
 اسفر شاشا وجم اسفر مكنى به اسفر مكنى به اسفر مكنى به اسفر مكنى به
 وصاحب اخينا ران واد وجم هو سليمان ذوا وعطف تصور غوده وجم هو سليمان رانين بك
 ان الفاظ كرهه وكدر ران رانان ميكوبد رانان واد وادشاه اسفر وجم اسفر وجم هو سليمان
 مكنى به ومن الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه قال في مادة خفت بعد ما قوله نعم ولا تخاف
 بها وقوله تخافون وانه من الخاف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو مكنى
 هو الاستخفاء يعني الاستتار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فحاط به
 مادة الخف والخفاء **قائل** دعاه جليل القدر بحرف كونه من اذ الجار متفولا على الكا
 باسنا عن عبد الرحيم الفصير قال دخلت على ابي عبد الله فقلت جعلت فداك اني اخبر دعيا
 قال دعني اخبر اعدا انزل بلاء لم يرفع الى رسول الله صلى الله عليه وسلم ركعتين اهدى بهما الى رسول الله
 قلت كيف اصنع قال تغسل وقصه ركعتين تستغني بهما استغناح الفريضة وقسمها فيما
 تشهد الفريضة فاذا فرغت من الشهادتين قلنا اللهم انت السلام ومنك السلام واليك
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد في السلام وادواح الامة الصالحين
 من السلام واردد على منهم السلام والسلام عليهم وصحة الله وبركاته اللهم ان هاتين

هو الله تعالى

أعلم أن هذا الجوع الكثير
القول والمؤلف الخطير الفريد المضمين
الأزواج البديعة المسمى بمجمل

اشتمل على ما تستلذ به الأسماع
سوى فتح عند الحار طرقت لال
وتشجرت الذهن لدى

الدرجات

مضج الكلال من موحدا يا أنفة مجبة
كثرة غريبة البنية والخطار أتعده بطنية
حزيرة هه الأثمان وأمكن أعفوا أليها مرنبة بقلائد

العقبا واختار سطحا الخواطر وتقدير موميها التواظور لفتها
أقر الله عيونكم أيقا الزمان لفتون للطائف الذقمة والظراف
الشريفة بطبع هذا الكتاب المستطاب لئلا تسلب إلى ذنبه يد والطلاب

الأيشوا لأنفس ومنه الكتاب من مؤلفات العالم الفاضل
البحر الكامل المشهور في الأفاق المنفعد على فضله

الأنفا المحقق الرمان والمدقق الصمد الحق
السنة والفريد البقي الضلال الخليل

طاب الله ثراه وجعل في القدر ما واه بسعي
واهدا أقل التليق في الروح المنعقد بالمروءة

فمن العابد أمير زعيم الخواص
والأضمة في المسكن